

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 21.12.2010
KOM(2010) 799 wersja ostateczna

2010/0385 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Podstawa i cele wniosku**

Niniejszy wniosek służy dostosowaniu rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007¹ w sprawie jednolitej wspólnej organizacji rynków do rozróżnienia między uprawnieniami delegowanymi i wykonawczymi Komisji, wprowadzonymi na mocy art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

W celu uzupełnienia niniejszy wniosek obejmuje ponadto wnioski w sprawie zmian rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007, które Komisja przedstawiła już oddzielnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, dzięki czemu jednolita wspólna organizacja rynku ma być bardziej zrozumiała i przystępna dla wszystkich zainteresowanych stron.

- **Kontekst ogólny**

Przekazane uprawnienia i uprawnienia wykonawcze

W art. 290 i 291 TFUE dokonano wyraźnego rozróżnienia między uprawnieniami przekazywanymi Komisji w celu przyjmowania aktów o charakterze nieustawodawczym z jednej strony, a uprawnieniami powierzanymi Komisji w celu przyjmowania aktów wykonawczych, z drugiej strony:

- na podstawie art. 290 TFUE prawodawca może przekazywać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów o charakterze nieustawodawczym o zasięgu ogólnym, które uzupełniają lub zmieniają niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego. Akty prawne przyjęte w ten sposób przez Komisję są według terminologii stosowanej w Traktacie „aktami delegowanymi” (art. 290 ust. 3);
- na podstawie art. 291 TFUE wymaga się od państw członkowskich przyjęcia wszelkich środków prawa krajowego niezbędnych do wprowadzenia w życie prawnie wiążących aktów Unii. Jeżeli potrzebne są jednolite warunki wdrażania tych aktów, powierza się w nich Komisji uprawnienia wykonawcze. Akty prawne przyjęte w ten sposób przez Komisję są według terminologii stosowanej w Traktacie „aktami wykonawczymi” (art. 291 ust. 4).

Proponowane dostosowanie rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 do nowych wymogów wynikających z przepisów art. 290 i 291 TFUE oparto o staranny podział dotychczasowych uprawnień Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 na „delegowane” i „wykonawcze” na podstawie środków wykonawczych przyjętych przez Komisję w ramach obecnych uprawnień.

W wyniku tej analizy opracowano projekt wniosku w sprawie przeglądu przepisów rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. Niniejszy projekt przekazuje prawodawcy uprawnienia do określenia podstawowych założeń wspólnej organizacji rynków

¹ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

rolnych. Ogólne wytyczne dotyczące wspólnej organizacji rynków oraz jej ogólne zasady określa prawodawca. Prawodawca ustala na przykład cele środków interwencji na rynku, systemów ograniczania produkcji oraz systemów pomocy. Podobnie prawodawca ustanawia zasady rządzące systemem pozwoleń na przywóz i wywóz, podstawy przepisów regulujących wprowadzanie do obrotu i produkcję oraz zasady stosowania kar, redukcji i wyłączeń. Prawodawca określa również przepisy szczegółowe dla poszczególnych sektorów.

Na podstawie art. 290 TFUE prawodawca nadaje Komisji uprawnienia do uzupełniania lub zmieniania niektórych, innych niż istotne, elementów systemu prawnego. Akt delegowany Komisji może zatem określać dodatkowe elementy niezbędne, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie wspólnej organizacji rynków ustanowionej przez prawodawcę. Komisja przyjmuje akty delegowane na przykład w celu określenia warunków, jakie mają spełnić podmioty, by uczestniczyć w programie, obowiązków wynikających z uzyskania pozwolenia oraz, jeżeli sytuacja gospodarcza tego wymaga, czy do wydania pozwolenia konieczna jest gwarancja. Analogicznie prawodawca nadaje Komisji uprawnienia do przyjmowania środków w celu określania kryteriów kwalifikowalności produktów w odniesieniu do interwencji na rynku. Komisja może ponadto przyjmować akty delegowane w odniesieniu do definicji.

Na podstawie art. 291 TFUE państwa członkowskie odpowiadają za wykonanie systemu ustanowionego przez prawodawcę. Konieczne jest jednak zapewnienie jednolitego wykonania systemu w państwach członkowskich. Na podstawie art. 291 ust. 2 TFUE prawodawca nadaje zatem Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do jednolitych warunków wykonania wspólnej organizacji rynków oraz ogólnych ram systemu kontroli, które wdrażają państwa członkowskie.

Upewnienia Rady na mocy art. 43 ust. 3 TFUE

Artykuł 43 ust. 3 TFUE stanowi, że: „Rada, na wniosek Komisji, przyjmuje środki dotyczące ustalania cen, potrąceń, pomocy i ograniczeń ilościowych (...)”. Przepis ten wprowadza wyjątek od art. 43 ust. 2 TFUE, który wymaga stanowienia zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą przy „ustanawianiu wspólnej organizacji rynków rolnych (...), jak również innych przepisów niezbędnych dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej”. Rozwiązanie to odzwierciedla ogólną tendencję traktatu lizbońskiego, który uczynił zwykłą procedurę ustawodawczą standardową procedurą przyjmowania aktów ustawodawczych w UE.

Jako wyjątek art. 43 ust. 3 TFUE należy zatem interpretować w sposób zawężający w taki sposób, aby zapewnić prawodawcy możliwość wykonywania jego uprawnień na mocy art. 43 ust. 2 TFUE. Obejmuje to regulowanie przez prawodawcę najważniejszych elementów wspólnej polityki rolnej oraz podejmowanie decyzji politycznych dotyczących jej struktury, instrumentów i wyników. W tym kontekście szczególną procedurę określoną w art. 43 ust. 3 TFUE należy stosować jedynie w przypadkach gdy kwestia, o której mowa w przedmiotowym przepisie nie wchodzi w zakres najważniejszych decyzji politycznych zastrzeżonych dla prawodawcy na mocy art. 43 ust. 2 TFUE. W przypadkach gdy dana kwestia jest nierozzerwalnie związana z politycznym wymiarem decyzji, które mają być podejmowane przez prawodawcę, nie należy stosować art. 43 ust. 3 TFUE.

W związku z tym wniosek oparty jest na następujących zasadach:

- Decyzje odnośnie do parametrów strukturalnych i podstawowych elementów WPR może podejmować jedynie prawodawca (Parlament Europejski i Rada). Na przykład interwencja publiczna (w tym ramy ustalania przez Komisję niektórych cen interwencyjnych w drodze procedury przetargowej) oraz system kwot cukru i system kwot mlecznych ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007, jako elementy nierozdzielnie związane z określaniem zawartości systemu ustanowionego przez prawodawcę oraz jego granic, powinny pozostać w gestii prawodawcy.
- Środki dotyczące ustalania cen, potrąceń, pomocy i ograniczeń ilościowych, o których mowa w art. 43 ust. 3, a które nie są objęte zakresem stosowania art. 43 ust. 2 TFUE, podejmuje Rada. Komisja przedstawi wniosek dotyczący rozporządzenia, na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE, odnośnie do przepisów art. 21 w sprawie warunków przyznawania obowiązkowych dopłat do prywatnego przechowywania masła, do przepisów art. 99 w sprawie refundacji produkcyjnej w sektorze cukru, do przepisów art. 101 i 102 w sprawie dopłat w sektorze mleka i przetworów mlecznych, do przepisów art. 108 w sprawie dostarczania przetworów mlecznych uczniom, do przepisów art. 155 w sprawie dopłat w sektorze jedwabników, do przepisów art. 273 w sprawie refundacji wywozowych i do przepisów art. 281 w sprawie minimalnych cen wywozowych żywych roślin. Odnośnie do wymienionych przepisów, rozporządzenia będące przedmiotem wniosków będą określać, że warunki ustalania wysokości pomocy, refundacji wywozowych i minimalnych cen wywozowych powinny być określone przez Radę na mocy art. 43 ust. 3 TFUE, natomiast kwoty przedmiotowych pomocy, refundacji oraz wysokości cen powinny być ustalane przez Komisję w drodze aktów wykonawczych.

Artykuł 43 ust. 3 TFUE stanowi niezależną podstawę do przyjmowania przez Radę aktów prawnych. Jednak dla jasności, w przypadkach gdy stosuje się art. 43 ust. 3 TFUE, wniosek zawiera wyraźne odniesienie do tej klauzuli w każdym przepisie dotyczącym jednolitej wspólnej organizacji rynku, który tego wymaga. We właściwym czasie Komisja przedstawi Radzie wnioski, które wymagają przygotowania w związku z art. 43 ust. 3 TFUE.

- **Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek**

Artykuły 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

- **Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii**

Nie dotyczy.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI PODMIOTAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej**

Nie zaistniała potrzeba konsultacji z zainteresowanymi stronami ani skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych, ponieważ dostosowanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 do traktatu lizbońskiego jest sprawą międzyinstytucjonalną, która dotyczy wszystkich rozporządzeń Rady.

- **Ocena skutków**

Nie zaistniała potrzeba przeprowadzenia oceny skutków, ponieważ dostosowanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 do traktatu lizbońskiego jest sprawą międzyinstytucjonalną, która dotyczy wszystkich rozporządzeń Rady.

3. **ELEMENTY PRAWNE WNIOSKU**

- **Krótki opis proponowanych działań**

Określenie, które z uprawnień Komisji w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 są delegowane a które wykonawcze, oraz ustanowienie odpowiedniej procedury przyjmowania stosownych aktów.

Do niniejszego wniosku włączono treść następujących wniosków:

- (i) rezolucji legislacyjnej Parlamentu Europejskiego z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) w sprawie pomocy przyznanej w ramach niemieckiego monopolu alkoholowego (COM(2010) 336 wersja ostateczna);
- (ii) wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do dystrybucji produktów żywnościowych wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii (COM(2010) 486 wersja ostateczna);
- (iii) wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do norm handlowych [harmonogram 2010/AGRI/010];
- (iv) wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do stosunków umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych [harmonogram 2010/AGRI/026].

- **Podstawa prawna**

Artykuł 42 akapit pierwszy i art. 43 ust. 2 TFUE.

- **Zasada pomocniczości**

Polityka rolna jest obszarem kompetencji dzielonych między UE a państwami członkowskimi. Oznacza to, że jeśli nie ma prawodawstwa na poziomie UE w danym sektorze, państwa członkowskie zachowują swoje kompetencje. Niniejszy

wniosek ogranicza się do dostosowania jednolitej wspólnej organizacji rynku do nowych wymogów wprowadzonych przez traktat lizboński. Zatem niniejszy wniosek nie wpływa na obowiązujące podejście Unii.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności.

- **Wybór instrumentów**

Proponowany instrument: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów: bezpośrednio stosowanie wynika z charakteru WPR i wymogów w zakresie zarządzania nią – jest specyficzne dla prawodawstwa w zakresie WPR.

4. WPLYW NA BUDŻET

Niniejszy środek nie powoduje konieczności ponoszenia dodatkowych wydatków przez Unię.

5. INFORMACJE DODATKOWE

- **Uproszczenie**

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 zostało znacząco zmienione. Wniosek uczyni jednolitą wspólną organizację rynku bardziej zrozumiałą i przystępną.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej²,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)⁵ było kilkakrotnie zmieniane. W wyniku wejścia w życie traktatu lizbońskiego konieczne są następne zmiany w celu dostosowania uprawnień przyznanych Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz w szczególności uprawnień przekazanych Komisji na mocy art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „Traktatem”). Ze względu na zakres tych zmian należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 i zastąpić je nowym rozporządzeniem o jednolitej wspólnej organizacji rynku. W celu technicznego uproszczenia należy włączyć do niniejszego rozporządzenia rozporządzenie Rady (EWG) nr 922/72 z dnia 2 maja 1972 r. ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do jedwabników na rok hodowlany 1972/1973⁶. Należy zatem uchylić również rozporządzenie (EWG) nr 922/72.
- (2) Na mocy art. 43 ust. 3 Traktatu Rada przyjmuje środki dotyczące ustalania cen, potrażeń, pomocy i ograniczeń ilościowych. Dla jasności, w przypadkach gdy stosuje

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁵ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁶ Dz. U. 106 z 5.5.1972, s. 1.

się art. 43 ust. 3 Traktatu, niniejsze rozporządzenie powinno wyraźnie określać, że Rada przyjmie przedmiotowe środki na jego podstawie.

- (3) Niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wszystkie podstawowe elementy jednolitej wspólnej organizacji rynku. Ustalanie cen, potrąceń, pomocy i ograniczeń ilościowych w niektórych przypadkach jest nierozzerwalnie związane z tymi podstawowymi elementami.
- (4) Komisja powinna otrzymać uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie art. 290 Traktatu, aby mogła uzupełniać lub zmieniać niektóre, inne niż istotne, elementy niniejszego rozporządzenia. Należy określić, wobec których elementów stosować będzie można wymienione uprawnienia, a także warunki, którym uprawnienia te będą podlegać.
- (5) Stosowanie trybu pilnego powinno być dopuszczalne wyłącznie w wyjątkowych przypadkach, kiedy zostanie wykazana taka konieczność, w celu skutecznego i efektywnego reagowania na zagrożenia zakłóceniami na rynku lub w przypadkach, gdy takie zakłócenia już występują. Wybór trybu pilnego powinien być uzasadniony i należy określić, w jakich przypadkach ma on być stosowany.
- (6) Na podstawie art. 291 Traktatu państwa członkowskie powinny ponosić odpowiedzialność za wykonanie wspólnej organizacji rynków rolnych (zwanej dalej „wspólną organizacją rynku”) ustanowionej w niniejszym rozporządzeniu. W celu zapewnienia jednolitego wdrażania wspólnej organizacji rynku w państwach członkowskich oraz niedopuszczenia do nieuczciwej konkurencji lub dyskryminacji między podmiotami Komisja powinna mieć możliwość przyjmowania aktów wykonawczych na podstawie art. 291 ust. 2 Traktatu. Na mocy wymienionego przepisu należy zatem powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, w szczególności w odniesieniu do jednolitych warunków, zgodnie z którymi stosuje się środki interwencji rynkowej, jednolitych warunków wdrażania systemów pomocy, stosowania przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i produkcji oraz przepisów dotyczących handlu z państwami trzecimi. Komisja powinna również określić wymagania minimalne dla kontroli, które państwa członkowskie mają przeprowadzać.
- (7) Ponadto w celu zapewnienia skuteczności systemów ustanowionych przez jednolitą wspólną organizację rynku, należy powierzyć Komisji niezbędne uprawnienia odnośnie do środków zarządzania rynkiem oraz bieżących zadań w zakresie zarządzania. W celu zagwarantowania sprawnego funkcjonowania jednolitej wspólnej organizacji rynku, należy również powierzyć Komisji uprawnienia do regulowania niektórych kwestii o charakterze technicznym oraz przyjmowania przepisów dotyczących powiadamiania, informacji i sprawozdawczości, procedur i kryteriów technicznych odnośnie do produktów i podmiotów gospodarczych, które kwalifikują się do wsparcia rynkowego. Dodatkowo, w celu zagwarantowania właściwego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku, Komisja powinna również ustalać w szczególności terminy, ograniczenia czasowe, elementy warunkujące kursy wymiany, okresy referencyjne, odsetki, natomiast odnośnie do systemów pomocy Komisja powinna posiadać w szczególności uprawnienia do ustalania płatności i przyjmowania przepisów dotyczących zarządzania, monitorowania i oceny programów, rozpowszechniania informacji o wypłacanej pomocy i przepisów dotyczących wdrażania planów pomocy społecznej w oparciu o podstawę prawną. Należy

upoważnić Komisję do określania procedur dotyczących wypłacania pomocy oraz zaliczek pomocy.

- (8) Dla osiągnięcia celów jednolitej wspólnej organizacji rynku i przestrzegania jej zasad, należy oprócz tego przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania przepisów, w tym dotyczących zarządzania systemami ograniczania produkcji mleka, cukru i wina, kontroli i inspekcji, oraz uprawnienia do ustalania kwot zabezpieczenia, określania przepisów i procedur dotyczących odzyskiwania nienależnych płatności i przyjmowania przepisów dotyczących umów związanych ze wspieraniem rynku.
- (9) Odnośnie do sektora wina, w celu zapewnienia jednolitego stosowania w całej Unii, Komisji należy ponadto powierzyć uprawnienia do dopilnowywania by wnioski o przyznanie nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych oraz tradycyjnych określeń spełniały warunki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu. Należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania wszelkich koniecznych przepisów związanych z procedurami, powiadamianiem i kryteriami technicznymi odnośnie do prezentacji i etykietowania produktów sektora wina.
- (10) Aby zapewnić osiągnięcie celów ram prawnych ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja powinna również mieć stałe uprawnienia kontrolne odnośnie do niektórych działań organizacji producentów, organizacji międzybranżowych i organizacji przedsiębiorców. W celu zachowania struktury określonej w jednolitej wspólnej organizacji rynku i jej zasadniczych składników należy ponadto powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania wszelkich koniecznych przepisów związanych z wyjątkowymi środkami rynkowymi i wyjątkowymi środkami zarządzania, które mają służyć rozwiązaniu pilnych i nieprzewidzianych problemów występujących w jednym lub kilku państwach członkowskich.
- (11) O ile przepisy nie stanowią wyraźnie inaczej, Komisja powinna przyjmować wymienione akty wykonawcze na podstawie przepisami rozporządzenia (UE) nr XX/XXXX Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ... [tytuł rozporządzenia].
- (12) Odnośnie do niektórych środków wynikających z niniejszego rozporządzenia wymagających bezzwłocznego podjęcia działań lub polegających wyłącznie na stosowaniu przepisów ogólnych w konkretnych sytuacjach bez marginesu swobody, należy upoważnić Komisję do przyjmowania aktów wykonawczych bez pomocy komitetu.
- (13) Komisja powinna ponadto być uprawniona do wykonywania niektórych zadań administracyjnych lub z zakresu zarządzania, które nie wymagają przyjmowania aktów delegowanych lub wykonawczych.
- (14) Zastąpienie rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku nowym nie powinno prowadzić do kwestionowania podejmowanych w przeszłości decyzji dotyczących wspólnej polityki rolnej (zwanej dalej „WPR”). Celem niniejszego rozporządzenia powinno być przede wszystkim dostosowanie do Traktatu w zakresie uprawnień powierzonych Komisji. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie powinno uchylać istniejących przepisów ani ich zmieniać, o ile ich uzasadnienie pozostaje aktualne, chyba że uległy one dezaktualizacji, nie powinno ono również wprowadzać nowych przepisów lub środków. Wyjątki od tego podejścia stanowią dystrybucja produktów żywnościowych wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii

oraz pomoc przyznawana w ramach niemieckiego monopolu alkoholowego. Przepisy dotyczące norm handlowych odzwierciedlają wnioski przedstawione w kontekście kompleksowego przeglądu polityki jakości.

- (15) Dla zbóż, ryżu, cukru, suszu paszowego, nasion, oliwy z oliwek i oliwek stołowych, lnu i konopi, owoców i warzyw, bananów, mleka i przetworów mlecznych oraz jedwabników należy ustalić lata gospodarcze, dostosowane przede wszystkim do naturalnego cyklu produkcyjnego każdego z tych produktów.
- (16) Aby zapewnić stabilizację rynków oraz odpowiedni poziom życia ludności wiejskiej opracowano zróżnicowany system wsparcia cenowego dla poszczególnych sektorów, wprowadzając jednocześnie systemy wsparcia bezpośredniego przy uwzględnieniu różnych potrzeb każdego z tych sektorów z jednej strony, oraz ich współzależności z drugiej strony. Środki te przyjmują formę interwencji publicznej lub – zależnie od przypadku – dopłat do prywatnego przechowywania produktów sektora zbóż, ryżu, cukru, oliwy z oliwek i oliwek stołowych, wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, wieprzowiny oraz mięsa baraniego i koziego. Zważywszy na cele kolejnych zmian do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, w szczególności wprowadzonych rozporządzeniem Rady (WE) nr 72/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. w sprawie zmian we wspólnej polityce rolnej poprzez zmianę rozporządzeń (WE) nr 247/2006, (WE) nr 320/2006, (WE) nr 1405/2006, (WE) nr 1234/2007, (WE) nr 3/2008 oraz (WE) nr 479/2008 i uchylającym rozporządzenia (EWG) nr 1883/78, (EWG) nr 1254/89, (EWG) nr 2247/89, (EWG) nr 2055/93, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 2596/97, (WE) nr 1182/2005 i (WE) nr 315/2007⁷, oraz na podstawie przedstawionego w nim uzasadnienia, istnieje zatem potrzeba utrzymania środków wsparcia cenowego przewidzianych w instrumentach opracowanych w przeszłości, bez dokonywania istotnych zmian w porównaniu z dotychczasową sytuacją prawną.
- (17) W celu zapewnienia jasności i przejrzystości przepisy regulujące te środki powinny zostać objęte wspólną strukturą przy jednoczesnym zachowaniu założeń polityki dla każdego sektora. W tym celu należy dokonać rozróżnienia pomiędzy cenami referencyjnymi a cenami interwencyjnymi.
- (18) We wspólnej organizacji rynku zbóż, wołowiny i cielęciny oraz mleka i przetworów mlecznych zawarte są przepisy, na podstawie których Rada, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 37 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, ma uprawnienia do zmiany wysokości cen. Z uwagi na wrażliwość systemów cen należy wyjaśnić, iż istnieje możliwość zmiany wysokości cen na mocy art. 43 ust. 2 Traktatu w stosunku do wszystkich sektorów objętych niniejszym rozporządzeniem.
- (19) Należy ustalić ceny referencyjne dla cukru białego i cukru surowego standardowej jakości. Jakość standardowa powinna odzwierciedlać średnią jakość reprezentatywną dla cukru produkowanego w Unii i być określana na podstawie kryteriów stosowanych w handlu cukrem. Powinna także istnieć możliwość dokonania przeglądu jakości standardowej celem uwzględnienia w szczególności wymogów handlowych i postępów w analizie technicznej.

⁷ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 1.

- (20) W celu uzyskania wiarygodnych informacji na temat cen rynkowych cukru w Unii, niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzić system sprawozdawczości, na podstawie którego powinno się określać wysokość cen rynkowych cukru białego.
- (21) Na podstawie zmian wprowadzonych rozporządzeniem (WE) nr 72/2009 system interwencji w odniesieniu do zbóż, ryżu, masła i odtłuszczonego mleka w proszku otwiera się jedynie podczas pewnych okresów w ciągu roku. W odniesieniu do produktów sektora wołowiny i cielęciny możliwość otwarcia i zamknięcia zakupu w ramach interwencji publicznej powinna być uzależniona od wysokości cen rynkowych w danym okresie.
- (22) Wysokości cen, które powinny obowiązywać przy zakupie w ramach interwencji publicznej zostały w przeszłości obniżone we wspólnej organizacji rynku zbóż, ryżu oraz wołowiny i cielęciny oraz ustalone wraz z wprowadzeniem w tych sektorach systemów wsparcia bezpośredniego. Zatem dopłaty udzielane w ramach tych systemów oraz ceny interwencyjne są ściśle ze sobą powiązane. Wysokości cen dla produktów sektora mleka i przetworów mlecznych zostały ustalone w celu propagowania konsumpcji produktów tego sektora oraz poprawy ich konkurencyjności. Te decyzje dotyczące kierunków polityki są nadal aktualne.
- (23) W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć możliwość zbytu produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej. Działania te należy podjąć w taki sposób, aby zapobiec zakłóceniom na rynku oraz zapewnić równy dostęp do towarów i równe traktowanie nabywców.
- (24) Jednym z celów WPR określonych w art. 39 ust. 1 Traktatu jest stabilizacja rynków oraz zapewnienie konsumentom dostaw żywności po rozsądnych cenach. Na przestrzeni lat program dystrybucji żywności przyczynił się do realizacji obu celów. Powinien nadal gwarantować realizację celów WPR oraz pomagać w osiągnięciu celów spójności. Niemniej stopniowe reformy WPR doprowadziły do stopniowego zmniejszenia zasobów interwencyjnych oraz zakresu dostępnych produktów. W związku z tym zakupy rynkowe powinny również stanowić stałe źródło dostaw dla programu pomocy.
- (25) Aby zapewnić należyte zarządzanie finansami i w pełni wykorzystać aspekt programu unijnego związany z polityką spójności, należy przewidzieć określony pułap pomocy Unii i wprowadzić przepis nakładający na państwa członkowskie obowiązek współfinansowania programu dystrybucji żywności. Doświadczenie wykazało ponadto, że program wymaga dłuższej perspektywy czasowej. W związku z powyższym Komisja powinna przygotować trzyletnie plany realizacji przedmiotowego programu a państwa członkowskie opracować krajowe programy dystrybucji żywności, określające ich cele i priorytety w ramach programu, uwzględniając przy tym również kwestię wartości odżywczych. Państwa członkowskie powinny też przeprowadzać należyte kontrole administracyjne i kontrole fizyczne oraz ustanowić kary w przypadku nieprawidłowości w celu zagwarantowania, że trzyletni plan wdrażany jest na podstawie obowiązujących przepisów.
- (26) W celu zapewnienia przejrzystego, spójnego i efektywnego funkcjonowania programu pomocy osobom najbardziej potrzebującym, Komisja powinna ustanowić procedury przyjmowania i zmiany planów trzyletnich, podjąć działania zmierzające do ich przyjęcia oraz, w stosownych przypadkach, ich zmian. Komisja powinna również

przyjąć przepisy dotyczące dodatkowych elementów wchodzących w skład planów trzyletnich, przepisów dotyczących dostaw produktów żywnościowych, a także procedur i terminów wycofywania produktów interwencyjnych oraz ich przekazywania między państwami członkowskimi, a także przepisy dotyczące formatu krajowych programów dystrybucji żywności oraz formatu rocznych sprawozdań z ich realizacji. W celu zapewnienia jednolitego wdrażania planów trzyletnich przez państwa członkowskie Komisja powinna przyjąć procedury zwrotu kosztów organizacji charytatywnych, które państwa członkowskie uznają za kwalifikowalne, w tym pod kątem terminów i pułapów finansowych, warunków dotyczących zaproszeń do składania ofert i warunków dotyczących produktów żywnościowych i ich dostaw. Należy ponadto przyjąć przepisy określające obowiązki państw członkowskich odnośnie do kontroli, procedur płatności i obowiązujących terminów, redukcji stosowanych w przypadku nieprzestrzegania tychże, jak również przepisów dotyczących rachunkowości oraz zadań do wykonania przez właściwe krajowe organy interwencyjne w przypadkach przekazywania produktów między państwami członkowskimi.

- (27) W celu zapewnienia równowagi na rynku mleka oraz stabilizacji cen rynkowych, w niniejszym rozporządzeniu przewidziano przyznawanie dopłat do prywatnego przechowywania niektórych produktów z masła. Ponadto Komisja powinna zostać upoważniona do podejmowania decyzji w sprawie przyznawania dopłat do prywatnego przechowywania cukru białego, niektórych rodzajów oliwy z oliwek, niektórych produktów z wołowiny i cielęciny, wieprzowiny oraz mięsa baraniego i koziego.
- (28) Unijne skale klasyfikacji tusz w sektorach wołowiny i cielęciny, wieprzowiny oraz mięsa baraniego i koziego są niezbędne w celu rejestrowania cen oraz stosowania systemu interwencji w tych sektorach. Ponadto służą one realizacji celu, jakim jest poprawa przejrzystości rynku.
- (29) Ograniczenia swobodnego obrotu wynikające z zastosowania środków mających na celu walkę z rozprzestrzenianiem się chorób zwierząt mogą powodować trudności na rynku niektórych produktów w jednym lub kilku państwach członkowskich. Z doświadczeń wynika, że poważne zakłócenia na rynku, takie jak znaczny spadek konsumpcji lub cen można przypisać utracie zaufania konsumentów spowodowanej zagrożeniami dla zdrowia ludzi lub zdrowia zwierząt.
- (30) Nadzwyczajne środki wspierania rynku dla wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, wieprzowiny, mięsa baraniego i mięsa koziego, jaj oraz mięsa drobiowego, powinny być bezpośrednio związane ze środkami zdrowotnymi i weterynaryjnymi przyjmowanymi w celu walki z rozprzestrzenianiem się chorób lub wynikać z przyjęcia tych środków. Środki te należy przyjmować na wniosek państw członkowskich w celu zapobieżenia poważnym zakłóceniom na danych rynkach.
- (31) Należy przewidzieć możliwość przyjęcia przez Komisję, w stosownych przypadkach, specjalnych środków interwencyjnych, w celu sprawnego i skutecznego reagowania na zagrożenia wynikające z zakłóceń na rynku w sektorze zbóż oraz w celu zapobieżenia stosowania na szeroką skalę interwencji publicznej w niektórych regionach Unii w sektorze ryżu lub zrekompensowania niedoborów ryżu niełuskanego występujących w wyniku klęsk żywiołowych.

- (32) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu życia unijnych plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej należy ustalić cenę minimalną buraków kwotowych o jakości standardowej, którą to jakość należy określić.
- (33) Do zapewnienia odpowiedniej równowagi praw i obowiązków między przedsiębiorstwami cukrowniczymi a plantatorami buraków cukrowych konieczne są szczególne instrumenty. Należy zatem ustanowić przepisy ogólne regulujące porozumienia międzybranżowe.
- (34) Różnorodność warunków naturalnych, sytuacji ekonomicznej i technicznej, utrudnia ujednolicenie warunków zakupu buraków cukrowych na całym obszarze Unii. Istnieją już porozumienia branżowe między stowarzyszeniami plantatorów buraków cukrowych a przedsiębiorstwami cukrowniczymi. Przepisy ramowe powinny zatem jedynie określać gwarancje minimalne wymagane przez plantatorów buraków cukrowych i przemysł cukrowniczy w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku cukru, z możliwością przyjęcia odstępstwa od niektórych przepisów w ramach porozumienia branżowego.
- (35) W niniejszym rozporządzeniu należy określić opłatę produkcyjną przeznaczoną na finansowanie wydatków w sektorze cukru.
- (36) W celu utrzymania równowagi strukturalnej na rynkach cukru na poziomie cenowym bliskim cenie referencyjnej należy zapewnić możliwość podjęcia decyzji o wycofaniu cukru z rynku na okres potrzebny do powrotu tego rynku do równowagi.
- (37) W odniesieniu do żywych roślin, wołowiny i cielęciny, wieprzowiny, mięsa baraniego i koziego, jaj oraz mięsa drobiowego należy wprowadzić przepis umożliwiający przyjęcie szczególnych środków ułatwiających dostosowanie podaży do wymogów rynku. Środki takie mogą przyczynić się do stabilizacji rynków oraz do zapewnienia odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej.
- (38) W sektorze cukru istotnym instrumentem polityki rynkowej było ilościowe ograniczanie produkcji. Powody, dla których Wspólnota przyjęła w przeszłości systemy kwot produkcyjnych w sektorze cukru, są w dalszym ciągu aktualne.
- (39) System kwot cukru na mocy niniejszego rozporządzenia powinien w szczególności, utrzymywać status prawny kwot w zakresie, w jakim, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, system kwot stanowi mechanizm regulacji rynku w sektorze cukru ukierunkowany na zapewnienie realizacji celów, które są zgodne z interesem publicznym.
- (40) Niniejsze rozporządzenie powinno określić możliwość dostosowania kwot cukru, tak by odzwierciedlały one decyzje państw członkowskich w zakresie ponownego przydziału kwot krajowych.
- (41) Mając na uwadze potrzebę zachowania pewnej krajowej elastyczności w strukturalnym dostosowaniu przemysłu przetwórczego oraz uprawy buraków i trzciny cukrowej w okresie, w którym stosowane będą kwoty, należy przewidzieć możliwość zmiany przez państwa członkowskie, w ramach pewnych limitów, kwot przydzielanych przedsiębiorstwom, bez ograniczania działalności funduszu restrukturyzacji jako instrumentu.

- (42) W celu zapobieżenia zakłóceniom na rynku cukru wywoływanym przez nadwyżki cukru Komisja powinna mieć możliwość przeniesienia – na podstawie określonych kryteriów – nadwyżek cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego na następny rok gospodarczy jako produkcji kwotowej. Ponadto, jeżeli w przypadku pewnych ilości nie zostaną spełnione obowiązujące warunki, przepisy przewidują nałożenie opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w celu uniknięcia nagromadzenia się tych dodatkowych ilości, zagrażającego sytuacji na rynku.
- (43) System kwot mlecznych należy utrzymać do jego wygaśnięcia w 2015 r., łącznie z nakładaniem opłaty za przekroczenie kwoty krajowej na mleko zbierane lub sprzedawane do bezpośredniego spożycia przekraczające określoną gwarantowaną wielkość progową.
- (44) Należy utrzymać rozróżnienie pomiędzy dostawami a sprzedażą bezpośrednią mleka, a system powinien być stosowany na podstawie reprezentatywnych zawartości tłuszczu i krajowej referencyjnej zawartości tłuszczu. Należy upoważnić rolników, pod pewnymi warunkami, do tymczasowego przekazywania ich kwoty indywidualnej. Mimo że należy utrzymać zasadę, zgodnie z którą w przypadku sprzedaży lub dzierżawy gospodarstwa lub przekazania go w drodze dziedziczenia, odpowiadająca mu kwota jest przekazywana nabywcy, dzierżawcy lub spadkobiercy wraz z odnośnymi gruntami, należy przewidzieć pewne wyjątki od zasady stanowiącej, iż kwoty są przypisane do gospodarstw, w celu kontynuowania restrukturyzacji produkcji mleka oraz poprawy stanu środowiska naturalnego. Państwa członkowskie powinny być upoważnione do umieszczania części przeniesionych ilości w rezerwie krajowej zgodnie z różnymi rodzajami przekazywania kwot i przy zastosowaniu obiektywnych kryteriów.
- (45) Opłata za przekroczenie kwoty krajowej w odniesieniu do mleka i innych przetworów mlecznych powinna zostać ustalona na poziomie odstrasżającym i powinna być wnoszona przez państwa członkowskie niezwłocznie po przekroczeniu kwoty krajowej. Państwo członkowskie powinno podzielić ciężar płatności między producentów, którzy przyczynili się do tego przekroczenia. Producenci powinni odpowiadać przed danym państwem członkowskim za zapłacenie swojej części opłaty wyrównawczej, ze względu na sam fakt przekroczenia dostępnej im ilości. Państwa członkowskie powinny wnieść do Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) opłatę wyrównawczą odpowiadającą wysokości przekroczenia ich krajowej kwoty obniżoną o zryczałtowaną sumę w wysokości 1 % w celu uwzględnienia przypadków upadłości lub definitywnej niezdolności niektórych producentów do zapłacenia należnej części opłaty wyrównawczej.
- (46) Okazało się, że nadrzędny cel wprowadzenia systemu kwot mlecznych, jakim było zmniejszenie zachwiania równowagi między podażą a popytem na rynku mleka i przetworów mlecznych oraz wynikających z niego nadwyżek strukturalnych, a tym samym zapewnianie większej równowagi rynkowej zmniejsza prorynkowe nastawienie, ponieważ zakłóca reakcję rolników na sygnały cenowe i uniemożliwia wzrost efektywności w sektorze, gdyż hamuje restrukturyzację. Na każdy rok gospodarczy od 2009/2010 do 2013/2014 przewidziano zatem stopniowe znoszenie kwot mlecznych poprzez ich coroczne zwiększanie o 1 %. W kontekście restrukturyzacji sektora należy pozwolić państwom członkowskim, aby do dnia 31 marca 2014 r. przyznawały dodatkową pomoc krajową w określonych granicach. Zwiększenia kwot wprowadzone do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 zmienionego

rozporządzeniem Rady (WE) nr 248/2008⁸ oraz 1-procentowe zwiększenie roczne – wraz z innymi zmianami, które zmniejszają prawdopodobieństwo wnoszenia opłaty za przekroczenie kwoty krajowej – oznaczają, sądząc po obecnych wynikach produkcyjnych, że gdyby 1-procentowe zwiększenia miały zastosowanie w okresie od roku 2009/2010 do roku 2013/2014, tylko Włochom groziłaby opłata za przekroczenie kwoty krajowej. Zatem z uwagi na obecne wyniki produkcyjne we wszystkich państwach członkowskich należy skumulować dla Włoch zwiększenie kwot na początku tego okresu, tak by uniknąć tego ryzyka.

- (47) Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 wprowadza różne rodzaje systemów pomocy. W systemie dla suszu paszowego oraz lnu i konopi jako środek regulujący rynek wewnętrzny w odniesieniu do tych sektorów wprowadzono dopłaty do przetwórstwa w tych sektorach. W wyniku zmian wprowadzonych rozporządzeniem (WE) nr 72/2009 oraz na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003⁹, pomoc na susz paszowy będzie przyznawana do dnia 1 kwietnia 2012 r., natomiast na długie włókno lniane, krótkie włókno lniane i włókno konopne do roku gospodarczego 2011/2012. System kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej określony w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 zmieniony rozporządzeniem (WE) nr 72/2009 i powiązana z nim cena minimalna stosowane są wyłącznie do końca roku gospodarczego 2011/2012.
- (48) W celu zapewnienia równowagi na rynku mleka oraz stabilizacji cen rynkowych mleka i przetworów mlecznych potrzebne są środki mające na celu zwiększenie możliwości zbytu przetworów mlecznych. W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć przyznawanie pomocy na rzecz obrotu niektórymi przetworami mlecznymi z uwagi na ich określone wykorzystanie i przeznaczenie. W niniejszym rozporządzeniu należy określić ponadto, że Unia powinna pokrywać część wydatków związanych z przyznaniem dopłat do dostaw mleka dla uczniów, w celu zachęcenia młodzieży do spożywania mleka.
- (49) Należy zapewnić możliwość przyznawania refundacji produkcyjnej w przypadkach gdy, podczas wytwarzania niektórych produktów przemysłowych, chemicznych lub farmaceutycznych, wyniknie potrzeba podjęcia środków mających na celu udostępnienie określonych produktów cukrowniczych.
- (50) Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 73/2009 od dnia 1 stycznia 2010 r. płatność obszarowa z tytułu chmielu jest niezwiązana z wielkością produkcji. W celu umożliwienia organizacjom producentów chmielu kontynuowania dotychczasowej działalności, należy przewidzieć odpowiedni przepis dotyczący wykorzystywania równoważnych kwot w danych państwach członkowskich na ten sam rodzaj działalności.

⁸ Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 6.

⁹ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

- (51) Finansowanie unijne, stanowiące udział procentowy pomocy bezpośredniej, którą państwa członkowskie mają prawo wstrzymać na podstawie rozporządzenia (WE) nr 73/2009, musi zachęcać uznane organizacje podmiotów gospodarczych do sporządzania programów prac do celów poprawy jakości produkcji oliwek stołowych i oliwy z oliwek. W tym kontekście w niniejszym rozporządzeniu należy określić, że wsparcie Unii przydzielane będzie zgodnie z ustalonymi w tych programach prac priorytetami dla podejmowanych działań.
- (52) Niniejsze rozporządzenie dokonuje rozróżnienia między owocami i warzywami, które obejmują owoce i warzywa przeznaczone do wprowadzenia do obrotu oraz przeznaczone do przetworzenia, a przetworzonymi owocami i warzywami. Przepisy dotyczące organizacji producentów, programów operacyjnych i pomocy finansowej Unii stosuje się jedynie do owoców i warzyw oraz owoców i warzyw przeznaczonych wyłącznie do przetworzenia.
- (53) Organizacje producentów są głównymi podmiotami w systemie dotyczącym owoców i warzyw. Wobec rosnącej koncentracji popytu grupowanie podaży za pośrednictwem tych organizacji w dalszym ciągu stanowi gospodarczą konieczność mającą na celu wzmocnienie pozycji producentów na rynku. Koncentracja podaży powinna mieć charakter dobrowolny i wykazać swoją przydatność poprzez zakres i skuteczność usług oferowanych przez organizacje producentów swoim członkom. Organizacje producentów działają wyłącznie w interesie swoich członków, zatem powinno uważać się je za działające w sprawach gospodarczych w imieniu i na rzecz swoich członków.
- (54) Produkcja owoców i warzyw jest trudna do przewidzenia, a produkty łatwo się psują. Nawet ograniczone nadwyżki mogą spowodować poważne zakłócenia na rynku. Należy zatem wprowadzić środki zarządzania w sytuacji kryzysowej. W celu zwiększenia atrakcyjności organizacji producentów środki te należy włączyć do programów operacyjnych.
- (55) Produkcja i wprowadzanie do obrotu owoców i warzyw powinny w pełni uwzględniać zagadnienia ochrony środowiska, w tym metody uprawy, gospodarke odpadami i sposób rozdysponowania produktów wycofanych z rynku, w szczególności pod kątem ochrony jakości wody, zachowania różnorodności biologicznej i dbałości o tereny wiejskie.
- (56) Grupy producentów w sektorze owoców i warzyw w państwach członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. lub później, w regionach najbardziej oddalonych Unii lub na mniejszych wyspach Morza Egejskiego, zabiegające o uzyskanie statusu organizacji producentów na podstawie niniejszego rozporządzenia, powinny mieć możliwość skorzystania z okresu przejściowego, w którym mogą uzyskać krajowe i unijne wsparcie finansowe w zamian za spełnienie przez nie pewnych zobowiązań.
- (57) W celu przyznania organizacjom producentów w sektorze owoców i warzyw większej odpowiedzialności za podejmowane przez nie decyzje finansowe i w celu nakierowania środków publicznych dla nich przeznaczonych na spełnienie przyszłych wymogów, należy ustalić warunki wykorzystania tych środków. Wspólne finansowanie funduszy operacyjnych utworzonych przez organizacje producentów stanowi właściwe rozwiązanie. W szczególnych przypadkach należy zezwolić na dodatkowe możliwości finansowania. Fundusze operacyjne należy wykorzystywać

jedynie do finansowania programów operacyjnych w sektorze owoców i warzyw. W celu nadzorowania wydatków Unii pomoc przyznana organizacjom producentów, które tworzą fundusz operacyjny, nie powinna przekraczać określonego progu.

- (58) W regionach, w których organizacja produkcji w sektorze owoców i warzyw jest słaba, powinna istnieć możliwość zapewnienia dodatkowego krajowego wsparcia finansowego. W przypadku państw członkowskich, które pod względem struktur znajdują się w szczególnie niekorzystnej sytuacji, powinna istnieć możliwość zwracania przez Unię poniesionych kosztów składek.
- (59) W celu uproszczenia i obniżenia kosztów programu należy, w miarę możliwości, zharmonizować procedury i przepisy dotyczące kwalifikowalności wydatków w ramach funduszy operacyjnych z procedurami i zasadami dotyczącymi programów rozwoju obszarów wiejskich przez zwrócenie się do państw członkowskich o opracowanie krajowej strategii na rzecz programów operacyjnych.
- (60) Wskazane jest, by zaradzić problemowi niskiego spożycia owoców i warzyw przez dzieci dzięki trwałemu zwiększeniu udziału owoców i warzyw w żywieniu dzieci na etapie, na którym kształtują się ich nawyki żywieniowe. Należy zatem przyznać pomoc Unii na współfinansowanie dostaw dzieciom w placówkach oświatowych pewnych produktów sektorów owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz bananów, a także na związane z tym koszty logistyki, dystrybucji, sprzętu, reklamy, monitorowania i oceny. Aby zagwarantować właściwe wdrożenie programu państwa członkowskie, które chcą z niego korzystać, powinny najpierw przygotować strategię obejmującą między innymi wykaz kwalifikowalnych produktów, wybranych na podstawie obiektywnych kryteriów, w tym sezonowości, dostępności produktów lub kwestii dotyczących środowiska.
- (61) W celu zapewnienia należytego zarządzania budżetem programu „Owoce w szkole” należy określić stały pułap pomocy Unii oraz maksymalne wskaźniki współfinansowania. Pomocy Unii nie należy wykorzystywać do zastępowania finansowania jakichkolwiek istniejących krajowych programów dystrybucji owoców w szkołach. Ze względu na ograniczenia budżetowe państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość zastępowania ich wkładu finansowego na rzecz programu dystrybucji owoców w szkołach środkami z sektora prywatnego. W celu zwiększenia skuteczności programu państwa członkowskie powinny określić środki towarzyszące, na które powinny mieć możliwość przyznawania krajowej pomocy.
- (62) Ważne jest, aby w sektorze wina zostały przewidziane środki wsparcia, które mają na celu wzmocnienie struktur konkurencyjnych. Środki te powinny być finansowane i określane przez Unię, ale państwa członkowskie powinny mieć możliwość wybrania właściwych środków, które uwzględniałyby potrzeby ich organów regionalnych, biorąc pod uwagę ich cechy szczególne, tam gdzie to konieczne, oraz ich włączenia do krajowych programów wsparcia. Państwa członkowskie powinny być odpowiedzialne za realizację tych programów.
- (63) Promocja i wprowadzanie do obrotu win Unii w państwach trzecich powinny stanowić jeden z głównych środków kwalifikujących się do krajowych programów wsparcia. Działania związane z restrukturyzacją i przekształcaniem powinny w dalszym ciągu być objęte wsparciem ze względu na ich pozytywny wpływ na sektor. Należy również udostępnić wsparcie dla tych inwestycji w sektorze, których celem jest poprawa

wyników ekonomicznych przedsiębiorstw jako takich. Należy udostępnić wsparcie dla destylacji produktów ubocznych państwom członkowskim, które pragną korzystać z tego instrumentu, by zagwarantować jakość wina przy równoczesnym przestrzeganiu ochrony środowiska.

- (64) Instrumenty prewencyjne, takie jak ubezpieczenie zbiorów, fundusze wspólnego inwestowania oraz zielone zbiory, powinny kwalifikować się do pomocy w ramach programów wsparcia na rzecz sektora wina, co powinno sprzyjać kształtowaniu odpowiedzialnej postawy wobec sytuacji kryzysowych.
- (65) Z różnych przyczyn państwa członkowskie mogą preferować udzielanie rolnikom – w ramach systemu płatności jednolitej – pomocy niezwiązanej z wielkością produkcji. Możliwość ta powinna być zatem dostępna dla państw członkowskich, a ze względu na szczególne cechy systemu płatności jednolitej wszelkie przeniesienia środków tego rodzaju powinny być nieodwracalne i oznaczać stosowne zmniejszenie budżetu przeznaczonego na krajowe programy wsparcia na rzecz sektora wina w następnych latach.
- (66) Należy również uwzględnić wsparcie dla sektora wina w ramach środków strukturalnych przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)¹⁰. W celu zwiększenia środków finansowych dostępnych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 należy dokonać stopniowego przeniesienia środków do budżetu odnoszącego się do tego rozporządzenia, o ile odnośne kwoty są wystarczająco wysokie.
- (67) Aby poprawić działanie rynku win, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wdrożenia decyzji podjętych przez organizacje międzybranżowe. Praktyki, które mogłyby zakłócić konkurencję, powinny jednak zostać wykluczone z zakresu takich decyzji.
- (68) W wyniku nieprzestrzegania przejściowego zakazu nowych nasadzeń doszło do zwiększenia nadwyżki produkcji wina w Unii. Trzeba znaleźć rozwiązanie problemu znacznej ilości niezgodnych z prawem nasadzeń w Unii, które prowadzą do nieuczciwej konkurencji i zaostrzają problemy w sektorze wina.
- (69) Przejściowy zakaz nowych nasadzeń wywiera wprawdzie pewien wpływ na równowagę pomiędzy podażą i popytem na rynku wina, ale jednocześnie stanowi przeszkodę dla konkurencyjnych producentów, którzy chcą elastycznie reagować na wzrost popytu. Ponieważ równowaga na rynku nie została jeszcze osiągnięta oraz potrzeba czasu, zanim środki towarzyszące, takie jak program karczowania, zaczną przynosić wyniki, wskazane byłoby utrzymanie zakazu nowych nasadzeń do dnia 31 grudnia 2015 r., kiedy to powinien on zostać ostatecznie zniesiony, pozwalając konkurencyjnym producentom swobodnie reagować na sytuację rynkową. Państwom członkowskim należy jednak umożliwić przedłużenie tego zakazu w stosunku do ich terytorium do dnia 31 grudnia 2018 r., o ile uznają to za konieczne.

¹⁰ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

- (70) W celu podniesienia jakości zarządzania potencjałem upraw winorośli oraz w celu propagowania efektywnego wykorzystania praw do sadzenia, a co za tym idzie, dalszego złagodzenia efektów przejściowych ograniczeń dotyczących nasadzeń, należy utrzymać pewną elastyczność, na przykład w formie krajowych lub regionalnych systemów rezerw.
- (71) Właściwe funkcjonowanie jednolitego rynku mogłoby zostać zagrożone przez przyznanie pomocy krajowej. Przepisy Traktatu dotyczące pomocy państwa powinny w zasadzie mieć zastosowanie do produktów sektora wina objętych wspólną organizacją rynku wina. Jednakże przepisy dotyczące premii za karczowanie oraz niektóre środki w ramach programów wsparcia nie powinny same w sobie stanowić przeszkody w przyznawaniu pomocy krajowej w tym samym zakresie.
- (72) Aby umożliwić włączenie sektora wina do systemu płatności jednolitej, należy zakwalifikować wszystkie aktywnie uprawiane obszary uprawy winorośli do systemu płatności jednolitej, określonego w rozporządzeniu (WE) nr 73/2009.
- (73) Sektor pszczelarski, będący jednym z sektorów rolnictwa, charakteryzuje się różnorodnością warunków produkcji i wielkości plonów oraz rozproszeniem i zróżnicowaniem podmiotów gospodarczych, zarówno na etapie produkcji, jak i wprowadzania do obrotu. Ponadto, w związku z rozprzestrzenianiem się warrozy w kilku państwach członkowskich w ostatnich latach oraz w związku z problemami, które choroba ta stwarza dla produkcji miodu, niezbędne jest podjęcie działań na poziomie Unii, ponieważ choroby tej nie można całkowicie wyeliminować, a do jej zwalczania należy stosować zatwierdzone produkty. Zważywszy na powyższe okoliczności oraz w celu usprawnienia produkcji i wprowadzania do obrotu produktów pszczelich w Unii, co trzy lata należy sporządzać programy krajowe obejmujące kwestie dotyczące wsparcia technicznego, kontroli warrozy, racjonalizacji sezonowego przenoszenia uli, zarządzania zasiedlaniem uli w Unii oraz współpracy w zakresie programów badawczych dotyczących pszczelarstwa i produktów pszczelich. Przedmiotowe programy krajowe powinny być częściowo finansowane przez Unię.
- (74) Dopłaty Unii do hodowli jedwabników powinny być udzielane odnośnie do zebranych pojemników greny.
- (75) Stosowanie norm handlowych dla produktów rolnych może przyczynić się do poprawy warunków ekonomicznych w zakresie produkcji tych produktów, wprowadzania ich do obrotu oraz do poprawy ich jakości. Stosowanie tego rodzaju norm leży zatem w interesie producentów, przedsiębiorstw handlowych i konsumentów.
- (76) Z komunikatu Komisji w sprawie polityki jakości produktów rolnych¹¹ i związanej z nim debaty wynika, że właściwe jest zachowanie norm handlowych dla poszczególnych sektorów lub produktów, w celu uwzględnienia oczekiwań konsumentów oraz przyczynienia się do poprawy warunków gospodarczych produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rolnych oraz ich jakości.

¹¹ COM (2009) 0234 wersja ostateczna.

- (77) W celu zagwarantowania, że wszystkie produkty są solidnej i właściwej jakości handlowej, oraz bez uszczerbku dla przepisów obowiązujących w sektorze spożywczym, w szczególności przepisów ogólnych prawa żywnościowego zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności¹² oraz zawartych w nim zasad i wymogów, podstawowa ogólna norma handlowa przewidziana w wyżej wymienionym komunikacie Komisji powinna zostać ustanowiona w odniesieniu do produktów nieobjętych normami handlowymi dla poszczególnych sektorów lub produktów. Jeżeli produkty te są zgodne z obowiązującą normą międzynarodową, w stosownych przypadkach należy uznać je za zgodne z ogólną normą handlową.
- (78) W przypadku niektórych sektorów lub produktów definicje, oznaczenia lub nazwy handlowe są istotnym elementem ustalania warunków konkurencji. Należy zatem ustanowić dla tych sektorów lub produktów definicje, oznaczenia i nazwy handlowe, które mają być używane w Unii jedynie przy wprowadzaniu do obrotu produktów spełniających odpowiednie wymogi.
- (79) Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 utrzymało podejście sektorowe określone odnośnie do norm handlowych w poprzednich wspólnych organizacjach rynków. Należy wprowadzić przepisy o charakterze horyzontalnym.
- (80) Dotychczas, na mocy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, Komisja była upoważniona do przyjmowania przepisów w sprawie norm handlowych dla niektórych sektorów. Ze względu na wysoce techniczny charakter tych norm i ciągłą potrzebę poprawy ich skuteczności oraz dostosowywania ich do zmieniających się praktyk handlowych należy zastosować to podejście do wszystkich norm handlowych, jednocześnie określając kryteria, które należy uwzględniać przy ustanawianiu stosownych przepisów.
- (81) Należy stosować normy handlowe aby umożliwić zaopatrzenie rynku w produkty znormalizowanej i zadowalającej jakości. Powinny one w szczególności odnosić się do definicji, podziału na klasy, prezentacji i etykietowania, pakowania, metody produkcji, konserwowania, transportu, informacji o producentach, zawartości określonych substancji, odpowiednich dokumentów administracyjnych, przechowywania, certyfikacji oraz terminów.
- (82) Uwzględniając w szczególności zapotrzebowanie konsumentów na dokładne i jasne informacje na temat produktów powinno być możliwe ustalenie właściwego oznaczania miejsca produkcji dla każdego produktu z osobna i na odpowiednim poziomie geograficznym, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki niektórych sektorów, w szczególności w odniesieniu do przetworzonych produktów rolnych.
- (83) Przy ustanawianiu norm handlowych dla poszczególnych sektorów lub produktów Komisja powinna uwzględnić oczekiwania konsumentów, specyficzne uwarunkowania każdego sektora oraz zalecenia organów międzynarodowych.

¹² Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

- (84) Należy ponadto wprowadzić przepis umożliwiający przyjęcie w razie potrzeby szczególnych środków, dotyczących w szczególności metod analiz, w celu zapobiegania nadużyciom w zakresie jakości i autentyczności produktów oferowanych konsumentom.
- (85) W celu zagwarantowania zgodności z normami handlowymi, należy określić kontrole i kary w przypadku nieprzestrzegania wynikających z norm obowiązków. Państwa członkowskie powinny przejąć odpowiedzialność za te kontrole.
- (86) Normy handlowe powinno się w zasadzie stosować do wszystkich produktów wprowadzanych do obrotu w Unii.
- (87) Należy ustanowić przepisy szczególne dotyczące produktów przywożonych z państw trzecich, zgodnie z którymi przepisy szczególne obowiązujące w niektórych państwach trzecich mogą uzasadniać odstępstwa od norm handlowych, jeżeli zapewniona jest ich równorzędność z prawodawstwem unijnym.
- (88) Odnośnie do tłuszczów do smarowania, należy wprowadzić dla państw członkowskich możliwość przyjmowania lub utrzymania przepisów krajowych określających poziomy jakości.
- (89) Przepisy dotyczące wina należy stosować z uwzględnieniem umów zawartych na mocy art. 218 Traktatu.
- (90) Należy ustanowić przepisy dotyczące klasyfikacji odmian winorośli, zgodnie z którymi państwa członkowskie produkujące więcej niż 50 000 hektolitrów rocznie nadal będą odpowiedzialne za klasyfikację odmian winorośli, z których dozwolona jest produkcja wina na ich terytoriach. Niektóre odmiany winorośli powinny zostać wykluczone.
- (91) Należy określić niektóre praktyki enologiczne i ograniczenia dotyczące produkcji wina, w szczególności odnośnie do kupażowania i stosowania niektórych rodzajów moszczu winogronowego, soku winogronowego i świeżych winogron pochodzących państw trzecich. W celu zachowania międzynarodowych standardów w dziedzinie przyszłych praktyk enologicznych Komisja powinna zasadniczo opierać się na praktykach enologicznych zalecanych przez Międzynarodową Organizację ds. Winorośli i Wina (OIV).
- (92) W przypadku sektora wina państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia lub wykluczenia stosowania niektórych praktyk enologicznych i wprowadzania surowszych ograniczeń w odniesieniu do win produkowanych na ich terytorium, jak również eksperymentalnego stosowania niedozwolonych praktyk enologicznych na warunkach, które należy określić.
- (93) Pojęcie win gatunkowych w Unii opiera się między innymi na szczególnych cechach związanych z pochodzeniem geograficznym danego wina. Wina te są oznaczane dla konsumentów z użyciem chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych. Dążąc do przejrzystych i bardziej dopracowanych ram, w których można by zawrzeć postulaty jakościowe związane z danymi produktami, należy ustanowić system, w obrębie którego wnioski o przyznanie nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych są rozpatrywane zgodnie z podejściem stosowanym w

unijnej horyzontalnej polityce jakości w odniesieniu do środków spożywczych innych niż wina i wyroby spirytusowe, określonej w rozporządzeniu Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych¹³.

- (94) W celu ochrony szczególnych cech wina objętego nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania surowszych przepisów w tym względzie.
- (95) Aby nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne mogły korzystać z ochrony w Unii, muszą być uznane i zarejestrowane na szczeblu unijnym. Aby zagwarantować, że odnośne nazwy spełniają warunki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, organy krajowe danych państw członkowskich powinny dokonywać weryfikacji wniosków przy zachowaniu minimalnych wspólnych przepisów, z krajową procedurą sprzeciwu łącznie. Następnie Komisja powinna przeprowadzać kontrolę wniosków dbając o to, by nie zawierały oczywistych błędów oraz by uwzględniały prawo Unii oraz interesy zainteresowanych stron spoza państwa członkowskiego, którego dotyczy wnioski.
- (96) Należy zapewnić ochronę nazwom pochodzenia oraz oznaczeniom geograficznym państw trzecich, w przypadkach gdy są one objęte ochroną w kraju pochodzenia.
- (97) Procedura rejestracji powinna umożliwiać korzystanie z prawa do wniesienia sprzeciwu każdej osobie fizycznej lub prawnej, która ma uzasadniony interes w danym państwie członkowskim lub państwie trzecim.
- (98) Należy chronić zarejestrowane nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne przed wykorzystaniem prowadzącym do bezprawnego czerpania korzyści z reputacji, którą cieszą się produkty spełniające dane wymogi. Aby wspierać uczciwą konkurencję oraz aby nie wprowadzać w błąd konsumentów, ochrona ta powinna również dotyczyć produktów i usług nieobjętych niniejszym rozporządzeniem, w tym tych, które nie zostały wymienione w załączniku I do Traktatu.
- (99) Niektóre określenia są tradycyjnie stosowane w Unii i przekazują konsumentom informacje o cechach charakterystycznych i jakości win, stanowiące uzupełnienie informacji przekazanych za pośrednictwem nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Aby zapewnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego, uczciwą konkurencję oraz aby uniknąć wprowadzania konsumentów w błąd, te tradycyjne określenia powinny być objęte ochroną w Unii.
- (100) Opis, oznaczenie i prezentacja produktów objętych niniejszym rozporządzeniem w sektorze wina mogą mieć znaczny wpływ na możliwość ich obiegu rynkowego. Różnice w przepisach poszczególnych państw członkowskich w sprawie etykietowania produktów w sektorze wina mogą zakłócić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Należy zatem ustanowić przepisy uwzględniające uzasadnione interesy konsumentów i producentów. Z tego względu należy ustanowić unijne przepisy dotyczące etykietowania.

¹³ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

- (101) Kiedy powstają nadwyżki przetworów mlecznych, które powodują albo mogą spowodować poważne zakłócenie równowagi na rynku, albo występuje prawdopodobieństwo ich pojawienia się, należy przyznać pomoc do produkowanego w Unii mleka odtłuszczonego i odtłuszczonego mleka w proszku przeznaczonych na paszę. Przepisy dotyczące stosowania kazeiny i kazeinianów w produkcji sera mają przeciwdziałać potencjalnym negatywnym skutkom wynikającym ze stosowania przedmiotowego mechanizmu pomocy, biorąc pod uwagę wrażliwość sera na działania zastępcze dotyczące kazeiny lub kazeinianów, dążąc tym samym do stabilizacji rynku.
- (102) Niniejsze rozporządzenie zmierza do koncentracji wysiłków w odniesieniu do różnych organizacji, w celu realizacji założeń strategicznych, w szczególności stabilizacji rynków tych produktów oraz poprawy i gwarantowania ich jakości poprzez wspólnie podejmowane działania. Odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 opierają się na organizacjach uznanych przez państwa członkowskie lub, na określonych warunkach, przez Komisję. Przepisy te należy utrzymać.
- (103) W celu dalszego zwiększenia wpływu organizacji producentów i ich stowarzyszeń w sektorze owoców i warzyw oraz zapewnienia rynkowi wymaganej stabilności, państwa członkowskie powinny być upoważnione, pod pewnymi warunkami, do rozszerzania zasad, przyjętych przez organizacje lub ich stowarzyszenia w danym regionie dla producentów będących ich członkami, w szczególności zasad dotyczących produkcji, wprowadzania do obrotu i ochrony środowiska, na producentów niebędących członkami tych organizacji i stowarzyszeń, którzy działają w tym regionie.
- (104) W sektorze owoców i warzyw w szczególności powinna istnieć możliwość uznania organizacji, które udowodnią, że są w wystarczającym stopniu reprezentatywne i które prowadzą praktyczne działania na rzecz osiągnięcia celów art. 39 Traktatu. Przepisy dotyczące rozszerzenia zasad przyjętych przez organizacje producentów i ich stowarzyszenia oraz udziału w kosztach wynikających z takiego rozszerzenia powinny również obejmować organizacje międzybranżowe, biorąc pod uwagę zbieżność celów. Podobne podejście należy stosować do organizacji międzybranżowych w sektorze tytoniu.
- (105) [Aby zapewnić racjonalny rozwój produkcji, a tym samym odpowiedni poziom życia producentom mleka, należy wzmocnić ich siłę przetargową wobec przetwórców, co przyczyni się do sprawiedliwszego podziału wartości dodanej na poszczególnych etapach łańcucha dostaw. W celu realizacji tych założeń wspólnej polityki rolnej należy zatem na podstawie art. 42 i art. 43 ust. 2 Traktatu przyjąć przepis umożliwiający organizacjom producentów skupiającym producentów mleka lub ich zrzeszenia, wspólne negocjowanie z mleczarniami warunków umów, w tym cen, na dostawę części lub całości produkcji członków tej organizacji. W celu utrzymania skutecznej konkurencji na rynku mleczarskim możliwość tę należy objąć odpowiednimi ograniczeniami ilościowymi. Takie organizacje producentów powinny zatem również być kwalifikowalne do uznania w ramach wspólnej organizacji rynków.
- (106) Na poziomie UE wprowadzono przepisy dotyczące organizacji międzybranżowych w niektórych sektorach. Organizacje te mogą pełnić użyteczną rolę w umożliwianiu dialogu między podmiotami w łańcuchu dostaw oraz propagowaniu najlepszych

praktyk i przejrzystości rynku. Przepisy te powinny być stosowane jednakowo w sektorach mleka i przetworów mlecznych, wraz z przepisami wyjaśniającymi pozycję tych organizacji w prawie konkurencji i jednocześnie dbałości, by nie zakłócały konkurencji ani rynku wewnętrznego, ani też nie wpływały na prawidłowe funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku.]

- (107) W odniesieniu do sektorów, w których obowiązujące przepisy nie przewidują uznawania organizacji producentów lub organizacji międzybranżowych, państwa członkowskie mogą chcieć wprowadzić możliwość uznawania takich organizacji na podstawie prawa krajowego, o ile uznanie takie będzie zgodne z prawem unijnym.
- (108) Stworzenie jednolitego rynku wymaga wprowadzenia systemu wymiany handlowej na zewnętrznych granicach Unii. System ten powinien obejmować należności celne przywozowe oraz refundacje wywozowe i powinien zasadniczo stabilizować rynek Unii. System wymiany handlowej powinien opierać się na zobowiązaniach podejmowanych na mocy wielostronnych negocjacji handlowych w ramach rundy urugwajskiej.
- (109) Monitorowanie obrotu handlowego jest przede wszystkim kwestią zarządzania, w odniesieniu do której należy stosować podejście elastyczne. Decyzja w sprawie wprowadzenia wymogów w zakresie pozwoleń powinna być podejmowana przy uwzględnieniu potrzeby pozwoleń w celu zarządzania danymi rynkami oraz, w szczególności, potrzeby monitorowania przywozu odnośnych produktów.
- (110) W większości cła stosowane do produktów rolnych na mocy porozumień Światowej Organizacji Handlu (WTO) są określone we wspólnej taryfie celnej. Jednakże w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze zbóż i sektorze ryżu wprowadzenie dodatkowych mechanizmów stwarza konieczność zapewnienia możliwości przyjęcia odstępstw.
- (111) W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania wystąpieniu na rynku Unii niekorzystnych skutków, które mogłyby wynikać z przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz takich produktów powinien w określonych warunkach być obciążony dodatkowym cłem przywozowym.
- (112) Na określonych warunkach należy otwierać przywozowe kontyngenty taryfowe wynikające z międzynarodowych umów zawarte na podstawie Traktatu lub wynikające z innych aktów i administrować nimi.
- (113) Opłaty przywozowe na mieszanki mają na celu zapewnienie właściwego funkcjonowania systemu celnego w przypadku przywozu mieszanek zbóż, ryżu i ryżu łamanego.
- (114) Niniejsze rozporządzenie określa tradycyjne zapotrzebowanie na cukier do rafinacji na rok gospodarczy. W celu zagwarantowania dostaw dla przemysłu rafineryjnego w Unii pozwolenia na przywóz cukru przeznaczonego do rafinacji powinny, w granicach określonych przez tradycyjne zapotrzebowanie, w okresie pierwszych trzech miesięcy każdego roku gospodarczego, być zarezerwowane dla rafinerii przemysłowych.
- (115) W celu zapobieżenia zakłóceniu przez nielegalne uprawy wspólnej organizacji rynku konopi uprawianych na włókno, należy przewidzieć w niniejszym rozporządzeniu

możliwość kontroli przywozu konopi i nasion konopi w celu zapewnienia, że takie produkty oferują określone gwarancje pod względem zawartości tetrahydrokanabinolu. Ponadto przywóz nasion konopi przeznaczonych do celów innych niż siew powinien nadal być objęty systemem kontroli przewidującym nadawanie upoważnień zainteresowanym importerom.

- (116) System ceł umożliwia rezygnację ze wszystkich innych środków ochronnych na zewnętrznych granicach Unii. W wyjątkowych okolicznościach jednak funkcjonowanie rynku wewnętrznego i mechanizmu celnego może okazać się niewystarczające. W takich przypadkach, aby nie pozostawić rynku Unii bez ochrony przed możliwymi zakłóceniami, Unia powinna mieć możliwość bezzwłocznego podejmowania wszelkich niezbędnych środków. Takie środki powinny być zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii.
- (117) Należy ustanowić możliwość wydania zakazu stosowania systemu uszlachetniania czynnego i biernego. W opisanych sytuacjach należy zatem dopuścić możliwość zawieszania stosowania procedur czynnego i biernego uszlachetniania.
- (118) Przepisy dotyczące przyznawania refundacji wywozowych z tytułu wywozu do państw trzecich na podstawie różnic między cenami w Unii Europejskiej i na rynku światowym, podlegające ograniczeniom wynikającym ze zobowiązań w ramach WTO, powinny służyć zabezpieczeniu możliwości udziału Unii w międzynarodowym handlu niektórymi produktami objętymi zakresem niniejszego rozporządzenia. Wywozy objęte refundacją powinny podlegać ograniczeniom pod względem wartości i ilości.
- (119) Zgodność z ograniczeniami pod względem wartości należy zapewnić w momencie ustalania refundacji wywozowych poprzez monitorowanie płatności zgodnie z zasadami związanymi z EFRG. Monitorowanie może być ułatwione przez obowiązek wcześniejszego ustalenia refundacji wywozowych, z dopuszczeniem możliwości, w przypadku zróżnicowania refundacji, zmiany określonego miejsca przeznaczenia w ramach obszaru geograficznego, do którego odnosi się jedna stawka refundacji wywozowej. W przypadku zmiany miejsca przeznaczenia powinna zostać wypłacona refundacja wywozowa mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy czym górną granicę stanowi kwota mająca zastosowanie do miejsca przeznaczenia określonego z wyprzedzeniem.
- (120) Zgodność z ograniczeniami ilościowymi należy zapewnić poprzez wprowadzenie rzetelnego i skutecznego systemu monitorowania. W tym celu przyznawanie refundacji wywozowych powinno podlegać obowiązkowi posiadania pozwolenia na wywóz. Refundacje wywozowe powinny być przyznawane w ramach dostępnych limitów w zależności od konkretnej sytuacji każdego produktu. Wyjątki od tej zasady można dopuścić tylko w przypadku produktów przetworzonych niewymienionych w załączniku I do Traktatu, w odniesieniu do których nie stosuje się ograniczeń ilościowych. Należy przewidzieć możliwość wprowadzenia odstępstw od ścisłego stosowania reguł zarządzania, w przypadku gdy nie jest prawdopodobne przekroczenie pułapów ilościowych ustanowionych dla wywozu objętego refundacjami.
- (121) W przypadku wywozu żywego bydła należy przewidzieć możliwość przyznania refundacji wywozowych oraz ich wypłacenia wyłącznie pod warunkiem przestrzegania przepisów prawa unijnego dotyczących dobrostanu zwierząt, a w szczególności ochrony zwierząt podczas transportu.

- (122) Produktów rolnych mogą w określonych przypadkach w państwach trzecich dotyczyć korzystne szczególne regulacje przywozowe, jeżeli produkty te spełniają określone specyfikacje lub warunki cenowe. W celu zapewnienia prawidłowego stosowania takiego systemu konieczna jest współpraca administracyjna organów państwa trzeciego przywozu z organami Unii. W tym celu odnośnym produktom powinny towarzyszyć certyfikaty wydawane w Unii.
- (123) Wywóz cebulek kwiatowych do państw trzecich ma istotne znaczenie gospodarcze dla Unii. Utrzymanie i rozwój tego wywozu mogą zostać zapewnione przez stabilizację cen w tym sektorze handlu. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem określić minimalne ceny wywozowe w odniesieniu do przedmiotowych produktów.
- (124) Na podstawie art. 42 Traktatu postanowienia rozdziału dotyczącego reguł konkurencji mają zastosowanie do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi jedynie w zakresie ustalonym przez prawodawstwo Unii w ramach postanowień art. 43 ust. 2 i 3 Traktatu i zgodnie z przewidzianą w nich procedurą. Przepisy dotyczące pomocy państwa uznano w większości za mające zastosowanie. W szczególności stosowanie postanowień Traktatu dotyczących przedsiębiorstw zostało dokładniej określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1184/2006 z dnia 24 lipca 2006 r. dotyczącym stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi¹⁴. Zgodnie z celem, jakim jest opracowanie jednego kompleksowego zbioru przepisów dotyczących polityki rynkowej, omawiane przepisy należy włączyć do niniejszego rozporządzenia.
- (125) Reguły konkurencji odnoszące się do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, o których mowa w art. 101 Traktatu, oraz przepisy odnoszące się do nadużywania pozycji dominującej powinny mieć zastosowanie do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi w zakresie, w jakim ich stosowanie nie utrudnia funkcjonowania krajowych organizacji rynków rolnych ani nie zagraża realizacji celów WPR.
- (126) Szczególną uwagę poświęca się organizacjom rolniczym, które zajmują się w szczególności wspólną produkcją lub wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych, lub korzystaniem ze wspólnych urządzeń, o ile takie wspólne działanie nie wyklucza konkurencji ani nie zagraża realizacji celów art. 39 Traktatu.
- (127) W celu uniknięcia niewłaściwego rozwoju WPR, jak również w celu zagwarantowania pewności prawa oraz niedyskryminacyjnego traktowania odnośnych przedsiębiorstw, Komisja powinna posiadać wyłączne uprawnienia, z zastrzeżeniem kontroli ze strony Trybunału Sprawiedliwości, do decydowania, czy porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki, o których mowa w art. 101 Traktatu, są zgodne z celami WPR.
- (128) Przyznawanie pomocy krajowej stanowiłoby zagrożenie dla właściwego funkcjonowania jednolitego rynku opartego na wspólnych cenach. W związku z tym w odniesieniu do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem powinny mieć zastosowanie postanowienia Traktatu dotyczące pomocy państwa. W niektórych okolicznościach należy zezwolić na wyjątki. W przypadkach, w których stosuje się takie wyjątki, Komisja powinna jednak posiadać możliwość sporządzenia wykazu istniejących, nowych lub proponowanych mechanizmów pomocy krajowej,

¹⁴ Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 7.

przekazania stosownych spostrzeżeń państwu członkowskim oraz zaproponowania im przedsięwzięcia odpowiednich środków.

- (129) Finlandia i Szwecja, ze względu na specyficzne uwarunkowania gospodarcze dotyczące produkcji mięsa z reniferów i przetworów z tego mięsa oraz wprowadzania ich do obrotu, mogą od czasu przystąpienia udzielać pomocy w tym zakresie. Z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia Komisji Finlandia może ponadto, ze względu na panujące w tym państwie specyficzne warunki klimatyczne, przyznawać pomoc odpowiednio w odniesieniu do pewnych ilości nasion oraz pewnych ilości nasion zbóż produkowanych wyłącznie w Finlandii.
- (130) Aby rozwiązywać rzeczywiste sytuacje kryzysowe nawet po zaprzestaniu stosowania w roku 2012 przejściowych środków wsparcia dla destylacji w sytuacjach kryzysowych przewidzianych w programach wsparcia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania wsparcia dla destylacji w sytuacjach kryzysowych w ramach ogólnego limitu budżetowego wynoszącego 15 % stosownej wartości odpowiedniego budżetu rocznego danego państwa członkowskiego przeznaczonego na krajowe programy wsparcia. Wszelkie wsparcie tego typu należy zgłaszać Komisji; musi ono zostać zatwierdzone na mocy niniejszego rozporządzenia przed jego udzieleniem.
- (131) W państwach członkowskich, w których nastąpi istotne zmniejszenie kwot cukru, plantatorzy buraków cukrowych napotkają szczególnie poważne problemy związane z dostosowaniem się do tej sytuacji. W takich przypadkach przejściowa pomoc Unii dla plantatorów buraków cukrowych określona w rozporządzeniu (WE) nr 73/2009 nie będzie wystarczająca, by w pełni rozwiązać napotkane przez nich problemy. Dlatego państwa członkowskie, które zmniejszyły swoje kwoty o ponad 50 % kwoty cukru określonej w dniu 20 lutego 2006 r. w załączniku III do rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006¹⁵ z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, powinny zostać uprawnione do przyznawania pomocy państwa plantatorom buraków cukrowych w okresie stosowania przejściowej pomocy Unii. W celu zapobieżenia przyznawaniu przez państwa członkowskie pomocy państwa przekraczającej potrzeby plantatorów buraków cukrowych określenie łącznej sumy odnośnej pomocy państwa powinno podlegać zatwierdzeniu przez Komisję, z wyjątkiem przypadku Włoch, gdzie maksymalny poziom potrzeb najwydajniejszych plantatorów buraków cukrowych związanych z dostosowaniem do warunków rynkowych po reformie oszacowano na 11 EUR na tonę wyprodukowanych buraków cukrowych. Ponadto ze względu na przewidywane wystąpienie szczególnych problemów we Włoszech, należy utrzymać ustalenia pozwalające plantatorom buraków cukrowych na bezpośrednie lub pośrednie korzystanie z przyznawanej pomocy państwa.
- (132) W Finlandii uprawa buraków cukrowych jest prowadzona w szczególnych warunkach geograficznych i klimatycznych, których niekorzystny wpływ na sektor będzie nakładać się na ogólne skutki reformy sektora cukru. Należy zatem przyznać temu państwu członkowskiemu stałe zezwolenie na udzielanie plantatorom buraków cukrowych na jego terytorium pomocy państwa w odpowiedniej wysokości.

¹⁵ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, s. 1.

- (133) Przepisy szczególne w sprawie pomocy, której mogą udzielać Niemcy w ramach niemieckiego monopolu alkoholowego, wygasają w dniu 31 grudnia 2010 r. Ilości sprzedawane przez monopol zmniejszyły się od 2003 r. a destylarnie oraz małe i średnie gospodarstwa dostarczające im surowca podjęły wysiłki, aby przygotować się do wejścia na wolny rynek. Potrzeba jednak więcej czasu, aby ułatwić ten proces adaptacyjny; stopniowe znoszenie monopolu i pomoc dla tych beneficjentów wymagają przedłużenia do dnia 31 grudnia 2013 r. Niektóre niewielkie destylarnie ryczałtowe, użytkownicy destylarni oraz destylarnie spółdzielcze przyczyniające się do zachowania tradycyjnych krajobrazów i różnorodności biologicznej przez wykorzystywanie lokalnego surowca powinny mieć możliwość korzystania z pomocy przyznanej w ramach monopolu do dnia 31 grudnia 2017 r., kiedy to monopol ma być zniesiony. W tym celu od 2013 r. Niemcy powinny przedstawiać roczne plany stopniowego wycofywania.
- (134) Jeśli państwo członkowskie pragnie wspierać na swoim terytorium środki promujące spożycie mleka i przetworów mlecznych w Unii, należy przewidzieć możliwość finansowania takich środków przez nałożenie na krajowych producentów mleka opłaty na rzecz działań promocyjnych.
- (135) [Wobec braku prawodawstwa UE w sprawie formalnych umów pisemnych, państwa członkowskie mogą wprowadzić obowiązek ich stosowania w ramach krajowych systemów prawa, pod warunkiem, że prawo UE będzie przestrzegane i w szczególności z poszanowaniem właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynku. Zważywszy na różnorodność warunków w UE pod tym względem, zgodnie z zasadą pomocniczości, decyzja taka powinna należeć do państw członkowskich. W celu zapewnienia odpowiednich norm minimalnych dla tego rodzaju umów oraz dobrego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynku niektóre warunki podstawowe stosowania tych umów należy jednak ustanowić na poziomie UE. W związku z tym, że statuty niektórych spółdzielni mleczarskich mogą zawierać przepisy o podobnym skutku, dla uproszczenia w takich przypadkach powinny być one zwolnione z wymogu stosowania umów. W celu zapewnienia skuteczności każdego tego typu systemu w przypadkach, gdy pośrednicy skupują mleko od rolników w celu przekazania go przetwórcom, należy stosować go również w takich przypadkach.]
- (136) Istnieje potrzeba posiadania rzetelnych informacji na temat sytuacji na rynku chmielu w Unii oraz na temat perspektyw jego rozwoju. Należy zatem wprowadzić przepis dotyczący rejestracji wszystkich umów dostaw chmielu wyprodukowanego w Unii.
- (137) Do celów lepszego zarządzania potencjałem uprawy winorośli państwa członkowskie powinny przekazać Komisji wykaz swojego potencjału produkcyjnego opracowany na podstawie danych zawartych w rejestrze winnic. Aby zachęcić państwa członkowskie do przekazania wykazu, przyznawanie pomocy na restrukturyzację i przekształcenie ogranicza się do państw członkowskich, które przekazały wymieniony wykaz. Aby zapewnić dostępność informacji niezbędnych dla celów tworzenia właściwej polityki i dokonywania wyborów administracyjnych producenci winogron przeznaczonych na produkcję wina oraz producenci moszczu winogronowego i wina powinni składać deklaracje dotyczące zbiorów. Należy umożliwić państwom członkowskim zażądanie od handlowców zajmujących się handlem winogronami przeznaczonymi do wyrobu wina, aby podali każdego roku sprzedaną ilość pochodzącą z ostatnich zbiorów.

Producenci moszczu i wina oraz handlowcy inni niż kupcy detaliczni, mają co roku deklarować posiadane zapasy moszczu i wina.

- (138) Aby zagwarantować zadowalający poziom identyfikowalności danych produktów, zwłaszcza w celu ochrony konsumentów, należy uwzględnić przepis dotyczący wszystkich produktów sektora wina objętych niniejszym rozporządzeniem, który nakładałby obowiązek dołączania do nich dokumentu towarzyszącego podczas obrotu nimi na obszarze Unii.
- (139) Na określonych warunkach i w odniesieniu do niektórych produktów należy przewidzieć przedsięwzięcie środków w przypadku wystąpienia lub potencjalnego wystąpienia zakłóceń związanych ze znacznymi zmianami cen na rynku wewnętrznym lub notowań cen bądź cen na rynku światowym.
- (140) Organy państw członkowskich powinny dopilnować prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz poczynić odpowiednie ustalenia umożliwiające Komisji monitorowanie i w szczególności zagwarantowanie przestrzegania zgodności z jego przepisami w sektorze wina.
- (141) Konieczne jest ustanowienie ram szczególnych środków w odniesieniu do alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego umożliwiających gromadzenie danych gospodarczych i analizę informacji statystycznych do celów monitorowania rynku. W związku z tym, że rynek alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego jest związany z ogólnym rynkiem alkoholu etylowego, należy również gromadzić informacje dotyczące rynku alkoholu etylowego pochodzenia nierolniczego.
- (142) Wydatki ponoszone przez państwa członkowskie z tytułu zobowiązań wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia powinny być finansowane przez Unię na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹⁶.
- (143) W celu zwiększenia środków finansowych dostępnych dla sektora wina na mocy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 należy dokonać stopniowego przeniesienia środków do budżetu odnoszącego się do niniejszego rozporządzenia, o ile odnośne kwoty są wystarczająco wysokie.
- (144) Należy upoważnić Komisję do przyjmowania środków niezbędnych do rozwiązania konkretnych problemów praktycznych w nagłych przypadkach.
- (145) Ponieważ wspólne rynki produktów rolnych stale się rozwijają, państwa członkowskie i Komisja powinny przekazywać sobie nawzajem istotne informacje na temat rozwoju sytuacji na tych rynkach i przyjąć środki powiadamiania o istotnych zmianach oraz przyjąć środki powiadamiania o istotnych informacjach.
- (146) W celu zapobieżenia nadużyciom związanym z wszelkimi korzyściami określonymi w niniejszym rozporządzeniu korzyści tych nie należy przyznawać lub, w stosownych przypadkach, należy je cofnąć, jeśli okaże się, że warunki uprawniające do otrzymania jakichkolwiek korzyści zostały stworzone w sposób sztuczny, w sprzeczności z celami niniejszego rozporządzenia.

¹⁶ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

- (147) W celu zapewnienia przestrzegania obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu istnieje potrzeba wprowadzenia kontroli oraz, w przypadku stwierdzenia nieprzestrzegania tych obowiązków, stosowania środków i kar administracyjnych, jak również przepisów dotyczących wnoszenia i zwalniania zabezpieczeń gwarantujących należyte zarządzanie jednolitą wspólną organizacją rynku w ramach WPR. Przepisy te powinny obejmować zwroty nienależnych płatności oraz obowiązki sprawozdawcze państw członkowskich, wynikające ze stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (148) Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 kilka sektorowych środków zarządzania rynkiem wygaśnie w 2012 r. Po uchyleniu rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 odnośne przepisy należy zatem stosować do zakończenia przedmiotowych programów.
- (149) W celu zagwarantowania pewności prawa odnośnie stosowania zasad wprowadzania do obrotu Komisja powinna ustalić terminy, od których niektóre przepisy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przestają obowiązywać dla danego sektora.
- (150) W celu zapewnienia płynnego przejścia od ustaleń określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 odnośnie do sektora owoców i warzyw do przepisów niniejszego rozporządzenia należy upoważnić Komisję do przyjęcia środków przejściowych.
- (151) Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od dnia jego wejścia w życie. Jednak przepis ustanawiający ogólną normę handlową powinien być stosowany dopiero od dnia [rok po wejściu w życie rozporządzenia].
- (152) [Odnosnie do stosunków umownych, organizacji producentów i organizacji międzybranżowych w sektorach mleka i przetworów mlecznych środki określone w niniejszym rozporządzeniu są uzasadnione w obecnej sytuacji gospodarczej na rynku przetworów mlecznych i przy aktualnej strukturze łańcucha dostaw. Należy je zatem stosować przez wystarczająco długi okres (zarówno przed zniesieniem kwot mlecznych, jak i po ich zniesieniu), aby mogły być w pełni skuteczne. Jednak z uwagi na ich daleko idące implikacje powinny one mieć charakter tymczasowy i podlegać przeglądowi, który pokaże jak funkcjonują i czy powinny być nadal stosowane. Przegląd ten powinien zostać ujęty w sprawozdaniach Komisji w sprawie rozwoju rynku mleka, które mają być przedstawione do dnia 30 czerwca 2014 r. oraz do dnia 31 grudnia 2018 r. i obejmować w szczególności ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów o wspólnej produkcji.]

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

SPIS TREŚCI

UZASADNIENIE	2
1. KONTEKST WNIOSKU.....	2
2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI PODMIOTAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW	4
3. ELEMENTY PRAWNE WNIOSKU	5
4. WPŁYW NA BUDŻET	6
5. INFORMACJE DODATKOWE.....	6
 ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)	7
 CZEŚĆ I PRZEPISY WPROWADZAJĄCE.....	40
 CZEŚĆ II RYNEK WEWNĘTRZNY	43
 TYTUŁ I INTERWENCJA RYNKOWA.....	43
 ROZDZIAŁ I Interwencja publiczna i prywatne przechowywanie	43
Sekcja I Przepisy wstępne w zakresie interwencji publicznej i prywatnego przechowywania	43
Sekcja II Interwencja publiczna	45
Podsekcja I Postanowienia ogólne	45
Podsekcja II Otwieranie zakupu.....	46
Podsekcja III Ceny interwencyjne.....	47
Podsekcja IV Zbyt zapasów interwencyjnych	49
[Podsekcja V Dystrybucja wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii	50
Sekcja III Prywatne przechowywanie	54
Podsekcja I Dopłaty obowiązkowe	54
Podsekcja II <i>Dopłaty fakultatywne</i>	54
Sekcja IV Wspólne przepisy w zakresie interwencji publicznej i prywatnego przechowywania.....	57

Podsekcja I Przepisy ogólne.....	57
Podsekcja II Przepisy szczegółowe dotyczące klasyfikacji tusz.....	62
ROZDZIAŁ II Specjalne środki interwencyjne.....	65
Sekcja I Nadzwyczajne środki wspierania rynku.....	65
Sekcja II Środki w sektorach zbóż i ryżu.....	66
Sekcja III Środki w sektorze cukru.....	67
Sekcja IV Dostosowanie podaży.....	71
ROZDZIAŁ III Systemy ograniczania produkcji.....	72
Sekcja I Postanowienia ogólne.....	72
Sekcja II Cukier.....	72
Podsekcja I Przydział kwot i administrowanie nimi.....	72
Podsekcja II Przekroczenie Kwoty.....	74
Sekcja III Mleko.....	77
Podsekcja I Postanowienia ogólne.....	77
Podsekcja II Przydział kwot i administrowanie nimi.....	78
Podsekcja III Przekroczenie kwoty.....	84
Sekcja IV <i>Przepisy proceduralne dotyczące kwot cukru i kwot mlecznych</i>	88
Podsekcja I Przepisy proceduralne dotyczace kwot cukru.....	88
Podsekcja II Przepisy proceduralne dotyczące kwot mleka.....	90
Sekcja V Potencjał produkcyjny w sektorze wina.....	92
Podsekcja I nielegalne nasadzenia.....	92
Podsekcja II Przejściowy system praw do sadzenia.....	94
Podsekcja III Zasady wprowadzania do obrotu w celu poprawy i stabilizacji funkcjonowania wspólnego rynku win.....	100
ROZDZIAŁ IV Systemy pomocy.....	101
Sekcja I Refundacja produkcyjna w sektorze cukru.....	101
Sekcja II Dopłaty w sektorze mleka i przetworów mlecznych.....	102

Podsekcja I Dopłaty o szczególnym przeznaczeniu.....	102
Podsekcja II Warunki produkcji sera	104
Podsekcja III Dopłaty do przetworów mlecznych dostarczanych uczniom.....	105
Sekcja IV Pomoc w sektorze chmielu.....	106
Sekcja V Dopłaty w sektorze oliwek stołowych i oliwy z oliwek	107
Sekcja VI Dopłaty w sektorze owoców i warzyw.....	110
Podsekcja I Grupy producentów.....	110
Podsekcja II Fundusze i programy operacyjne	112
Podsekcja III Program „Owoce w szkole”	120
Sekcja VII Programy wsparcia w sektorze wina.....	123
Podsekcja I Przepisy wstępne	123
Podsekcja II Przedstawienie i treść programów wsparcia	124
Podsekcja III Szczególne środki wsparcia	126
Podsekcja IV Przepisy proceduralne.....	132
Sekcja VIII Przepisy szczególne dla sektora pszczelarskiego	133
Sekcja IX Pomoc w sektorze jedwabników	135
TYTUŁ II PRZEPISY REGULUJĄCE WPROWADZANIE DO OBROTU I ORGANIZACJE PRODUCENTÓW	137
[ROZDZIAŁ I Przepisy regulujące wprowadzanie do obrotu.....	137
Sekcja I Normy handlowe	137
Podsekcja I Przepisy wstępne	137
Podsekcja II Ogólna norma handlowa	137
Podsekcja III Normy handlowe dla poszczególnych sektorów lub produktów	138
Podsekcja IV Normy handlowe związane z przywozem i wywozem.....	144
Podsekcja V Przepisy wspólne.....	145
Sekcja II Nazwy pochodzenia, oznaczenia geograficzne i określenia tradycyjne w sektorze wina.....	147
Podsekcja I Przepisy wstępne	147

Podsekcja II Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne	147
Podsekcja III Określenia tradycyjne	160
Sekcja III Etykietowanie i prezentacja produktów w sektorze wina.....	162
ROZDZIAŁ II Organizacje producentów, grupy producentów, organizacje międzybranżowe, organizacje podmiotów gospodarczych	167
Sekcja I Zasady ogólne	167
Sekcja II Przepisy dotyczące organizacji producentów i organizacji międzybranżowych oraz grup producentów w sektorze owoców i warzyw	173
Podsekcja I Przepisy dotyczące zrzeszania się organizacji producentów i ich uznawania...	173
Podsekcja II Zrzeszanie się organizacji producentów i grup producentów	175
Podsekcja III Rozszerzenie przepisów na producentów na określonym obszarze gospodarczym.....	177
Podsekcja IV Organizacje międzybranżowe w sektorze owoców i warzyw	179
Sekcja III Przepisy dotyczące organizacji międzybranżowych w sektorze wina	183
Sekcja IV Przepisy dotyczące organizacji międzybranżowych w sektorze tytoniu.....	184
[Sekcja V	185
Organizacje producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych	185
Sekcja VI Przepisy proceduralne	187
CZEŚĆ III HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI	189
ROZDZIAŁ I Postanowienia ogólne	189
ROZDZIAŁ II Przywóz	190
Sekcja I Pozwolenia na przywóz.....	190
Sekcja II Należności celne przywozowe i opłaty przywozowe	193
Sekcja III Administrowanie kontyngentem przywozowym.....	198
Sekcja IV Przepisy szczególne dla określonych produktów	201
Podsekcja I Przepisy szczególne dotyczące przywozu w sektorach zbóż i ryżu	201
Podsekcja II Ustalenia dotyczące przywozu cukru	202
Podsekcja III Przepisy szczególne dotyczące przywozu konopi	203

Podsekcja IV Przepisy szczególne dotyczące przywozu chmielu	204
Sekcja V Środki ochronne oraz uszlachetnianie czynne	205
ROZDZIAŁ III Wywóz	207
Sekcja I Pozwolenia na wywóz	207
Sekcja II Refundacje wywozowe	209
Sekcja III Administrowanie kontyngentami wywozowymi w sektorze mleka i przetworów mlecznych.....	215
Sekcja IV Szczególne regulacje przywozowe w państwach trzecich	216
Sekcja V Przepisy szczególne dotyczące żywych roślin	216
Sekcja VI Uszlachetnianie bierne	217
CZEŚĆ IV PRZEPISY DOTYCZĄCE KONKURENCJI.....	218
ROZDZIAŁ I Przepisy mające zastosowanie do przedsiębiorstw	218
ROZDZIAŁ II Przepisy dotyczące pomocy państwa	224
CZEŚĆ V PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE KILKU SEKTORÓW LUB POSZCZEGÓLNYCH SEKTORÓW	228
ROZDZIAŁ I Przepisy szczegółowe dla kilku sektorów.....	228
Sekcja I Zakłócenia na rynku	228
Sekcja II Sprawozdawczość	229
ROZDZIAŁ II SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY DOTYCZĄCE POSZCZEGÓLNYCH SEKTORÓW.....	230
Sekcja I Chmiel	230
Sekcja II Wino.....	231
Sekcja III Mleko i przetwory mleczne	235
Sekcja IV Alkohol etylowy	236
CZEŚĆ VI PRZEPISY OGÓLNE	238
CZEŚĆ VII PRZEKAZANIE UPRAWNIENÍ, PRZEPISY WYKONAWCZE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE	243

ROZDZIAŁ I Przekazanie uprawnień i przepisy wykonawcze	243
ROZDZIAŁ II Przepisy przejściowe i końcowe	245
ZAŁĄCZNIK I WYKAZ PRODUKTÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1 UST. 1 Część I: Zboża	248
Część II: Ryż	251
Część III: Cukier	252
Część IV: Susz paszowy	252
Część V: Nasiona	253
Część VI: Chmiel	255
Część VII: Oliwa z oliwek i oliwki stołowe	255
Część VIII: Len i konopie uprawiane na włókno	255
Część IX: Owoce i warzywa	256
Część X: Produkty z przetworzonych owoców i warzyw	256
Część XI: Banany	260
Część XII: Wina	260
Część XIII: Drzewa i inne rośliny żywe, bulwy, korzenie i tym podobne, kwiaty cięte i liście ozdobne	261
Część XIV: Surowiec tytoniowy	261
Część XV: Wołowina i cielęcina	261
Część XVI: Mleko i przetwory mleczne	262
Część XVII: Wieprzowina	262
Część XVIII: Mięso baranie i kozie	263

Część XIX: Jaja.....	263
Część XX: Mięso drobiowe	264
Część XXI: Pozostałe produkty	264
ZAŁĄCZNIK II WYKAZ PRODUKTÓW, DLA KTÓRYCH USTANOWIONO SZCZEGÓLNE ŚRODKI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1 UST. 2 Część I: Alkohol etylowy pochodzenia rolniczego	273
Część II: Produkty pszczele	273
Część III: Jedwabniki	273
ZAŁĄCZNIK III DEFINICJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 UST. 1 Część I: Definicje dotyczące sektora ryżu	274
Część II: Definicje dotyczące sektora cukru	277
Część III: Definicje dotyczące sektora chmielu	278
Część IV: Definicje dotyczące sektora wina.....	278
Część V: Definicje dotyczące sektora wołowiny i cielęciny	281
Część VI: Definicje dotyczące sektora mleka i przetworów mlecznych	281
Część VII: Definicje dotyczące sektora jaj	281
Część VIII: Definicje dotyczące sektora mięsa drobiowego	282
Część IX: Definicje dotyczące sektora pszczelarskiego	283
ZAŁĄCZNIK IV STANDARDOWA JAKOŚĆ RYŻU I CUKRU, O KTÓREJ MOWA W ART. 8 UST. 1 ORAZ 3	285
ZAŁĄCZNIK V UNIJNA SKALA KLASYFIKACJI TUSZ, O KTÓREJ MOWA W ART. 34.....	287

ZAŁĄCZNIK VI KRAJOWE I REGIONALNE KWOTY NA PRODUKCJĘ CUKRU, IZOGLUKOZY I SYROPU INULINOWEGO, O KTÓRYCH MOWA W ART. 50 począwszy od roku gospodarczego 2010/2011	291
ZAŁĄCZNIK VII SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZEKAZYWANIA KWOT CUKRU LUB IZOGLUKOZY NA PODSTAWIE ART. 53 I.....	293
ZAŁĄCZNIK VIII KWOTY KRAJOWE NA PRODUKCJĘ MLEKA I PRZETWORÓW MLECZNYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 59	296
ZAŁĄCZNIK IX REFERENCYJNA ZAWARTOŚĆ TŁUSZCZU, O KTÓREJ MOWA W ART. 63	298
ZAŁĄCZNIK X BUDŻET NA PROGRAMY WSPARCIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 136 UST. 1	299
ZAŁĄCZNIK XI ORGANIZACJE MIĘDZYNARODOWE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 159 UST. 3	300
ZAŁĄCZNIK XII DEFINICJE, OZNACZENIA I NAZWY HANDLOWE PRODUKTÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 163.....	301
Część I. Wołowina pochodząca od bydła w wieku do 12 miesięcy.....	301
I. Definicja.....	301
II. Nazwy handlowe.....	301
Część II. Produkty winiarskie	305
Część III. Mleko i przetwory mleczne	312
Część IV. Mleko przeznaczone do spożycia przez ludzi, objęte kodem CN 0401	314
Część V. Produkty sektora mięsa drobiowego.....	317
Część VI. Tłuszcze do smarowania.....	319
Część VII. Opisy i definicje oliwy z oliwek oraz oliwy z wyciżyn z oliwek	322
Dodatek do załącznika XII (o którym mowa w części II) Strefy uprawy winorośli.....	323
ZAŁĄCZNIK XIII Część I Wzbogacanie, zakwaszanie i odkwaszanie w pewnych obszarach uprawy winorośli.....	329

Część II Ograniczenia	333
ZAŁĄCZNIK XIV PEŁNY WYKAZ PRZEPISÓW, KTÓRE MOGĄ ZOSTAĆ ROZSZERZONE NA PRODUCENTÓW NIEBĘDĄCYCH CZŁONKAMI NA PODSTAWIE ART. 218 I 224	336
ZAŁĄCZNIK XV NALEŻNOŚCI CELNE PRZYWOZOWE NA RYŻ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 242 I 244	338
ZAŁĄCZNIK XVI ODMIANY RYŻU BASMATI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 243	340
ZAŁĄCZNIK XVII WYKAZ TOWARÓW Z SEKTORA ZBÓŻ, RYŻU, CUKRU, MLEKA I JAJ DO CELÓW ART. 16 LIT. a) PPKT (ii) I PRYZNAWANIA REFUNDACJI WYWOZOWYCH, O KTÓRYCH MOWA W CZĘŚCI III ROZDZIAŁ III SEKCJA II Część I: Zboża	341
Część II: Ryż	344
Część III: Cukier	346
Część IV: Mleko	349
Część V: Jaja	352
ZAŁĄCZNIK XVIII WYKAZ NIEKTÓRYCH TOWARÓW ZAWIERAJĄCYCH CUKIER DO CELÓW PRYZNAWANIA REFUNDACJI WYWOZOWYCH, O KTÓRYCH MOWA W CZĘŚCI III ROZDZIAŁ III SEKCJA II	353
ZAŁĄCZNIK XIX ŚRODKI BUDŻETOWE NA ROZWÓJ OBSZARÓW WIEJSKICH W REGIONACH WINIARSKICH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 314 UST. 3	354
ZAŁĄCZNIK XX TABELA KORELACJI, O KTÓREJ MOWA W ART. 325 UST. 3	355

CZEŚĆ I

PRZEPISY WPROWADZAJĄCE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólną organizację rynku produktów w następujących sektorach, określonych dokładniej w załączniku I:
 - a) zbóż, załącznik I część I;
 - b) ryżu, załącznik I część II;
 - c) cukru, załącznik I część III;
 - d) suszu paszowego, załącznik I część IV;
 - e) nasion, załącznik I część V;
 - f) chmielu, załącznik I część VI;
 - g) oliwek stołowych i oliwy z oliwek, załącznik I część VII;
 - h) lnu i konopi, załącznik I część VIII;
 - i) owoców i warzyw, załącznik I część IX;
 - j) przetworzonych owoców i warzyw, załącznik I część X;
 - k) bananów, załącznik I część XI;
 - l) wina, załącznik I część XII;
 - m) żywych roślin i produktów kwaciarstwa, załącznik I część XIII (zwanego dalej „sektorem żywych roślin”);
 - n) surowca tytoniowego, załącznik I część XIV;
 - o) wołowiny i cielęciny, załącznik I część XV;
 - p) mleka i przetworów mlecznych, załącznik I część XVI;
 - q) wieprzowiny, załącznik I część XVII;
 - r) mięsa baraniego i koziego, załącznik I część XVIII;
 - s) jaj, załącznik I część XIX;

- t) mięsa drobiowego, załącznik I część XX;
 - u) innych produktów, załącznik I część XXI.
2. Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczególne środki w odniesieniu do następujących sektorów, w stosownych przypadkach określonych dokładniej w załączniku II:
- a) alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego (zwanego dalej „sektorem alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego”), załącznik II część I;
 - b) produktów pszczelich (zwanego dalej „sektorem pszczelarskim”), załącznik II część II;
 - c) jedwabników, załącznik II część III.
3. Część IV rozdział II ma zastosowanie do ziemniaków świeżych lub schłodzonych objętych kodem CN 0701.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje dotyczące niektórych sektorów określone w załączniku III.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia:
 - a) „rolnik” oznacza rolnika w rozumieniu art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 73/2009;
 - b) „agencja płatnicza” oznacza organ lub organy wyznaczone przez państwo członkowskie na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1290/2005;
 - c) „cena interwencyjna” oznacza cenę zakupu produktów w ramach interwencji publicznej.

Artykuł 3

Lata gospodarcze

Ustanawia się następujące lata gospodarcze:

- a) od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku w przypadku sektora bananów;
- b) od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku w przypadku:
 - (i) sektora suszu paszowego;
 - (ii) sektora jedwabników;

- c) od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca następnego roku w przypadku:
 - (i) sektora zbóż;
 - (ii) sektora nasion;
 - (iii) sektora oliwek stołowych i oliwy z oliwek;
 - (iv) sektora lnu i konopi;
 - (v) sektora mleka i przetworów mlecznych;
- d) od dnia 1 sierpnia do dnia 31 lipca następnego roku w przypadku sektora wina;
- e) od dnia 1 września do dnia 31 sierpnia następnego roku w przypadku sektora ryżu;
- f) od dnia 1 października do dnia 30 września następnego roku w przypadku sektora cukru.

W celu uwzględnienia uwarunkowań sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw, w razie konieczności, lata gospodarcze w przypadku produktów sektora owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ustala Komisja drodze aktów delegowanych.

Artykuł 4

Przekazane uprawnienia

W celu uwzględnienia specyficznych uwarunkowań każdego sektora oraz zmian sytuacji na rynku Komisja może – w drodze aktów delegowanych – aktualizować definicje określone w załączniku III część I.

Artykuł 5

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może:

- a) ustalać kursy przeliczeniowe dla ryżu na różnych etapach przetwarzania, koszty przetwórstwa i wartość produktów ubocznych;
- b) przyjmować wszelkie niezbędne środki dotyczące stosowania kursów przeliczeniowych.

CZEŚĆ II

RYNEK WEWNĘTRZNY

TYTUŁ I

INTERWENCJA RYNKOWA

ROZDZIAŁ I

Interwencja publiczna i prywatne przechowywanie

SEKCJA I

PRZEPISY WSTĘPNE W ZAKRESIE INTERWENCJI PUBLICZNEJ I PRYWATNEGO PRZECHOWYWANIA

Artykuł 6

Zakres

1. Niniejszy rozdział ustanawia przepisy dotyczące, w stosownych przypadkach, dokonywania zakupu w ramach interwencji publicznej oraz przyznawania dopłat do prywatnego przechowywania w odniesieniu do następujących sektorów:
 - a) zbóż,
 - b) ryżu,
 - c) cukru,
 - d) oliwy z oliwek i oliwek stołowych,
 - e) wołowiny i cielęciny,
 - f) mleka i przetworów mlecznych,
 - g) wieprzowiny,
 - h) mięsa baraniego i koziego.
2. Do celów niniejszego rozdziału:

- a) „zboża” oznaczają zboża zebrane w Unii;
- b) „mleko” oznacza mleko krowie wyprodukowane w Unii;
- c) „śmietanka” oznacza śmietanę uzyskaną bezpośrednio i wyłącznie z mleka.

Artykuł 7

Pochodzenie z UE

Nie naruszając przepisów art. 6 ust. 2 do zakupu w ramach interwencji publicznej lub do przyznania dopłat do prywatnego przechowywania kwalifikują się wyłącznie produkty pochodzące z Unii.

Artykuł 8

Ceny referencyjne

1. Dla produktów, o których mowa w art. 6 ust. 1, podlegających środkom interwencyjnym, ustala się następujące ceny referencyjne:
 - a) w odniesieniu do sektora zbóż: 101,31 EUR za tonę;
 - b) w odniesieniu do ryżu niełuskanego, 150 EUR za tonę w przypadku ryżu standardowej jakości określonej w załączniku IV pkt A;
 - c) w odniesieniu do cukru:
 - (i) w odniesieniu do cukru białego: 404,4 EUR za tonę od roku gospodarczego 2009/2010;
 - (ii) w odniesieniu do cukru surowego: 335,2 EUR za tonę od roku gospodarczego 2009/2010;
 - d) w odniesieniu do sektora wołowiny i cielęciny, 2 224 EUR za tonę tusz bydła płci męskiej klasy R3 według unijnej skali klasyfikacji tusz bydła dorosłego, o której mowa w art. 34 ust. 1 lit. a);
 - e) w odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych:
 - (i) w odniesieniu do masła 246,39 EUR za 100 kg;
 - (ii) w odniesieniu do odtłuszczonego mleka w proszku 169,80 EUR za 100 kg;
 - f) w odniesieniu do sektora wieprzowiny 1 509,39 EUR za tonę tusz wieprzowych standardowej jakości określonych pod względem wagi i zawartości chudego mięsa na podstawie unijnej skali klasyfikacji tusz wieprzowych, o której mowa w art. 34 ust. 1 lit. b):

- (i) tusze ważące od 60 kg do mniej niż 120 kg: klasa E zgodnie z załącznikiem V pkt B.II;
 - (ii) tusze ważące od 120 kg do 180 kg: klasa R zgodnie z załącznikiem V pkt B.II.
2. Ceny referencyjne zbóż i ryżu, określone odpowiednio w ust. 1 lit. a) i b), odnoszą się do etapu sprzedaży hurtowej towarów dostarczonych do magazynu, przed ich wyładowaniem. Przedmiotowe ceny referencyjne obowiązują we wszystkich unijnych centrach interwencyjnych, o których mowa w art. 30.
 3. Ceny referencyjne, o których mowa w ust. 1 lit. c) ppkt (i) oraz (ii), stosuje się do cukru luzem, na podstawie ceny EXW cukru standardowej jakości określonej w załączniku IV pkt B.
 4. Ceny referencyjne ustalone w ust. 1 niniejszego artykułu można zmienić na podstawie procedury określonej w art. 43 ust. 2 Traktatu w świetle zmian w produkcji i zmian sytuacji na rynku.

Artykuł 9

Sprawozdawczość cenowa na rynku cukru

Komisja ustanawia – w drodze aktów wykonawczych – system informacji o cenach na rynku cukru, obejmujący system publikacji danych dotyczących wysokości cen na tym rynku.

System ten opiera się na informacjach dostarczonych przez przedsiębiorstwa produkujące biały cukier lub przez inne podmioty gospodarcze zajmujące się handlem cukrem. Informacje te są traktowane jako poufne.

Komisja dba o to, by opublikowane informacje nie pozwalały na określenie cen stosowanych przez poszczególne przedsiębiorstwa lub podmioty gospodarcze.

SEKCJA II

INTERWENCJA PUBLICZNA

PODSEKCJA I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 10

Produkty kwalifikujące się do interwencji publicznej

Interwencję publiczną stosuje się w odniesieniu do następujących produktów podlegających warunkom ustanowionym w niniejszej sekcji oraz dodatkowym wymogom i warunkom, które

określi Komisja – w drodze aktów delegowanych i w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 31 i 32:

- a) pszenicy zwyczajnej, pszenicy durum, jęczmienia, kukurydzy i sorgo;
- b) ryżu niełuskanego;
- c) świeżej lub schłodzonej wołowiny i cielęciny objętych kodami CN 0201 10 00 oraz od 0201 20 20 do 0201 20 50;
- d) masła wyprodukowanego bezpośrednio i wyłącznie z pasteryzowanej śmietany w zatwierdzonym przedsiębiorstwie w Unii, o minimalnej zawartości tłuszczu mleka w masie wynoszącej 82 % i maksymalnej zawartości wody w masie wynoszącej 16 %;
- e) odtłuszczonego mleka w proszku najwyższej jakości wytworzonego z mleka metodą rozpyłową w zatwierdzonym przedsiębiorstwie w Unii, o minimalnej zawartości białka wynoszącej 34,0 % w odtłuszczonej masie suchej.

PODSEKCJA II

OTWIERANIE ZAKUPU

Artykuł 11

Okresy interwencji publicznej

Interwencja publiczna jest dostępna:

- a) w odniesieniu do zbóż — od dnia 1 listopada do dnia 31 maja;
- b) w odniesieniu do ryżu niełuskanego — od dnia 1 kwietnia do dnia 31 lipca;
- c) w odniesieniu do wołowiny i cielęciny — przez cały rok gospodarczy;
- d) w odniesieniu do masła i odtłuszczonego mleka w proszku — od dnia 1 marca do dnia 31 sierpnia.

Artykuł 12

Otwarcie interwencji publicznej

1. W okresach, o których mowa w art. 11, interwencja publiczna:
 - a) zostaje otwarta dla pszenicy zwyczajnej;
 - b) zostaje otwarta dla pszenicy durum, jęczmienia, kukurydzy, sorgo, ryżu niełuskanego, cukru, masła i odtłuszczonego mleka w proszku do wysokości limitów interwencji, o których mowa w art. 13 ust. 1;

- c) zostaje otwarta dla wołowiny i cielęciny przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – jeżeli średnia cena rynkowa wołowiny i cielęciny w reprezentatywnym okresie w danym państwie członkowskim albo w danym regionie państwa członkowskiego notowana na podstawie unijnej skali klasyfikacji tusz określonej w art. 34 ust. 1, jest niższa niż 1 560 EUR za tonę.
2. Interwencja publiczna dla wołowiny i cielęciny, o której mowa w ust. 1 lit. c), jest zamykana przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – jeżeli w reprezentatywnym okresie warunki określone w ust. 1 lit. c) przestały być spełnione.

Artykuł 13

Limity interwencji

1. Zakup w ramach interwencji publicznej jest dokonywany w ramach następujących limitów:
- a) w odniesieniu do pszenicy durum, jęczmienia, kukurydzy, sorgo i ryżu niełuskanego – 0 ton dla okresów, o których mowa odpowiednio w art. 11 lit. a) i lit. b);
 - b) w odniesieniu do masła, 30 000 ton dla każdego okresu, o którym mowa w art. 11 lit. d);
 - c) w odniesieniu do odtłuszczonego mleka w proszku – 109 000 ton dla każdego okresu, o którym mowa w art. 11 lit. d).
2. W odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję o kontynuowaniu interwencji publicznej wykraczającej poza kwoty wskazane w tym ustępie, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku oraz, w szczególności, zmiany cen rynkowych.

PODSEKCJA III

CENY INTERWENCYJNE

Artykuł 14

Ceny interwencyjne

1. Cena interwencyjna:
- a) pszenicy zwyczajnej – jest równa cenie referencyjnej za maksymalną oferowaną ilość równą 3 mln ton za okres interwencji określony w art. 11 lit. a);

- b) masła – jest równa 90 % ceny referencyjnej za ilości oferowane w ramach limitu określonego w art. 13 ust. 1 lit. b);
- c) odtłuszczonego mleka w proszku — jest równa cenie referencyjnej za ilości oferowane w ramach limitu określonego w art. 13 ust. 1 lit. c).

2. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – określa w procedurach przetargowych ceny interwencyjne oraz objęte interwencją ilości następujących produktów:

- a) w odniesieniu do pszenicy zwyczajnej – za ilości przekraczające maksymalną oferowaną ilość równą 3 mln ton w danym okresie interwencji określonym w art. 11 lit. a);
- b) w odniesieniu do pszenicy durum, jęczmienia, kukurydzy, sorgo i ryżu niełuskanego – zgodnie z art. 13 ust. 2;
- c) wołowiny i cielęciny;
- d) w odniesieniu do masła – za ilości oferowane powyżej limitu określonego w art. 13 ust. 1 lit. b) – zgodnie z art. 13 ust. 2; oraz
- e) w odniesieniu do odtłuszczonego mleka w proszku – za ilości oferowane powyżej limitu określonego w art. 13 ust. 1 lit. c) – zgodnie z art. 13 ust. 2.

W szczególnych przypadkach Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może ograniczyć procedury przetargowe albo ceny interwencyjne i ilości objęte interwencją mogą zostać ustalone dla danego państwa członkowskiego lub danego regionu państwa członkowskiego na podstawie notowanych średnich cen rynkowych.

3. Maksymalna cena zakupu określona na podstawie procedur przetargowych na mocy ust. 2 jest nie wyższa:

- a) w odniesieniu do zbóż i ryżu niełuskanego – niż odpowiednie ceny referencyjne;
- b) w odniesieniu do wołowiny i cielęciny – niż średnia cena rynkowa notowana w danym państwie członkowskim lub regionie państwa członkowskiego podwyższona o kwotę określaną przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – na podstawie obiektywnych kryteriów;
- c) w odniesieniu do masła – niż 90 % ceny referencyjnej;
- d) w odniesieniu do odtłuszczonego mleka w proszku – niż cena referencyjna.

4. Ceny interwencyjne, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, które dotyczą:

- a) zbóż – nie mają wpływu na podwyżki ani obniżki cen podyktowane względami jakości;
- b) ryżu niełuskanego – ulegają odpowiednio podwyżce lub obniżce, jeżeli jakość produktów oferowanych agencji płatniczej odbiega od jakości standardowej określonej w załączniku IV pkt A. Ponadto Komisja może ustalać – w drodze

aktów delegowanych – podwyżki i obniżki ceny interwencyjnej, po to aby zorientować produkcję na określone odmiany.

PODSEKCJA IV

ZBYT ZAPASÓW INTERWENCYJNYCH

Artykuł 15

Zasady ogólne

Zbyt produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej odbywa się w sposób zapobiegający zakłóceniom na rynku oraz zapewniający równy dostęp do towarów i równe traktowanie nabywców, a także zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu.

Artykuł 16

Zbyt cukru

W odniesieniu do cukru zakupionego w ramach interwencji publicznej agencje płatnicze mogą sprzedawać cukier jedynie po cenie wyższej od ceny referencyjnej ustalonej dla roku gospodarczego, w którym sprzedaż ma miejsce.

Jednak w celu wykorzystania konkretnych możliwości zbytu zapasów interwencyjnych bez zakłócania rynku Komisja może – w drodze aktów delegowanych – zdecydować, że agencje płatnicze:

- a) mogą sprzedawać cukier za cenę równą cenie referencyjnej, o której mowa w akapicie pierwszym, lub niższą od tej ceny, jeżeli cukier jest przeznaczony do:
 - (i) wykorzystania jako pasza dla zwierząt; lub
 - (ii) wywozu, bez dalszego przetwarzania lub po przetworzeniu na produkty wymienione w załączniku I do Traktatu bądź na towary wymienione w części III załącznika XVII do niniejszego rozporządzenia; lub
 - (iii) wykorzystania do celów przemysłowych, o których mowa w art. 55;
- b) mają udostępnić utrzymywany zapas nieprzetworzonego cukru, przeznaczonego do spożycia przez ludzi na rynku wewnętrznym Unii, organizacjom charytatywnym uznanym przez dane państwo członkowskie lub, w przypadkach, gdy państwo członkowskie nie dokonuje uznania takich organizacji, przez Komisję, za cenę niższą od aktualnej ceny referencyjnej lub bezpłatnie do celów dystrybucji w ramach jednostkowych akcji pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych.

[PODSEKCJA V

DYSTRYBUCJA WŚRÓD OSÓB NAJBARDZIEJ POTRZEBUJĄCYCH W UNII

Artykuł 17

Program dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii

1. Ustanawia się program umożliwiający dystrybucję produktów żywnościowych wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii za pośrednictwem organizacji wyznaczonych przez państwa członkowskie. W tym celu udostępnia się produkty stanowiące zapasy interwencyjne, a w przypadku gdy zapasy interwencyjne nadające się do programu dystrybucji żywności nie są dostępne, zakupu produktów żywnościowych dokonuje się na rynku.

Do celów programu określonych w akapicie pierwszym „osoby najbardziej potrzebujące” oznaczają osoby fizyczne, zarówno jednostki, jak też rodziny lub grupy składające się z takich osób, których sytuacja uzależnienia socjalnego i finansowego została stwierdzona lub uznana na podstawie kryteriów kwalifikowalności przyjętych przez właściwe organy krajowe, lub jest określana na podstawie kryteriów stosowanych przez organizacje charytatywne i uznanych przez wspomniane organy krajowe.

2. Państwa członkowskie wyrażające chęć uczestnictwa w programie przewidzianym w ust. 1 przedkładają Komisji programy dystrybucji żywności zawierające:
 - a) szczegóły dotyczące ich głównych właściwości i celów;
 - b) wskazanie wyznaczonych organizacji;
 - c) wnioski o przyznanie określonej ilości produktów żywnościowych przeznaczonych do dystrybucji w okresie trzech lat oraz inne stosowne informacje.

Państwa członkowskie wybierają produkty żywnościowe na podstawie obiektywnych kryteriów, uwzględniając wartości odżywcze i przydatność do dystrybucji. Dokonując wyboru, państwa członkowskie mogą przyznawać pierwszeństwo produktom pochodzącym z UE.

3. Komisja przyjmuje plany trzyletnie na podstawie wniosków zgłoszonych przez państwa członkowskie na podstawie ust. 2 akapit pierwszy i innych informacji uznanych za istotne.

W każdym planie trzyletnim określa się roczne przydziały środków finansowych przez Unię na państwo członkowskie oraz minimalne roczne wkłady finansowe państw członkowskich. Przydziały na drugi i trzeci rok obowiązywania programu określa się orientacyjnie.

Państwa członkowskie uczestniczące w programie pomocy potwierdzają każdego roku wnioski, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. c). Po otrzymaniu takiego potwierdzenia Komisja w każdym następnym roku ustala ostateczne przydziały w granicach środków dostępnych w budżecie.

Jeżeli produkty objęte planem trzyletnim nie są dostępne w zapasach interwencyjnych w państwie członkowskim, w którym jest na te produkty zapotrzebowanie, w planie trzyletnim uwzględnia się przekazanie ich z państw członkowskich, gdzie są one dostępne w zapasach interwencyjnych.

Dopuszcza się możliwość zmiany planu trzyletniego w związku z ważnymi wydarzeniami wpływającymi na jego realizację.

4. Organizacje wyznaczone przez państwa członkowskie, o których mowa w ust. 1, nie mogą być przedsiębiorstwami handlowymi.

Produkty żywnościowe przekazywane są wspomnianym organizacjom bezpłatnie.

Dystrybucja produktów żywnościowych wśród osób najbardziej potrzebujących jest:

- a) bezpłatna lub
- b) odpłatna, ale cena w żadnym przypadku nie jest wyższa od ceny uzasadnionej kosztami poniesionymi przez wyznaczone organizacje w ramach prowadzenia działania, poza kosztami, które mogą zostać objęte przepisami ust. 7 akapit drugi lit. a) i b).

5. Państwa członkowskie uczestniczące w programie są zobowiązane do:

- a) przedstawienia Komisji rocznego sprawozdania z realizacji programu;
- b) informowania Komisji w stosownym czasie o zmianach wpływających na realizację programów dystrybucji żywności.

6. Unia współfinansuje koszty kwalifikowalne w ramach programu. Przedmiotowe współfinansowanie:

- a) nie przekracza łącznie 500 mln EUR na rok budżetowy; ani
- b) nie przekracza 75 % lub 90 % kosztów kwalifikowalnych w państwach członkowskich kwalifikujących się do finansowania z Funduszu Spójności w latach 2007-2013, wymienionych w załączniku I do decyzji Komisji 2006/596/WE¹⁷.

7. Koszty kwalifikowalne w ramach programu obejmują:

- a) koszty produktów przekazywanych z zapasów interwencyjnych;
- b) koszty produktów żywnościowych zakupionych na rynku; oraz

¹⁷ Dz.U. L 243 z 6.9.2006, s. 47.

- c) koszty transportu produktów z zapasów interwencyjnych między państwami członkowskimi, jeżeli istnieje takie zapotrzebowanie.

W ramach dostępnych w każdym państwie członkowskim środków finansowych na realizację planu trzyletniego, właściwe organy krajowe mogą uznać następujące koszty za kwalifikowalne:

- a) koszty transportu produktów żywnościowych do magazynów wyznaczonych organizacji;
 - b) następujące koszty poniesione przez wyznaczone organizacje w zakresie bezpośrednio związanym z realizacją planu:
 - (i) koszty administracyjne;
 - (ii) koszty transportu pomiędzy magazynami wyznaczonych organizacji a końcowymi punktami dystrybucji;
 - (iii) koszty przechowywania.
8. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole administracyjne i kontrole fizyczne w celu zagwarantowania realizacji planu zgodnie z obowiązującymi przepisami, oraz ustanawiają kary nakładane w przypadku nieprawidłowości.
9. Oznaczenie „Pomoc Unii Europejskiej” wraz z symbolem Unii Europejskiej jest umieszczone i wyraźnie widoczne na opakowaniu żywności przekazywanej w ramach przedmiotowych planów oraz w punktach dystrybucji.
10. Program unijny stosuje się bez uszczerbku dla wszystkich programów krajowych będących w zgodności z prawodawstwem unijnym, na mocy których produkty żywnościowe rozprowadzane są wśród osób najbardziej potrzebujących.

Artykuł 18

Przekazane uprawnienia

1. Aby zapewnić wydajne wykorzystanie środków budżetowych przeznaczonych na potrzeby programu określonego w art. 17, Komisja określa – w drodze aktów delegowanych – metodę obliczania całkowitego przydziału środków wśród państw członkowskich, łącznie z dystrybucją produktów pochodzących z zapasów interwencyjnych i środkami finansowymi na zakup produktów żywnościowych na rynku. Komisja określa również wartość księgową produktów przekazywanych z zapasów interwencyjnych oraz metodę ponownego przydziału środków wśród państw członkowskich w wyniku zmiany planu trzyletniego.
2. Aby zapewnić skuteczne i wydajne wykorzystanie środków budżetowych przeznaczonych na potrzeby programu określonego w art. 17 oraz zabezpieczyć prawa i obowiązki podmiotów gospodarczych, Komisja przyjmuje – w drodze aktów delegowanych – przepisy wymagające stosowania procedur przetargowych we wszystkich działaniach związanych z realizacją programów dystrybucji żywności, przepisy dotyczące zabezpieczeń wymaganych od uczestników przetargów oraz

przepisy dotyczące kar, redukcji i wyłączeń stosowanych przez państwa członkowskie, w szczególności w przypadku nieprzestrzegania terminów wycofania produktów z zapasów interwencyjnych oraz w przypadku poważnych uchybień lub nieprawidłowości w realizacji planu trzyletniego.

Artykuł 19

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje przepisy dotyczące jednolitej realizacji planu trzyletniego oraz krajowych programów dystrybucji żywności, o których mowa w art. 17. Akty te dotyczą:

- a) szczegółowych zasad i procedur przyjęcia i zmiany planów trzyletnich, łącznie z obowiązującymi terminami;
- b) przyjęcia planów trzyletnich oraz ich zmian, a także ostatecznych przydziałów środków, o których mowa w art. 17 ust. 3;
- c) przepisów dotyczących dodatkowych elementów wchodzących w skład planów trzyletnich, zasad dotyczących dostaw produktów żywnościowych, a także procedur i terminów wycofania produktów interwencyjnych i ich przekazania między państwami członkowskimi;
- d) przepisów dotyczących formatu rocznych sprawozdań z realizacji oraz formatu krajowych programów dystrybucji żywności;
- e) szczegółowych zasad odnoszących się do zwrotu kosztów, przewidzianych w art. 17 ust. 7 akapit drugi, w tym do pułapów finansowych i obowiązujących terminów;
- f) jednolitych warunków dotyczących zaproszeń do składania ofert, w tym warunków obowiązujących w zakresie produktów żywnościowych i ich dostaw;
- g) przepisów dotyczących kontroli administracyjnych i kontroli fizycznych przeprowadzanych przez państwa członkowskie;
- h) jednolitych przepisów dotyczących procedur płatności i obowiązujących terminów oraz redukcji stosowanych w przypadku nieprzestrzegania tychże, przepisów dotyczących rachunkowości oraz procedur odnoszących się do przekazywania produktów między państwami członkowskimi, wraz z opisem zadań do wykonania przez właściwe krajowe agencje interwencyjne;
- i) jednolitych warunków wdrażania art. 17 ust. 9.]

SEKCJA III

PRYWATNE PRZECHOWYWANIE

PODSEKCJA I

DOPLATY OBOWIĄZKOWE

Artykuł 20

Produkty kwalifikowalne

Dopłaty do prywatnego przechowywania przyznaje się w odniesieniu do następujących produktów podlegających warunkom ustanowionym w niniejszej sekcji oraz dodatkowym wymogom i warunkom, które określa Komisja – w drodze aktów delegowanych i w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 31 oraz art. 32 w odniesieniu do:

- (i) masła niesolonego wyprodukowanego ze śmietanki lub mleka w zatwierdzonym przedsiębiorstwie Unii, zawierającego w masie: minimalnie 82 % tłuszczu mleka, maksymalnie 2 % suchej masy beztłuszczowej mleka i maksymalnie 16 % wody;
- (ii) masła solonego wyprodukowanego ze śmietanki lub mleka w zatwierdzonym przedsiębiorstwie Unii, zawierającego w masie: minimalnie 80 % tłuszczu mleka, maksymalnie 2 % suchej masy beztłuszczowej mleka, maksymalnie 16 % wody i maksymalnie 2 % soli.

Artykuł 21

Warunki i wysokość dopłat do masła

Środki dotyczące ustalania dopłat do masła określi Rada na podstawie art. 43 ust. 3 Traktatu.

PODSEKCJA II

DOPLATY FAKULTATYWNE

Artykuł 22

Produkty kwalifikowalne

1. Dopłaty do prywatnego przechowywania mogą być przyznawane w odniesieniu do następujących produktów podlegających warunkom ustanowionym w niniejszej sekcji oraz dodatkowym wymogom i warunkom, które przyjmuje Komisja – w drodze aktów delegowanych i w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 31 i art. 32 do:

- a) cukru białego;
- b) oliwy z oliwek;
- c) świeżego lub schłodzonego mięsa z bydła dorosłego w postaci tusz, półtuszy, ćwierci kompensowanych, ćwierci przednich lub ćwierci tylnych, sklasyfikowanych na podstawie unijnej skali klasyfikacji tusz bydła dorosłego, o której mowa w art. 34 ust. 1 lit. a);
- d) wieprzowiny;
- e) mięsa baraniego i koziego.

W celu uwzględnienia specyfiki mięsa z bydła dorosłego Komisja może – w drodze aktów delegowanych – zmienić wykaz produktów określony ust. 1 lit. c) jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku.

- 2. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – ustala wysokość dopłat do prywatnego przechowywania, o których mowa w ust. 1, z wyprzedzeniem lub w ramach procedur przetargowych.

Artykuł 23

Warunki przyznawania dopłat w przypadku cukru białego

- 1. Jeżeli średnia notowana cena cukru białego w Unii jest niższa w reprezentatywnym okresie od ceny referencyjnej i prawdopodobnie utrzyma się na tym poziomie, to Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może, biorąc pod uwagę sytuację na rynku, podjąć decyzję o przyznaniu dopłat do prywatnego przechowywania cukru białego przedsiębiorstwom, którym przydzielono kwoty cukru.
- 2. Cukier przechowywany na podstawie ust. 1 w danym roku gospodarczym nie może podlegać innym środkom w zakresie przechowywania określonym w art. 45 lub 56.

Artykuł 24

Warunki przyznawania dopłat w przypadku oliwy z oliwek

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję o upoważnieniu państw członkowskich do zawierania umów przechowywania z jednostkami, które zapewniają odpowiednie gwarancje i zostały zatwierdzone przez państwa członkowskie, dotyczących przechowywania sprzedawanej przez nie oliwy z oliwek, w przypadku poważnych zakłóceń na rynku w niektórych regionach Unii, między innymi w przypadku, gdy średnia cena notowana na rynku w reprezentatywnym okresie jest niższa od:

- a) 1 779 EUR za tonę oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia; lub
- b) 1 710 EUR za tonę oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia; lub

- c) 1 524 EUR za tonę oliwy z oliwek typu lampante o kwasowości wynoszącej 2°, która to suma podlega obniżeniu o 36,70 EUR za tonę za każdy dodatkowy stopień kwasowości.

Artykuł 25

Warunki przyznawania dopłat w przypadku produktów sektora wołowiny i cielęciny

Jeżeli średnia cena rynkowa w Unii notowana na podstawie unijnej skali klasyfikacji tusz bydła dorosłego, o której mowa w art. 34 ust. 1 lit. a), nie przekracza 103 % ceny referencyjnej i prawdopodobnie utrzyma się na tym poziomie, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję o przyznaniu dopłat do prywatnego przechowywania.

Artykuł 26

Warunki przyznawania dopłat w przypadku wieprzowiny

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję o przyznaniu dopłat do przechowywania tusz wieprzowych, w przypadku gdy ich średnia cena rynkowa w Unii, ustalona na podstawie cen notowanych w poszczególnych państwach członkowskich na reprezentatywnych rynkach Unii i ważona przy pomocy współczynników odzwierciedlających stosunkową wielkość stada trzody chlewnej w każdym państwie członkowskim, jest niższa niż 103 % ceny referencyjnej i prawdopodobnie utrzyma się na tym poziomie.

Artykuł 27

Warunki przyznawania dopłat w przypadku mięsa baraniego i koziego

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję o przyznaniu dopłat do prywatnego przechowywania w przypadku istnienia szczególnie trudnej sytuacji na rynku mięsa baraniego i koziego w jednym lub kilku następujących obszarach notowań:

- a) Wielka Brytania;
- b) Irlandia Północna;
- c) każde inne państwo członkowskie poza Zjednoczonym Królestwem, rozpatrywane osobno.

SEKCJA IV

WSPÓLNE PRZEPISY W ZAKRESIE INTERWENCJI PUBLICZNEJ I PRYWATNEGO PRZECHOWYWANIA

PODSEKCJA I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 28

Przepisy dotyczące przechowywania

1. Agencje płatnicze nie mogą przechowywać produktów przez niezakupionych poza terytorium państwa członkowskiego, którego jurysdykcji podlegają, chyba że otrzymały uprzednio zezwolenie wydane przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 32.

Do celów niniejszego artykułu terytorium Belgii i terytorium Luksemburga są uznawane za jedno państwo członkowskie.

2. Zezwolenie jest udzielane, w przypadku gdy przechowywanie jest nieodzowne, przy uwzględnieniu następujących kwestii:
 - a) możliwości i wymogów związanych z przechowywaniem na terytorium państwa członkowskiego, którego jurysdykcji dana agencja płatnicza podlega, oraz na terytorium pozostałych państw członkowskich;
 - b) wszelkich dodatkowych kosztów związanych z przechowywaniem na terytorium państwa członkowskiego, którego jurysdykcji podlega dana agencja płatnicza, a także z transportem.
3. Zezwolenie na przechowywanie na terytorium państwa trzeciego jest udzielane wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie kryteriów określonych w ust. 2, przechowywanie na terytorium innego państwa członkowskiego stworzyłoby poważne trudności.
4. Informacje, o których mowa w ust. 2 lit. a), sporządzane są po konsultacji ze wszystkimi państwami członkowskimi.
5. Wszelkie należności celne i inne kwoty przyznawane lub pobierane w ramach wspólnej polityki rolnej nie mają zastosowania w odniesieniu do produktów:
 - a) transportowanych po uzyskaniu zezwolenia udzielonego na mocy ust. 1, 2 i 3, lub
 - b) przekazywanych z jednej agencji płatniczej do innej.

6. Każda agencja płatnicza działająca na podstawie ust. 1, 2 i 3 jest odpowiedzialna za produkty przechowywane poza terytorium państwa członkowskiego, którego jurysdykcji podlega.
7. Jeśli produkty przechowywane przez agencję płatniczą poza terytorium państwa członkowskiego, którego jurysdykcji agencja ta podlega, nie zostaną przywiezione z powrotem na terytorium tego państwa, są one sprzedawane po cenach i zgodnie z warunkami ustalonymi lub które zostaną ustalone w odniesieniu do miejsca przechowywania tych produktów.

Artykuł 29

Przepisy dotyczące procedur przetargowych

Procedury przetargowe zapewniają równe szanse uczestnictwa w przetargu wszystkim zainteresowanym.

Przy wyborze ofert pierwszeństwo mają oferty najbardziej korzystne dla Unii. Udzielenie zamówienia nie jest jednak konieczne.

Artykuł 30

Centra interwencyjne dla potrzeb zakupu zbóż i ryżu

1. W celu uwzględnienia różnorodności infrastruktury do przechowywania w sektorach zbóż i ryżu w Unii oraz zapewnienia podmiotom gospodarczym odpowiedniego dostępu do interwencji publicznej, Komisja – w drodze aktów delegowanych – przyjmuje wymogi, które muszą spełniać centra interwencyjne i miejsca przechowywania produktów skupowanych w ramach systemu interwencji publicznej, obejmujące określenie minimalnych możliwości przechowywania miejsc przechowywania oraz ustalenie wymogów technicznych koniecznych do przechowywania przejętych produktów w dobrym stanie oraz ich zbytu po zakończeniu okresu przechowywania.
2. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – wyznacza centra interwencyjne dla sektorów zbóż i ryżu, uwzględniając następujące czynniki:
 - a) usytuowanie centrów na obszarach z nadwyżką odnośnych produktów;
 - b) dostępność odpowiednich pomieszczeń i wyposażenia technicznego;
 - c) korzystne usytuowanie ze względu na transport.

Można wyznaczyć centra interwencyjne dla potrzeb zakupu każdego zboża.

Artykuł 31

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia uwarunkowań różnych sektorów Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć wymogi i warunki, które mają spełniać produkty przeznaczone do zakupu w ramach interwencji publicznej, o której mowa w art. 10, które mają być przechowywane w ramach systemu przyznawania dopłat do prywatnego przechowywania uzupełnieniu do wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Przedmiotowe warunki i wymogi mają na celu zapewnienie kwalifikowalności i jakości skupowanych i przechowywanych produktów, grup jakości, klas jakości, kategorii, ilości, opakowania, w tym etykietowania, maksymalnego wieku, konserwowania, stanu produktów, do których odnosi się cena interwencyjna oraz pomoc.
2. W celu uwzględnienia specyfiki sektorów zbóż i ryżu niełuskanego Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć podwyżki lub obniżki cen podyktowane względami jakości, o których mowa w art. 14 ust. 4 zarówno odnośnie do zakupu jaki i sprzedaży.
3. W celu uwzględnienia specyfiki sektora wołowiny i cielęciny Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące obowiązku agencji płatniczych w zakresie odkostniania całej wołowiny po jej przejęciu i przed przechowywaniem.
4. W celu uwzględnienia różnorodności sytuacji związanych z przechowywaniem zapasów interwencyjnych w Unii oraz zapewnienia podmiotom gospodarczym odpowiedniego dostępu do interwencji publicznej, Komisja – w drodze aktów delegowanych – przyjmuje:
 - a) wymogi, które muszą spełniać miejsca przechowywania interwencyjnego produktów innych niż zboża i ryż, obejmujące określenie minimalnych możliwości przechowywania miejsc przechowywania oraz ustalenie wymogów technicznych koniecznych do przechowywania przejętych produktów w dobrym stanie oraz ich zbytu po zakończeniu okresu przechowywania;
 - b) przepisy dotyczące sprzedaży bardzo małych ilości pozostałych w miejscach przechowywania danego państwa członkowskiego, przeprowadzanej na ich odpowiedzialność z zastosowaniem tej samej procedury, jaką stosuje Unia i uprawniające do wystawiania do sprzedaży bezpośredniej ilości, które nie nadają się do ponownego zapakowania lub ich stan uległ pogorszeniu.
5. W celu zagwarantowania, że prywatne przechowywanie wywiera pożądaną wpływ na rynek, Komisja w drodze aktów delegowanych:
 - a) przyjmuje przepisy przewidujące zmniejszenie wypłacanej kwoty dopłat;
 - b) może określić warunki związane z wypłatą zaliczek oraz wymogami, które należy spełnić.
6. W celu zagwarantowania wywiązywania się przez podmioty gospodarcze z ich obowiązków Komisja – w drodze aktów delegowanych – przyjmuje środki

zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom. Środki te mogą obejmować wykluczanie przedmiotowych podmiotów gospodarczych z uczestnictwa w interwencji publicznej lub dopłatach do prywatnego przechowywania w związku z wykrytymi nadużyciami finansowymi i nieprawidłowościami.

7. W celu zabezpieczenia praw i obowiązków podmiotów gospodarczych uczestniczących w środkach interwencji publicznej lub prywatnego przechowywania, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć niezbędne przepisy dotyczące:
 - a) stosowania procedur przetargowych gwarantujących równy dostęp do towarów i równe traktowanie podmiotów gospodarczych;
 - b) tworzenia podmiotów gospodarczych i ich rejestracji na potrzeby podatku VAT;
 - c) składania zabezpieczenia gwarantującego wywiązanie się podmiotu gospodarczego z jego obowiązków;
 - d) przypadku całości lub części zabezpieczenia w przypadku niewywiązania się z obowiązków.
8. W celu uwzględnienia rozwoju technicznego produktów Komisja może – w drodze aktów delegowanych – dostosować standardową jakość cukru ustanowioną w załączniku IV część B.

Artykuł 32

Uprawnienia wykonawcze

Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne przepisy, których celem jest zapewnienie jednolitego stosowania niniejszego rozdziału w Unii. Przepisy te mogą w szczególności dotyczyć:

- a) badań i metod, które należy stosować przy określaniu kwalifikowalności produktów;
- b) odnośnie do wołowiny i cielęciny, określenia reprezentatywnego okresu, w ciągu którego notuje się ceny rynkowe do celów stosowania art. 12 ust. 1 lit. c) i art. 12 ust. 2;
- c) procedur i warunków związanych z dostawami produktów, które mają być objęte zakupem w ramach interwencji publicznej, kosztów transportu, które mają być ponoszone przez oferenta, przejmowania produktów przez agencje płatnicze oraz płatności;
- d) różnych czynności związanych z procesem odkostniania;
- e) zezwolenia, o którym mowa w art. 28, na przechowywanie poza terytorium państwa członkowskiego, w którym produkty zostały zakupione i były przechowywane;

- f) warunków sprzedaży lub zbytu produktów zakupionych w ramach interwencji publicznej, w szczególności, w stosownych przypadkach, odnośnie do cen sprzedaży, warunków wyprowadzenia ze składu, w stosownych przypadkach, dalszego wykorzystania lub przeznaczenia wyprowadzonych produktów;
- g) ustalania dopłat do produktów, o których mowa w art. 20;
- h) odnośnie do cukru i oliwy z oliwek, określenia reprezentatywnego okresu, w ciągu którego notuje się ceny rynkowe do celów stosowania art. 23 i art. 24;
- i) przyjęcia wykazu reprezentatywnych rynków wieprzowiny, o których mowa w art. 26;
- j) zawierania i treści umów między właściwym organem państwa członkowskiego a wnioskodawcą;
- k) wprowadzenia do prywatnego składu, przechowywania oraz wyprowadzania ze składu;
- l) długości okresu prywatnego przechowywania oraz warunków, na podstawie których okres ten, określony w umowie, może zostać skrócony lub wydłużony;
- m) warunków, na podstawie których można podjąć decyzję o ponownym wprowadzeniu do obrotu lub o zbycie produktów objętych umowami prywatnego przechowywania;
- n) przepisów dotyczących procedur, których należy przestrzegać przy zakupie po ustalonych cenach lub przy przyznawaniu dopłat do prywatnego przechowywania po ustalonych cenach;
- o) stosowania procedur przetargowych zarówno do interwencji publicznej jak i do prywatnego przechowywania, w szczególności odnośnie do:
 - (i) składania ofert lub ofert przetargowych i, w stosownych przypadkach, minimalnych ilości, co do których składa się wniosek lub przedkłada ofertę;
 - (ii) stawki zabezpieczenia, które należy wnieść;
 - (iii) powiadamiania Komisji o ofertach i ofertach przetargowych;
- p) przepisów dotyczących dostarczania przez państwa członkowskie informacji o cenach niektórych produktów;
- q) przepisów odnośnie do kontroli, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie;
- r) informacji, które państwa członkowskie mają przekazywać Komisji.

Artykuł 33

Akty wykonawcze przyjmowane bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1

Komisja, bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1, przyjmuje akty wykonawcze w celu:

- a) przestrzegania ilości maksymalnych i limitów ilościowych określonych w art. 13 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 lit. a);
- b) przejścia do procedury przetargowej, o której mowa w art. 14 ust. 2, w odniesieniu do pszenicy zwyczajnej.

PODSEKCJA II

PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE KLASYFIKACJI TUSZ

Artykuł 34

Unijne skale i kontrole

1. Unijne skale klasyfikacji tusz stosowane są na podstawie przepisów załącznika V w odniesieniu do następujących sektorów:
 - a) wołowiny i cielęciny w odniesieniu do tusz bydła dorosłego;
 - b) wieprzowiny w odniesieniu do tusz świń niebędących świniami hodowlanymi.

W odniesieniu do sektora mięsa baraniego i koziego państwa członkowskie mogą stosować unijną klasyfikację tusz w przypadku tusz baranich na podstawie przepisów określonych w załączniku V pkt C.

2. Kontrole na miejscu dotyczące klasyfikacji tusz bydła dorosłego i tusz baranich przeprowadzane są w imieniu Unii przez unijną komisję kontrolną złożoną z ekspertów wyznaczonych przez Komisję i z ekspertów wyznaczonych przez państwa członkowskie. Komisja kontrolna składa sprawozdania z przeprowadzonych kontroli Komisji i państwu członkowskiemu.

Koszty przeprowadzanych kontroli ponosi Unia.

Artykuł 35

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia postępu technicznego i potrzeb sektorów Komisja może – w drodze aktów delegowanych – dostosowywać i aktualizować definicje określone w załączniku V oraz przepisy dotyczące klasyfikacji, identyfikacji i prezentacji tusz dojrzalego bydła, tusz wieprzowych i tusz owczych.

2. W celu normalizacji prezentacji różnych produktów dla poprawy przejrzystości rynku, odpowiedniego stosowania notowania cen i stosowania systemu interwencji rynkowej w formie interwencji publicznej i prywatnego przechowywania w sektorach wołowiny i cielęciny, wieprzowiny i mięsa baraniego, Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
- a) przyjąć przepisy dotyczące klasyfikacji, podziału na klasy (w tym przy użyciu technik zautomatyzowanego podziału na klasy), identyfikacji, ważenia i znakowania tusz;
 - b) przyjąć odstępstwa od przepisów oraz przepisy uzupełniające odnośnie do przedmiotowych produktów, w tym dotyczące klas uformowania tuszy i klas okrywy tłuszczowej w sektorze wołowiny oraz dodatkowe przepisy dotyczące masy tuszy, koloru mięsa i okrywy tłuszczowej w sektorze mięsa baraniego;
 - c) określić zasady obliczania średnich cen w Unii oraz obowiązki podmiotów gospodarczych w zakresie przekazywania informacji dotyczących tusz wołowych, wieprzowych i baranich, w szczególności odnośnie do rynku i reprezentatywnych cen;
 - d) określić przepisy uzupełniające dla potrzeb interwencji i prywatnego przechowywania, które mogą dotyczyć w szczególności:
 - (i) środków, które powinny zostać przedsięwzięte przez rzeźnie zgodnie z załącznikiem V pkt A.III;
 - (ii) odstępstw, które mogą zostać przyznane państwom członkowskim na ich wnioski dla rzeźni, w których dokonuje się uboju niewielu sztuk bydła;
 - e) ustalić kryteria odnośnie do tusz lekkich jagniąt;
 - f) dokonywać okresowego przeglądu współczynników ważenia.
3. W celu uwzględnienia uwarunkowań występujących w Unii, Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
- a) upoważnić państwa członkowskie do dokonania dalszego podziału każdej z klas uformowania oraz otłuszczenia tusz dorosłego bydła, określonych w załączniku V pkt A.III, na maksymalnie trzy podklasy;
 - b) określić inny sposób prezentacji tusz i półtuszy niż ustanowiony w załączniku V pkt A.III do celów ustalania cen rynkowych;
 - c) upoważnić państwa członkowskie do niestosowania skali klasyfikacji tusz wieprzowych oraz do stosowania dodatkowych kryteriów oceny oprócz kryterium wagi i szacowanej zawartości chudego mięsa;
 - d) przyjąć dodatkowe przepisy i wymogi dotyczące:
 - (i) upoważnienia państw członkowskich do zatwierdzenia innej prezentacji tusz wieprzowych, jeśli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- zwykła praktyka handlowa stosowana na ich terytorium różni się od standardowej prezentacji,
 - wymagają tego względy techniczne;
 - tusze są skórowane w jednolity sposób;
- (ii) upoważnienia państw członkowskich do zezwolenia na stosowanie innych rodzajów prezentacji tusz owczych, jeżeli opisana prezentacja nie jest stosowana;
- e) zobowiązanie państw członkowskich do stosowania kar administracyjnych w celu zapobiegania naruszeniom takim jak, w szczególności, podrabianie lub nielegalne używanie pieczęci i etykiet lub dokonywanie klasyfikacji przez osoby nieupoważnione.
4. W celu zapewnienia dokładności i wiarygodności klasyfikacji tusz dorosłego bydła, tusz wieprzowych i tusz baranich Komisja – w drodze aktów delegowanych – może określić, że klasyfikacji powinni dokonywać rzeczoznawcy posiadający niezbędne kwalifikacje.
5. W celu zagwarantowania wiarygodności skali klasyfikacji Komisja – w drodze aktów delegowanych – może przyjąć przepisy dotyczące kontroli, które mają być przeprowadzane i konsekwencji, jakie należy wyciągać w przypadku nieprawidłowego stosowania.
6. W celu zagwarantowania, że unijna komisja kontrolna wypełni swe cele, Komisja – w drodze aktów delegowanych – może określić jej zakres odpowiedzialności i skład.

Artykuł 36

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – ustanawia szczegółowe przepisy dotyczące:

- a) stosowania unijnych skali klasyfikacji tusz wołowych, wieprzowych i baranich, w szczególności w odniesieniu do:
- (i) powiadamiania o wynikach klasyfikacji,
 - (ii) kontroli na miejscu, sprawozdań z kontroli i działań następczych,
 - (iii) kontroli na miejscu dotyczących klasyfikacji tusz bydła dorosłego i tusz baranich przeprowadzanych w imieniu Unii przez unijną komisję kontrolną;
- b) dostarczania przez państwa członkowskie dokładnych informacji, w szczególności związanych z cenami tusz wołowych, wieprzowych i baranich;
- c) przekazywania informacji dotyczących rzeźni i innych jednostek, które prowadzą notowania cen oraz wykaz regionów, w których prowadzi się notowania cen w sektorze wołowiny;

- d) kontroli na miejscu dotyczących sprawozdawczości cenowej dla tusz bydła dorosłego i tusz baranich przeprowadzanych w imieniu Unii przez unijną komisję kontrolną.

ROZDZIAŁ II

Specjalne środki interwencyjne

SEKCJA I

NADZWYCZAJNE ŚRODKI WSPIERANIA RYNKU

Artykuł 37

Choroby zwierząt

1. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może przyjąć wyjątkowe środki wspierania rynku dotkniętego trudnościami w celu uwzględnienia ograniczeń dla handlu wewnątrz Unii i z państwami trzecimi, które to ograniczenia mogą wynikać ze stosowania środków zwalczania rozprzestrzeniających się chorób zwierząt.

Środki określone w akapicie pierwszym mają zastosowanie do następujących sektorów:

- a) wołowiny i cielęciny,
 - b) mleka i przetworów mlecznych,
 - c) wieprzowiny,
 - d) mięsa baraniego i koziego,
 - e) jaj,
 - f) mięsa drobiowego.
2. Środki określone w ust. 1 akapit pierwszy stosowane są na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego lub państw członkowskich.

Środki te mogą być stosowane wyłącznie, jeżeli zainteresowane państwo lub państwa członkowskie szybko zastosowały środki zdrowotne i weterynaryjne w celu wyeliminowania choroby, oraz wyłącznie w zakresie i przedziale czasowym niezbędnym do wsparcia odnośnego rynku.

Artykuł 38

Utrata zaufania konsumentów

W odniesieniu do sektora mięsa drobiowego i sektora jaj Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć nadzwyczajne środki wspierania rynku, aby uwzględnić poważne zakłócenia na rynku bezpośrednio związane z utratą zaufania konsumentów, wynikającą z zagrożeń dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt.

Środki te są przyjmowane na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego lub państw członkowskich.

Artykuł 39

Finansowanie

1. W przypadku nadzwyczajnych środków, o których mowa w art. 37 i 38, Unia zapewnia częściowe finansowanie odpowiadające 50 % wydatków poniesionych przez państwa członkowskie.

Jednak w odniesieniu do sektorów wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, wieprzowiny oraz mięsa baraniego i koziego Unia zapewnia częściowe finansowanie odpowiadające 60 % takich wydatków, jeżeli wydatki te poniesiono w związku ze zwalczaniem pryszczycy.

2. Państwa członkowskie gwarantują, że jeżeli producenci mają swój udział w wydatkach ponoszonych przez państwa członkowskie, nie powoduje to zakłócenia konkurencji między producentami w różnych państwach członkowskich.

SEKCJA II

ŚRODKI W SEKTORACH ZBÓŻ I RYŻU

Artykuł 40

Specjalne środki rynkowe w sektorze zbóż

1. W celu sprawnego i skutecznego reagowania na zagrożenia wynikające z zakłóceń na rynku, jeżeli wymaga tego sytuacja rynkowa, Komisja może – w drodze aktów delegowanych i w razie konieczności w trybie pilnym – podjąć specjalne środki interwencyjne w odniesieniu do sektora zbóż. Takie środki interwencyjne mogą zostać w szczególności przedsięwzięte, jeżeli w jednym lub kilku regionach Unii nastąpił lub może nastąpić spadek cen w odniesieniu do ceny interwencyjnej.
2. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszym artykułem. Środki te mogą w szczególności dotyczyć procedur, powiadamiania, kryteriów technicznych oraz kontroli administracyjnych lub kontroli fizycznych przeprowadzanych przez państwa członkowskie.

Artykuł 41

Specjalne środki rynkowe w sektorze ryżu

1. W celu sprawnego i skutecznego reagowania na zagrożenia wynikające z zakłóceń na rynku w sektorze ryżu, Komisja – w drodze aktów delegowanych i w razie konieczności w trybie pilnym – może podjąć specjalne środki w celu:
 - a) zapobieżenia stosowaniu na dużą skalę interwencji publicznej określonej w rozdziale I sekcja II niniejszej części w niektórych regionach Unii;
 - b) zrekompensowania niedoborów ryżu niehuskanego występujących na skutek klęsk żywiołowych.
2. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje wszelkie konieczne środki związane z niniejszym artykułem. Środki te mogą w szczególności dotyczyć procedur, powiadamiania, kryteriów technicznych oraz kontroli administracyjnych lub kontroli fizycznych przeprowadzanych przez państwa członkowskie.

SEKCJA III

ŚRODKI W SEKTORZE CUKRU

Artykuł 42

Cena minimalna buraków

1. Cena minimalna buraków kwotowych wynosi 26,29 EUR za tonę od roku gospodarczego 2009/2010.
2. Cena minimalna, o której mowa w ust. 1, dotyczy buraków cukrowych o jakości standardowej określonej w załączniku IV część B.
3. Przedsiębiorstwa cukrownicze skupujące buraki kwotowe nadające się do przetworzenia na cukier i przeznaczone do przetworzenia na cukier kwotowy są zobowiązane do zapłaty co najmniej ceny minimalnej skorygowanej przez podwyższenie lub obniżenie ceny w celu uwzględnienia odchylenia od jakości standardowej.

W celu dostosowania ceny w przypadkach gdy faktyczna jakość buraków cukrowych odbiega od jakości standardowej, podwyższenie lub obniżenie ceny, o którym mowa w akapicie pierwszym stosuje się na podstawie przepisów określonych przez Komisję – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 46 lit. a).

4. W odniesieniu do ilości buraków cukrowych odpowiadającej ilościom cukru przemysłowego lub nadwyżek cukru, które podlegają opłacie za przekroczenie kwoty krajowej określonej w art. 57, zainteresowane przedsiębiorstwo cukrownicze koryguje cenę zakupu, tak by była ona co najmniej równa cenie minimalnej buraków kwotowych.

Artykuł 43

Porozumienia międzybranżowe

1. Porozumienia branżowe oraz umowy dostawy są zgodne z przepisami ust. 3 oraz z warunkami zakupu, które zostaną określone przez Komisję – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 46 lit. b), w szczególności w odniesieniu do warunków regulujących zakup, dostawę i przejęcie buraków oraz zapłatę za nie.
2. Warunki zakupu buraków cukrowych i trzciny cukrowej są regulowane przez porozumienia branżowe zawierane pomiędzy unijnymi plantatorami tych surowców a unijnymi przedsiębiorstwami cukrowniczymi.
3. W umowach dostawy wprowadza się rozróżnienie w zależności od tego, czy cukier, który ma zostać wyprodukowany z buraków cukrowych, będzie:
 - a) cukrem kwotowym; lub
 - b) cukrem pozakwotowym.
4. Każde przedsiębiorstwo cukrownicze przekazuje państwu członkowskiemu, w którym produkuje cukier, informacje dotyczące:
 - a) ilości buraków, o których mowa w ust. 3 lit. a), na którą przedsiębiorstwo zawarło przedsięwzięte umowy dostawy, oraz zawartości cukru, jakiej dotyczą te umowy;
 - b) odpowiadającemu im szacunkowemu uzyskowi.Państwa członkowskie mogą zwrócić się o udzielenie dodatkowych informacji.
5. Przedsiębiorstwa cukrownicze, które nie podpisały przedsięwziętych umów dostawy buraków kwotowych po cenach minimalnych na ilość buraków odpowiadającą ich cukrowi kwotowemu, skorygowanemu, w stosownych przypadkach, o współczynnik wycofania przewencyjnego ustalony na podstawie art. 45 ust. 2 akapit pierwszy, są zobowiązane do zapłacenia co najmniej ceny minimalnej buraków kwotowych za wszystkie buraki cukrowe, które przetwarzają na cukier.
6. Porozumienia branżowe mogą przewidywać odstępstwo od ust. 3, 4 i 5 pod warunkiem zatwierdzenia ich przez dane państwo członkowskie.
7. W przypadku braku porozumień branżowych dane państwo członkowskie podejmuje niezbędne kroki zgodne z niniejszym rozporządzeniem w celu ochrony interesów zainteresowanych stron.

Artykuł 44

Oplata produkcyjna

1. Kwoty cukru, izoglukozy i syropu inulinowego posiadane zgodnie z art. 50 ust. 2 przez przedsiębiorstwa produkujące cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy podlegają opłacie produkcyjnej.
2. Ustala się opłatę produkcyjną w wysokości 12,00 EUR za tonę cukru kwotowego i kwotowego syropu inulinowego. W przypadku izoglukozy, opłata produkcyjna wynosi 50 % opłaty za cukier.
3. Państwa członkowskie pobierają od przedsiębiorstw mających siedzibę na ich terytorium opłatę produkcyjną wnoszoną na podstawie ust. 1, której wysokość jest uzależniona od wysokości kwoty przyznanej w danym roku gospodarczym.

Przedsiębiorstwa uiszczają opłatę produkcyjną najpóźniej do końca lutego danego roku gospodarczego.

4. Unijni producenci cukru i syropu inulinowego mogą zażądać od plantatorów buraków cukrowych, trzciny cukrowej lub dostawców cykorii poniesienia do 50 % opłaty produkcyjnej.

Artykuł 45

Wycofanie cukru z rynku

1. W celu zachowania równowagi strukturalnej rynku na poziomie cenowym bliskim cenie referencyjnej, z uwzględnieniem zobowiązań Unii wynikających z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję o wycofaniu z rynku, w odniesieniu do danego roku gospodarczego, ilości cukru lub izoglukozy produkowanych w ramach kwot, które przewyższają próg obliczony na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu.
2. Odsetek wycofania, o którym mowa w ust. 1, ustala się dla każdego przedsiębiorstwa z przyznaną kwotą mnożąc tę kwotę przez współczynnik ustalany przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – najpóźniej do dnia 16 marca poprzedniego roku gospodarczego, na podstawie przewidywanych tendencji rynkowych.

Na podstawie uaktualnionych tendencji rynkowych Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję do dnia 31 października danego roku gospodarczego o dostosowaniu lub, w przypadku gdyby taka decyzja nie została podjęta na podstawie akapitu pierwszego, ustaleniu współczynnika.

3. W okresie wycofania każde przedsiębiorstwo, któremu przyznano kwotę, przechowuje na własny koszt ilość cukru wynikającą z zastosowania do jego produkcji w ramach kwoty na dany rok gospodarczy odsetka wycofania, obliczonego na podstawie ust. 2. Ilości cukru wycofane w roku gospodarczym uznaje się za pierwsze ilości wyprodukowane w ramach kwoty dla następnego roku gospodarczego.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, po uwzględnieniu przewidywanych tendencji na rynku cukru, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję o uwzględnieniu, w bieżącym lub następnym roku gospodarczym, całości lub części wycofanego cukru lub izoglukozy jako:

- a) nadwyżki cukru lub nadwyżki izoglukozy, możliwych do zaklasyfikowania jako cukier przemysłowy lub izoglukoza przemysłowa; lub
 - b) produkcji w ramach kwoty tymczasowej, z której część może zostać zarezerwowana na wywóz, z poszanowaniem zobowiązań Unii wynikających z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu.
4. Jeżeli podaż cukru w Unii jest niewystarczająca, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może podjąć decyzję o sprzedaży pewnej ilości wycofanego cukru na rynku Unii przed końcem okresu wycofania.
5. W przypadku, gdy wycofany cukier uznawany jest za pierwszy cukier wyprodukowany w następnym roku gospodarczym, plantatorom buraków cukrowych płaci się cenę minimalną obowiązującą dla tego roku gospodarczego.

W przypadku, gdy wycofany cukier zostaje zaklasyfikowany jako cukier przemysłowy lub zostaje wywieziony zgodnie z ust. 3 lit. a) i b) niniejszego artykułu, nie stosuje się wymogów art. 42 dotyczących ceny minimalnej.

W przypadku, gdy wycofany cukier zostaje sprzedany na rynku Unii przed zakończeniem okresu wycofania zgodnie z ust. 4, plantatorom buraków cukrowych płaci się cenę minimalną dla bieżącego roku gospodarczego.

Artykuł 46

Przekazane uprawnienia

W celu uwzględnienia specyficznych uwarunkowań sektora cukru i aby zapewnić należyte uwzględnienie interesów wszystkich stron, Komisja – w drodze aktów delegowanych – może przyjąć przepisy dotyczące:

- a) stosowania dostosowań cen jak określono w art. 42 ust. 3;
- b) umów dostawy i warunków zakupu, o których mowa w art. 43 ust.1;
- c) kryteriów, jakie mają być stosowane przez przedsiębiorstwa cukrownicze przy podziale między sprzedawców buraków ilości buraków objętych przedsięwziętymi umowami dostawy, o których mowa w art. 43 ust. 4.

SEKCJA IV

DOSTOSOWANIE PODAŻY

Artykuł 47

Środki ułatwiające dostosowanie podaży do wymogów rynku

W celu zachęcenia organizacji branżowych i organizacji międzybranżowych do podjęcia działań na rzecz łatwiejszego dostosowania podaży do wymogów rynku, z wyjątkiem działań związanych z wycofaniem z rynku, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć następujące środki w odniesieniu do sektorów żywych roślin, wołowiny i cielęciny, wieprzowiny, mięsa baraniego i koziego, jaj oraz mięsa drobiowego:

- a) środki mające na celu poprawę jakości;
- b) środki mające na celu wsparcie lepszej organizacji produkcji, przetwarzania i wprowadzania do obrotu;
- c) środki ułatwiające odnotowywanie tendencji w zakresie cen rynkowych;
- d) środki umożliwiające opracowywanie prognoz krótko- i długoterminowych na podstawie wykorzystywanych środków produkcji.

Artykuł 48

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może przyjąć przepisy związane z procedurami i warunkami technicznymi dotyczącymi wdrażania środków, o których mowa w art. 47.

ROZDZIAŁ III

Systemy ograniczania produkcji

SEKCJA I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 49

Systemy kwot

1. System kwot ma zastosowanie do następujących produktów:
 - a) mleka i innych przetworów mlecznych w rozumieniu art. 58 ust. 1 lit. a) i b);
 - b) cukru, izoglukozy i syropu inulinowego.
2. W odniesieniu do systemów kwot, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli producent przekroczy odpowiednią kwotę oraz, w przypadku cukru, izoglukozy i syropu inulinowego nie wykorzysta ilości nadwyżek w sposób, o którym mowa w art. 54, wnosi on opłatę za przekroczenie kwoty krajowej w odniesieniu do tych ilości, zgodnie z warunkami określonymi w sekcjach II i III.
3. W przypadku sektora wina zasady dotyczące potencjału produkcyjnego w odniesieniu do nielegalnych nasadzeń, przejściowych praw do nasadzeń oraz programu karczowania mają zastosowanie na podstawie przepisów określonych w sekcji V.

SEKCJA II

CUKIER

PODSEKCJA I

PRYZDZIAŁ KWOT I ADMINISTROWANIE NIMI

Artykuł 50

Przydział kwot

1. Kwoty produkcyjne cukru, izoglukozy i syropu inulinowego na poziomie krajowym i regionalnym określono w załączniku VI.

2. Państwa członkowskie przydzielają kwotę każdemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy mającemu siedzibę na ich terytorium oraz zatwierdzonemu na podstawie art. 51.

W przypadku każdego przedsiębiorstwa przydzielona kwota jest równa kwocie przewidzianej na mocy rozporządzenia (WE) nr 318/2006, którą przydzielono danemu przedsiębiorstwu na rok gospodarczy 2007/2008.

3. W przypadku przydziału kwoty przedsiębiorstwu cukrowniczemu posiadającemu więcej niż jeden zakład produkcyjny, państwa członkowskie przyjmują środki, które uważają za konieczne dla właściwego uwzględnienia interesów plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej.

Artykuł 51

Zatwierdzone przedsiębiorstwa

1. Państwa członkowskie, na wniosek przedsiębiorstwa produkującego cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy lub przedsiębiorstwa przetwarzającego te produkty na jeden z produktów zawartych w wykazie, o którym mowa w art. 55 ust. 2, dokonują zatwierdzenia takiego przedsiębiorstwa, pod warunkiem że:
 - a) przedsiębiorstwo wykaże zdolność prowadzenia produkcji na skalę przemysłową;
 - b) przedsiębiorstwo wyraża zgodę na przedstawienie wszelkich wymaganych informacji i poddanie się kontrolom związanym z niniejszym rozporządzeniem;
 - c) nie zawieszono lub nie wycofano zatwierdzenia danego przedsiębiorstwa.
2. Zatwierdzone przedsiębiorstwa przedstawiają państwu członkowskiemu, na którego terytorium ma miejsce zbiór buraków bądź trzciny cukrowej lub rafinacja, następujące informacje:
 - a) ilość buraków lub trzciny cukrowej, na którą zawarto umowę dostawy, oraz odpowiadający im szacunkowy plon buraków lub trzciny cukrowej oraz uzysk cukru z hektara;
 - b) dane dotyczące tymczasowych i rzeczywistych dostaw buraków cukrowych, trzciny cukrowej i cukru surowego oraz produkcji cukru, a także bilansu zapasów cukru;
 - c) ilość sprzedanego cukru białego oraz jego ceny i warunki sprzedaży.

Artykuł 52

Dostosowanie kwot krajowych

Komisja dostosowuje – w drodze aktów delegowanych – kwoty określone w załączniku VI, na podstawie decyzji państw członkowskich podjętych na podstawie art. 53.

Artykuł 53

Ponowny przydział kwoty krajowej i zmniejszenie kwot

1. Państwo członkowskie może zmniejszyć kwotę cukru lub izoglukozy przydzieloną przedsiębiorstwu mającemu siedzibę na jego terytorium o najwyżej 10 % na rok gospodarczy 2008/2009 i następne lata. W takich przypadkach państwa członkowskie stosują obiektywne i niedyskryminujące kryteria.
2. Państwa członkowskie mogą przekazywać kwoty między przedsiębiorstwami na podstawie przepisów określonych w załączniku VII oraz po uwzględnieniu interesów każdej z zainteresowanych stron, a w szczególności plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej.
3. Dane państwo członkowskie przydziela część kwoty uwolnioną na podstawie ust. 1 i 2 jednemu lub kilku przedsiębiorstwom mającym siedzibę na jego terytorium, bez względu na to, czy wcześniej została im przydzielona kwota.

PODSEKCJA II

PRZEKROCZENIE KWOTY

Artykuł 54

Zakres

Cukier, izoglukoza lub syrop inulinowy wyprodukowane w roku gospodarczym w ilościach przekraczających kwotę, o której mowa w art. 50, mogą być:

- a) wykorzystane do przetworzenia pewnych produktów, o których mowa w art. 55;
- b) przeniesione do kwoty produkcyjnej następnego roku gospodarczego na podstawie art. 56;
- c) wykorzystane w ramach szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych na podstawie [rozdziału III rozporządzenia [ex (WE) nr 247/2006] Parlamentu Europejskiego i Rady; lub
- d) wywiezione w ramach limitu ilościowego ustalonego przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – przy poszanowaniu zobowiązań wynikających z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu.

Pozostałe ilości podlegają opłacie za przekroczenie kwoty krajowej, o której mowa w art. 57.

Artykuł 55

Cukier przemysłowy

1. Cukier przemysłowy, izoglukoza przemysłowa lub przemysłowy syrop inulinowy są zastrzeżone do produkcji jednego z produktów, o których mowa w ust. 2, w przypadku gdy:
 - a) są objęte umową dostawy zawartą przed końcem roku gospodarczego między producentem i użytkownikiem, zatwierdzonymi na podstawie art. 51; oraz
 - b) zostały dostarczone przetwórcy najpóźniej do dnia 30 listopada następnego roku gospodarczego.
2. W celu uwzględnienia postępu technicznego Komisja – w drodze aktów delegowanych – może sporządzić wykaz produktów, w produkcji których wykorzystuje się cukier przemysłowy, izoglukozę przemysłową lub przemysłowy syrop inulinowy.

Wykaz ten obejmuje w szczególności:

- a) bioetanol, alkohol, rum, żywe kultury drożdży i określone ilości syropów do rozprowadzania i syropów przetwarzanych na „Rinse appelstroop”;
- b) niektóre produkty przemysłowe niezawierające cukru, do przetworzenia których używa się cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego;
- c) niektóre produkty chemiczne lub farmaceutyczne zawierające cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy.

Artykuł 56

Przenoszenie nadwyżek cukru

1. Każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu całości lub części nadwyżki produkcji wykraczającej poza przyznaną mu kwotę cukru, kwotę izoglukozy lub kwotę syropu inulinowego, tak aby nadwyżka ta była traktowana jako część produkcji z następnego roku gospodarczego. Nie naruszając przepisów ust. 3, decyzja taka jest nieodwołalna.
2. W przypadku podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorstwo:
 - a) powiadamia dane państwo członkowskie przed terminem, który ustala to państwo członkowskie:
 - pomiędzy dniem 1 lutego a dniem 15 sierpnia bieżącego roku gospodarczego – o przenoszonych ilościach cukru trzcinowego,

- pomiędzy dniem 1 lutego a dniem 15 sierpnia bieżącego roku gospodarczego – o innych przenoszonych ilościach cukru lub syropu inulinowego;
 - b) zobowiązuje się do przechowywania tych ilości na własny koszt do końca bieżącego roku gospodarczego.
3. Jeżeli ostateczna produkcja przedsiębiorstwa w danym roku gospodarczym była niższa niż produkcja szacowana w momencie podejmowania decyzji na podstawie ust. 1, przeniesioną ilość można skorygować z mocą wsteczną najpóźniej do dnia 31 października następnego roku gospodarczego.
 4. Przeniesione ilości uznaje się za pierwsze ilości wyprodukowane w ramach kwoty w następnym roku gospodarczym.
 5. Cukier przechowywany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu w danym roku gospodarczym nie może podlegać innym środkom w zakresie przechowywania, określonych w art. 23 lub 45.

Artykuł 57

Oplata za przekroczenie kwoty krajowej

1. Oplatę za przekroczenie kwoty krajowej nalicza się w stosunku do ilości:
 - a) nadwyżek cukru, nadwyżek izoglukozy i nadwyżek syropu inulinowego wyprodukowanych w dowolnym roku gospodarczym, z wyjątkiem ilości przeniesionych do produkcji kwotowej w następnym roku gospodarczym i przechowywanych na podstawie art. 56 lub ilości, o których mowa w art. 54 lit. c) oraz d);
 - b) cukru przemysłowego, izoglukozy przemysłowej oraz przemysłowego syropu inulinowego, w odniesieniu do których w terminie ustalonym przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – nie dostarczono dowodu, że zostały przetworzone na jeden z produktów, o których mowa w art. 55 ust. 2;
 - c) cukru i izoglukozy wycofanych z rynku na podstawie art. 45, w odniesieniu do których nie wypełniono zobowiązań określonych w art. 45 ust. 3.
2. Komisja ustala – w drodze aktów wykonawczych – wysokość opłaty za przekroczenie kwoty krajowej na dostatecznie wysokim poziomie, by uniknąć gromadzenia ilości, o których mowa w ust. 1.
3. Państwa członkowskie pobierają opłatę za przekroczenie kwoty krajowej, o której mowa w ust. 1, od przedsiębiorstw na ich terytorium w wysokości zależnej od ilości produkcji, o której mowa w ust. 1, stwierdzonej w tych przedsiębiorstwach w danym roku gospodarczym.

SEKCJA III

MLEKO

PODSEKCJA I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 58

Definicje

1. Do celów niniejszej sekcji:
 - a) „mleko” oznacza produkt pochodzący z doju co najmniej jednej krowy;
 - b) „inne przetwory mleczne” oznaczają wszelkie przetwory mleczne inne niż mleko, w szczególności mleko odtłuszczone, śmietankę, masło, jogurt i ser; w odpowiednich przypadkach produkty te przelicza się na „ekwiwalenty mleka” poprzez zastosowanie współczynników określonych przez Komisję w drodze aktów wykonawczych;
 - c) „producent” oznacza rolnika, którego gospodarstwo jest położone na terytorium geograficznym państwa członkowskiego i który produkuje i wprowadza do obrotu mleko lub który przygotowuje się do prowadzenia takiej działalności w niedalekiej przyszłości;
 - d) „gospodarstwo” oznacza gospodarstwo zgodnie z definicją w art. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 73/2009;
 - e) „podmiot skupujący” oznacza przedsiębiorstwa lub grupy, które kupują mleko od producentów:
 - w celu odbioru, pakowania, przechowywania, chłodzenia lub przetwarzania, w tym także w ramach umowy,
 - w celu sprzedania go jednemu lub kilku przedsiębiorstwom poddającym mleko lub przetwory mleczne obróbce lub przetwarzaniu;
 - f) „dostawa” oznacza każdą dostawę mleka, z wyłączeniem przetworów mlecznych, od producenta do podmiotu skupującego, niezależnie od tego, czy transportu dokonuje producent, podmiot skupujący, przedsiębiorstwo poddające takie produkty przetwarzaniu lub obróbce, czy też inny podmiot;
 - g) „sprzedaż bezpośrednia” oznacza każdą sprzedaż lub każde przekazanie mleka przez producenta bezpośrednio konsumentom, a także każdą sprzedaż lub każde przekazanie przez producenta przetworów mlecznych;

- h) „wprowadzenie do obrotu” oznacza dostawy mleka lub sprzedaż bezpośrednią mleka lub innych przetworów mlecznych;
 - i) „kwota indywidualna” oznacza kwotę producenta obowiązującą w dniu 1 kwietnia dowolnego dwunastomiesięcznego okresu;
 - j) „kwota krajowa” oznacza kwotę, o której mowa w art. 59 i która jest ustalana dla każdego państwa członkowskiego;
 - k) „dostępna kwota” oznacza kwotę dostępną dla producentów w dniu 31 marca dwunastomiesięcznego okresu, dla którego oblicza się opłatę za przekroczenie kwoty krajowej, i uwzględniającą wszystkie przekazania, sprzedaż, konwersje i tymczasowe ponowne przydziały określone w niniejszym rozporządzeniu, które nastąpiły w trakcie tego dwunastomiesięcznego okresu.
2. Jeżeli chodzi o definicję podaną w ust. 1 lit. e) jakkolwiek grupę nabywców z tego samego obszaru geograficznego, która prowadzi działania administracyjne i rachunkowe niezbędne do uiszczenia opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w imieniu swoich członków, uznaje się za podmiot skupujący. Do celów powyższego Grecja jest uznawana za jeden obszar geograficzny i może ona uznać oficjalny organ za grupę nabywców.
 3. W celu zagwarantowania w szczególności, że z ustaleń dotyczących kwot nie wyłącza się żadnych ilości mleka lub innych przetworów mlecznych wprowadzonych do obrotu, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 80 ust. 1 lit. i) dostosować definicję „sprzedaży bezpośredniej” przy uwzględnieniu definicji „dostawy” podanej w ust. 1 lit. f).
 4. W celu zagwarantowania, że system kwot mlecznych obejmuje wszystkie szczególne sytuacje, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 80 ust. 1 lit. h) przyjąć szczególne definicje dotyczące działania systemu.

PODSEKCJA II

PRYZDZIAŁ KWOT I ADMINISTROWANIE NIMI

Artykuł 59

Kwoty krajowe

1. Kwoty krajowe przewidziane na produkcję mleka i innych przetworów mlecznych wprowadzanych do obrotu w trakcie siedmiu kolejnych dwunastomiesięcznych okresów, począwszy od dnia 1 kwietnia 2008 r. (zwanym dalej „dwunastomiesięcznymi okresami”), zostały określone w załączniku VIII.
2. Kwoty, o których mowa w ust. 1, są rozdzielane między producentów na podstawie art. 60 – z rozróżnieniem na dostawy i sprzedaż bezpośrednią. Fakt, że przekroczone zostały kwoty krajowe, stwierdza się na szczeblu krajowym w każdym państwie

członkowskim na podstawie niniejszej sekcji i z rozróżnieniem na dostawy i sprzedaż bezpośrednią.

3. Kwoty krajowe określone w załączniku VIII są ustalane bez uszczerbku dla ewentualnych weryfikacji w świetle ogólnej sytuacji rynkowej i szczególnych warunków istniejących w niektórych państwach członkowskich.
4. W przypadku Bułgarii, Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Rumunii, Słowenii i Słowacji kwoty krajowe obejmują całe mleko lub ekwiwalent mleka dostarczone podmiotowi skupującemu lub sprzedawane bezpośrednio, niezależnie od tego, czy zostały wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu w ramach środka przejściowego mającego zastosowanie w tych państwach.
5. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje wszelkie konieczne przepisy dotyczące jednolitego wdrażania niniejszego artykułu w państwach członkowskich. Przepisy te mogą dotyczyć procedur, powiadamiania i kryteriów technicznych.

Artykuł 60

Kwoty indywidualne

1. Indywidualna kwota lub indywidualne kwoty producentów w dniu 1 kwietnia 2008 r. są równe ich indywidualnym kwotom z dnia 31 marca 2008 r. bez uszczerbku dla przekazywania, sprzedaży i konwersji kwoty nabierających mocy w dniu 1 kwietnia 2008 r.
2. Producenci mogą otrzymać jedną kwotę indywidualną lub dwie kwoty indywidualne: jedną przeznaczoną na dostawy, a drugą – na sprzedaż bezpośrednią. Konwersji z jednej kwoty do drugiej może dokonać wyłącznie właściwy organ państwa członkowskiego, na odpowiednio uzasadniony wniosek producenta.
3. Jeżeli producent posiada dwie kwoty, jego wkład we wszelkie należne opłaty za przekroczenie kwoty krajowej oblicza się osobno dla każdej kwoty.
4. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może zwiększyć część fińskiej kwoty krajowej przyznanej na dostawy, o których mowa w art. 59, po to by zapewnić fińskim producentom „SLOM” wyrównanie ilości maksymalnie do 200 000 ton. Rezerwa ta zostaje przydzielona na podstawie prawodawstwa Unii i może zostać wykorzystana wyłącznie w imieniu producentów, których prawo do ponownego podjęcia produkcji zostało naruszone w wyniku przystąpienia tego kraju do UE.
5. Kwoty indywidualne są w odpowiednich przypadkach modyfikowane dla każdego dwunastomiesięcznego okresu, tak aby dla każdego państwa członkowskiego suma kwot indywidualnych na dostawy i na sprzedaż bezpośrednią nie przekraczała odpowiadającej im części kwoty krajowej dostosowanej na podstawie art. 62, przy uwzględnieniu wszelkich redukcji w związku z przydzielaniem do rezerwy krajowej określonej w art. 64.

Artykuł 61

Przydział kwot z rezerwy krajowej

Państwa członkowskie przyjmują przepisy umożliwiające przydzielanie producentom całości lub części kwot z rezerwy krajowej określonej w art. 64 na podstawie obiektywnych kryteriów, które należy zgłosić Komisji.

Artykuł 62

Administrowanie kwotami

1. Dla każdego państwa członkowskiego i dla każdego okresu Komisja – w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 81 lit. a) dostosowuje przed upływem tego okresu podział kwot krajowych na „dostawy” i „sprzedaż bezpośrednią” w świetle konwersji, o które zwracają się producenci, pomiędzy kwotami indywidualnymi przewidzianymi na dostawy a kwotami indywidualnymi przewidzianymi na sprzedaż.
2. Co roku państwa członkowskie przekazują Komisji, według dat ustalonych przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – i stosownie do przepisów ustalonych przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 316 ust. 3 – informacje niezbędne, by:
 - a) dokonać dostosowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
 - b) obliczyć opłatę za przekroczenie kwoty krajowej, którą powinny wnieść.
3. Przepisy dotyczące niniejszego artykułu przyjmuje się – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 80 ust. 2 lit. b) oraz – w drodze aktów wykonawczych – zgodnie z art. 81 lit. g).

Artykuł 63

Zawartość tłuszczu

1. Każdemu producentowi przypisuje się referencyjną zawartość tłuszczu, która ma zastosowanie do indywidualnej kwoty dostaw przydzielonej temu producentowi.
2. W przypadku kwot przydzielonych producentom dnia 31 marca 2008 r. na podstawie art. 60 ust. 1, referencyjna zawartość tłuszczu, o której mowa w ust. 1, jest taka sama jak referencyjna zawartość tłuszczu mająca zastosowanie do tej kwoty w tym terminie.
3. Referencyjna zawartość tłuszczu zostaje zmieniona w trakcie konwersji, o której mowa w art. 60 ust. 2, oraz w przypadku nabycia, przekazania lub tymczasowego przekazania kwot na podstawie przepisów ustanowionych przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 81 lit. b).

4. W przypadku nowych producentów, których cała kwota indywidualna przewidziana na dostawy pochodzi z rezerwy krajowej, zawartość tłuszczu zostaje określona na podstawie przepisów ustanawianych przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 81 lit. b).
5. W odpowiednich przypadkach indywidualna referencyjna zawartość tłuszczu, o której mowa w ust. 1, jest dostosowywana zaraz po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie w razie potrzeby na początku każdego dwunastomiesięcznego okresu, tak aby średnia ważona indywidualnych reprezentatywnych zawartości tłuszczu dla każdego państwa członkowskiego nie przekraczała referencyjnej zawartości tłuszczu ustanowionej w załączniku IX o więcej niż 0,1 grama na kilogram.

Artykuł 64

Rezerwa krajowa

1. Każde państwo członkowskie ustanawia rezerwę krajową jako część kwot krajowych ustalonych w załączniku VIII, mając na uwadze w szczególności dokonywanie przydziałów określonych w art. 61. Rezerwa krajowa jest w odpowiednich przypadkach uzupełniana przez odbieranie pewnych ilości określonych w art. 65, zatrzymywanie części ilości objętych przekazaniem określonych w art. 69 lub przez liniową redukcję wszystkich kwot indywidualnych. Początkowe przeznaczenie odnośnych kwot, tzn. dostawy lub sprzedaż bezpośrednia, zostaje zachowane.
2. Wszelkie dodatkowe kwoty przyznane państwu członkowskiemu są automatycznie wliczane do rezerwy krajowej i dzielone na dostawy i sprzedaż bezpośrednią zgodnie z przewidywanymi potrzebami.
3. Kwoty wliczone do rezerwy krajowej nie posiadają referencyjnej zawartości tłuszczu.

Artykuł 65

Przypadki unieruchomienia produkcji

1. Jeżeli osoba fizyczna lub prawna posiadająca kwoty indywidualne przestaje spełniać w dwunastomiesięcznym okresie warunki, o których mowa w art. 58 ust. 1 lit. c), odpowiednie ilości zostają przekazane do rezerwy krajowej nie później niż dnia 1 kwietnia następnego roku kalendarzowego, z wyjątkiem sytuacji, kiedy osoba ta przed tą datą ponownie staje się producentem w rozumieniu art. 58 ust. 1 lit. c).

Jeżeli przed upływem drugiego dwunastomiesięcznego okresu, po tym jak kwota została odebrana, dana osoba ponownie staje się producentem, całość lub część kwoty indywidualnej, którą odebrano tej osobie lub podmiotowi, zostaje im zwrócona nie później niż dnia 1 kwietnia po dacie zgłoszenia wniosku.
2. Jeśli producenci nie wprowadzą do obrotu ilości równej przynajmniej 85 % ich kwoty indywidualnej podczas co najmniej jednego dwunastomiesięcznego okresu,

państwa członkowskie mogą zdecydować, czy i na jakich warunkach całość lub część niewykorzystanej kwoty zostanie przekazana do rezerwy krajowej.

Państwa członkowskie mogą określać, na jakich warunkach kwota zostaje ponownie przydzielona danemu producentowi, jeżeli wznowił on działalność.

3. Ustępy 1 i 2 nie mają zastosowania w przypadkach działania siły wyższej ani w należycie uzasadnionych i uznanych przez właściwy organ przypadkach tymczasowo wpływających na zdolność produkcyjną danych producentów.

Artykuł 66

Czasowe przekazanie

1. Do końca każdego dwunastomiesięcznego okresu państwa członkowskie zezwalają w odniesieniu do tego okresu na wszelkie czasowe przekazania części kwot indywidualnych, których nie zamierzają wykorzystać uprawnieni do nich producenci.

Państwa członkowskie mogą regulować przekazywanie zgodnie z kategoriami producentów lub danych struktur produkcji mleczarskiej, mogą ograniczać je do poziomu skupującego lub do obrębu regionów, zezwalać na przekazanie całkowite w przypadkach określonych w art. 65 ust. 3 i ustalać, do jakiego stopnia przekazujący może powtarzać przekazanie.

2. Każde państwo członkowskie może zdecydować o niewykonaniu przepisów ust. 1 z uwagi na co najmniej jedno z następujących kryteriów:
 - a) konieczność ułatwienia zmian i dostosowań strukturalnych;
 - b) nadrzędne potrzeby administracyjne.

Artykuł 67

Przekazywanie kwot wraz z gruntem

1. Kwoty indywidualne są wraz z gospodarstwem przekazywane producentom, którzy przejmują je w drodze sprzedaży, dzierżawy, rzeczywistego lub przewidywanego dziedziczenia lub w jakikolwiek inny sposób mający dla producentów porównywalne skutki prawne, na podstawie szczegółowych przepisów ustanawianych przez państwa członkowskie, przy uwzględnieniu obszarów wykorzystywanych do produkcji mleczarskiej oraz innych obiektywnych kryteriów i w odpowiednich przypadkach wszelkich porozumień między stronami. Ta część kwoty, która nie została objęta przekazaniem wraz z gospodarstwem, dodawana jest do rezerwy krajowej.
2. Jeżeli kwoty zostały przekazane lub są przekazywane na podstawie ust. 1 w drodze dzierżaw rolnych lub innych środków mających porównywalne skutki prawne, państwa członkowskie mogą zdecydować – na podstawie obiektywnych kryteriów i z zamiarem dopilnowania, by kwoty były przypisane wyłącznie producentom – że kwota nie zostanie przekazana wraz z gospodarstwem.

3. W przypadku przekazania gruntu na rzecz organów publicznych lub na rzecz użytkownika publicznego bądź w przypadku gdy przekazanie jest przeprowadzane do celów nierolniczych, państwa członkowskie dopilnowują, by przedsięwzięte zostały niezbędne środki w celu ochrony uzasadnionych interesów stron, a w szczególności by producenci odstępujący takie grunty mieli możliwość kontynuowania produkcji mleczarskiej, jeśli sobie tego życzą.
4. Jeżeli strony nie osiągnęły porozumienia, w przypadku dzierżaw mających wygasnąć bez możliwości ich odnowienia na podobnych warunkach lub w sytuacjach mających porównywalne skutki prawne, odnośne kwoty indywidualne są przekazywane w całości lub w części przejmującym je producentom, na podstawie przepisów przyjętych przez państwa członkowskie, z uwzględnieniem uzasadnionych interesów stron.

Artykuł 68

Środki dotyczące przekazania specjalnych

1. W celu pomyślnego zrestrukturyzowania produkcji mleka lub poprawy stanu środowiska naturalnego państwa członkowskie mogą, na podstawie ustanowionych uprzednio szczegółowych przepisów i z uwzględnieniem uzasadnionych interesów zainteresowanych stron:
 - a) przyznać rekompensatę w jednej lub kilku rocznych ratach producentom, którzy zobowiązują się całkiem lub częściowo zaniechać produkcji mleka, i wliczyć tak uwolnione kwoty indywidualne do rezerwy krajowej;
 - b) na podstawie obiektywnych kryteriów określić warunki, na których właściwy organ lub podmiot wyznaczony przez ten organ może na początku dwunastomiesięcznego okresu ponownie przydzielić producentom – w zamian za opłatę – kwoty indywidualne ostatecznie uwolnione pod koniec poprzedniego dwunastomiesięcznego okresu przez innych producentów w zamian za rekompensatę w jednej lub kilku rocznych ratach, równych wyżej wymienionej opłacie;
 - c) centralizować i nadzorować przekazania kwot bez gruntu;
 - d) w przypadku przekazania gruntów w celu poprawy stanu środowiska naturalnego zagwarantować, że odnośna kwota indywidualna zostanie przydzielona producentowi odstępującemu grunty, ale chcącemu kontynuować produkcję mleka;
 - e) określić na podstawie obiektywnych kryteriów regiony lub obszary skupu mleka, w obrębie których dozwolone jest stałe przekazywanie kwot bez przekazywania odpowiadających im gruntów, w celu poprawy struktury produkcji mleka;
 - f) zezwolić, na wniosek producenta skierowany do właściwego organu lub podmiotu wyznaczonego przez ten organ, na ostateczne przekazanie kwot bez przekazania odpowiadających im gruntów lub odwrotnie, w celu poprawy

struktury produkcji mleka na szczeblu gospodarstwa bądź umożliwienia ekstensyfikacji produkcji.

2. Przepisy ust. 1 mogą być wprowadzane w życie na poziomie krajowym, na właściwym poziomie terytorialnym lub na określonych obszarach skupu mleka.

Artykuł 69

Zatrzymywanie kwot

1. W przypadku przekazania, o których mowa w art. 67 i 68, państwa członkowskie mogą, kierując się obiektywnymi kryteriami, zatrzymać część kwot indywidualnych jako rezerwę krajową.
2. Jeśli kwoty zostały przekazane lub są przekazywane na podstawie art. 67 i 68 wraz z odpowiadającymi im gruntami lub bez nich w drodze dzierżaw rolnych lub innych środków mających porównywalne skutki prawne, państwa członkowskie mogą zdecydować, kierując się obiektywnymi kryteriami i chcąc dopilnować, by kwoty były przypisane wyłącznie producentom, czy i na jakich warunkach całość lub część kwoty objętej przekazaniem zostaje przekazana do rezerwy krajowej.

Artykuł 70

Dopłaty na nabycie kwot

Żaden organ publiczny nie może przyznać pomocy finansowej bezpośrednio związanej z nabywaniem kwot w przypadku sprzedaży, przekazania lub przydziału kwot dokonywanych na mocy niniejszej sekcji.

PODSEKCJA III

PRZEKROCZENIE KWOTY

Artykuł 71

Oплата za przekroczenie kwoty krajowej

1. Jeżeli mleko i inne przetwory mleczne zostaną wprowadzone do obrotu w ilości przewyższającej kwotę krajową ustaloną na podstawie podsekcji II, wnosi się opłatę za przekroczenie kwoty krajowej.

Oплата za przekroczenie kwoty krajowej wynosi 27,83 EUR za 100 kilogramów mleka.

Jednakże w okresach dwunastomiesięcznych rozpoczynających się w dniu 1 kwietnia 2009 r. i 1 kwietnia 2010 r. opłatę za przekroczenie kwoty krajowej dla dostarczonego mleka, które przekracza 106 % kwoty krajowej obowiązującej na dostawy w okresie dwunastomiesięcznym rozpoczynającym się w dniu 1 kwietnia

2008 r., ustala się w wysokości 150 % opłaty za przekroczenie kwoty krajowej, o której mowa w akapicie drugim.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy, podczas dwunastomiesięcznych okresów rozpoczynających się odpowiednio dnia 1 kwietnia 2009 r. i dnia 1 kwietnia 2010 r., oraz w odniesieniu do dostaw, opłata za przekroczenie kwoty krajowej jest należna od wprowadzanego do obrotu mleka przekraczającego kwotę krajową ustanowioną na podstawie podsekcji II i zmniejszoną o kwoty indywidualne na dostawy, które to kwoty zostały wliczone do rezerwy krajowej zgodnie z art. 68 ust. 1 lit. a) począwszy od dnia 30 listopada 2009 r., i w której to rezerwie pozostawały do dnia 31 marca w odnośnym dwunastomiesięcznym okresie.
3. Za opłatę za przekroczenie kwoty krajowej wynikającą z przekroczenia kwoty krajowej, co stwierdzono na szczeblu krajowym, oddzielnie dla dostaw i dla sprzedaży bezpośredniej, państwa członkowskie odpowiadają przed Unią i w okresie między dniem 16 października a dniem 30 listopada po upływie danego dwunastomiesięcznego okresu wpłacają 99 % należnej sumy do Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG).
4. Różnica pomiędzy opłatą za przekroczenie kwoty krajowej wynikającą z zastosowania przepisów ust. 2 z jednej strony, a opłatą wynikającą z zastosowania przepisów ust. 1 akapit pierwszy z drugiej strony, jest wykorzystywana przez państwa członkowskie do finansowania środków restrukturyzacyjnych w sektorze mleczarskim.
5. Jeżeli opłaty za przekroczenie kwoty krajowej określonej w ust. 1 nie wniesiono w odpowiednim terminie, Komisja po konsultacji z Komitetem ds. Funduszy Rolniczych ustanowionym na mocy rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 odlicza – w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 81 lit. d) niniejszego rozporządzenia sumę równą nieuiszczonej opłacie za przekroczenie kwoty krajowej od płatności miesięcznych w rozumieniu art. 14 i art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005. Przed podjęciem decyzji Komisja kieruje ostrzeżenie do danego państwa członkowskiego, które w ciągu tygodnia informuje o swoim stanowisku. Artykuł 17 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 nie ma zastosowania.

Artykuł 72

Wkład producentów w należną opłatę za przekroczenie kwoty krajowej

Opłata za przekroczenie kwoty krajowej zostaje w całości rozdzielona, na podstawie art. 73 i 76, między producentów, którzy przyczynili się do przekroczenia kwot krajowych, o których mowa w art. 59 ust. 2.

Nie naruszając przepisów art. 73 ust. 2 i art. 76 ust. 1 producenci odpowiadają przed państwem członkowskim za wpłacenie swojej części należnej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej; część tę wylicza się na podstawie art. 62, 63 i 73 ze względu na sam fakt przekroczenia dostępnych kwot.

W odniesieniu do dwunastomiesięcznych okresów rozpoczynających się dnia 1 kwietnia 2009 r. i dnia 1 kwietnia 2010 r. oraz odnośnie do dostaw, opłata za przekroczenie kwoty krajowej

jest w całości rozdzielana, na podstawie art. 73 i 76, pomiędzy producentów, którzy przyczynili się do przekroczenia kwoty krajowej, zgodnie z tym, co wynika z zastosowania art. 71 ust. 2.

Artykuł 73

Oplata za przekroczenie kwoty krajowej w dostawach

1. Na użytek ostatecznego zestawienia opłaty za przekroczenie kwoty krajowej, ilości dostarczone przez każdego producenta zostają zwiększone lub obniżone, tak aby odzwierciedlały wszelkie różnice między rzeczywistą zawartością tłuszczu a referencyjną zawartością tłuszczu.

Na szczeblu krajowym opłatę za przekroczenie kwoty krajowej oblicza się na podstawie sumy dostaw dostosowanych na podstawie akapitu pierwszego.

2. Wkład każdego producenta w opłatę za przekroczenie kwoty krajowej zostaje ustalony w drodze decyzji danego państwa członkowskiego – po tym jak wszelkie niewykorzystane części kwoty krajowej przydzielonej na dostawy zostaną lub nie zostaną ponownie przydzielone – proporcjonalnie do kwot indywidualnych każdego producenta lub zgodnie z obiektywnymi kryteriami uzgodnionymi przez państwa członkowskie:
 - a) na szczeblu krajowym na podstawie ilości, o jaką została przekroczona kwota producenta;
 - b) najpierw na poziomie podmiotu skupującego, a później w odpowiednich przypadkach na szczeblu krajowym.

Jeżeli zastosowanie ma art. 71 ust. 1 akapit trzeci, państwa członkowskie — ustalając wkład każdego producenta w opłatę należną z uwagi na zastosowanie wyższej stawki, o której mowa w tym akapicie — dopilnowują, aby wkład w tę opłatę był wnoszony proporcjonalnie przez producentów odpowiedzialnych według obiektywnych kryteriów, które zostaną ustalone przez państwo członkowskie.

Artykuł 74

Rola podmiotów skupujących

1. Podmioty skupujące są odpowiedzialne za to, by pobierać od producentów należne wkłady na rzecz opłaty za przekroczenie kwoty krajowej; wypłacają one właściwemu organowi państwa członkowskiego – przed określoną datą i zgodnie z procedurą ustanowioną przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych i na podstawie art. 81 lit. d), f) oraz g) – sumę tych wkładów odliczoną od ceny mleka wypłaconej producentom odpowiedzialnym za przekroczenie kwoty, a jeżeli nie jest to możliwe, pobraną jakimkolwiek innym właściwym sposobem.
2. W przypadku gdy podmiot skupujący w całości lub w części zastępuje jeden lub kilka innych podmiotów skupujących, kwoty indywidualne, którymi dysponują producenci, są uwzględniane dla reszty trwającego dwunastomiesięcznego okresu –

po odliczeniu ilości już dostarczonych oraz po uwzględnieniu ich zawartości tłuszczu. Ma to również zastosowanie, w przypadku gdy producent zmienia jeden podmiot skupujący na inny.

3. Jeżeli podczas okresu odniesienia ilości dostarczone przez producenta przekroczą kwotę dostępną temu producentowi, odpowiednie państwo członkowskie może zdecydować, że podmiot skupujący odliczy część ceny mleka za którąkolwiek dostawę pochodzącą od odnośnego producenta i przekraczającą wspomnianą kwotę i że będzie to zaliczka na poczet wkładu producenta – na podstawie szczegółowych przepisów ustanowionych przez to państwo członkowskie. Państwo członkowskie może dokonać szczególnych ustaleń w celu umożliwienia skupującemu odliczenia tej zaliczki w przypadku, gdy producenci prowadzą dostawy do kilku podmiotów skupujących.

Artykuł 75

Zatwierdzenie

Status podmiotu skupującego podlega uprzedniemu zatwierdzeniu przez państwo członkowskie na podstawie kryteriów ustanowionych przez Komisję – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 80 ust. 1 lit. f).

Artykuł 76

Oplata za przekroczenie kwoty krajowej w sprzedaży bezpośredniej

1. W przypadku sprzedaży bezpośredniej wkład każdego producenta w opłatę za przekroczenie kwoty krajowej zostaje ustalony w drodze decyzji danego państwa członkowskiego – na właściwym szczeblu terytorialnym lub na szczeblu krajowym – po tym jak wszelkie niewykorzystane części kwoty krajowej przydzielonej na sprzedaż bezpośrednią zostaną lub nie zostaną ponownie przydzielone.
2. Jako podstawę do obliczenia wkładu producenta w należną opłatę za przekroczenie kwoty krajowej państwa członkowskie ustanawiają całkowitą ilość mleka sprzedanego, przekazanego lub wykorzystanego do produkcji przetworów mlecznych sprzedawanych lub przekazywanych, przy zastosowaniu kryteriów ustalonych przez Komisję.
3. W celu opracowania ostatecznego zestawienia opłat za przekroczenie kwoty krajowej nie uwzględnia się żadnych korekt związanych z zawartością tłuszczu.

Artykuł 77

Nadpłaty lub kwoty niewpłacone

1. W przypadku stwierdzenia, że w odniesieniu do dostaw lub sprzedaży bezpośredniej opłata za przekroczenie kwoty krajowej jest należna, a wkład pobrany od producentów – większy niż ta opłata, państwo członkowskie może:

- a) częściowo lub całkowicie wykorzystać nadwyżkę do finansowania środków, o których mowa w art. 68 ust. 1 lit. a), lub
 - b) częściowo lub całkowicie rozdzielić ją między producentów:
 - (i) którym przysługuje kategoria pierwszeństwa ustanowiona przez państwo członkowskie na podstawie obiektywnych kryteriów w okresie ustalonym przez Komisję, lub
 - (ii) na których ma wpływ wyjątkowa sytuacja wynikająca z przepisu krajowego niezwiązanego z istniejącym systemem kwotowania mleka i innych przetworów mlecznych ustanowionym w niniejszym rozdziale.
2. W przypadku stwierdzenia, że opłata za przekroczenie kwoty krajowej nie jest należna, wszelkie zaliczki pobrane przez podmioty skupujące lub przez państwo członkowskie zostają zwrócone nie później niż z końcem następnego dwunastomiesięcznego okresu.
 3. W przypadku gdy podmiot skupujący nie wywiązuje się z obowiązku pobierania od producentów wkładu w opłatę za przekroczenie kwoty krajowej na podstawie art. 74, państwo członkowskie może pobrać niewpłacone kwoty bezpośrednio od producentów, bez uszczerbku dla wszelkich kar, które może ono nałożyć na podmiot skupujący niewywiązujący się z tego obowiązku.
 4. Jeżeli producent lub podmiot skupujący nie dotrzyma terminu zapłaty, musi uiścić na rzecz państwa członkowskiego odsetki za zwłokę ustalone przez Komisję.

SEKCJA IV

PRZEPISY PROCEDURALNE DOTYCZĄCE KWOT CUKRU I KWOT MLECZNYCH

PODSEKCJA I

PRZEPISY PROCEDURALNE DOTYCZĄCE KWOT CUKRU

Artykuł 78

Przekazane uprawnienia

1. W celu zagwarantowania, że przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 51, wypełniają swe zobowiązania, Komisja może przyjąć – w drodze aktów delegowanych – przepisy dotyczące zatwierdzania i cofania zatwierdzenia tych przedsiębiorstw, oraz kryteriów nakładania kar administracyjnych.
2. W celu uwzględnienia specyficznych uwarunkowań sektora cukru i należytego uwzględnienia interesów wszystkich stron, Komisja może ustanowić – w drodze aktów delegowanych – dalsze definicje, w tym dotyczące produkcji cukru,

izoglukozy i syropu inulinowego, produkcji przedsiębiorstwa oraz warunków regulujących sprzedaż do regionów najbardziej oddalonych.

3. W celu zagwarantowania, że plantatorzy buraków cukrowych są włączani w podejmowanie decyzji w sprawie przeniesienia pewnych ilości z produkcji, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić przepisy dotyczące przeniesień cukru.

Artykuł 79

Uprawnienia wykonawcze

W odniesieniu do przedsiębiorstw, o których mowa w art. 51, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – ustanowić przepisy:

- a) dotyczące składania przez przedsiębiorstwa wniosków o zatwierdzenie, rejestrów, które zatwierdzone przedsiębiorstwa mają prowadzić, informacji, które zatwierdzone przedsiębiorstwa mają przekazywać;
- b) dotyczące systemu kontroli, które państwa członkowskie mają przeprowadzać w zatwierdzonych przedsiębiorstwach;
- c) w sprawie przekazywania informacji przez państwa członkowskie do Komisji i do zatwierdzonych przedsiębiorstw;
- d) w sprawie dostarczania przedsiębiorstwom surowców, obejmujące umowy dostaw i potwierdzenia dostaw;
- e) dotyczące równoważności odnośnie do cukru, o którym mowa w art. 54 lit. a);
- f) dla potrzeb szczególnego systemu dostaw dla regionów najbardziej oddalonych;
- g) odnośnie do wywozu, o którym mowa w art. 54 lit. d);
- h) w sprawie współpracy państw członkowskich mającej na celu zapewnienie skutecznych kontroli;
- i) zmieniające terminy ustanowione w art. 56;
- j) dla potrzeb ustalania ilości nadwyżek, przekazywania informacji i wnoszenia opłaty za przekroczenie kwoty krajowej, o której mowa w art. 57.

PODSEKCJA II

PRZEPISY PROCEDURALNE DOTYCZĄCE KWOT MLEKA

Artykuł 80

Przekazane uprawnienia

1. W celu zagwarantowania, że system kwot mlecznych spełnia swoje cele, w szczególności skutecznego wykorzystywania kwot indywidualnych oraz należytego obliczania, poboru i wykorzystywania opłaty za przekroczenie kwoty krajowej, Komisja – w drodze aktów delegowanych – przyjmuje przepisy dotyczące:
 - a) okresowych i stałych konwersji kwoty;
 - b) metod obliczania opłaty za przekroczenie kwoty krajowej;
 - c) ponownego przydzielania niewykorzystanej kwoty;
 - d) progu stosowania korekty zawartości tłuszczu;
 - e) obowiązku producenta realizacji dostaw do zatwierdzonych podmiotów skupujących;
 - f) zatwierdzenia podmiotów skupujących;
 - g) obiektywnych kryteriów redystrybucji nadpłaty opłaty za przekroczenie kwoty krajowej;
 - h) szczególnych definicji dotyczących działania systemu;
 - i) dostosowania definicji „sprzedaży bezpośredniej” z uwzględnieniem definicji „dostawy” podanej w art. 58 ust. 1 lit. f).
2. W celu zagwarantowania wywiązywania się przez podmioty gospodarcze z ich obowiązków Komisja przyjmuje – w drodze aktów delegowanych – przepisy dotyczące:
 - a) kar stosowanych w przypadkach gdy producenci lub podmioty skupujące mleko nie dotrzymują swoich zobowiązań, w szczególności w odniesieniu do terminów płatności opłaty za przekroczenie kwoty krajowej, realizacji dostaw do zatwierdzonego podmiotu skupującego, sprawozdawczości dotyczącej dostaw i sprzedaży bezpośredniej, przekazywania nieprawdziwych oświadczeń lub zgłoszeń, zaniedbania aktualizowania rejestrów;
 - b) kar stosowanych wobec państw członkowskich, które nie wywiązują się ze swoich obowiązków określonych w art. 62 ust. 2.

Artykuł 81

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje wszelkie konieczne przepisy obejmujące:

- a) stałe konwersje kwoty i podział kwoty krajowej na części przeznaczone odpowiednio na dostawy i sprzedaż bezpośrednią;
- b) ustalenie współczynnika zawartości tłuszczu dla indywidualnej kwoty, korektę zawartości tłuszczu i rejestrowanie przekroczenia zawartości tłuszczu dla kwoty krajowej;
- c) ustalenie ekwiwalentów mleka;
- d) termin oraz elementy warunkujące obowiązujące kursy wymiany w odniesieniu do płatności opłaty za przekroczenie kwoty krajowej i redystrybucji nadpłaty opłaty za przekroczenie kwoty krajowej, zmniejszenie zaliczek w przypadkach niedotrzymania terminów;
- e) odsetki stosowane w przypadkach opóźnień w płatnościach, właściwy pobór opłaty za przekroczenie kwoty krajowej i wykorzystanie 1 % opłaty za przekroczenie kwoty krajowej niewnoszonego do EFRG;
- f) informowanie producentów o nowych definicjach, przekazywanie informacji o indywidualnych kwotach oraz opłacie za przekroczenie kwoty krajowej;
- g) przekazywanie informacji o stosowaniu ustaleń dotyczących opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w sektorze mleka;
- h) sporządzanie potwierdzeń dostaw i zgłoszeń sprzedaży bezpośredniej;
- i) obowiązki podmiotów skupujących i producentów w zakresie sporządzania zgłoszeń, prowadzenia rejestrów i dostarczania informacji;
- j) kontrole dostaw i sprzedaży bezpośredniej.

SEKCJA V

POTENCJAŁ PRODUKCYJNY W SEKTORZE WINA

PODSEKCJA I

NIELEGALNE NASADZENIA

Artykuł 82

Nielegalne nasadzenia dokonane po dniu 31 sierpnia 1998 r.

1. Producenci karczują na własny koszt obszary obsadzone winoroślą bez odpowiednich praw do sadzenia, w stosownych przypadkach, po dniu 31 sierpnia 1998 r.
2. Do czasu przeprowadzenia wykarczowania na podstawie ust. 1 winogrona i produkty z winogron pochodzących z obszarów, o których mowa we wspomnianym ustępie, mogą być wprowadzane do obrotu jedynie w celu destylacji, której całkowity koszt ponosi producent. Produkty powstałe w wyniku destylacji nie mogą być wykorzystywane do przygotowywania alkoholu o rzeczywistej zawartości alkoholu 80 % obj. lub niższej.
3. Państwa członkowskie nakładają na producentów, którzy nie przestrzegają wymogu karczowania, kary zróżnicowane w zależności od wagi, zakresu i czasu trwania naruszenia bez uszczerbku, w stosownych przypadkach, dla kar nałożonych wcześniej przez państwa członkowskie.
4. Zniesienie przejściowego zakazu nowych nasadzeń z dniem 31 grudnia 2015 r., jak przewidziano w art. 89 ust. 1, nie wpływa na zobowiązania określone w niniejszym artykule.

Artykuł 83

Obowiązkowe uregulowanie sytuacji prawnej nielegalnych nasadzeń dokonanych przed dniem 1 września 1998 r.

1. W zamian za opłatę i nie później niż do dnia 31 grudnia 2009 r., w stosownych przypadkach, producenci uregulują sytuację prawną obszarów obsadzonych winoroślą bez odpowiednich praw do sadzenia przed dniem 1 września 1998 r.

Bez uszczerbku dla jakichkolwiek procedur w ramach rozliczania rachunków akapit pierwszy nie ma zastosowania do obszarów o sytuacji prawnej uregulowanej na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999¹⁸.

¹⁸ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, s. 1.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, ustalana jest przez państwa członkowskie. Wynosi ona przynajmniej dwukrotność średniej wartości odpowiedniego prawa do sadzenia w danym regionie.
3. Do czasu uregulowania sytuacji na mocy ust. 1 winogrona lub produkty z winogron pochodzących z obszarów, o których mowa we wspomnianym ustępie, mogą być wprowadzane do obrotu jedynie w celu destylacji, której całkowity koszt ponosi producent. Produkty te nie mogą być wykorzystywane do przygotowywania alkoholu o rzeczywistej zawartości alkoholu 80 % obj. lub niższej.
4. Obszary nielegalnych nasadzeń, o których mowa w ust. 1, których sytuacja nie została uregulowana na podstawie tego ustępu do dnia 31 grudnia 2009 r., zostają wykarczowane przez producentów, których to dotyczy, na ich własny koszt.

Państwa członkowskie nakładają na producentów, którzy nie przestrzegają wymogu wykarczowania, kary zróżnicowane w zależności od wagi, zakresu i czasu trwania naruszenia.

Do czasu przeprowadzenia wykarczowania, o którym mowa akapicie pierwszym, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 3.
5. Zniesienie w dniu 31 grudnia 2015 r. przejściowego zakazu nowych nasadzeń, jak przewidziano w art. 89 ust. 1, nie wpływa na zobowiązania przewidziane w ust. 3 i 4.

Artykuł 84

Kontrola niewprowadzenia do obrotu lub destylacji

1. W związku z art. 82 ust. 2 i art. 83 ust. 3 i 4 państwa członkowskie wymagają dowodu niewprowadzenia do obrotu danego produktu lub, w przypadku gdy dane produkty poddawane są destylacji, przedłożenia umów o destylacji.
2. Państwa członkowskie sprawdzają niewprowadzenie do obrotu i fakt przeprowadzenia destylacji, o których mowa w ust. 1. W przypadku nieprzestrzegania tego wymogu nakładają kary.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o obszarach, na których obowiązuje destylacja, i przypisanych do nich ilościach alkoholu.

Artykuł 85

Środki towarzyszące

Obszary, o których mowa w art. 83 ust. 1 akapit pierwszy, do chwili uregulowania ich sytuacji, oraz obszary, o których mowa w art. 82 ust. 1, nie korzystają z żadnych krajowych ani unijnych środków wsparcia.

Artykuł 86

Przekazane uprawnienia

1. W celu zapewnienia przestrzegania przez producentów obowiązków wynikających z niniejszej podsekcji Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące niewprowadzania do obrotu produktów, o których mowa w art. 84 ust. 1, i kar, które państwa członkowskie mogą nakładać w przypadkach niewywiązywania się z wymienionych obowiązków.
2. W celu zapewnienia skutecznego wykrywania i usuwania nielegalnych nasadzeń Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy w celu zmniejszenia wkładu Unii na środki wsparcia w przypadkach niewywiązywania się przez państwa członkowskie z obowiązku przekazywania danych dotyczących nielegalnych nasadzeń.

Artykuł 87

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne przepisy w zakresie:

- a) przekazywania informacji przez państwa członkowskie;
- b) zbierania dodatkowych informacji dotyczących przekazywania informacji przez państwa członkowskie na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1227/2000¹⁹;
- c) kontroli, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie i składania Komisji sprawozdań z tych kontroli.

PODSEKCJA II

PRZEJŚCIOWY SYSTEM PRAW DO SADZENIA

Artykuł 88

Czas trwania

Przepisy niniejszej podsekcji stosuje się do dnia 31 grudnia 2015 r.

¹⁹ Dz.U. L 143 z 16.6.2000, s. 1.

Artykuł 89

Przejściowy zakaz sadzenia winorośli

1. Nie naruszając przepisów art. 166, a w szczególności jego ust. 4, sadzenie odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 166 ust. 2 jest zakazane.
2. Szczepienie odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 166 ust. 2, na innych odmianach winorośli niż te, o których mowa we wspomnianym artykule, jest również zakazane.
3. Niezależnie od przepisów ust. 1 i 2, sadzenie i szczepienie, o których mowa w tych ustępach, jest dozwolone, jeśli jest objęte:
 - a) prawem do nowego sadzenia, określonym w art. 90;
 - b) prawem do ponownego sadzenia, określonym w art. 91;
 - c) prawem do sadzenia przyznanym z rezerwy, określonym w art. 92 i 93.
4. Prawa do sadzenia, o których mowa w ust. 3, przyznawane są w hektarach.
5. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o utrzymaniu zakazu, o którym mowa w ust. 1, na swoim terytorium lub części terytorium, najdłużej do dnia 31 grudnia 2018 r. W takich przypadkach przepisy regulujące przejściowy system praw do sadzenia określone w niniejszej podsekcji łącznie z niniejszym artykułem mają odpowiednio zastosowanie w danym państwie członkowskim.

Artykuł 90

Prawa do nowego sadzenia

1. Państwa członkowskie mogą przyznać producentom prawa do nowego sadzenia w odniesieniu do obszarów:
 - a) przeznaczonych do nowego obsadzania, które będzie prowadzone w ramach działań związanych z konsolidacją gruntów lub działań związanych z obowiązkowym zakupem, prowadzonym w interesie publicznym, przyjętym w ramach prawa krajowego;
 - b) przeznaczonych do celów doświadczalnych;
 - c) przeznaczonych na szkółki szczepów; lub
 - d) z których wino lub jego produkty są przeznaczone wyłącznie do spożycia przez rodzinę producenta.
2. Przyznane prawa do nowego sadzenia są:
 - a) wykonywane przez producenta, któremu zostały przyznane;

- b) wykorzystywane przed zakończeniem drugiego roku winiarskiego po roku, w którym zostały przyznane;
- c) wykorzystywane w celach, w których zostały przyznane.

Artykuł 91

Prawa do ponownego sadzenia

1. Państwa członkowskie przyznają prawa do ponownego sadzenia producentom, którzy wykarczowali obszar, na którym jest zasadzona winorośl.
W stosunku do wykarczowanych obszarów, na które została przyznana premia na podstawie części II tytuł I rozdział III sekcja IVa podsekcja III rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, nie przysługują jednak prawa do ponownego sadzenia.
2. Państwa członkowskie mogą przyznać prawa do ponownego sadzenia producentom, którzy podejmą się wykarczowania obszaru, na którym jest zasadzona winorośl. W takich przypadkach wykarczowanie danego obszaru należy przeprowadzić najpóźniej pod koniec trzeciego roku po zasadzeniu nowych winorośli, w odniesieniu do których przyznano prawa do ponownego sadzenia.
3. Przyznane prawa do ponownego sadzenia odpowiadają wykarczowanemu obszarowi pod względem czystego zbioru.
4. Prawa ponownego sadzenia będą wykorzystywane w gospodarstwie, któremu zostały przydzielone. Państwa członkowskie mogą dalej ustalić, że takie prawa do ponownego sadzenia mogą być wykonywane tylko na obszarze, na którym winorośl została już wykarczowana.
5. W ramach odstępstwa od przepisów ust. 4 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o przeniesieniu w całości lub w części praw do ponownego sadzenia na inne gospodarstwo w tym samym państwie członkowskim w następujących przypadkach:
 - a) część danego gospodarstwa jest przeniesiona do tego innego gospodarstwa;
 - b) obszary tego innego gospodarstwa są przeznaczone na:
 - (i) produkcję win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym; lub
 - (ii) szkółki szczepów.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby stosowanie odstępstw przewidzianych w akapicie pierwszym nie prowadziło do ogólnego wzrostu potencjału produkcyjnego na ich terytorium, w szczególności w sytuacji przekazywania praw z obszarów nienawadnianych na obszary nawadniane.

6. Ustępy 1-5 stosuje się odpowiednio do praw podobnych do praw do ponownego sadzenia nabytych w ramach wcześniejszego prawodawstwa Unii lub krajowego.

7. Prawa do ponownego sadzenia przyznane w ramach art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 są stosowane w okresach przewidzianych dla nich w tym rozporządzeniu.

Artykuł 92

Krajowe i regionalne rezerwy praw do sadzenia

1. W celu poprawy zarządzania potencjałem produkcyjnym państwa członkowskie tworzą krajowe lub regionalne rezerwy praw do sadzenia.
2. Państwa członkowskie, które ustanowiły krajowe lub regionalne rezerwy praw do sadzenia na mocy rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą utrzymać te rezerwy, dopóki stosują przejściowy system praw do sadzenia na podstawie niniejszej podsekcji.
3. Następujące prawa do sadzenia zostają przydzielone do krajowych lub regionalnych rezerw, jeżeli nie zostaną one wykorzystane w przepisowym czasie:
 - a) prawa do nowego sadzenia;
 - b) prawa do ponownego sadzenia;
 - c) prawa do sadzenia przyznane z rezerwy.
4. Producenci mogą przenieść prawa do ponownego sadzenia do krajowych lub regionalnych rezerw. Warunki takiego przeniesienia, w razie potrzeby w zamian za zapłatę z krajowych funduszy, określone są przez państwa członkowskie przy uwzględnieniu uzasadnionych interesów stron.
5. W ramach odstępstwa od przepisów ust. 1 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niewdrażaniu systemu rezerw, pod warunkiem że mogą udowodnić, że na ich terytorium istnieje już skuteczny alternatywny system zarządzania prawami do sadzenia. Alternatywny system może, w razie potrzeby, ustanawiać odstępstwa od odpowiednich przepisów niniejszej podsekcji.

Akapit pierwszy ma również zastosowanie do państw członkowskich, które zakończą funkcjonowanie krajowych lub regionalnych rezerw na mocy rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 93

Przyznawanie praw do sadzenia z rezerwy

1. Państwa członkowskie mogą przyznać prawa z rezerwy:
 - a) bez opłat – producentom, którzy nie przekroczyli czterdziestego roku życia, posiadają stosowne umiejętności i kompetencje zawodowe, zakładają gospodarstwo po raz pierwszy i formalnie są osobami kierującymi gospodarstwem;

- b) za opłatą do krajowego lub, w odpowiednich przypadkach, regionalnego funduszu – producentom, którzy zamierzają wykorzystać prawa do założenia winnic, z których produkcja ma zapewniony zbył.

Państwa członkowskie określą kryteria ustalania kwoty opłat, o których mowa w ust. 1 lit. b), które mogą się różnić w zależności od planowanego końcowego produktu danej winnicy, oraz pozostałego okresu przejściowego, w którym ma zastosowanie zakaz nowych sadzeń, jak przewidziano w art. 89 ust. 1 i 2.

2. W przypadku praw do sadzenia przyznawanych z rezerwy państwa członkowskie dbają o to, by:
 - a) lokalizacja, stosowane odmiany i techniki upraw gwarantowały, że powstała w ich wyniku produkcja jest dostosowana do rynkowego popytu;
 - b) odnośne zbiory były średnimi zbiorami typowymi dla regionu, w szczególności w przypadku gdy prawa do sadzenia pochodzące z regionów nienawadnianych są wykorzystywane w regionach nawadnianych.
3. Prawa do sadzenia przyznane z rezerwy, które nie zostaną wykorzystane przed upływem drugiego roku winiarskiego następującego po roku, w którym zostały one przyznane, przepadają i wracają do rezerwy.
4. Prawa do sadzenia w rezerwie wygasają, jeśli nie zostaną wykorzystane przed końcem piątego roku winiarskiego następującego po roku ich powrotu do rezerwy.
5. Jeśli w państwie członkowskim istnieją rezerwy regionalne, dane państwo może określić przepisy zezwalające na przenoszenie praw do sadzenia między regionalnymi rezerwami. Jeśli w państwie członkowskim istnieją zarówno rezerwy regionalne, jak i krajowe, dane państwo może również zezwolić na przeniesienia między tymi rezerwami.

Przeniesienia mogą być przedmiotem współczynnika redukcji.

Artykuł 94

De minimis

Przepisów niniejszej podsekcji nie stosuje się w odniesieniu do państw członkowskich, w których wspólnotowy system praw do sadzenia nie miał zastosowania przed dniem 31 grudnia 2007 r.

Artykuł 95

Bardziej restrykcyjne przepisy krajowe

Państwa członkowskie mogą przyjąć bardziej restrykcyjne przepisy krajowe w odniesieniu do przyznawania praw do nowego sadzenia lub praw do ponownego sadzenia. Mogą też wymagać, aby odpowiednie wnioski i właściwe informacje, które należy w nich umieścić,

były uzupełniane dodatkowymi informacjami koniecznymi do monitorowania i rozwoju potencjału produkcyjnego.

Artykuł 96

Przekazane uprawnienia

1. W celu uniknięcia wzrostu potencjału produkcyjnego Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
 - a) sporządzić wykaz sytuacji, w których po wykarczowaniu nie przysługują prawa do ponownego sadzenia;
 - b) przyjąć przepisy dotyczące przenoszenia praw do sadzenia między rezerwami;
 - c) zakazać wprowadzania do obrotu wina lub jego produktów przeznaczonych wyłącznie do spożycia przez rodzinę producenta.
2. W celu zapewnienia równego traktowania producentów zaangażowanych w karczowanie Komisja – w drodze aktów delegowanych – może przyjąć przepisy gwarantujące skuteczność karczowania w przypadkach, gdy przyznano prawa do ponownego sadzenia.
3. W celu ochrony środków finansowych i tożsamości Unii, pochodzenia oraz jakości wina z Unii Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
 - a) ustanowić przepisy dotyczące stworzenia analitycznej bazy danych izotopowych, opracowanej w oparciu o próbki zebrane przez państwa członkowskie, która pomoże wykrywać oszustwa, oraz przepisy dotyczące baz danych państw członkowskich,
 - b) przyjąć przepisy dotyczące organów kontroli i wzajemnej pomocy między nimi,
 - c) przyjąć przepisy dotyczące wspólnego wykorzystywania wyników kontroli państw członkowskich,
 - d) przyjąć przepisy dotyczące podejścia do kar w wyjątkowych przypadkach.

Artykuł 97

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą podsekcją, w tym przepisy dotyczące:

- a) przyznawania nowych praw do sadzenia obejmujące obowiązki w zakresie dokumentowania oraz powiadamiania,
- b) przenoszenia praw do ponownego sadzenia obejmujące współczynnik redukcji,

- c) rejestrów, które mają być prowadzone przez państwa członkowskie, oraz powiadamiania Komisji, obejmujące możliwość wyboru systemu rezerw,
- d) przyznawania praw do sadzenia z rezerwy,
- e) kontroli na miejscu, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie i składania Komisji sprawozdań z tych kontroli,
- f) przekazywania Komisji przez państwa członkowskie informacji o zamiarze stosowania art. 89 ust. 5 na ich terytorium.

PODSEKCJA III

ZASADY WPROWADZANIA DO OBROTU W CELU POPRAWY I STABILIZACJI FUNKCJONOWANIA WSPÓLNEGO RYNKU WIN

Artykuł 98

Zasady wprowadzania do obrotu w celu poprawy i stabilizacji funkcjonowania wspólnego rynku win

1. W celu poprawy i stabilizacji funkcjonowania wspólnego rynku win, w tym winogron, moszczu i win, na bazie których są wyprodukowane, produkujące państwa członkowskie mogą określić zasady wprowadzania do obrotu, których celem będzie regulowanie podaży, w szczególności poprzez wdrażanie decyzji podejmowanych przez organizacje międzybranżowe, o których mowa w art. 210 ust. 3 i art. 227.

Zasady takie są proporcjonalne do wyznaczonych celów i nie powinny:

- a) odnosić się do jakiegokolwiek transakcji po pierwszym wprowadzeniu do obrotu danego produktu;
 - b) pozwalać na ustalanie cen, w tym jeśli ceny są ustalane jako wskazówka lub zalecenie;
 - c) uniemożliwiać dostęp do znacznej części zbiorów, które normalnie byłyby dostępne;
 - d) pozwalać na odmowę wydania krajowych i unijnych zaświadczeń wymaganych do obrotu i sprzedaży win, jeśli takie wprowadzenie do obrotu jest zgodne z tymi zasadami.
2. Zasady, o których mowa w ust. 1, muszą być podane do wiadomości podmiotom gospodarczym poprzez opublikowanie ich pełnej treści w urzędowych publikacjach danego państwa członkowskiego.
 3. Obowiązek powiadamiania, o którym mowa w art. 227 ust. 3, dotyczy również decyzji lub działań podejmowanych przez państwa członkowskie na podstawie niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

Systemy pomocy

SEKCJA I

REFUNDACJA PRODUKCYJNA W SEKTORZE CUKRU

Artykuł 99

Refundacja produkcyjna

1. Dla produktów sektora cukru wymienionych w załączniku I część III lit. b)–e) może zostać przyznana refundacja produkcyjna, jeżeli nadwyżka cukru, cukier importowany, nadwyżka izoglukozy lub nadwyżka syropu inulinowego, potrzebne do wytworzenia produktów, o których mowa w art. 55 ust. 2 lit. b) oraz c), nie są dostępne w cenie odpowiadającej cenom światowym.
2. Środki ustalania refundacji produkcyjnej, o której mowa w ust. 1, określa Rada na podstawie art. 43 ust. 3 Traktatu.

Artykuł 100

Warunki przyznawania

W celu uwzględnienia specyficznych uwarunkowań rynku cukru pozakwotowego w Unii, Komisja może przyjąć – w drodze aktów delegowanych – warunki przyznawania refundacji produkcyjnych, o których mowa w niniejszej sekcji.

SEKCJA II

DOPLATY W SEKTORZE MLEKA I PRZETWORÓW MLECZNYCH

PODSEKCJA I

DOPLATY O SZCZEGÓLNYM PRZEZNACZENIU

Artykuł 101

Dopłaty do mleka odtłuszczonego i odtłuszczonego mleka w proszku przeznaczonego na paszę

1. Kiedy powstają lub mogą powstać nadwyżki przetworów mlecznych, które powodują albo mogą spowodować poważne zakłócenie równowagi na rynku, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – podjąć decyzję o przyznaniu dopłat do produkowanego w Unii mleka odtłuszczonego i odtłuszczonego mleka w proszku przeznaczonego na paszę, zgodnie z warunkami i normami dla produktów, które określi Komisja – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 103.

Do celów niniejszego artykułu maślanek i maślanek w proszku uważa się za mleko odtłuszczone i odtłuszczone mleko w proszku.

2. Środki ustalania stawek dopłat określa Rada na podstawie art. 43 ust. 3 Traktatu.

Artykuł 102

Dopłaty do mleka odtłuszczonego przetwarzanego na kazeinę i kazeiniany

1. Kiedy powstają lub mogą powstać nadwyżki przetworów mlecznych, które powodują albo mogą spowodować poważne zakłócenie równowagi na rynku, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – podjąć decyzję o przyznaniu dopłat do produkowanego w Unii mleka odtłuszczonego przetwarzanego na kazeinę i kazeiniany, zgodnie z warunkami i normami dla takiego mleka oraz kazeiny i kazeinianów z niego produkowanych, które określi Komisja – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 103.
2. Środki ustalania stawek dopłat określa Rada na podstawie art. 43 ust. 3 Traktatu.

Artykuł 103

Przekazane uprawnienia

1. W celu zapewnienia realizacji celów dopłat, o których mowa w art. 101 i 102, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić, do których produktów

mogą przysługiwać przedmiotowe dopłaty i ustalić warunki i normy dotyczące wykorzystywania produktów oraz zatwierdzania i wycofywania zatwierdzenia przedsiębiorstw, które wykorzystują produkty do celów składania wniosków o pomoc.

2. W celu zagwarantowania, że mleko odtłuszczone i odtłuszczone mleko w proszku, do których przyznano dopłaty określone w art. 101 i 102, są wykorzystywane zgodnie z przeznaczeniem, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić jakie rejestry mają prowadzić przedsiębiorstwa.
3. W celu zagwarantowania wywiązywania się przez podmioty gospodarcze z ich obowiązków Komisja – w drodze aktów delegowanych:
 - a) nakłada obowiązek wnoszenia zabezpieczenia w przypadkach wypłaty zaliczki pomocy oraz w przypadkach, gdy podmioty gospodarcze uczestniczą w procedurach przetargowych dotyczących zakupu odtłuszczonego mleka w proszku pochodzącego z interwencji publicznej;
 - b) może wprowadzić kary, w przypadkach gdy podmioty gospodarcze nie wypełniają przepisów dotyczących systemu pomocy lub gdy kwota dopłaty, o którą złożono wniosek i którą wypłacono, przekracza kwotę należną.

Artykuł 104

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może przyjąć konieczne środki związane z art. 101 i 102, oraz określić w szczególności:

- a) dostosowania stawek dopłat, jakich należy dokonywać w zależności od jakości wykorzystywanego mleka odtłuszczonego;
- b) wymogi dotyczące pakowania, informacje, jakie mają znajdować się na opakowaniach, wymogi dotyczące produktów przemieszczanych luzem;
- c) wymogi dotyczące dostaw pasz;
- d) kontrole oraz inspekcje, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie, oraz testy analityczne, które należy stosować;
- e) procedury składania wniosków i wypłaty dopłat;
- f) procedury stosowane, w przypadkach gdy odtłuszczone mleko w proszku jest przekazywane z zapasów interwencyjnych do wykorzystania jako pasza.

PODSEKCJA II

WARUNKI PRODUKCJI SERA

Artykuł 105

Stosowanie kazeiny i kazeinianów w produkcji sera

1. Jeżeli pomoc jest wypłacana na podstawie art. 102, stosowanie kazeiny i kazeinianów w produkcji sera może wymagać uprzedniego uzyskania zezwolenia, które jest udzielane jedynie wtedy, gdy takie stosowanie jest warunkiem koniecznym do wytwarzania tych produktów.
2. Do celów niniejszej podsekcji:
 - a) „ser” oznacza produkty objęte kodem CN 0406 i wytwarzane na terytorium Unii,
 - b) „kazeina i kazeiniany” oznaczają produkty objęte kodami CN 3501 10 90 i 3501 90 90 i stosowane jako takie lub w postaci mieszanki.

Artykuł 106

Przekazane uprawnienia

W celu zapewnienia realizacji celów dopłat, o których mowa w art. 102, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy:

- a) nakładające wymóg uzyskania zezwolenia przed stosowaniem kazeiny i kazeinianów, o którym mowa w art. 105;
- b) ograniczające maksymalne wartości procentowe kazeiny i kazeinianów dodawanych do sera na podstawie obiektywnych kryteriów ustanowionych z uwzględnieniem potrzeb technologicznych;
- c) ustanawiające kary za stosowanie kazeiny i kazeinianów bez zezwolenia.

Artykuł 107

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie niezbędne środki w odniesieniu do stosowania kazeiny i kazeinianów, o którym mowa w art. 105, obejmujące w szczególności:

- a) warunki udzielania przez państwa członkowskie zezwoleń dotyczących stosowania kazeiny i kazeinianów;

- b) obowiązki przedsiębiorstw posiadających zezwolenia na podstawie lit. a);
- c) kontrole oraz inspekcje, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie, oraz rejestry, które mają być prowadzone.

PODSEKCJA III

DOPLĄTY DO PRZETWORÓW MLECZNYCH DOSTARCZANYCH UCZNIOM

Artykuł 108

Dostawy przetworów mlecznych dla uczniów

1. Dopłaty Unii przyznawane są do niektórych przetworzonych produktów mlecznych objętych kodami CN 0401, 0403, 0404 90 i 0406 lub 2202 90 dostarczanych uczniom w placówkach oświatowych.
2. Państwa członkowskie mogą, w ramach uzupełniania dopłat Unii określonych w ust. 1, przyznać dopłaty krajowe do produktów, o których mowa w ust. 1, dostarczanych uczniom uczęszczającym do placówek oświatowych. Państwa członkowskie mogą finansować dopłaty krajowe z opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w sektorze mleczarskim lub z innego wkładu ze strony sektora mleczarskiego.
3. Środki ustalania dopłat Unii do wszystkich rodzajów mleka określi Rada na podstawie art. 43 ust. 3 Traktatu.
4. Dopłaty Unii, określone w ust. 1, przyznawane są do maksymalnej ilości 0,25 litra ekwiwalentu mleka na jednego ucznia na jeden dzień.

Artykuł 109

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia zmian modelu konsumpcji przetworów mlecznych oraz innowacji i rozwoju na rynku przetworów mlecznych Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić produkty, o których mowa w art. 108 ust. 1.
2. W celu zagwarantowania, że przedmiotowi beneficjenci i wnioskodawcy kwalifikują się do dopłat, o których mowa w art. 108 ust. 1, Komisja – w drodze aktów delegowanych – przyjmuje warunki przyznawania dopłat.

W celu zagwarantowania wywiązywania się wnioskodawców z ich obowiązków Komisja – w drodze aktów delegowanych – przyjmuje środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom obejmujące:

- a) zawieszenie prawa do uczestnictwa w programie pomocy,
- b) wnoszenie zabezpieczenia gwarantującego wywiązanie się z obowiązków w przypadku wypłaty zaliczki pomocy, oraz

- c) stosowanie kar zniechęcających do nadużyć.
3. W celu zagwarantowania, że ceny po jakich produkty są dostępne w ramach programu pomocy odzwierciedlają dopłaty, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące ustanowienia monitorowania cen w ramach programu pomocy.
 4. W celu promowania wiedzy o programie pomocy Komisja może – w drodze aktów delegowanych – wprowadzić wymóg informowania przez placówki oświatowe o dopłatach od Unii.

Artykuł 110

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki w tym zakresie, w szczególności dotyczące:

- a) maksymalnej ilości kwalifikującej się do pomocy;
- b) zarządzania monitorowaniem cen na podstawie art. 109 ust. 3;
- c) zatwierdzania wnioskodawców, wniosków o pomoc i jej wypłacania;
- d) kontroli;
- e) metod rozpowszechniania informacji o programie;
- f) przekazywania informacji do Komisji.

SEKCJA IV

POMOC W SEKTORZE CHMIELU

Artykuł 111

Pomoc dla organizacji producentów

1. Unia finansuje płatności dla organizacji producentów w sektorze chmielu uznanych na podstawie art. 209, przeznaczone na cele, o których mowa w niniejszym artykule.
2. Roczne finansowanie przez Unię płatności dla organizacji producentów określonych w ust. 1 dla Niemiec wynosi 2 277 000 EUR.

Artykuł 112

Przekazane uprawnienia

W celu zagwarantowania, że dopłaty przeznaczone są na cele, o których mowa w art. 209, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące:

- a) wniosków o przyznanie pomocy obejmujące przepisy dotyczące terminów i dokumentów towarzyszących;
- b) przysługującej pomocy obejmujące przepisy dotyczące kwalifikowalnych obszarów uprawy chmielu i obliczania kwot, które mają być wypłacone każdej organizacji producentów;
- c) kar stosowanych w przypadku nienależnych płatności.

Artykuł 113

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne środki związane z niniejszą sekcją dotyczące:

- a) wypłaty pomocy,
- b) kontroli oraz inspekcji.

SEKCJA V

DOPLATY W SEKTORZE OLIVEK STOŁOWYCH I OLIWY Z OLIVEK

Artykuł 114

Dopłaty dla organizacji podmiotów gospodarczych

1. Unia finansuje trzyletnie programy prac, które będą przygotowane przez organizacje podmiotów gospodarczych, jak określono w art. 212, w przynajmniej jednym z następujących obszarów:
 - a) badania rynkowe oraz zarządzanie administracyjne w sektorze oliwek stołowych i oliwy z oliwek;
 - b) poprawa sytuacji w zakresie oddziaływania uprawy oliwek na środowisko;
 - c) poprawa jakości produkcji oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych;
 - d) system identyfikowalności, certyfikacja i ochrona jakości oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych, w szczególności monitorowanie jakości oliwy z oliwek

sprzedawanej konsumentom końcowym, pod zwierzchnictwem administracji krajowych;

e) rozpowszechnianie informacji na temat działalności prowadzonej przez organizacje przedsiębiorców w celu poprawy jakości oliwy z oliwek.

2. Roczne finansowanie przez Unię programów prac wynosi:

a) 11 098 000 EUR dla Grecji;

b) 576 000 EUR dla Francji; oraz

c) 35 991 000 EUR dla Włoch.

3. Maksymalne finansowanie przez Unię programów prac, o których mowa w ust. 1, jest równe części kwot zatrzymanych przez państwa członkowskie. Finansowanie obejmuje kwalifikujące się koszty w maksymalnej wysokości:

a) 100 % z tytułu działalności w dziedzinach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b);

b) 100 % z tytułu inwestycji w aktywa trwałe oraz 75 % z tytułu innej działalności w dziedzinie, o której mowa w ust. 1 lit. c);

c) 75 % z tytułu programów prac przeprowadzonych w co najmniej trzech państwach trzecich lub państwach członkowskich niebędących producentami przez zatwierdzone organizacje podmiotów gospodarczych z co najmniej dwóch państw członkowskich będących producentami w dziedzinach, o których mowa w ust. 1 lit. d) i e), oraz 50 % z tytułu innej działalności w tych dziedzinach.

Państwo członkowskie zapewnia finansowanie uzupełniające do wysokości 50 % kosztów niepokrytych w drodze finansowania Unii.

4. Nie naruszając przepisów szczegółowych, które Komisja może przyjąć na mocy art. 318, państwa członkowskie sprawdzają, czy spełnione są warunki przyznania finansowania Unii. W tym celu przeprowadzają audyt programów prac oraz realizują plan obejmujący kontrolę próby określonej na podstawie analizy ryzyka oraz rocznie co najmniej 30 % organizacji producentów i wszelkich innych organizacji podmiotów gospodarczych otrzymujących finansowanie Unii na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 115

Przekazane uprawnienia

1. W celu zagwarantowania, że pomoc określona w art. 114 prowadzi do realizacji jej celu, a mianowicie poprawy jakości produkcji oliwek stołowych i oliwy z oliwek, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące:

a) warunków zatwierdzania organizacji przedsiębiorców oraz zawieszania lub wycofywania takiego zatwierdzenia,

- b) środków kwalifikujących się do finansowania Unii,
 - c) przyznawania finansowania Unii na szczególne środki,
 - d) działań i kosztów, które nie kwalifikują się do finansowania Unii,
 - e) wyboru i zatwierdzania programów pracy.
2. W celu zagwarantowania wywiązywania się przez podmioty gospodarcze z ich obowiązków Komisja może – w drodze aktów delegowanych – nałożyć wymóg:
- a) wnoszenia zabezpieczenia w przypadku wypłaty zaliczki pomocy;
 - b) kar stosowanych w przypadku wykrycia nieprawidłowości.

Artykuł 116

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne środki związane z niniejszą sekcją dotyczące:

- a) monitorowania wydatków poniesionych w ramach programu;
- b) opracowywania programów prac oraz ich zmian;
- c) płatności pomocy obejmujące zaliczki pomocy;
- d) sprawozdawczości beneficjentów dotyczącej programów prac;
- e) kontroli oraz inspekcji,
- f) przekazywania informacji do Komisji przez państwa członkowskie.

SEKCJA VI

DOPLATY W SEKTORZE OWOCÓW I WARZYW

PODSEKCJA I

GRUPY PRODUCENTÓW

Artykuł 117

Pomoc dla grup producentów

1. W trakcie okresu przejściowego dopuszczonego na podstawie art. 217 państwa członkowskie mogą przyznać grupom producentów w sektorze owoców i warzyw utworzonych w celu ubiegania się o uznanie ich za organizacje producentów:
 - a) pomoc mającą na celu wsparcie tworzenia się tych organizacji i ułatwienie im działalności administracyjnej;
 - b) pomoc udzielaną bezpośrednio lub za pośrednictwem instytucji kredytujących na pokrycie części inwestycji koniecznych do uzyskania uznania i określonych w planie dochodzenia do uznania, o którym mowa w art. 217 ust. 1 akapit trzeci.
2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, podlega zwrotowi przez Unię na podstawie przepisów, które Komisja przyjmuje – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 118, dotyczącymi finansowania takiej pomocy i obejmującymi progi, pułapy oraz zakres finansowania przez Unię.
3. Pomoc, o której mowa w ust. 1 lit. a), ustalana jest dla każdej grupy producentów na podstawie wartości produkcji tej grupy wprowadzonej do obrotu i wynosi w pierwszym, drugim, trzecim, czwartym i piątym roku:
 - a) w państwach członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. lub później – odpowiednio 10 %, 10 %, 8 %, 6 % i 4 % wartości produkcji wprowadzonej do obrotu; oraz
 - b) w najbardziej oddalonych regionach Unii, o których mowa w art. 349 Traktatu lub na mniejszych wyspach Morza Egejskiego, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1405/2006²⁰ – odpowiednio 5 %, 5 %, 4 %, 3 % i 2 % wartości produkcji wprowadzonej do obrotu.

Te wartości procentowe mogą być zmniejszone w odniesieniu do wartości produkcji wprowadzonej do obrotu przekraczającej ustalony próg. Do dopłat wypłacanych grupie producentów w danym roku można zastosować określony pułap.

²⁰ Dz.U. L 265 z 26.9.2006, s. 1.

Artykuł 118

Przekazane uprawnienia

W celu zapewnienia właściwie ukierunkowanego i skutecznego wykorzystania wsparcia na rzecz grup producentów w sektorze owoców i warzyw Komisja przyjmuje – w drodze aktów delegowanych – przepisy dotyczące:

- a) finansowania planów dochodzenia do uznania grup producentów;
- b) progów i pułapów pomocy oraz wysokości współfinansowania pomocy przez Unię;
- c) podstawy obliczania pomocy obejmującej wartość wprowadzonej do obrotu produkcji grupy producentów;
- d) kwalifikowalności grup producentów;
- e) podstawowej działalności grupy producentów;
- f) treści, składania i zatwierdzania planów dochodzenia do uznania;
- g) warunków na jakich grupy producentów mogą występować o zmiany w planach dochodzenia do uznania;
- h) pomocy na inwestycje;
- i) łączenia się grup producentów i kontynuacji pomocy.

Artykuł 119

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą podsekcją dotyczące:

- a) wniosków o pomoc, obejmujące wypłatę pomocy,
- b) realizacji planów dochodzenia do uznania,
- c) konsekwencji uznania.

PODSEKCJA II

FUNDUSZE I PROGRAMY OPERACYJNE

Artykuł 120

Fundusze operacyjne

1. Organizacje producentów działające w sektorze owoców i warzyw mogą utworzyć fundusz operacyjny. Fundusz ten jest finansowany z:
 - a) składek pochodzących od członków lub danej organizacji producentów;
 - b) pomocy finansowej Unii, która może zostać przyznana organizacjom producentów na podstawie warunków określonych w aktach delegowanych i wykonawczych przyjętych przez Komisję na podstawie art. 126 i 127.
2. Fundusze operacyjne służą wyłącznie do finansowania programów operacyjnych zatwierdzonych przez państwa członkowskie na podstawie art. 125.

Artykuł 121

Programy operacyjne

1. Programy operacyjne w sektorze owoców i warzyw mają co najmniej dwa spośród celów, o których mowa w art. 209 lit. c), lub celów wymienionych poniżej:
 - a) planowanie produkcji,
 - b) poprawa jakości produktów,
 - c) podwyższenie handlowej wartości produktów,
 - d) promocja produktów świeżych lub przetworzonych,
 - e) środki ochrony środowiska i metody produkcji bezpieczne dla środowiska, w tym rolnictwo ekologiczne,
 - f) zapobieganie sytuacjom kryzysowym i zarządzanie kryzysowe.
2. Zapobieganie sytuacjom kryzysowym oraz zarządzanie kryzysowe związane są z unikaniem kryzysów i postępowaniem w sytuacjach kryzysowych na rynkach owoców i warzyw i w tym kontekście obejmuje:
 - a) wycofywanie z rynku,
 - b) zielone zbiory owoców i warzyw lub niezbiwanie ich,
 - c) promowanie i informowanie,

- d) działania szkoleniowe,
- e) ubezpieczanie zbiorów,
- f) wsparcie na rzecz kosztów administracyjnych poniesionych na rozwój funduszy wzajemnego inwestowania.

Środki zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego, w tym spłata kapitału i odsetek, o których mowa w akapicie trzecim, nie przekraczają jednej trzeciej wydatków w ramach programu operacyjnego.

W celu finansowania środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego organizacje producentów mogą zaciągać kredyty na warunkach komercyjnych. W takim przypadku spłata kapitału i odsetek od tych pożyczek może stanowić część programu operacyjnego i, jako taka, kwalifikować się do pomocy finansowej Unii na mocy art. 122. Jakiegokolwiek szczególne działanie w ramach zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego jest finansowane albo z tych kredytów albo bezpośrednio, ale nie jednocześnie z obu tych źródeł.

3. Państwa członkowskie gwarantują, że:

- a) programy operacyjne zawierają co najmniej dwa działania na rzecz ochrony środowiska; lub
- b) co najmniej 10 % wydatków poniesionych w ramach programów operacyjnych przeznaczanych jest na działania na rzecz ochrony środowiska.

Działania na rzecz ochrony środowiska są zgodne z wymogami dotyczącymi płatności rolno-środowiskowych określonych w art. 39 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.

Jeżeli co najmniej 80 % producentów będących członkami organizacji producentów podlega na mocy tego przepisu przynajmniej jednemu takiemu samemu zobowiązaniu rolno-środowiskowemu, to każde z tych zobowiązań liczone jest jako działanie w zakresie środowiska, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a).

Wsparcie działań w zakresie ochrony środowiska, o którym mowa w akapicie pierwszym, obejmuje dodatkowe koszty i utracone dochody wynikające z danego działania.

[4. Ustęp 3 stosuje się w odniesieniu do Bułgarii i Rumunii dopiero od dnia 1 stycznia 2011 r.]

5. Inwestycje zwiększające negatywny wpływ na środowisko są dozwolone wyłącznie w przypadku zapewnienia skutecznych zabezpieczeń mających na celu ochronę środowiska przed tym wpływem.

Pomoc finansowa Unii

1. Pomoc finansowa Unii jest równa faktycznie wpłaconej kwocie składek, o których mowa w art. 120 ust. 1 lit. a), ale jest ograniczona do 50 % faktycznie poniesionych wydatków.
2. Pomoc finansowa Unii jest ograniczona do 4,1 % wartości produkcji wprowadzonej do obrotu przez każdą organizację producentów.

Ta wielkość procentowa może jednak zostać zwiększona do 4,6 % wartości produkcji wprowadzonej do obrotu, o ile wielkość przekraczająca 4,1 % wartości produkcji wprowadzonej do obrotu jest wykorzystywana wyłącznie w zakresie środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego.

3. Na wniosek organizacji producentów wielkość procentowa określona w ust. 1 wynosi 60 %, w przypadku gdy program operacyjny lub jego część spełniają co najmniej jeden z następujących warunków:
 - a) zostały przedstawione przez kilka unijnych organizacji producentów działających w różnych państwach członkowskich w ramach programów transnarodowych;
 - b) zostały przedstawione przez jedną lub kilka organizacji producentów zaangażowanych w programy realizowane na zasadzie międzybranżowej;
 - c) obejmują wyłącznie szczególne wsparcie produkcji wyrobów ekologicznych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 834/2007²¹;
 - d) zostały przedstawione przez organizację producentów w jednym z państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. lub później, i dotyczą środków realizowanych nie dłużej niż do końca 2013 r.;
 - e) jest to pierwszy program lub jego część przedstawione przez uznaną organizację producentów, która połączyła się z inną uznaną organizacją producentów;
 - f) zostały po raz pierwszy przedstawione przez zrzeszenie uznanych organizacji producentów;
 - g) zostały przedstawione przez organizacje producentów w państwach członkowskich, w których organizacje producentów wprowadzają do obrotu mniej niż 20 % wyprodukowanych owoców i warzyw;
 - h) zostały przedstawione przez organizację producentów w jednym z najbardziej oddalonych regionów Unii;

²¹ Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1.

- i) obejmują wyłącznie szczególne wsparcie działań promujących spożycie owoców i warzyw wśród dzieci w placówkach edukacyjnych.
4. Wielkość procentowa określona w ust. 1 wynosi 100 % w przypadku wycofania owoców i warzyw z rynku, których ilość nie przekracza 5 % wielkości produkcji wprowadzonej do obrotu przez każdą organizację producentów oraz których przekazanie odbywa się w drodze:
- a) bezpłatnej dystrybucji wśród organizacji charytatywnych i fundacji, zatwierdzonych w tym celu przez państwa członkowskie, do wykorzystania w ich działalności służącej pomocy osobom, których prawo do otrzymywania pomocy społecznej jest uznane w prawie krajowym, w szczególności w związku z tym, że osoby te nie posiadają środków utrzymania;
 - b) bezpłatnej dystrybucji w zakładach karnych, szkołach i instytucjach szkolnictwa publicznego, na obozach wypoczynkowych dla dzieci oraz w szpitalach i domach spokojnej starości wyznaczonych przez państwa członkowskie, które podejmują wszelkie niezbędne kroki dla zagwarantowania, że dystrybuowane w ten sposób ilości produktów stanowią uzupełnienie ilości normalnie kupowanych przez placówki tego rodzaju.

Artykuł 123

Krajowa pomoc finansowa

1. W tych regionach państw członkowskich, w których stopień zorganizowania producentów w sektorze owoców i warzyw jest szczególnie niski, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – upoważnić państwa członkowskie, na podstawie właściwie umotywowanego wniosku, do wypłacenia organizacjom producentów krajowej pomocy finansowej równej maksymalnie 80 % składek, o których mowa w art. 120 ust. 1 lit. a). Pomoc ta stanowi uzupełnienie funduszu operacyjnego.
2. W regionach państw członkowskich, w których organizacje producentów wprowadzają do obrotu mniej niż 15 % wartości produkcji owoców i warzyw i w których produkcja owoców i warzyw stanowi co najmniej 15 % ich całkowitej produkcji rolnej, pomoc, o której mowa w ust. 1, może być zwrócona przez Unię na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego. Komisja podejmuje decyzję o takim zwrocie w drodze aktów wykonawczych.

Artykuł 124

Ramy krajowe i krajowa strategia programów operacyjnych

1. Państwa członkowskie ustanawiają ramy krajowe w celu sporządzenia ogólnych warunków w odniesieniu do środków określonych w art. 121 ust. 3. Ramy te przewidują w szczególności, że takie działania spełniają odpowiednie wymogi rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, w tym określone w jego art. 5 wymogi dotyczące komplementarności, spójności i zgodności.

Państwa członkowskie przedstawiają proponowane przez siebie ramy Komisji, która – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – w terminie trzech miesięcy może wystąpić o wprowadzenie zmian, jeżeli uzna, że propozycja nie umożliwi osiągnięcia celów określonych w art. 191 Traktatu oraz w szóstym unijnym programie działań w zakresie środowiska naturalnego. Inwestycje w gospodarstwach indywidualnych wspierane w ramach programów operacyjnych również uwzględniają te cele.

2. Państwa członkowskie ustanawiają krajową strategię na rzecz stałych programów operacyjnych na rynku owoców i warzyw. Strategia ta uwzględnia następujące elementy:
 - a) analizę sytuacji pod kątem mocnych i słabych stron oraz potencjału rozwoju;
 - b) uzasadnienie dla wybranych priorytetów;
 - c) cele programów operacyjnych i instrumentów oraz wskaźniki wydajności;
 - d) ocenę programów operacyjnych;
 - e) obowiązki organizacji producentów w zakresie sprawozdawczości.

Strategia krajowa uwzględnia również ramy krajowe, o których mowa w ust. 1.

3. Ustępów 1 i 2 nie stosuje się do państw członkowskich, w których nie działają uznane organizacje producentów.

Artykuł 125

Zatwierdzanie programów operacyjnych

1. Projekty programów operacyjnych są przedkładane właściwym organom krajowym, które je zatwierdzają lub odrzucają lub występują o wprowadzenie do nich zmian zgodnie z przepisami niniejszej podsekcji.
2. Organizacje producentów przekazują państwu członkowskiemu informacje o szacowanej wielkości funduszu operacyjnego na każdy rok oraz przedstawiają stosowne uzasadnienie oparte na szacunkowych danych dotyczących programu operacyjnego, wydatków w roku bieżącym i ewentualnie wydatków w poprzednich latach oraz, w razie potrzeby, szacowanej wielkości produkcji na rok następny.
3. Państwo członkowskie powiadamia organizację producentów lub zrzeszenie organizacji producentów o przewidywanej kwocie pomocy finansowej Unii zgodnie z limitami określonymi w art. 122.
4. Wyплаты pomocy finansowej Unii dokonywane są na podstawie wydatków poniesionych z tytułu programów objętych programem operacyjnym. W odniesieniu do tych samych programów mogą być wypłacane zaliczki z zastrzeżeniem przedstawienia gwarancji lub zabezpieczenia.

5. Organizacja producentów powiadamia państwo członkowskie o ostatecznej kwocie wydatków w roku poprzednim, załączając niezbędne dokumenty uzupełniające, tak aby mogła otrzymać pozostałą część pomocy finansowej Unii.
6. Czas trwania programów operacyjnych i finansowania ich z jednej strony przez producentów i organizacje producentów, a z drugiej przez Unię, wynosi co najmniej trzy lata, a maksymalnie pięć lat.

Artykuł 126

Przekazane uprawnienia

W celu zapewnienia właściwie ukierunkowanego i skutecznego wykorzystania wsparcia na rzecz organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące:

- a) funduszy operacyjnych i programów operacyjnych obejmujące przepisy dotyczące:
 - (i) finansowania i wykorzystywania funduszy operacyjnych;
 - (ii) treści, zatwierdzania i zmian programów operacyjnych;
 - (iii) kwalifikowalności środków, działań i wydatków w ramach programów operacyjnych i uzupełniających przepisów krajowych w tym zakresie;
 - (iv) związku między programami operacyjnymi a programami rozwoju obszarów wiejskich;
 - (v) częściowych programów operacyjnych;
 - (vi) monitorowania i oceny programów operacyjnych;
- b) ram krajowych i krajowej strategii w zakresie programów operacyjnych obejmujących przepisy dotyczące:
 - (i) struktury i treści ram krajowych i krajowej strategii;
 - (ii) monitorowania, oceny i przekazywania informacji dotyczących ram krajowych i krajowych strategii;
- c) pomocy finansowej Unii, obejmujące przepisy dotyczące:
 - (i) podstawy obliczania pomocy finansowej Unii, w szczególności wartość wprowadzonej do obrotu produkcji organizacji producentów;
 - (ii) okresów referencyjnych obowiązujących do celów obliczania pomocy;
 - (iii) zmniejszania uprawnień do pomocy finansowej w przypadku spóźnionego składania wniosków o pomoc;
 - (iv) wnoszenia i przypadku zabezpieczeń w przypadku wypłaty zaliczek;

- d) środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego obejmujące przepisy dotyczące:
- (i) wyboru środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego;
 - (ii) definicji wycofywania z rynku;
 - (iii) przeznaczenia wycofanych produktów;
 - (iv) maksymalnego wsparcia z tytułu wycofywania z rynku;
 - (v) uprzedniego powiadomienia w przypadku wycofywania z rynku;
 - (vi) obliczania wielkości produkcji wprowadzonej do obrotu w przypadkach wycofania;
 - (vii) umieszczania symbolu Unii Europejskiej na opakowaniach produktów przeznaczonych do bezpłatnej dystrybucji;
 - (viii) zobowiązań odbiorców wycofanych produktów;
 - (ix) definicji zielonych zbiorów oraz niezbiania;
 - (x) warunków stosowania zielonych zbiorów oraz niezbiania;
 - (xi) celów ubezpieczenia zbiorów;
 - (xii) definicji niekorzystnych zjawisk klimatycznych;
 - (xii) warunków wsparcia na rzecz kosztów administracyjnych poniesionych na rozwój funduszy wspólnego inwestowania;
- e) krajowej pomocy finansowej, obejmujące przepisy dotyczące:
- (i) stopnia zorganizowania producentów;
 - (ii) zmian programów operacyjnych;
 - (iii) zmniejszania uprawnień do pomocy finansowej w przypadku spóźnionego składania wniosków o pomoc finansową;
 - (iv) wnoszenia, zwalniania i przypadku zabezpieczeń w przypadku wypłaty zaliczek;
 - (v) maksymalnego odsetka zwrotu krajowej pomocy finansowej ze środków Unii.

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą podsekcją dotyczące:

- a) zarządzania funduszami operacyjnymi i przekazywania informacji na temat szacowanych wielkości funduszy operacyjnych;
- b) przedkładania programów operacyjnych, obejmujące terminy i wymagane dokumenty towarzyszące;
- c) formatu programów operacyjnych;
- d) zarządzania monitorowaniem i oceną strategii krajowych i programów operacyjnych na podstawie art. 126 lit. a) ppkt (vi);
- e) powiadamiania przez państwa członkowskie organizacji producentów i zrzeszeń organizacji producentów w odniesieniu do kwot zatwierdzonej pomocy;
- f) wniosków o pomoc i wypłat pomocy, obejmujące zaliczki i częściowe wypłaty pomocy;
- g) pożyczek na finansowanie środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego;
- h) przestrzegania norm handlowych w przypadkach wycofywania;
- i) kosztów transportu, sortowania i pakowania w przypadku bezpłatnej dystrybucji;
- j) środków promowania, informowania i szkolenia w przypadku zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego;
- k) zarządzania środkami ubezpieczenia zbiorów;
- l) przepisów w zakresie pomocy państwa na środki zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego;
- m) zezwolenia na wypłatę krajowej pomocy finansowej;
- n) składania wniosków o krajową pomoc finansową i jej płatność;
- o) zwrotu krajowej pomocy finansowej.

PODSEKCJA III

PROGRAM „OWOCE W SZKOLE”

Artykuł 128

Pomoc na dostarczanie dzieciom owoców i warzyw, przetworzonych owoców, warzyw i produktów bananowych

1. Na warunkach, które określa Komisja – w drodze aktów delegowanych i w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 129 i 130, pomoc Unii przyznawana jest na:
 - a) dostarczanie dzieciom w instytucjach oświatowych, w tym w żłobkach, innych instytucjach wychowania przedszkolnego, szkołach podstawowych i średnich, produktów pochodzących z sektorów owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz bananów; oraz
 - b) pokrycie niektórych związanych z tym kosztów logistyki i dystrybucji, sprzętu, reklamy, monitorowania i oceny.
2. Państwa członkowskie, które chcą wziąć udział w programie na poziomie krajowym lub regionalnym, przygotowują najpierw strategie krajowe lub regionalne dotyczące jego wdrażania, obejmujące w szczególności budżet ich programu wraz z wkładem Unii i wkładami krajowymi, czas trwania, grupę docelową, produkty kwalifikowalne oraz udział odnośnych zainteresowanych stron. Zapewniają one również środki towarzyszące konieczne, aby program był skuteczny.
3. Opracowując swoje strategie, państwa członkowskie sporządzają wykaz produktów, które pochodzą z sektorów owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw oraz sektora bananów, które będą kwalifikowały się do objęcia ich odpowiednim programem. Wykaz ten nie obejmuje jednak produktów wyłączonych zgodnie ze środkiem przyjętym przez Komisję – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 129. Państwa członkowskie dokonują wyboru swoich produktów na podstawie obiektywnych kryteriów, które mogą obejmować sezonowość, dostępność produktów lub kwestie dotyczące środowiska. Dokonując wyboru, państwa członkowskie mogą przyznawać pierwszeństwo produktom pochodzącym z UE.
4. Pomoc Unii, o której mowa w ust. 1, nie:
 - a) przekracza kwoty 90 mln EUR na rok szkolny; ani nie
 - b) przekracza 50 % kosztów dostaw i związanych z nimi kosztów, o których mowa w ust. 1, lub 75 % takich kosztów w regionach kwalifikujących się na podstawie celu konwergencji na podstawie art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006²² oraz w regionach najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 Traktatu; ani nie

²² Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

- c) pokrywa kosztów innych niż koszty dostaw i związane z nimi koszty, o których mowa w ust. 1.
5. Pomoc Unii, o której mowa w ust. 1, przydzielana jest każdemu państwu członkowskiemu na podstawie obiektywnych kryteriów opierających się na odsetku dzieci w wieku od sześciu do dziesięciu lat w tych państwach. Każde z państw członkowskich uczestniczących w programie otrzymuje co najmniej 175 000 EUR w ramach pomocy Unii. Państwa członkowskie uczestniczące w programie co roku składają wniosek o pomoc Unii na podstawie swojej strategii. Po otrzymaniu wniosków od państw członkowskich Komisja decyduje o ostatecznym rozdziale dostępnych w budżecie środków na zobowiązania.
6. Pomocy Unii określonej w ust. 1 nie wykorzystuje się do zastępowania finansowania jakichkolwiek bieżących krajowych programów dostarczania owoców do szkół lub innych obejmujących owoce programów dystrybucji w szkołach. Jeżeli jednak państwo członkowskie już utworzyło program, który kwalifikowałby się do otrzymania pomocy Unii na mocy niniejszego artykułu, oraz zamierza rozszerzyć jego zakres lub zwiększyć jego skuteczność, w tym w odniesieniu do docelowej grupy programu, jego czasu trwania lub produktów kwalifikowalnych, można udzielić pomocy Unii, pod warunkiem że są przestrzegane limity przewidziane w ust. 4 lit. b) w zakresie stosunku pomocy Unii do całkowitego wkładu krajowego. W takim przypadku odnośne państwo członkowskie wskazuje w swojej strategii, w jaki sposób zamierza rozszerzyć zakres swojego programu lub zwiększyć jego skuteczność.
7. Jako uzupełnienie pomocy Unii państwa członkowskie mogą przyznawać pomoc krajową na dostawy produktów i związane z nimi koszty, o których mowa w ust. 1. Koszty te mogą być pokrywane także przez wkład z sektora prywatnego. Państwa członkowskie mogą również przyznawać pomoc krajową na finansowanie środków towarzyszących, o których mowa w ust. 2.
8. Program Unii „Owoce w szkole” nie narusza żadnych innych zgodnych z prawem Unii krajowych programów dostarczania owoców do szkół.
9. Na mocy art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 Unia może również finansować środki dotyczące informowania, monitorowania i oceny związane z programem „Owoce w szkole”, w tym środki dotyczące podnoszenia świadomości społecznej na temat tego programu i związane z nim środki dotyczące tworzenia sieci kontaktów.

Artykuł 129

Przekazane uprawnienia

1. W celu promowania zdrowych nawyków żywieniowych dzieci Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące:
- a) produktów, które nie kwalifikują się do programu;
 - b) grupy docelowej programu;

- c) krajowych lub regionalnych strategii, które państwa członkowskie muszą opracować w celu korzystania z pomocy, obejmujących środki towarzyszące;
 - d) zatwierdzania i wyboru wnioskodawców.
2. W celu zagwarantowania skutecznego i właściwie ukierunkowanego wykorzystania funduszy europejskich Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące:
- a) orientacyjnego rozdziału pomocy między państwa członkowskie, metody ponownego rozdziału pomocy między państwa członkowskie na podstawie otrzymanych wniosków i wszelkich zmniejszeń stosowanych w związku z nieprzestrzeganiem przepisów dotyczących programu;
 - b) kosztów kwalifikowalnych do pomocy, obejmujące możliwość ustalenia pułapu w odniesieniu do tych kosztów łącznie;
 - c) monitorowania i oceny.
3. W celu zagwarantowania wywiązywania się podmiotów gospodarczych z ich obowiązków Komisja – w drodze aktów delegowanych – przyjmuje środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom obejmujące zawieszenie prawa do uczestnictwa w programie i wycofanie zatwierdzenia.
4. W celu promowania wiedzy o programie pomocy Komisja może – w drodze aktów delegowanych – zobowiązać beneficjentów do rozpowszechniania informacji o dopłatach z programu.

Artykuł 130

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą podsekcją dotyczące w szczególności:

- a) ostatecznego rozdziału pomocy między państwa członkowskie;
- b) wniosków o pomoc i płatności;
- c) kontroli;
- d) metod rozpowszechniania informacji o programie i związanych z nim środków dotyczących tworzenia sieci kontaktów;
- e) przekazywania informacji do Komisji.

SEKCJA VII

PROGRAMY WSPARCIA W SEKTORZE WINA

PODSEKCJA I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 131

Zakres

Niniejsza sekcja ustanawia przepisy regulujące przyznawanie funduszy Unii państwom członkowskim oraz ich wykorzystanie przez państwa członkowskie w ramach krajowych programów wsparcia (zwanymi dalej „programami wsparcia”) w celu finansowania szczególnych środków wsparcia przeznaczonych dla sektora wina.

Artykuł 132

Zgodność i spójność

1. Programy wsparcia są zgodne z prawem Unii i spójne z działaniami, polityką oraz priorytetami Unii.
2. Państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za programy wsparcia i dopilnowują, aby były wewnętrznie spójne oraz sporządzane i realizowane w sposób obiektywny, uwzględniając sytuację ekonomiczną odnośnych producentów oraz konieczność unikania nieuzasadnionego nierównego traktowania producentów.

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za zapewnianie i przeprowadzanie niezbędnych kontroli, weryfikacji oraz nakładanie kar w związku z nieprzestrzeganiem zasad programów wsparcia.

3. Nie przyznaje się wsparcia:
 - a) na projekty badawcze i działania wspierające projekty badawcze;
 - b) na działania, które są ujęte w krajowych programach państw członkowskich dotyczących rozwoju obszarów wiejskich na mocy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.

PODSEKCJA II

PRZEDSTAWIENIE I TREŚĆ PROGRAMÓW WSPARCIA

Artykuł 133

Przedstawienie programów wsparcia

1. Każde państwo członkowskie będące producentem, o którym mowa w załączniku X, przedstawia Komisji projekt pięcioletniego programu wsparcia uwzględniającego środki zgodne z niniejszą sekcją.

Programy wsparcia, które zaczęły obowiązywać na podstawie art. 5 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008²³, mają nadal zastosowanie na mocy niniejszego rozporządzenia.

Środki wsparcia w programach wsparcia ustanawia się na takim szczeblu geograficznym, jaki zainteresowane państwo członkowskie uzna za najwłaściwszy. Zanim program wsparcia zostanie przedstawiony Komisji, podlega on konsultacjom z właściwymi organami i organizacjami odpowiedniego szczebla podziału terytorialnego.

Każde państwo członkowskie przedstawia jeden projekt programu wsparcia, który może uwzględniać zróżnicowanie regionalne.

2. Programy wsparcia zaczynają obowiązywać po upływie trzech miesięcy od ich przedstawienia Komisji.

Jeżeli Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – uzna przedstawiony program wsparcia za niezgodny z warunkami określonymi w niniejszej sekcji, powiadamia o tym dane państwo członkowskie. W takim przypadku państwo członkowskie przedstawia Komisji zmieniony program wsparcia. Zmieniony program wsparcia zaczyna obowiązywać po upływie dwóch miesięcy od chwili jego zgłoszenia, chyba że nadal występuje brak zgodności, w którym to przypadku stosuje się niniejszy akapit.

3. Ustęp 2 stosuje się odpowiednio do zmian wprowadzanych do programów wsparcia przedstawionych przez państwa członkowskie.
4. Artykuł 134 nie ma zastosowania w przypadku, gdy jedyny środek, z którego korzysta państwo członkowskie w ramach programu wsparcia, polega na przeniesieniu do systemu płatności jednolitych, o którym mowa w art. 137. W takim przypadku art. 308 ust. 5 ma zastosowanie jedynie w odniesieniu do roku, w którym ma miejsce przeniesienie a art. 308 ust. 6 nie ma zastosowania.

²³ Dz.U. L 148 z 6.6.2008, s. 1.

Artykuł 134

Treść programów wsparcia

Programy wsparcia składają się z następujących elementów:

- a) szczegółowego opisu zaproponowanych środków wraz z odpowiadającymi im celami przedstawionymi w ujęciu ilościowym;
- b) wyników przeprowadzonych konsultacji;
- c) oceny ukazującej oczekiwane skutki techniczne, gospodarcze, środowiskowe i społeczne;
- d) harmonogramu wprowadzania tych środków w życie;
- e) ogólnego zestawienia finansowego środków, które mają zostać uruchomione oraz przewidywanego orientacyjnego podziału tych zasobów finansowych między poszczególne środki zgodnie z pułapami przewidzianymi w załączniku X;
- f) kryteriów i wskaźników ilościowych służących monitorowaniu i ocenie oraz działań podjętych w celu odpowiedniej i skutecznej realizacji programów wsparcia; oraz
- g) informacji wskazujących właściwe organy i jednostki odpowiedzialne za realizację programu.

Artykuł 135

Środki kwalifikowalne

1. Programy wsparcia obejmują jeden lub kilka spośród następujących środków:
 - a) wsparcie w ramach systemu płatności jednolitych na podstawie art. 137;
 - b) promocję na podstawie art. 138;
 - c) restrukturyzację i przekształcanie winnic na podstawie art. 139;
 - d) zielone zbiory na podstawie art. 140;
 - e) fundusze wspólnego inwestowania na podstawie art. 141;
 - f) ubezpieczanie zbiorów na podstawie art. 142;
 - g) inwestycje na podstawie art. 143;
 - h) destylację produktów ubocznych na podstawie art. 144;
 - i) destylację alkoholu spożywczego na podstawie art. 103w rozporządzenia (WE) nr 1234/2007;

- j) destylację w sytuacjach kryzysowych na podstawie art. 103x rozporządzenia (WE) nr 1234/2007;
 - k) stosowanie zagęszczonego moszczu winogronowego na podstawie art. 103y rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.
2. Programy wsparcia nie zawierają środków innych niż wymienione w art. 137-144 niniejszego rozporządzenia oraz art. 103w, 103x i 103y rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

Artykuł 136

Zasady ogólne dotyczące programów wsparcia

1. Przydział dostępnych środków finansowych Unii oraz pułapy budżetowe określa załącznik X.
2. Wsparcie Unii dotyczy wyłącznie wydatków kwalifikowalnych poniesionych po przedstawieniu odnośnego programu wsparcia, o którym mowa w art. 133 ust. 1.
3. Państwa członkowskie nie uczestniczą w kosztach środków finansowanych przez Unię w ramach wymienionych programów wsparcia.
4. W drodze odstępstwa od ust. 3 państwa członkowskie mogą przyznawać pomoc krajową na podstawie właściwych zasad Unii dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do środków, o których mowa w art. 138, 142 i 143.

Maksymalna stawka pomocy ustanowiona zgodnie ze stosownymi zasadami Unii dotyczącymi pomocy państwa odnosi się do całkowitego finansowania publicznego obejmującego zarówno środki Unii, jak i krajowe.

PODSEKCJA III

SZCZEGÓLNE ŚRODKI WSPARCIA

Artykuł 137

System płatności jednolitych i wsparcie dla plantatorów winorośli

1. Państwa członkowskie mogą udzielać wsparcia plantatorom winorośli, przyznając im uprawnienia do płatności w rozumieniu tytułu III rozdział 1 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 na podstawie pkt O załącznika VII do tego rozporządzenia.
2. Państwa członkowskie, które zamierzają wykorzystać możliwość, o której mowa w ust. 1, uwzględniają to wsparcie w swoich programach wsparcia, w tym – w odniesieniu do kolejnych przesunięć środków do systemu płatności jednolitej – poprzez zmiany w tych programach na podstawie art. 133 ust. 3.
3. Po wejściu w życie wsparcia, o którym mowa w ust. 1, powinno ono:

- a) pozostać elementem systemu płatności jednolitych; nie powinno zatem być dostępne ani udostępniane na mocy art. 133 ust. 3 na środki wymienione w art. 138–144 niniejszego rozporządzenia i w art. 103w, 103x i 103y rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w następnych latach funkcjonowania programów wsparcia;
- b) proporcjonalnie zmniejszyć w programach wsparcia kwotę funduszy dostępnych na środki wymienione w art. 138-144 niniejszego rozporządzenia oraz art. 103w, 103x i 103y rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

Artykuł 138

Promocja na rynkach krajów trzecich

1. Wsparcie udzielane w ramach niniejszego artykułu obejmuje działania informacyjne lub promocyjne dotyczące win Unii, prowadzone w krajach trzecich, a co za tym idzie, zwiększające ich konkurencyjność w tych państwach.
2. Działania, o których mowa w ust. 1, odnoszą się do win posiadających chronioną nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne lub win o podanej nazwie odmiany winorośli.
3. Działania, o których mowa w ust. 1, mogą mieć wyłącznie postać:
 - a) działań PR, promocyjnych lub reklamowych, w szczególności podkreślających zalety produktów Unii, zwłaszcza pod względem jakości, bezpieczeństwa żywności i przyjazności wobec środowiska;
 - b) uczestnictwa w wydarzeniach, targach lub wystawach o randze międzynarodowej;
 - c) kampanii informacyjnych, w szczególności dotyczących unijnych systemów obejmujących nazwy pochodzenia, oznaczenia geograficzne i produkcję ekologiczną;
 - d) badań nowych rynków, koniecznych do rozszerzenia rynków zbytu;
 - e) badań w celu oceny wyników działań promocyjnych i informacyjnych.
4. Udział Unii w kosztach działań promocyjnych nie przekracza 50 % kwoty wydatków kwalifikowalnych.

Artykuł 139

Restrukturyzacja i przekształcanie winnic

1. Celem działań dotyczących restrukturyzacji i przekształcania winnic jest wzrost konkurencyjności producentów wina.

2. Restrukturyzacja i przekształcanie winnic uzyskują wsparcie na podstawie niniejszego artykułu, jedynie jeżeli państwo członkowskie przedstawiło wykaz swojego potencjału produkcyjnego na podstawie art. 304 ust. 3.
3. Wspieranie restrukturyzacji i przekształcania winnic może obejmować wyłącznie jedno lub kilka następujących działań:
 - a) konwersję odmian, w tym konwersję przez przeszczepiania;
 - b) przeniesienie winnic;
 - c) poprawę jakości zarządzania winnicą.

Wsparcie nie obejmuje zwykłej odnowy winnic po zakończeniu ich naturalnego cyklu eksploatacji.

4. Wsparcie restrukturyzacji i przekształcania winnic może być udzielane wyłącznie w następującej formie:
 - a) rekompensaty dla producentów za utratę dochodów spowodowaną wdrożeniem środka;
 - b) udział w kosztach restrukturyzacji i przekształcania.
5. Rekompensaty dla producentów za utratę dochodów, o których mowa w ust. 4 lit. a), mogą pokrywać do 100 % odnośnej utraty i przybierać jedną z następujących form:
 - a) niezależnie od przepisów części II tytuł I rozdział III sekcja V podsekcja II określających przejściowy system praw do sadzenia, zgody na współlistnienie starych i nowych winorośli przez ustalony okres czasu, który nie jest dłuższy niż trzy lata, do końca okresu przejściowego dotyczącego praw do sadzenia;
 - b) rekompensaty finansowej.

6. Udział Unii w kosztach restrukturyzacji i przekształcania nie może przekroczyć 50 % tych kosztów. W regionach klasyfikowanych jako regiony konwergencji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 udział Unii w kosztach restrukturyzacji i przekształcania nie może przekroczyć 75 %.

Artykuł 140

Zielone zbiory

1. Do celów niniejszego artykułu termin zielone zbiory oznacza całkowite zniszczenie lub usunięcie jeszcze niedojrzałych kiści winogron, i zredukowanie w ten sposób do zera plonów z danego obszaru.
2. Wsparcie na rzecz zielonych zbiorów przyczynia się do przywrócenia równowagi między podażą a popytem na rynku wina w Unii, tak aby zapobiegać kryzysom rynkowym.

3. Wsparcie zielonych zbiorów może być przyznane jako rekompensata w formie zryczałtowanej dopłaty do hektara, której wysokość ustala dane państwo członkowskie.

Dopłata ta nie może przekroczyć 50 % kwoty bezpośrednich kosztów zniszczenia lub usunięcia kiści winogron i utraconego dochodu związanego z tym zniszczeniem lub usunięciem.

4. Państwa członkowskie ustalają oparty na obiektywnych kryteriach system, tak aby wykluczyć sytuację, w której działanie polegające na zielonych zbiorach powoduje, że poszczególni producenci wina otrzymują rekompensatę przekraczającą pułapy, o których mowa w ust. 3 akapit drugi.

Artykuł 141

Fundusze wspólnego inwestowania

1. Wsparcie na rzecz ustanowienia funduszy wspólnego inwestowania stanowi pomoc dla producentów pragnących ubezpieczyć się od wahań na rynku.
2. Wsparcie na rzecz ustanowienia funduszy wspólnego inwestowania może być przyznane w formie czasowej i malejącej pomocy przeznaczonej na pokrycie kosztów administracyjnych ponoszonych w związku z tymi funduszami.

Artykuł 142

Ubezpieczenie zbiorów

1. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów przyczynia się do zabezpieczenia dochodów producentów, którzy ponieśli szkody w następstwie klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych, chorób lub epidemii szkodników.
2. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów może być przyznane w formie udziału finansowego Unii w kosztach, który nie może przekroczyć:
 - a) 80 % kosztów składek ubezpieczeniowych opłaconych przez producentów tytułem ubezpieczenia od strat powstałych w wyniku niekorzystnych zjawisk klimatycznych, które można zaliczyć do klęsk żywiołowych;
 - b) 50 % kosztów składek ubezpieczeniowych opłaconych przez producentów tytułem ubezpieczenia od:
 - (i) strat, o których mowa w lit. a), oraz innych strat spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami klimatycznymi;
 - (ii) strat spowodowanych przez zwierzęta, choroby roślin lub epidemie szkodników.
3. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów może być przyznane wyłącznie w sytuacji, gdy odnośne ubezpieczenie nie kompensuje więcej niż 100 % utraconych dochodów,

uwzględniając jednocześnie wszelkie rekompensaty uzyskane przez producentów w ramach innych programów wsparcia związanych z przedmiotowym ubezpieczeniem.

4. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów nie narusza konkurencji na rynku ubezpieczeń.

Artykuł 143

Inwestycje

1. Można udzielać wsparcia dla inwestycji materialnych i niematerialnych w zakresie urządzeń przetwórczych, infrastruktury do produkcji wina i wprowadzania do obrotu wina, które pozytywnie wpływają na całościowe wyniki finansowe przedsiębiorstwa oraz dotyczą jednego lub kilku spośród następujących czynników:
 - a) produkcji lub wprowadzania do obrotu produktów, o których mowa w załączniku XII część II;
 - b) opracowywania nowych produktów, procesów i technologii związanych z produktami, o których mowa w załączniku XII część II.
2. Maksymalna stawka wsparcia na mocy ust. 1 ogranicza się do mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw²⁴. Dla terytoriów Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich, mniejszych wysp Morza Egejskiego w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1405/2006 i francuskich departamentów zamorskich nie mają zastosowania żadne ograniczenia maksymalnej stawki. Dla przedsiębiorstw, które nie są objęte tytułem I art. 2 pkt 1 załącznika do zalecenia 2003/361/WE, zatrudniających mniej niż 750 pracowników lub których obrót nie przekracza 200 milionów EUR, maksymalna intensywność pomocy jest zmniejszona o połowę.

Wsparcia nie udziela się przedsiębiorstwom przeżywającym trudności w rozumieniu wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw²⁵.
3. Z kwalifikujących się wydatków wyłącza się elementy, o których mowa w art. 71 ust. 3 lit. a), b) oraz c) rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.
4. Do wkładu Unii mają zastosowanie następujące maksymalne stawki pomocy związane z kwalifikującymi się do wsparcia kosztami inwestycji:
 - a) 50 % w regionach zaklasyfikowanych jako regiony konwergencji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1083/2006;
 - b) 40 % w regionach innych niż regiony konwergencji;

²⁴ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

²⁵ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

- c) 75 % w regionach najbardziej oddalonych na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 247/2006;
 - d) 65 % na mniejszych wyspach Morza Egejskiego w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1405/2006.
5. Artykuł 72 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 stosuje się odpowiednio do wsparcia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 144

Destylacja produktów ubocznych

1. Można przyznać wsparcie dla dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji produktów ubocznych powstających podczas produkcji wina, która to destylacja została przeprowadzona na podstawie warunków określonych w załączniku XIII część II sekcja D.

Kwotę wsparcia dla danego produktu ubocznego należy ustalić w zależności od procentowej zawartości alkoholu i liczby hektolitrow. Nie wypłaca się żadnej pomocy dla zawartości alkoholu w produktach ubocznych przeznaczonych do destylacji, która przekracza 10 % w stosunku do zawartości alkoholu w wyprodukowanym winie.

2. Maksymalne poziomy wsparcia ustala Komisja – w drodze aktów wykonawczych – na podstawie kosztów zbiorów i przetwórstwa na podstawie art. 147.
3. Alkohol będący wynikiem destylacji, o której mowa w ust. 1 i na którą przyznano wsparcie, jest stosowany wyłącznie do celów przemysłowych lub energetycznych, by uniknąć zakłócania konkurencji.

Artykuł 145

Zasada wzajemnej zgodności

Jeśli w odniesieniu do rolników stwierdzono, że w swoich gospodarstwach, w jakimkolwiek czasie w okresie trzech lat od wypłacenia pomocy w ramach programów wsparcia restrukturyzacji i przekształcania lub w jakimkolwiek czasie w okresie jednego roku od wypłacenia pomocy w ramach programów wsparcia zielonych zbiorów, nie przestrzegali podstawowych wymogów w zakresie zarządzania i zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, o których mowa w art. 6 i art. 22-24 rozporządzenia (WE) nr 73/2009, w przypadku gdy brak zgodności jest wynikiem działania lub zaniechania bezpośrednio przypisywanego rolnikowi, kwota wypłaty zostaje obniżona lub anulowana częściowo lub całkowicie w zależności od wagi, zakresu, czasu trwania oraz powtarzalności naruszeń i w stosownych przypadkach od rolnika wymagany jest zwrot wypłaconej kwoty zgodnie z warunkami ustanowionymi we wspomnianych przepisach.

PODSEKCJA IV

PRZEPISY PROCEDURALNE

Artykuł 146

Przekazane uprawnienia

W celu zapewnienia realizacji celów programów wsparcia i właściwie ukierunkowanego wykorzystania funduszy europejskich Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy:

- a) w zakresie odpowiedzialności za wydatki poniesione w okresie od dnia otrzymania programów wsparcia i zmian do programów wsparcia do dnia ich wejścia w życie;
- b) dotyczące kryteriów kwalifikowalności do środków wsparcia, kwalifikowalnych do wsparcia rodzajów wydatków i działań, środków niekwalifikowalnych do wsparcia oraz maksymalnego poziomu wsparcia na dany środek;
- c) dotyczące zmian programów wsparcia po ich wejściu w życie;
- d) dotyczące wymogów i progów do wypłaty zaliczek obejmujące wymóg wnoszenia zabezpieczenia w przypadku wypłaty zaliczki;
- e) zawierające przepisy ogólne i definicje do celów niniejszej sekcji;
- f) mające na celu zapobieganie niewłaściwemu wykorzystaniu środków wsparcia, obejmujące ograniczenia pozwalające uniknąć podwójnego finansowania projektów;
- g) na mocy których producenci wycofują produkty uboczne wyrobu wina, wyjątki od tego obowiązku mające na celu uniknięcie dodatkowego obciążenia administracyjnego oraz przepisy dotyczące dobrowolnej certyfikacji destylarni;
- h) ustanawiające wymogi, obejmujące szczególne kontrole, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie w celu wdrażania środków wsparcia, jak również ograniczenia i kontrole w celu zapewnienia spójności z zakresem stosowania środków wsparcia;
- i) dotyczące zawieszania przez Komisję płatności w przypadkach nieprzestrzegania przez państwo członkowskie wymogów w zakresie przekazywania informacji lub jeśli przekazane informacje okażą się nieprawdziwe;
- j) w odniesieniu do płatności na rzecz beneficjentów, obejmujące płatności przez pośredników ubezpieczeniowych w przypadku wsparcia określonego w art. 142, odzyskiwania nienależnych płatności, kar krajowych i sytuacji stworzonych sztucznie do celów płatności.

Artykuł 147

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć konieczne środki związane z niniejszą sekcją dotyczące:

- a) wymogów związanych z powiadamianiem dotyczącym programów wsparcia, obejmujące treść, format, harmonogram, terminy i mechanizm powiadamiania oraz powiązane plany finansowe, jak również dotyczące przeglądów programów;
- b) przekazywania informacji dotyczących pomocy państwa;
- c) procedur składania i wyboru wniosków;
- d) oceny wspieranych działań;
- e) obliczania i płatności pomocy z tytułu zielonych zbiorów i destylacji produktów ubocznych;
- f) wymogów w zakresie zarządzania finansami i kontroli środków wsparcia przez państwa członkowskie;
- g) przepisów w zakresie spójności środków;
- h) przepisów w zakresie ustalania niezgodności i zmniejszania, anulowania lub zwrotu kwot do celów art. 145.

SEKCJA VIII

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DLA SEKTORA PSZCZELARSKIEGO

Artykuł 148

Zakres

1. W celu poprawy ogólnych warunków produkcji i wprowadzania do obrotu produktów pszczelich państwa członkowskie mogą opracować trzyletni program krajowy zwany dalej „programem pszczelarskim”.
2. Państwa członkowskie mogą przyznać szczególny rodzaj pomocy krajowej w zakresie ochrony pasiek o niekorzystnych warunkach strukturalnych lub naturalnych, lub w ramach programów rozwoju gospodarczego, z wyjątkiem pomocy na cele związane z produkcją lub handlem. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji pomoc wraz z przedstawieniem programu pszczelarskiego na podstawie art. 152.

Artykuł 149

Program pszczelarski

Program pszczelarski może obejmować następujące środki:

- a) pomoc techniczna skierowana do pszczelarzy i grup pszczelarzy;
- b) zwalczanie warrozy;
- c) racjonalizacja sezonowego przenoszenia uli;
- d) środki wspierające laboratoria przeprowadzające analizy dotyczące fizykochemicznych właściwości miodu;
- e) środki mające na celu wsparcie zasiedlania uli w Unii;
- f) współpraca z wyspecjalizowanymi organami w zakresie wdrażania stosowanych programów naukowo-badawczych w dziedzinie pszczelarstwa i produktów pszczelich.

Z programu pszczelarskiego wyłącza się środki finansowane z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.

Artykuł 150

Analiza struktur produkcji i wprowadzania do obrotu w sektorze pszczelarskim

Aby kwalifikować się do częściowego finansowania określonego w art. 151 ust. 1, państwa członkowskie przeprowadzają analizę struktur produkcji i wprowadzania do obrotu w sektorze pszczelarskim na swoim terytorium.

Artykuł 151

Finansowanie

1. Unia zapewnia częściowe finansowanie programów pszczelarskich w wysokości 50 % wydatków poniesionych przez państwa członkowskie.
2. Państwa członkowskie ponoszą wydatki związane ze środkami przyjętymi w ramach programów pszczelarskich do 15 października każdego roku.

Artykuł 152

Konsultacje

Program pszczelarski jest sporządzany w ścisłej współpracy z przedstawicielami organizacji i spółdzielni pszczelarskich. Program zostaje przedstawiony Komisji w celu zatwierdzenia.

Artykuł 153

Przekazane uprawnienia

W celu zagwarantowania właściwie ukierunkowanego wykorzystania funduszy unijnych na pszczelarstwo Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć:

- a) przepisy dotyczące obowiązków związanych z treścią programów krajowych i analizami, o których mowa w art. 150; oraz
- b) warunki przyznawania wkładu finansowego Unii każdemu uczestniczącemu państwu członkowskiemu, między innymi w oparciu o łączną liczbę uli w Unii.

Artykuł 154

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może:

- a) przyjąć przepisy dotyczące zgłaszania przez państwa członkowskie programów krajowych i ich dostosowań, obejmujące plany monitorowania;
- b) przyjąć przepisy w celu zagwarantowania, że środki finansowane na mocy programów pszczelarskich nie są jednocześnie przedmiotem płatności w ramach innego programu Unii, oraz dotyczące ponownego przydziału niewykorzystanych funduszy;
- c) zatwierdzić przedłożone przez państwa członkowskie programy pszczelarskie, w tym przyznać wkład finansowy Unii;
- d) aktualizować statystyki dotyczące liczby uli pszczelich w oparciu o informacje od państw członkowskich.

SEKCJA IX

POMOC W SEKTORZE JEDWABNIKÓW

Artykuł 155

Pomoc przyznawana hodowcom jedwabników

1. Przyznaje się pomoc w odniesieniu do jedwabników objętych kodem CN ex 0106 90 00 i w odniesieniu do greny objętej kodem CN ex 0511 99 85 hodowanych w Unii.
2. Pomoc przyznaje się hodowcom jedwabników w odniesieniu do każdego zapełnionego pojemnika greny, pod warunkiem że pojemniki te zawierają minimalną liczbę greny, którą należy określić, oraz że udało się wyhodować jedwabniki.

3. Państwa członkowskie mogą przyznawać pomoc wyłącznie hodowcom, którzy otrzymali pudełka z greną od zatwierdzonych organów i którzy, po pomyślnym zakończeniu chowu, dostarczyli zatwierdzonym organom wyprodukowane kokony.
4. Środki ustalania dopłat do każdego zebranego pojemnika greny określi Rada na podstawie art. 43 ust. 3 Traktatu.

Artykuł 156

Przekazane uprawnienia

W celu zagwarantowania skutecznego wykorzystania funduszy europejskich Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące:

- a) minimalnej ilości greny i innych warunków związanych z powodzeniem hodowli, o których mowa w art. 155 ust. 2;
- b) warunków, które muszą być spełnione przez zatwierdzone organy, o których mowa w art. 155 ust. 3.

Artykuł 157

Uprawnienia wykonawcze

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą sekcją dotyczące:

- a) wniosków o przyznanie pomocy i dokumentów towarzyszących;
- b) zmniejszania pomocy w przypadku spóźnionego składania wniosków;
- c) kontrolowania przez państwa członkowskie zatwierdzonych organów, o których mowa w art. 155 ust. 3;
- d) powiadomień ze strony państw członkowskich.

TYTUŁ II

PRZEPISY REGULUJĄCE WPROWADZANIE DO OBROTU I ORGANIZACJE PRODUCENTÓW

[ROZDZIAŁ I

Przepisy regulujące wprowadzanie do obrotu

SEKCJA I

NORMY HANDLOWE

PODSEKCJA I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 158

Zakres

Bez uszczerbku dla innych przepisów stosowanych do produktów wymienionych w załączniku I oraz do rolniczego alkoholu etylowego, o którym mowa w części I załącznika II, jak również bez uszczerbku dla przepisów przyjętych w **sektorze** weterynaryjnym i **sektorze** spożywczym w celu zagwarantowania, że ich produkty spełniają normy higieny i zdrowia oraz ochrony zdrowia ludzi i zwierząt, niniejsza sekcja ustanawia zasady dotyczące ogólnych norm handlowych oraz norm handlowych w odniesieniu do sektorów lub produktów w przypadku produktów wymienionych w załączniku I oraz rolniczego alkoholu etylowego, o którym mowa w części I załącznika II.

PODSEKCJA II

OGÓLNA NORMA HANDLOWA

Artykuł 159

Zgodność z ogólną normą handlową

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia, produkt spełnia wymogi „ogólnej normy handlowej”, jeżeli jest solidnej i właściwej jakości handlowej.

2. W przypadku gdy nie ustanowiono norm handlowych, o których mowa w podsekcji III oraz dyrektywach Rady 2000/36/WE²⁶, 2001/112/WE²⁷, 2001/113/WE²⁸, 2001/114/WE²⁹, 2001/110/WE³⁰, 2001/111/WE³¹, produkty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, które przygotowane są do sprzedaży detalicznej jako żywność dla ludzi, jak określono w art. 3 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, mogą jedynie zostać wprowadzone do obrotu jeżeli spełniają wymogi ogólnej normy handlowej.
3. Produkt uznaje się za spełniający wymogi ogólnej normy handlowej, jeżeli, w stosownych przypadkach, produkt, który ma zostać wprowadzony do obrotu, jest zgodny z obowiązującą normą przyjętą przez którąkolwiek z organizacji międzynarodowych wymienionych w załączniku XI.

Artykuł 160

Przekazane uprawnienia

W celu odpowiedniej reakcji na zmiany sytuacji rynkowej, uwzględniając specyficzne uwarunkowania każdego sektora, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjmować i zmieniać wymogi w zakresie ogólnej normy handlowej, o których mowa w art. 159 ust. 1 oraz wprowadzać odstępstwa od nich, jak również przyjmować i zmieniać zasady dotyczące spełniania wspomnianych wymogów, o których mowa w ust. 3 tego artykułu, jak również wprowadzać od nich odstępstwa.

PODSEKCJA III

NORMY HANDLOWE DLA POSZCZEGÓLNYCH SEKTORÓW LUB PRODUKTÓW

Artykuł 161

Zasada ogólna

Produkty, w stosunku do których ustanowiono normy handlowe w odniesieniu do sektorów lub produktów, mogą być wprowadzane do obrotu w Unii wyłącznie na podstawie tych norm.

²⁶ Dz.U. L 197 z 3.8.2000, s. 19.

²⁷ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 58.

²⁸ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 67.

²⁹ Dz.U. L 15 z 17.1.2002, s. 19.

³⁰ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47.

³¹ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 53.

Ustanawianie i treść

1. Aby uwzględnić oczekiwania konsumentów oraz aby przyczynić się do poprawienia warunków ekonomicznych produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rolnych oraz do ich jakości, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć normy handlowe w odniesieniu do sektora bądź produktu, o których mowa w art. 158, na wszystkich etapach wprowadzania produktu do obrotu, jak również odstępstwa i wyłączenia od stosowania takich norm, w celu dostosowania ich do ciągle zmieniających się warunków rynkowych, zmieniających się wymagań konsumentów oraz w celu uwzględnienia rozwoju odpowiednich norm międzynarodowych i uniknięcia przeszkód w tworzeniu innowacyjnych produktów.
2. Normy handlowe, o których mowa w ust. 1, mogą, w stosownych przypadkach, dotyczyć wymogów odnośnie do:
 - a) definicji, oznaczeń lub nazw handlowych innych niż określone w niniejszym rozporządzeniu oraz wykazów tuz wieprzowych oraz ich części, do których stosuje się załącznik XII;
 - b) kryteriów klasyfikacji takich jak podział na klasy, waga, rozmiar, wiek i kategoria;
 - c) odmiany roślin, rasy zwierząt lub typu handlowego;
 - d) prezentacji, nazw handlowych, etykietowania związanego z obowiązkowymi normami handlowymi, opakowania, zasad stosowanych w stosunku do zakładów pakowania, oznakowania, pakowania, roku zbioru oraz użycia szczególnych określeń;
 - e) kryteriów takich jak wygląd, konsystencja, budowa, właściwości produktu;
 - f) specyficznych substancji użytych w produkcji, części składowych lub składników, włączając w to ich zawartość ilościową, czystość i tożsamość;
 - g) rodzaju działalności rolnej i metod produkcji, w tym praktyk enologicznych i powiązanych przepisów administracyjnych, oraz cyklu produkcyjnego;
 - h) kupażowania moszczu winogronowego i wina, w tym jego definicji, mieszania i jego ograniczeń;
 - i) metody konserwowania i temperatury;
 - j) miejsca produkcji lub pochodzenia;
 - k) częstotliwości odbioru, dostaw, konserwowania i przygotowania;
 - l) identyfikacji lub rejestracji producenta lub infrastruktury przemysłowej, w ramach której produkt został przygotowany lub przetworzony;
 - m) procentowej zawartości wody;

- n) ograniczeń w odniesieniu do używania niektórych substancji lub praktyk
 - o) szczególnego wykorzystania;
 - p) dokumentów handlowych, dokumentów towarzyszących i prowadzonych rejestrów;
 - q) przechowywania, transportu;
 - r) procedury certyfikacji;
 - s) warunków regulujących zbycie, posiadanie, obrót i użytkowanie produktów niespełniających norm handlowych w odniesieniu do sektorów bądź produktów, o których mowa w ust. 1, lub definicji, oznaczeń i nazw handlowych, o których mowa w art. 163, jak również warunków regulujących zbycie produktów ubocznych;
 - t) terminów;
 - u) powiadomień dokonywanych przez państwa członkowskie, zgłoszeń ze strony różnych instytucji do właściwych organów państw członkowskich oraz zasad uzyskiwania danych statystycznych na rynkach różnych produktów.
3. Normy handlowe w odniesieniu do sektorów i produktów, o których mowa w ust. 1, powinny zostać ustanowione bez uszczerbku dla przepisów dotyczących definicji jakościowych stosowanych fakultatywnie, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady [rozporządzenie w sprawie systemów zapewniania jakości produktów rolnych] oraz biorąc pod uwagę:
- a) specyfikę odnośnych produktów;
 - b) konieczność zapewnienia warunków do płynnego wprowadzenia tych produktów do obrotu;
 - c) interes konsumentów polegający na otrzymywaniu adekwatnej i przejrzystej informacji na temat produktu, w tym miejsca produkcji ustalonego dla każdego produktu z osobna i na odpowiednim poziomie geograficznym;
 - d) w stosownych przypadkach, metody użyte do określenia cech fizycznych, chemicznych i organoleptycznych produktów;
 - e) standardowe zalecenia przyjęte przez organy międzynarodowe.

Artykuł 163

Definicja, oznaczenie lub nazwa handlowa dla niektórych sektorów lub produktów

- 1. Definicje, oznaczenia lub nazwy handlowe określone w załączniku XII stosuje się do następujących sektorów lub produktów:
 - a) oliwa z oliwek i oliwki stołowe,

- b) wino,
 - c) wołowina i cielęcina,
 - d) mleko i przetwory mleczne przeznaczone do spożycia przez ludzi,
 - e) mięso drobiowe,
 - f) tłuszcze do smarowania przeznaczone do spożycia przez ludzi.
2. Definicja, oznaczenie lub nazwa handlowa określone w załączniku XII mogą być używane w Unii wyłącznie w celu wprowadzenia na rynek produktu spełniającego odpowiednie wymogi ustanowione w załączniku XII.
3. W celu dostosowania się do zmieniających się wymagań konsumentów i uwzględnienia rozwoju technicznego oraz aby uniknąć przeszkód w tworzeniu innowacyjnych produktów, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć wszelkie konieczne zmiany, odstępstwa i wyłączenia w odniesieniu do definicji i nazw handlowych określonych w załączniku XII.

Artykuł 164

Tolerancja

W celu uwzględnienia specyfiki każdego sektora, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć tolerancję dla każdej normy, której przekroczenie powoduje, iż cała partia produktów uważana jest za niezgodną z daną normą.

Artykuł 165

Praktyki enologiczne

1. W przypadku gdy Międzynarodowa Organizacja ds. Winorośli i Wina (OIV) zaleciła i opublikowała metody analizy dotyczące ustalenia składu produktów oraz zasady, na mocy których możliwe jest ustalenie, czy produkty zostały poddane procesom niezgodnym z zatwierdzonymi praktykami enologicznymi, należy stosować te metody i zasady.

W przypadku braku metod i zasad zalecanych i opublikowanych przez OIV, odpowiednie metody i zasady przyjmowane są przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 162 ust. 2 lit. g).

W oczekiwaniu na przyjęcie tych zasad należy stosować metody i zasady dozwolone w danym państwie członkowskim.

2. W produkcji i konserwowaniu produktów sektora wina w Unii stosuje się wyłącznie praktyki enologiczne zatwierdzone na podstawie załącznika XIII i określone w art. 162 ust. 2 lit. g) oraz art. 168 ust. 2 i 3.

Przepisów akapitu pierwszego nie stosuje się do:

- a) soku winogronowego oraz zagęszczonego soku winogronowego;
- b) moszczu winogronowego i zagęszczonego moszczu winogronowego przeznaczonego do przygotowania soku winogronowego.

Dozwolone praktyki enologiczne są stosowane tylko do celów zapewnienia właściwej fermentacji winiarskiej, odpowiedniego konserwowania lub właściwego rafinowania produktu.

Produkty sektora wina wytwarzane są w Unii zgodnie z odpowiednimi ograniczeniami określonymi w załączniku XIII.

Produkty sektora wina wymienione w części II załącznika XII, które zostały poddane niedozwolonym unijnym lub, w stosownych przypadkach, niedozwolonym krajowym praktykom enologicznym lub które naruszają ograniczenia określone w załączniku XIII, nie są wprowadzane do obrotu w Unii.

- 3. W przypadku zatwierdzania praktyk enologicznych dla wina, o których mowa w art. 162 ust. 2 lit. g), Komisja:
 - a) opiera się na praktykach enologicznych i metodach analizy zalecanych i opublikowanych przez OIV oraz na wynikach eksperymentalnego stosowania dotychczas niedozwolonych praktyk enologicznych;
 - b) uwzględnia kwestię ochrony zdrowia ludzi;
 - c) uwzględnia potencjalne ryzyko dla konsumentów, którzy mogą zostać wprowadzeni w błąd ze względu na swoje ustalone oczekiwania i wrażenia, biorąc pod uwagę dostępność i skuteczność środków informacyjnych, które wykluczają takie ryzyko;
 - d) pozwala na zachowanie naturalnych i podstawowych właściwości wina i niewprowadzanie istotnych zmian w składzie danego produktu;
 - e) zapewnia akceptowalny minimalny poziom troski o środowisko;
 - f) przestrzega ogólnych zasad dotyczących praktyk enologicznych i ograniczeń określonych w załączniku XIII.

Artykuł 166

Odmiany winorośli

- 1. Produkty wymienione w części II załącznika XII i wytwarzane w Unii powstają z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.
- 2. Z zastrzeżeniem ust. 3, państwa członkowskie dokonują klasyfikacji odmian winorośli, które mogą być sadzone, sadzone ponownie lub szczepione na ich terytoriach w celu produkcji wina.

Tylko odmiany winorośli spełniające następujące warunki mogą być sklasyfikowane przez państwa członkowskie:

- a) dana odmiana należy do gatunku *Vitis vinifera* lub pochodzi z krzyżówki gatunku *Vitis vinifera* z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*;
- b) dana odmiana nie jest jedną z następujących odmian: Noah, Othello, Isabelle, Jacquez, Clinton i Herbemont.

W przypadku gdy odmiana winorośli jest skreślona z klasyfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym, wykarczowanie tej odmiany następuje w ciągu 15 lat od momentu jej skreślenia.

3. Państwa członkowskie, których roczna produkcja wina – obliczana na podstawie średniej produkcji w ciągu ostatnich 5 lat winiarskich – nie przekracza 50 000 hektolitrow, są wyłączone z obowiązku klasyfikacji, o którym mowa w ust. 2 akapit pierwszy.

Jednak również w państwach członkowskich, o których mowa w akapicie pierwszym, można do celów produkcji wina sadzić, sadzić ponownie lub szczepić jedynie odmiany winorośli zgodne z przepisami ust. 2 akapit drugi.

4. W drodze odstępstwa od ust. 2 akapit pierwszy i drugi oraz ust. 3 akapit drugi dozwolone jest sadzenie, ponowne sadzenie lub szczepienie następujących odmian winorośli do badań i eksperymentów naukowych:
 - a) odmian winorośli, które nie są sklasyfikowane w przypadku państw członkowskich, o których mowa w ust. 3;
 - b) odmian winorośli, które nie spełniają przepisów ust. 2 akapit drugi lit. a) i b) w przypadku państw członkowskich, o których mowa w ust. 3.

5. Obszary obsadzone do celów produkcji wina odmianami winorośli z naruszeniem przepisów ust. 2, 3 i 4 podlegają wykarczowaniu.

Nie ma jednak obowiązku karczowania takich obszarów, jeżeli dana produkcja przeznaczona jest wyłącznie do spożycia przez rodziny producentów wina.

6. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu sprawdzenia, czy producenci wina spełniają warunki, o których mowa w ust. 2 do 5;

Artykuł 167

Szczególne wykorzystanie wina

Z wyjątkiem wina butelkowanego, w odniesieniu do którego istnieje dowód, że butelkowanie zostało przeprowadzone przed dniem 1 września 1971 r., wino wyprodukowane z odmian winorośli wymienionych w klasyfikacjach przygotowanych na podstawie art. 166 ust. 2 akapit pierwszy, lecz nieodpowiadające żadnej z kategorii określonych w załączniku XII część II, używane jest jedynie do spożycia przez rodziny indywidualnych producentów wina oraz do produkcji octu winnego lub do destylacji.

Przepisy krajowe dotyczące niektórych produktów lub sektorów

1. Niezależnie od przepisów art. 162 ust. 1, państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać przepisy krajowe ustanawiające różne poziomy jakości dla tłuszczów do smarowania. Przedmiotowe przepisy powinny umożliwić przeprowadzenie oceny poziomów jakości na podstawie kryteriów odnoszących się przede wszystkim do zastosowanych surowców, organoleptycznych cech tych produktów oraz ich stabilności fizycznej i mikrobiologicznej.

Państwa członkowskie korzystające z możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym gwarantują, że produkty innych państw członkowskich, które spełniają kryteria wprowadzone przez przepisy krajowe, mogą na niedyskryminujących warunkach używać określeń, które na mocy tych przepisów potwierdzają, że wspomniane kryteria zostały spełnione.

2. Państwa członkowskie mogą ograniczyć lub wykluczyć stosowanie niektórych praktyk enologicznych i wprowadzić surowsze ograniczenia w odniesieniu do win dozwolonych na mocy prawa unijnego produkowanych na ich terytorium, aby przyczynić się do zachowania istotnych właściwości win o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym i win musujących oraz win likierowych.

Państwa członkowskie informują Komisję o tych ograniczeniach i wykluczeniach, a Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić na eksperymentalne użycie niedozwolonych praktyk enologicznych na warunkach określonych przez Komisję w drodze aktów delegowanych, przyjętych na mocy ust. 4.
4. W celu zapewnienia poprawnego i przejrzystego stosowania, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić warunki stosowania ust. 1, 2 i 3 jak również warunki posiadania, obrotu i użycia produktów uzyskanych za pomocą praktyk eksperymentalnych, o których mowa w ust. 3.

PODSEKCJA IV

NORMY HANDLOWE ZWIĄZANE Z PRZYWOZEM I WYWOZEM

Postanowienia ogólne

Aby uwzględnić specyfikę handlu między Unią a niektórymi państwami trzecimi, oraz szczególne cechy niektórych produktów rolnych, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić warunki, na podstawie których produkty przywożone uważane są za spełniające w wystarczającym stopniu wymogi Unii dotyczące norm handlowych oraz które

uwzględniają środki stanowiące odstępstwo od art. 161, jak również określić zasady związane ze stosowaniem norm handlowych w przypadku produktów wywożonych z Unii.

Artykuł 170

Przepisy szczególne dotyczące przywozu wina

1. Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w porozumieniach zawartych na mocy art. 218 Traktatu, przepisy dotyczące nazwy pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz etykietowania wina określone w niniejszym rozdziale sekcja II podsekcja II oraz definicje i nazwy handlowe, o których mowa w art. 163 niniejszego rozporządzenia, stosuje się do produktów objętych kodami CN 2009 61, 2009 69, i 2204, przywożonych do Unii.
2. Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w porozumieniach zawartych na mocy art. 218 Traktatu, produkty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, produkowane są zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV lub dozwolonymi przez Unię na mocy niniejszego rozporządzenia i środków przyjętych na jego mocy.
3. Przywóz produktów, o których mowa w ust. 1, podlega obowiązkowi przedstawienia:
 - a) zaświadczenia o zgodności z przepisami, o których mowa w ust. 1 i 2, wystawionego przez właściwy organ w kraju pochodzenia produktu, figurujący w wykazie, który zostanie publicznie udostępniony przez Komisję;
 - b) sprawozdania z analiz przygotowanego przez organ lub departament wyznaczony przez kraj pochodzenia produktu, w zakresie, w jakim produkt przeznaczony jest do bezpośredniego spożycia przez ludzi.

PODSEKCJA V

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 171

Kontrole krajowe

Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole, oparte na analizie ryzyka, w celu weryfikacji, czy produkty są zgodne z zasadami ustanowionymi w niniejszej sekcji oraz stosują kary administracyjne w stosownych przypadkach.

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć konieczne środki związane z niniejszą sekcją, w szczególności:

- a) ustanowić przepisy dotyczące wdrażania ogólnej normy handlowej;
- b) ustanowić zasady dotyczące wdrażania definicji i nazw handlowych określonych w załączniku XII;
- c) sporządzić wykaz produktów, o których mowa w załączniku XII część III pkt 5 akapit drugi i w załączniku XII część VI akapit szósty lit. a), na podstawie orientacyjnych wykazów produktów, które państwa członkowskie uznają za odpowiadające na ich terytoriach produktom, o których mowa w załączniku XII część III pkt 5 akapit drugi i w załączniku XII część VI akapit szósty lit. a), które to wykazy państwa członkowskie przesyłają do Komisji;
- d) ustanowić zasady dotyczące wdrażania norm handlowych w odniesieniu do poszczególnych sektorów lub produktów, w tym szczegółowe zasady dotyczące pobierania próbek oraz metod analizy służących określaniu składu produktów;
- e) ustanowić zasady, dzięki którym można będzie ustalić, czy produkty zostały poddane procesom niezgodnym z dozwolonymi praktykami enologicznymi;
- f) ustanowić zasady dotyczące przeprowadzania kontroli zgodności z normami handlowymi w odniesieniu do poszczególnych sektorów lub produktów;
- g) ustanowić zasady dotyczące ustalenia poziomu tolerancji;
- h) przyjąć przepisy dotyczące organów odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli zgodności, jak również dotyczące treści i częstotliwości tych kontroli oraz etapu wprowadzania do obrotu, do którego się odnoszą;
- i) przyjąć niezbędne środki do wdrożenia odstępstwa określonego w art. 169.]

SEKCJA II

NAZWY POCHODZENIA, OZNACZENIA GEOGRAFICZNE I OKREŚLENIA TRADYCYJNE W SEKTORZE WINA

PODSEKCJA I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 173

Zakres

1. Przepisy dotyczące nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych określone w niniejszej sekcji mają zastosowanie do produktów, o których mowa w załączniku XII część II pkt 1, 3-6, 8, 9, 11, 15 i 16.
2. Podstawą przepisów, o których mowa w ust. 1, jest:
 - a) ochrona uzasadnionych interesów:
 - (i) konsumentów; oraz
 - (ii) producentów;
 - b) zagwarantowanie sprawnego funkcjonowania wewnętrznego rynku przedmiotowych produktów; oraz
 - c) promocja produktów wysokiej jakości przy zezwoleniu na krajowe środki wspierające politykę jakości.

PODSEKCJA II

NAZWY POCHODZENIA I OZNACZENIA GEOGRAFICZNE

Artykuł 174

Definicje

1. Do celów niniejszej podsekcji stosuje się następujące definicje:
 - a) „nazwa pochodzenia” oznacza nazwę regionu, określonego miejsca lub, w szczególnych przypadkach, kraju, która to nazwa służy do opisu produktu, o którym mowa w art. 173 ust. 1, spełniającego następujące wymogi:

- (i) jego jakość i cechy charakterystyczne są zasadniczo lub wyłącznie związane ze szczególnym środowiskiem geograficznym z właściwymi dla niego czynnikami przyrodniczymi oraz ludzkimi;
 - (ii) winogrona, z których jest produkowany, pochodzą wyłącznie z tego obszaru geograficznego;
 - (iii) jego produkcja odbywa się na tym obszarze geograficznym; oraz
 - (iv) otrzymywany jest z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera*;
- b) „oznaczenie geograficzne” oznacza nazwę regionu, określonego miejsca lub, w szczególnych przypadkach, kraju, która to nazwa służy do opisu produktu, o którym mowa w art. 173 ust. 1, spełniającego następujące wymogi:
- (i) posiada szczególną jakość, reputację lub inne cechy charakterystyczne, które można przypisać temu pochodzeniu geograficznemu;
 - (ii) przynajmniej 85 % winogron, z których jest produkowany, pochodzi wyłącznie z tego obszaru geograficznego;
 - (iii) jego produkcja odbywa się na tym obszarze geograficznym; oraz
 - (iv) otrzymywany jest z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera* lub z krzyżówki tych gatunków z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*.
2. Niektóre tradycyjne używane nazwy stanowią nazwę pochodzenia, w przypadku gdy:
- a) oznaczają wino;
 - b) odnoszą się do nazwy geograficznej;
 - c) spełniają wymogi, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iv); oraz
 - d) przechodzą procedurę obejmowania ochroną nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, o których mowa w niniejszej podsekcji.
3. Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne, w tym odnoszące się do obszarów geograficznych w krajach trzecich, kwalifikują się do ochrony w Unii na podstawie przepisów określonych w niniejszej podsekcji.

Artykuł 175

Zawartość wniosków o objęcie nazwy ochroną

1. Wnioski o objęcie ochroną nazw jako nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych obejmują dokumentację techniczną zawierającą:
- a) nazwę, która ma być chroniona;
 - b) nazwę i adres wnioskodawcy;

- c) specyfikację produktu, o której mowa w ust. 2; oraz
 - d) jednolity dokument streszczający specyfikację produktu, o której mowa w ust. 2.
2. Specyfikacja produktu umożliwia zainteresowanym stronom kontrolę odpowiednich warunków produkcji objętej nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym.

Zawiera ona co najmniej:

- a) nazwę, która ma być chroniona;
- b) opis wina (win):
 - (i) dla win objętych nazwą pochodzenia – jego najważniejsze analityczne i organoleptyczne cechy charakterystyczne;
 - (ii) dla win z oznaczeniem geograficznym – jego najważniejsze analityczne cechy charakterystyczne oraz ocenę lub oznaczenie jego organoleptycznych cech charakterystycznych;
- c) w stosownych przypadkach – szczególne praktyki enologiczne stosowane przy produkcji wina (win), a także ograniczenia obowiązujące w przypadku produkcji tego (tych) wina (win);
- d) wytyczenie granic danego obszaru geograficznego;
- e) maksymalną wydajność z hektara;
- f) wskazanie odmiany lub odmian winorośli, z których otrzymuje się wino lub wina;
- g) szczegóły określające związek, o którym mowa w art. 174 ust. 1 lit. a) ppkt (i) lub, w stosownych przypadkach, w art. 174 ust. 1 lit. b) ppkt (i);
- h) obowiązujące wymogi ustanowione w przepisach Unii lub krajowych lub, jeżeli tak przewidziały państwa członkowskie, przez organizację zarządzającą chronioną nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym przy uwzględnieniu faktu, że wymogi te powinny być obiektywne, niedyskryminujące i zgodne z prawem Unii;
- i) nazwę i adres organów lub jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu oraz ich szczegółowe zadania.

Artykuł 176

Wniosek o objęcie ochroną w odniesieniu do obszaru geograficznego w państwie trzecim

1. W przypadku gdy wniosek o objęcie ochroną dotyczy obszaru geograficznego w państwie trzecim, oprócz elementów przewidzianych w art. 175, zawiera on dowód, że dana nazwa jest chroniona w jego kraju pochodzenia.

2. Przedmiotowy wniosek przesyłany jest Komisji albo bezpośrednio przez wnioskodawcę, albo za pośrednictwem władz zainteresowanego kraju trzeciego.
3. Wniosek o objęcie ochroną składany jest w jednym z języków urzędowych Unii lub dołącza się do niego uwierzytelnione tłumaczenie na jeden z tych języków.

Artykuł 177

Wnioskodawcy

1. Każda zainteresowana grupa producentów lub w wyjątkowych przypadkach jeden producent może złożyć wniosek o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego. Inne zainteresowane strony mogą przyłączyć się do wniosku.
2. Producenci mogą składać wnioski o objęcie ochroną jedynie w odniesieniu do win, które produkują.
3. W przypadku nazwy określającej transgraniczny obszar geograficzny lub tradycyjnej nazwy związanej z transgranicznym obszarem geograficznym, można złożyć wspólny wniosek.

Artykuł 178

Wstępna procedura krajowa

1. Wnioski o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego win na podstawie art. 174, pochodzące z Unii, są przedmiotem wstępnej procedury krajowej, na podstawie niniejszego artykułu.
2. Wniosek o objęcie ochroną składa się w państwie członkowskim, z którego terytorium pochodzi nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.
3. Państwo członkowskie sprawdza wniosek o objęcie ochroną w celu stwierdzenia, czy spełnia on warunki określone w niniejszej podsekcji.

Państwo członkowskie przeprowadza krajową procedurę zapewniając odpowiednią publikację wniosku oraz przewidując okres przynajmniej dwóch miesięcy od daty publikacji na zgłoszenie sprzeciwu wobec zaproponowanej ochrony przez dowolną osobę fizyczną lub prawną, która ma uzasadniony interes, mającą siedzibę lub zamieszkałą na terytorium danego państwa, poprzez przedstawienie odpowiednio uzasadnionego oświadczenia danemu państwu członkowskiemu.

4. Jeśli państwo członkowskie uważa, że nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne nie spełniają odpowiednich wymagań, w tym istnieje możliwość, że są one zasadniczo niezgodne z prawodawstwem Unii, to odrzuca wniosek.
5. Jeśli państwo członkowskie uważa, że spełnione są odpowiednie wymagania to:

- a) publikuje jednolity dokument oraz specyfikację produktu przynajmniej w internecie; oraz
- b) przekazuje Komisji wniosek o objęcie ochroną zawierający:
 - (i) nazwę i adres wnioskodawcy;
 - (ii) jednolity dokument, o którym mowa w art. 175 ust. 1 lit. d);
 - (iii) deklarację państwa członkowskiego stwierdzającą, że wniosek złożony przez wnioskodawcę spełnia wymagane warunki; oraz
 - (iv) odesłanie do publikacji, o której mowa w lit. a).

Informacje, o których mowa w lit. b) akapit pierwszy, przekazywane są w jednym z języków urzędowych Unii lub dołącza się do nich uwierzytelnione tłumaczenie na jeden z tych języków.

6. Od dnia 1 sierpnia 2009 r. w państwach członkowskich mają obowiązywać prawa, rozporządzenia lub przepisy administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z art. 118f rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 oraz z niniejszym artykułem.
7. W przypadku gdy dane państwo członkowskie nie ma krajowego prawodawstwa dotyczącego ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, może ono, wyłącznie na zasadach przejściowych, przyznać nazwie ochronę na podstawie warunków niniejszej podsekcji na szczeblu krajowym ze skutkiem od dnia złożenia wniosku w Komisji. Taka tymczasowa ochrona krajowa wygasa w dniu, w którym na mocy tej podsekcji zostanie podjęta decyzja co do rejestracji nazwy lub odmowy jej ochrony.

Artykuł 179

Rozpatrywanie wniosków przez Komisję

1. Komisja podaje do wiadomości publicznej datę złożenia wniosku o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.
2. Komisja sprawdza, czy wnioski o objęcie ochroną, o których mowa w art. 178 ust. 5, spełniają warunki określone w niniejszej podsekcji.
3. Jeśli Komisja uważa, że warunki określone w niniejszej podsekcji są spełnione, podejmuje – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – decyzję o publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 175 ust. 1 lit. d), oraz odesłania do publikacji specyfikacji produktu, o której mowa w art. 178 ust. 5.
4. Jeśli Komisja uważa, że warunki określone w niniejszej podsekcji nie są spełnione, podejmuje – w drodze aktów wykonawczych – decyzję o odrzuceniu wniosku.

Artykuł 180

Procedura sprzeciwu

W ciągu dwóch miesięcy od daty publikacji przewidzianej w art. 179 ust. 3 każde państwo członkowskie lub państwo trzecie, lub każda osoba fizyczna lub prawna, która ma uzasadniony interes, mająca siedzibę lub zamieszkała na terytorium państwa członkowskiego innego niż wnioskujące o objęcie ochroną lub na terytorium państwa trzeciego, może zgłosić sprzeciw wobec zaproponowanego objęcia ochroną poprzez przedstawienie Komisji odpowiednio uzasadnionego oświadczenia odnoszącego się do warunków kwalifikowalności ustanowionych w niniejszej podsekcji.

W przypadku osoby fizycznej lub prawnej mającej siedzibę lub zamieszkałej w kraju trzecim, takie oświadczenie należy złożyć, bezpośrednio lub za pośrednictwem władz zainteresowanego kraju trzeciego, w terminie dwóch miesięcy, o których mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 181

Decyzja o objęciu ochroną

Na podstawie posiadanych informacji i po zakończeniu procedury sprzeciwu, o której mowa w art. 180, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – podejmuje decyzję o objęciu ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego spełniających warunki określone w niniejszej podsekcji i zasadniczo zgodnych z prawem Unii, lub o odrzuceniu wniosku, który nie spełnia tych warunków.

Artykuł 182

Homonimy

1. Nazwa, w odniesieniu do której złożono wniosek, homonimiczna lub częściowo homonimiczna w stosunku do nazwy już zarejestrowanej na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących sektora wina, jest rejestrowana z należyтым uwzględnieniem miejscowego i tradycyjnego użycia oraz ryzyka błędnego zrozumienia.

Nazwa homonimiczna prowadząca do błędnego przekonania konsumenta, że produkty pochodzą z innego terytorium, nie podlega rejestracji nawet w przypadku, gdy ta nazwa i jej brzmienie są dokładnie takie same jak nazwa faktycznego terytorium, regionu lub miejsca pochodzenia danych produktów.

Stosowanie zarejestrowanej nazwy homonimicznej uwarunkowane jest istnieniem rzeczywistego wystarczającego rozróżnienia między później rejestrowaną nazwą homonimiczną a nazwą już zamieszczoną w rejestrze, z uwzględnieniem konieczności równego traktowania zainteresowanych producentów i uniknięcia sytuacji, w której konsument mógłby zostać wprowadzony w błąd.

2. Ustęp 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli nazwa, w odniesieniu do której składany jest wniosek, jest homonimiczna lub częściowo homonimiczna z oznaczeniem geograficznym chronionym na mocy ustawodawstwa państw członkowskich.

Państwa członkowskie nie rejestrują nietożsamyh nazw geograficznych w celach ochrony na mocy ich odnośnego ustawodawstwa dotyczącego oznaczeń geograficznych, jeśli nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne jest chronione w Unii na mocy prawa Unii odnoszącego się do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych.

3. W przypadku gdy nazwa odmiany winorośli zawiera chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, nazwy tej nie stosuje się do celów oznaczania produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, chyba że Komisja – w drodze aktów delegowanych – postanowi inaczej w celu uwzględnienia praktyk związanych z etykietowaniem.
4. Ochrona nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów objętych art. 174 pozostaje bez uszczerbku dla chronionych oznaczeń geograficznych mających zastosowanie do napojów spirytusowych w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008³² i *vice versa*.

Artykuł 183

Podstawy odmowy objęcia ochroną

1. Nazwy, które stały się nazwami własnymi, nie są objęte ochroną jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

Do celów niniejszej podsekcji „nazwa, która stała się nazwą rodzajową” oznacza nazwę wina, która – pomimo że związana jest z miejscem lub regionem, w którym dany produkt był pierwotnie produkowany lub wprowadzany do obrotu – stała się nazwą zwyczajową danego wina w Unii.

W celu ustalenia, czy nazwa stała się nazwą rodzajową, czy też nie, brane są pod uwagę wszystkie odpowiednie czynniki, w szczególności:

- a) bieżąca sytuacja w Unii, zwłaszcza w obszarach konsumpcji;
 - b) odnośne prawodawstwo unijne lub krajowe.
2. Nazwa nie jest chroniona jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne jeśli w świetle reputacji i renomy znaku towarowego ochrona mogłaby wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina.

³² Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16.

Artykuł 184

Związek ze znakami towarowymi

1. Jeśli nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne są objęte ochroną na mocy niniejszego rozporządzenia, wniosek o rejestrację znaku towarowego odnoszący się do jednej z sytuacji, o których mowa w art. 185 ust. 2, dotyczący produktu należącego do jednej z kategorii wymienionych w załączniku XII część II jest odrzucany, jeżeli złożenie wniosku o rejestrację znaku towarowego nastąpiło po dacie przedłożenia Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego oraz nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne zostały następnie objęte ochroną.

Znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem akapitu pierwszego są unieważniane.

2. Nie naruszając przepisów art. 183 ust. 2, znak towarowy, którego stosowanie odpowiada jednej z sytuacji, o których mowa w art. 185 ust. 2, i którego dotyczy wniosek, zarejestrowany lub ustanowiony poprzez używanie, jeżeli taka możliwość dopuszczona jest przez odnośne prawodawstwo, na terytorium Unii przed datą przedłożenia Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, może pozostać w użyciu, a jego okres stosowania może zostać przedłużony niezależnie od ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub cofnięcia, jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE³³ lub w rozporządzeniu Rady (WE) nr 207/2009³⁴.

W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego równoległe do stosowania odpowiednich znaków towarowych.

Artykuł 185

Ochrona

1. Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne mogą być stosowane przez wszelkie podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu wino, które zostało wyprodukowane zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu.
2. Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne oraz wina używające tych chronionych nazw zgodnie ze specyfikacją produktu są chronione przed:
 - a) wszelkim bezpośrednim lub niebezpośrednim wykorzystaniem chronionej nazwy w celach handlowych:
 - (i) przez porównywalne produkty niezgodne ze specyfikacją produktu objętego chronioną nazwą; lub

³³ Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25.

³⁴ Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1.

- (ii) jeśli takie zastosowanie wykorzystuje reputację nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego;
 - b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli prawdziwe pochodzenie produktu lub usługi jest podane lub chroniona nazwa jest przetłumaczona lub towarzyszą jej określenia takie jak: „styl”, „typ”, „metoda”, „jak produkowane w”, „imitacja”, „smak”, „jak” lub tym podobne;
 - c) wszelkim innym nieprawdziwym lub wprowadzającym w błąd oznaczeniem miejsca wytworzenia, pochodzenia, charakteru lub zasadniczych cech produktu, na wewnętrznym lub zewnętrznym opakowaniu, w materiałach reklamowych lub dokumentach związanych z danym wyrobem winiarskim, oraz pakowaniem produktu w pojemnik, który mógłby błędnie sugerować miejsce pochodzenia wyrobu;
 - d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.
3. Chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne nie stają się w Unii nazwami rodzajowymi w rozumieniu art. 183 ust. 1.
4. Państwa członkowskie podejmują kroki niezbędne do zaprzestania niezgodnego z prawem stosowania chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 186

Rejestr

Komisja sporządza i prowadzi publicznie dostępny elektroniczny rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych dla wina.

Artykuł 187

Wyznaczanie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za kontrole w odniesieniu do zobowiązań ustanowionych w niniejszej podsekcji na podstawie kryteriów określonych w art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004³⁵.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby każdy podmiot spełniający wymogi niniejszej podsekcji miał prawo do objęcia systemem kontroli.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o właściwym organie lub organach, o których mowa w ust. 1. Komisja podaje ich nazwy i adresy do publicznej wiadomości i uaktualnia je okresowo.

³⁵ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

Kontrola zgodności ze specyfikacją produktu

1. W odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych odnoszących się do obszaru geograficznego znajdującego się w Unii, roczna weryfikacja zgodności ze specyfikacją produktu w trakcie produkcji oraz w trakcie lub po rozlewie wina zapewniana jest przez:
 - a) właściwy organ lub organy, o których mowa w art. 187 ust. 1; lub
 - b) jeden lub kilka organów odpowiedzialnych za kontrolę w rozumieniu art. 2 akapit drugi pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, działających jako organy kontrolujące produkty na podstawie kryteriów określonych w art. 5 tego rozporządzenia.

Koszty takiej weryfikacji są ponoszone przez podmioty gospodarcze będące jej przedmiotem.

2. W odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych odnoszących się do obszaru geograficznego znajdującego się w kraju trzecim, roczna weryfikacja zgodności ze specyfikacją produktu w trakcie produkcji oraz w trakcie rozlewu wina lub po nim zapewniana jest przez:
 - a) jeden lub kilka organów publicznych wyznaczonych przez państwo trzecie; lub
 - b) jedną lub kilka jednostek certyfikujących.
3. Jednostki certyfikujące, o których mowa w ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. b), spełniają wymogi europejskiej normy EN 45011 lub wytycznej 65 ISO/IEC (wymogi ogólne dla jednostek prowadzących systemy certyfikacji produktów) i są akredytowane na podstawie tych norm.
4. Jeśli organ lub organy, o których mowa w ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a), weryfikują zgodność ze specyfikacją produktu, gwarantują stosowny obiektywizm i bezstronność oraz mają do dyspozycji wykwalifikowany personel i zasoby potrzebne do realizacji swoich zadań.

Zmiany specyfikacji produktu

1. Wnioskodawca spełniający warunki art. 177 może wystąpić o zatwierdzenie zmiany specyfikacji produktu chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego, w szczególności, aby uwzględnić rozwój wiedzy naukowo-technicznej lub korektę granic obszaru geograficznego, o którym mowa w art. 175 ust. 2 akapit drugi lit. d). Wnioski zawierają opis i uzasadnienie zmian, o które się występuje.

2. W przypadku gdy proponowana zmiana obejmuje jedną lub kilka zmian do jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 175 ust. 1 lit. d), art. 178-181 stosuje się odpowiednio do wniosku o zmianę specyfikacji. Jeżeli jednak proponowana zmiana jest niewielka, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – podejmuje decyzję, czy zatwierdzić wniosek bez stosowania procedury ustanowionej w art. 179 ust. 2 i art. 180, i w przypadku zgody przystępuje do publikacji elementów, o których mowa w art. 179 ust. 3.
3. Jeśli proponowana zmiana nie pociąga za sobą żadnych zmian jednolitego dokumentu, to stosuje się następujące zasady:
 - a) jeśli obszar geograficzny znajduje się w danym państwie członkowskim, przedmiotowe państwo członkowskie wyraża opinię na temat zmiany oraz, jeśli zgadza się na tę zmianę, publikuje zmienioną specyfikację produktu i informuje Komisję o zatwierdzonych zmianach i ich powodach;
 - b) jeśli obszar geograficzny znajduje się w kraju trzecim, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – podejmuje decyzję, czy zatwierdzić proponowaną zmianę.

Artykuł 190

Unieważnienie ochrony

1. Z własnej inicjatywy lub na odpowiednio uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, kraju trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma uzasadniony interes, Komisja może podjąć decyzję o unieważnieniu ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, jeśli zgodność z odpowiednią specyfikacją produktu już nie jest zapewniona.

Artykuły 178-181 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 191

Istniejące chronione nazwy win

1. Nazwy win chronione na podstawie art. 51 i 54 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i art. 28 rozporządzenia Komisji (WE) nr 753/2002³⁶ są automatycznie chronione na mocy niniejszego rozporządzenia. Komisja odnotowuje je w rejestrze określonym w art. 186 niniejszego rozporządzenia.
2. W odniesieniu do chronionych nazw win, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie przekazują Komisji:
 - a) dokumentację techniczną określoną w art. 175 ust. 1;
 - b) krajowe decyzje o zatwierdzeniu.

³⁶ Dz.U. L 118 z 4.5.2002, s. 1.

3. Nazwy win, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do których nie przedłożono do dnia 31 grudnia 2011 r. informacji, o których mowa w ust. 2, tracą ochronę na mocy niniejszego rozporządzenia. Komisja podejmuje – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – odpowiednie kroki formalne w celu usunięcia tych nazw z rejestru określonego w art. 186.
4. Artykułu 190 nie stosuje się w odniesieniu do istniejących chronionych nazw win, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja może z własnej inicjatywy – w drodze aktów wykonawczych – podjąć decyzję o unieważnieniu ochrony chronionych nazw win, o których mowa w ust. 1, jeśli nie spełniają one warunków ustanowionych w art. 174.

Artykuł 192

Oplaty

Państwa członkowskie mogą pobierać opłatę na pokrycie kosztów ponoszonych przez nie w związku z rozpatrywaniem wniosków o objęcie ochroną, pisemnych zgłoszeń zastrzeżeń, wniosków o zmianę i wniosków o anulowanie na mocy niniejszej podsekcji.

Artykuł 193

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia specyficznych uwarunkowań produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym Komisja – w drodze aktów delegowanych – może przyjąć:
 - a) zasady wyznaczania obszaru geograficznego; oraz
 - b) definicje, ograniczenia i odstępstwa dotyczące produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym.
2. W celu zapewnienia jakości i identyfikowalności produktów Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć warunki na jakich specyfikacja produktu może zawierać dodatkowe wymogi, o których mowa w art. 175 ust. 5 lit. h).
3. W celu zagwarantowania praw lub uzasadnionego interesu producentów lub podmiotów gospodarczych Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
 - a) określić w jakich przypadkach każdy producent może złożyć wniosek o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego;
 - b) przyjąć ograniczenia dotyczące charakteru wnioskodawcy, który może złożyć wniosek o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego;
 - c) przyjąć szczególne środki dotyczące procedur krajowych stosowane do wniosków transgranicznych;

- d) określić termin składania wniosku lub zgłoszenia;
 - e) określić termin, od którego obowiązuje ochrona;
 - f) ustalić warunki na jakich zmianę należy uznać za drobną w rozumieniu art. 189 ust. 2;
 - g) określić termin wejścia w życie zmiany.
- 4. W celu zagwarantowania odpowiedniej ochrony Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć ograniczenia dotyczące chronionej nazwy.
 - 5. W celu zapobieżenia stosowaniu chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych niezgodnie z prawem Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić działania, jakie państwa członkowskie mają wdrożyć w tym zakresie.
 - 6. W celu zagwarantowania skuteczności kontroli określonych w niniejszej podsekcji Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć wszelkie niezbędne środki dotyczące powiadamiania właściwych organów przez podmioty gospodarcze.
 - 7. W celu zagwarantowania, że podmioty gospodarcze i właściwe organy nie poniosą szkody w związku ze stosowaniem niniejszej podsekcji w odniesieniu do nazw win, które objęto ochroną przed dniem 1 sierpnia 2009 r., Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy przejściowe dotyczące:
 - a) nazw win, które państwa członkowskie uznały za nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficzne przed dniem 1 sierpnia 2009 r.
 - b) wstępnej procedury krajowej;
 - c) win wprowadzonych do obrotu lub opatrzonych etykietą przed określoną datą; oraz
 - d) zmian specyfikacji produktów.

Artykuł 194

Uprawnienia wykonawcze

- 1. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą podsekcją dotyczące:
 - a) informacji, które należy podać w specyfikacji produktu w odniesieniu do związku między obszarem geograficznym a produktem końcowym;
 - b) udostępniania opinii publicznej wyników decyzji o objęciu ochroną lub odrzuceniu wniosku;
 - c) stworzenia i prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 186;

- d) zmiany z chronionej nazwy pochodzenia na chronione oznaczenie geograficzne;
 - e) składania wniosków transgranicznych;
 - f) kontroli i weryfikacji, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie, obejmujących badania.
2. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą podsekcją w odniesieniu do procedury, obejmujące dopuszczalność, dotyczące rozpatrywania wniosków o objęcie ochroną lub wniosków o zatwierdzenie zmian ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, jak również procedury, obejmujące dopuszczalność, wniosków dotyczących sprzeciwu, anulowania, zmiany charakteru ochrony oraz przedkładania informacji dotyczących istniejących chronionych nazw win, w szczególności w odniesieniu do:
- a) wzorów dokumentów i formatu przekazywania danych;
 - b) terminów,
 - c) szczegółowych informacji dotyczących faktów, dowodu i dokumentów towarzyszących, które należy składać wraz z wnioskiem lub zgłoszeniem.

Artykuł 195

Akty wykonawcze przyjmowane bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1

W przypadku gdy wniosek lub zgłoszenie zostaną uznane za niedopuszczalne, Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – podejmuje decyzję o odrzuceniu ich jako niedopuszczalnych.

PODSEKCJA III

OKREŚLENIA TRADYCYJNE

Artykuł 196

Definicja

„Określenie tradycyjne” oznacza określenie produktów, o których mowa w art. 173 ust. 1, tradycyjnie używane w państwach członkowskich, aby oznaczyć:

- a) że produkt ma chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne na mocy prawa Unii lub prawa państwa członkowskiego; lub
- b) produkcję, metodę dojrzewania lub jakość, kolor, rodzaj miejsca lub szczególne wydarzenie historyczne związane z produktami o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym.

Article 197

Ochrona

1. Chronionego określenia tradycyjnego można używać wyłącznie w odniesieniu do produktu, który został wyprodukowany zgodnie z definicją, o której mowa w art. 196.

Określenia tradycyjne są chronione przed użyciem niezgodnym z prawem.

Państwa członkowskie podejmują kroki konieczne do powstrzymania niezgodnego z prawem stosowania chronionych określeń tradycyjnych.

2. Określenia tradycyjne nie stają się nazwami rodzajowymi w Unii.

Artykuł 198

Przekazane uprawnienia

1. W celu zagwarantowania odpowiedniej ochrony Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące języka oraz pisowni nazwy, która ma być chroniona.
2. Z celu zagwarantowania praw lub uzasadnionego interesu producentów lub podmiotów gospodarczych Komisja – w drodze aktów delegowanych – może określić:
 - a) charakter wnioskodawców, którzy mogą ubiegać się o ochronę określenia tradycyjnego;
 - b) warunki ważności wniosku o uznanie określenia tradycyjnego;
 - c) podstawy sprzeciwu wobec zaproponowanego uznania określenia tradycyjnego;
 - d) zakres ochrony, obejmujący związek ze znakami towarowymi, chronionymi określeniami tradycyjnymi, chronionymi nazwami pochodzenia lub chronionymi oznaczeniami geograficznymi, homonimami lub niektórymi nazwami winorośli;
 - e) podstawy anulowania określenia tradycyjnego;
 - f) termin składania wniosku lub zgłoszenia.
3. W celu uwzględnienia specyfiki handlu między Unią a niektórymi państwami trzecimi Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć warunki, na jakich określenia tradycyjne mogą być używane dla produktów z państw trzecich oraz ustanowić odstępstwa od art. 196.

4. W celu zapobieżenia stosowaniu określeń tradycyjnych niezgodnie z prawem Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić działania, jakie państwa członkowskie mają wdrożyć w tym zakresie.

Artykuł 199

Uprawnienia wykonawcze

1. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą podsekcją w odniesieniu do procedury, obejmujące dopuszczalność, rozpatrywania wniosków o objęcie ochroną lub wniosków o zatwierdzenie zmian określenia tradycyjnego, jak również procedury, obejmujące dopuszczalność, wniosków dotyczących sprzeciwu lub anulowania, w szczególności w odniesieniu do:
 - a) wzorów dokumentów i formatu przekazywania danych;
 - b) terminów,
 - c) szczegółowych informacji dotyczących faktów, dowodu i dokumentów towarzyszących, które należy składać wraz z wnioskiem lub zgłoszeniem.
2. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – podejmuje decyzję o przyjęciu lub odrzuceniu wniosku o objęcie ochroną określenia tradycyjnego lub wnioskuje o zmianę określenia tradycyjnego lub o anulowanie ochrony określenia tradycyjnego.
3. W odniesieniu do określenia tradycyjnego będącego przedmiotem wniosku, który został przyjęty, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – ustanawia ochronę, w szczególności poprzez dokonanie jego klasyfikacji na podstawie art. 196 lit. a) lub b) oraz publikację jego definicji lub warunków stosowania.

Artykuł 200

Akty wykonawcze przyjmowane bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1

W przypadku, gdy wniosek lub zgłoszenie zostaną uznane za niedopuszczalne, Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – podejmuje decyzję o odrzuceniu ich jako niedopuszczalnych.

SEKCJA III

ETYKIETOWANIE I PREZENTACJA PRODUKTÓW W SEKTORZE WINA

Artykuł 201

Definicja

Do celów niniejszej sekcji:

- a) „etykietowanie” oznacza wszelkie słowa, dane szczegółowe, znaki towarowe, znaki firmowe, elementy graficzne lub symbole umieszczone na wszelkich opakowaniach, dokumentach, zawiadomieniach, etykietach, pierścieniach lub zamknięciach towarzyszących danemu produktowi lub odnoszących się do niego;
- b) „prezentacja” oznacza wszelkie informacje przekazywane konsumentom za pomocą opakowania danego produktu, w tym formę i typ butelek.

Artykuł 202

Stosowanie zasad horyzontalnych

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do etykietowania i prezentacji produktów wchodzących w ich zakres stosowania stosuje się dyrektywę 2008/95/WE, dyrektywę Rady 89/396/EWG³⁷, dyrektywę 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁸ i dyrektywę 2007/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁹.

Artykuł 203

Obowiązkowe dane szczegółowe

- 1. Etykietowanie i prezentacja produktów, o których mowa w załączniku XII część II pkt 1-11, 13, 15 i 16, wprowadzanych do obrotu w Unii lub przeznaczonych na wywóz, obejmuje następujące obowiązkowe dane szczegółowe:
 - a) oznaczenie kategorii produktu winiarskiego na podstawie załącznika XII część II;
 - b) dla win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym:
 - (i) termin „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne”; oraz
 - (ii) chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;
 - c) rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu,
 - d) wskazanie miejsca wytworzenia;
 - e) wskazanie podmiotu dokonującego butelkowania lub, w przypadku wina musującego, wina musującego gazowanego, gatunkowego wina musującego lub gatunkowego aromatyzowanego wina musującego – nazwy producenta lub dostawcy;
 - f) wskazanie importera w przypadku win importowanych; oraz

³⁷ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 21.

³⁸ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

³⁹ Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 17.

- g) w przypadku wina musującego, wina musującego gazowanego, gatunkowego wina musującego lub gatunkowego aromatyzowanego wina musującego – wskazanie zawartości cukru.
2. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. a) odesłanie do kategorii produktu winiarskiego może zostać pominięte w przypadku win, których etykiety zawierają chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne.
 3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. b) odesłanie do terminów „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne” może zostać pominięte w następujących przypadkach:
 - a) gdy określenie tradycyjne, o którym mowa w art. 196 lit. a), jest umieszczone na etykiecie;
 - b) w wyjątkowych okolicznościach, które określi Komisja – w drodze aktów delegowanych – w celu uwzględnienia praktyk związanych z etykietowaniem.

Artykuł 204

Fakultatywne dane szczegółowe

1. Etykietowanie i prezentacja produktów, o których mowa w art. 203 ust. 1, może w szczególności obejmować następujące fakultatywne dane szczegółowe:
 - a) rocznik;
 - b) nazwę jednej lub kilku odmian winorośli;
 - c) w przypadku win innych niż te, o których mowa w art. 203 ust. 1 lit. g), informacje na temat zawartości cukru;
 - d) dla win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, określenia tradycyjne, o których mowa w art. 196 lit. b);
 - e) unijny symbol oznaczający chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;
 - f) określenia odnoszące się do niektórych metod produkcji;
 - g) dla win opatrzonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym nazwę innej jednostki geograficznej mniejszej lub większej niż obszar, któremu przyznano nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.
2. Nie naruszając przepisów art. 182 ust. 3, odnośnie do stosowania danych szczegółowych, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), w stosunku do win bez chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego:

- a) państwa członkowskie wprowadzają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne zapewniające procedury certyfikacji, zatwierdzania i kontroli, tak by zagwarantować prawdziwość danych informacji;
- b) na podstawie niedyskryminujących i obiektywnych kryteriów i z należyтым uwzględnieniem uczciwej konkurencji, państwa członkowskie mogą sporządzać wykazy wyłączonych odmian winorośli dla win produkowanych z odmian winorośli na ich terytorium, w szczególności gdy:
 - (i) występuje ryzyko wprowadzenia konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina z uwagi na fakt, że dana odmiana winorośli stanowi integralną część istniejącej chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego;
 - (ii) należyte kontrole byłyby nieopłacalne z uwagi na fakt, że dana odmiana winorośli reprezentuje jedynie bardzo małą część winnic w danym państwie członkowskim;
- c) mieszanki win pochodzących z różnych państw członkowskich nie uprawniają do podawania na etykiecie odmiany lub odmian winorośli, o ile dane państwa członkowskie nie ustalą inaczej i nie zapewnią wykonalności stosownych procedur certyfikacji, zatwierdzania i kontroli.

Artykuł 205

Języki

1. Obowiązkowe i fakultatywne dane szczegółowe, o których mowa w art. 203 i 204, jeśli wyrażone są słownie, podawane są w jednym lub kilku językach urzędowych Unii.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 chroniona nazwa pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne lub określenie tradycyjne, o którym mowa w art. 196 lit. a), podawane są na etykiecie w języku lub językach obszarów, w odniesieniu do których stosuje się ochronę.

W przypadku gdy w zapisie chronionych nazw pochodzenia lub chronionych oznaczeń geograficznych lub szczególnych nazw krajowych używany jest alfabet inny niż łaciński, nazwa może również pojawić się w jednym lub kilku językach urzędowych Unii.

Artykuł 206

Wykonanie

Właściwe organy państw członkowskich podejmują działania w celu zagwarantowania, że produkt, o którym mowa w art. 203 ust. 1, nieopatrzony etykietą zgodnie z niniejszą sekcją nie jest wprowadzany do obrotu ani nie jest wycofywany z obrotu.

Przekazane uprawnienia

1. W celu zapewnienia zgodności z zasadami horyzontalnymi dotyczącymi etykietowania i prezentacji oraz uwzględnienia specyfiki sektora wina Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć definicje, przepisy i ograniczenia dotyczące:
 - a) prezentacji i stosowania na etykietach innych danych szczegółowych niż określone w niniejszej sekcji;
 - b) innych obowiązkowych danych szczegółowych, w szczególności:
 - (i) terminów wykorzystywanych do sformułowania obowiązkowych danych szczegółowych oraz warunków ich użycia;
 - (ii) terminów odnoszących się do gospodarstwa oraz warunków ich użycia;
 - (iii) przepisów dopuszczających ustanowienie przez państwa członkowskie będące producentami przepisów uzupełniających dotyczących obowiązkowych danych szczegółowych;
 - (iv) przepisów dopuszczających dalsze odstępstwa w uzupełnieniu tych, o których mowa w art. 203 ust. 2, w odniesieniu do pomijania odesłania do kategorii produktu winiarskiego; oraz
 - (v) przepisów dotyczących stosowania języków;
 - c) obowiązkowych danych szczegółowych, w szczególności:
 - (i) terminów wykorzystywanych do sformułowania fakultatywnych danych szczegółowych oraz warunków ich użycia;
 - (ii) przepisów dopuszczających ustanowienie przez państwa członkowskie będące producentami przepisów uzupełniających dotyczących fakultatywnych danych szczegółowych;
 - d) prezentacji, w szczególności:
 - (i) warunków stosowania niektórych kształtów butelek oraz wykazu niektórych szczególnych kształtów butelek;
 - (ii) warunków stosowania butelek i zamknięć typu „wino musujące”;
 - (iii) przepisów dopuszczających ustanowienie przez państwa członkowskie będące producentami przepisów uzupełniających dotyczących prezentacji;
 - (iv) przepisów dotyczących stosowania języków.

2. W celu zagwarantowania skuteczności procedur certyfikacji, zatwierdzania i kontroli ustanowionych w niniejszej sekcji Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć wszelkie niezbędne środki w tym zakresie.
3. W celu zagwarantowania uzasadnionego interesu podmiotów gospodarczych Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące tymczasowego etykietowania i prezentacji win opatrzonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, których przedmiotowa nazwa pochodzenia lub przedmiotowe oznaczenie geograficzne spełnia wymogi, o których mowa w art. 178 ust. 5.
4. W celu zagwarantowania, że podmioty gospodarcze nie poniosą szkody, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy przejściowe dotyczące wina, które opatrzone etykietą i wprowadzono do obrotu przed dniem 1 sierpnia 2009 r.
5. W celu zapobieżenia wprowadzania do obrotu w Unii lub wywozu produktów, które nie są opatrzone etykietą zgodnie z niniejszą sekcją, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić działania, jakie państwa członkowskie mają wdrożyć w tym zakresie.
6. W celu uwzględnienia specyficznych uwarunkowań handlu między Unią a niektórymi państwami trzecimi Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić odstępstwa od niniejszej sekcji.

Artykuł 208

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszą sekcją dotyczące procedur, powiadamiania i kryteriów technicznych.

ROZDZIAŁ II

Organizacje producentów, grupy producentów, organizacje międzybranżowe, organizacje podmiotów gospodarczych

SEKCJA I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 209

Organizacje producentów

Państwa członkowskie uznają organizacje producentów, które:

- a) skupiają producentów jednego z następujących sektorów:
 - (i) sektora chmielu;
 - (ii) sektora oliwy z oliwek i oliwek stołowych;
 - (iii) sektora owoców i warzyw w odniesieniu do rolników uprawiających jeden lub kilka produktów tego sektora lub produktów przeznaczonych wyłącznie do przetworzenia;
 - [(iv) sektora mleka i przetworów mlecznych;]
 - (v) sektora jedwabników;
- b) powstały z inicjatywy producentów;
- c) dążą do realizacji szczegółowego celu, który może, w szczególności, lub w odniesieniu do sektora owoców i warzyw, obejmować jeden lub kilka spośród następujących celów:
 - (i) zapewnienie planowania i dostosowywania produkcji do popytu, w szczególności w odniesieniu do jakości i ilości;
 - (ii) koncentracja dostaw i wprowadzanie do obrotu produktów wytwarzanych przez ich członków;
 - (iii) optymalizacja kosztów produkcji oraz ustabilizowanie cen producenta.

Państwa członkowskie mogą także uznać organizacje producentów powołane przez producentów jakiegokolwiek sektora, o którym mowa w art. 1, innego niż sektory, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), na warunkach określonych w lit. b) i c) tego akapitu.

Państwa członkowskie mogą, w odniesieniu do sektora wina, uznać organizacje producentów na warunkach określonych w akapicie pierwszym lit. b) i c), jeśli organizacje te przestrzegają zasad dotyczących zrzeszania się, które wymagają od ich członków w szczególności:

- a) stosowania przepisów przyjętych przez organizację producentów dotyczących sprawozdawczości produkcyjnej, produkcji, wprowadzania do obrotu i ochrony środowiska;
- b) dostarczania informacji wymaganych przez organizację producentów dla celów statystycznych, w szczególności w odniesieniu do obszarów uprawnych i zmian występujących na rynku;
- c) płacenia kar za naruszenie obowiązków nałożonych w ramach przepisów zrzeszenia.

Następujące cele szczegółowe w rozumieniu akapitu pierwszego lit. c) mogą być w szczególności realizowane przez sektor wina:

- a) promowanie i udzielanie pomocy technicznej w zakresie stosowania przyjaznych dla środowiska metod uprawy i technik produkcji;

- b) promowanie inicjatyw w celu zarządzania produktami ubocznymi powstającymi przy wytwarzaniu wina i zarządzania odpadami, zwłaszcza w celu ochrony jakości wody, gleby i krajobrazów oraz zachowania lub zachęcania do zachowania różnorodności biologicznej;
- c) prowadzenie badań nad zrównoważonymi metodami produkcji i rozwojem sytuacji rynkowej;
- d) przyczynianie się do realizacji programów wsparcia, o których mowa w niniejszej części tytuł I rozdział IV sekcja VII.

Artykuł 210

Organizacje międzybranżowe

1. Państwa członkowskie uznają organizacje międzybranżowe, które:
 - a) skupiają przedstawicieli działalności gospodarczej związanej z produkcją lub przetwórstwem produktów następujących sektorów lub związanej z handlem nimi:
 - (i) sektora oliwek stołowych i oliwy z oliwek;
 - (ii) sektora tytoniu;
 - b) powstały z inicjatywy wszystkich lub niektórych organizacji lub związków, które je tworzą;
 - c) dążą do określonego celu, który może w szczególności odnosić się do:
 - (i) koncentracji i koordynacji podaży i wprowadzania do obrotu produktów ich członków;
 - (ii) wspólnego dostosowania produkcji i przetwórstwa do wymagań rynku oraz ulepszenia produktu;
 - (iii) wspierania racjonalizacji i ulepszenia produkcji oraz przetwórstwa;
 - (iv) prowadzenia badań nad zrównoważonymi metodami produkcji i rozwojem sytuacji rynkowej.
2. Jeżeli organizacje międzybranżowe, o których mowa w ust. 1, prowadzą działalność na terytoriach kilku państw członkowskich, są one uznawane przez Komisję w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1.
3. Zgodnie z ust. 1 państwa członkowskie uznają również, w odniesieniu do sektora owoców i warzyw, lub mogą uznać, w przypadku sektora wina, organizacje międzybranżowe, które:

- a) skupiają przedstawicieli działalności gospodarczej związanej z produkcją lub przetwórstwem produktów sektora owoców i warzyw lub związanej z handlem nimi;
- b) są tworzone z inicjatywy wszystkich lub niektórych przedstawicieli, o których mowa w lit. a);
- c) realizują jedno, a w przypadku sektora owoców i warzyw dwa lub więcej z następujących działań w jednym lub kilku regionach Unii, uwzględniając interesy konsumentów oraz, bez uszczerbku dla innych sektorów, w sektorze wina, uwzględniając zdrowie publiczne i interesy konsumentów:
 - (i) poprawa znajomości oraz przejrzystości produkcji i rynku;
 - (ii) pomoc w celu lepszej koordynacji sposobu wprowadzania do obrotu owoców i warzyw, w szczególności poprzez prace badawcze i badania rynku;
 - (iii) sporządzanie znormalizowanych formularzy umów zgodnych z przepisami Unii;
 - (iv) pełniejsze wykorzystanie potencjału wyprodukowanych owoców i warzyw oraz potencjału produkcji w sektorze wina;
 - (v) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych dla dostosowania produkcji pod kątem produktów bardziej odpowiadających wymaganiom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony środowiska;
 - (vi) poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania produktów fitosanitarnych i innych środków produkcji oraz zapewnienia jakości produktu oraz ochrony gleby i wody;
 - (vii) opracowywanie metod i instrumentów mających na celu poprawę jakości produktu na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania do obrotu, a w przypadku sektora wina również fermentacji winiarskiej;
 - (viii) wykorzystywanie potencjału i ochrona rolnictwa ekologicznego, jak również nazw pochodzenia, znaków jakości i oznaczeń geograficznych;
 - (ix) promowanie produkcji zintegrowanej lub innych metod produkcji przyjaznych dla środowiska;
 - (x) w przypadku sektora owoców i warzyw – ustanawianie przepisów w odniesieniu do zasad produkcji i wprowadzania do obrotu, o których mowa w załączniku XIV pkt 2 i 3, które są surowsze niż przepisy wspólnotowe i krajowe;
 - (xi) w odniesieniu do sektora wina:

- dostarczanie informacji o szczególnych cechach wina o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym;
- zachęcanie do umiarkowanej i odpowiedzialnej konsumpcji wina oraz informowanie o szkodliwości ryzykownych zachowań konsumpcyjnych;
- prowadzenie działań na rzecz promocji wina, zwłaszcza w państwach trzecich.

[4. Państwa członkowskie mogą również uznać organizacje międzybranżowe, które:

- a) skupiają przedstawicieli działalności gospodarczej związanej z produkcją lub przetwórstwem produktów sektorów mleka i przetworów mlecznych lub związanej z handlem nimi;
- b) są tworzone z inicjatywy wszystkich lub niektórych przedstawicieli, o których mowa w lit. a);
- c) realizują co najmniej jedno z następujących działań w jednym lub kilku regionach Unii, uwzględniając interesy konsumentów:
 - (i) poprawa znajomości oraz przejrzystości produkcji i rynku, między innymi poprzez publikację danych statystycznych na temat cen, wielkości i czasu trwania zawartych wcześniej umów na dostawę mleka surowego oraz poprzez dostarczanie analiz potencjalnego rozwoju sytuacji na rynku w przyszłości na poziomie regionalnym lub krajowym;
 - (ii) pomoc w celu lepszej koordynacji sposobu wprowadzania do obrotu produktów sektora mleka i przetworów mlecznych, w szczególności poprzez prace badawcze i badania rynku;
 - (iii) sporządzanie znormalizowanych formularzy umów zgodnych z przepisami Unii;
 - (iv) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych dla dostosowania produkcji pod kątem produktów bardziej odpowiadających wymaganiom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony środowiska;
 - (v) poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania produktów ochrony zdrowia zwierząt i innych czynników produkcji;
 - (vi) rozwijanie metod i instrumentów służących podniesieniu jakości produktów na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania do obrotu;
 - (vii) wykorzystywanie potencjału rolnictwa ekologicznego oraz ochrona i promocja takiego rolnictwa, jak również nazw pochodzenia, znaków jakości i oznaczeń geograficznych; oraz

(viii) promowanie produkcji zintegrowanej lub innych metod produkcji przyjaznych dla środowiska.]

Artykuł 211

Wspólne przepisy dotyczące organizacji producentów i organizacji międzybranżowych

1. Artykuł 209 i art. 210 ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla uznawania przez państwa członkowskie na podstawie prawa krajowego i zgodnie z przepisami prawa Unii, odpowiednio, organizacji producentów lub organizacji międzybranżowych w każdym z sektorów, o których mowa w art. 1, z wyjątkiem sektorów, o których mowa w art. 209 akapit pierwszy lit. a) i w art. 210 ust. 1.
2. Organizacje producentów uznane lub zatwierdzone na podstawie rozporządzeń (WE) nr 865/2004, (WE) nr 1952/2005 i (EWG) nr 707/76 są uważane za uznane organizacje producentów zgodnie z art. 209 niniejszego rozporządzenia.

Organizacje międzybranżowe uznane lub zatwierdzone na podstawie rozporządzeń (EWG) nr 2077/92 i (WE) nr 865/2004 są uważane za uznane organizacje międzybranżowe zgodnie z art. 210 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 212

Organizacje podmiotów gospodarczych

Do celów niniejszego rozporządzenia w skład organizacji podmiotów gospodarczych wchodzi uznane organizacje producentów, uznane organizacje międzybranżowe lub uznane organizacje innych podmiotów gospodarczych w sektorze oliwek stołowych i oliwy z oliwek lub ich stowarzyszenia.

SEKCJA II

PRZEPISY DOTYCZĄCE ORGANIZACJI PRODUCENTÓW I ORGANIZACJI MIĘDZYBRANŻOWYCH ORAZ GRUP PRODUCENTÓW W SEKTORZE OWOCÓW I WARZYW

PODSEKCJA I

PRZEPISY DOTYCZĄCE ZRZESZANIA SIĘ ORGANIZACJI PRODUCENTÓW I ICH UZNAWANIA

Artykuł 213

Przepisy dotyczące zrzeszania się organizacji producentów

1. Przepisy dotyczące zrzeszania się organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw wymagają od producentów będących jej członkami w szczególności:
 - a) stosowania przepisów przyjętych przez organizację producentów dotyczących sprawozdawczości produkcyjnej, produkcji, wprowadzania do obrotu i ochrony środowiska;
 - b) przynależności, z tytułu wytwarzania produktu wymienionego w art. 209 akapit pierwszy lit. a) ppkt (iii) w danym gospodarstwie, do jednej tylko organizacji producentów;
 - c) wprowadzania do obrotu całej wspomnianej produkcji za pośrednictwem organizacji producentów;
 - d) dostarczania informacji wymaganych przez organizację producentów do celów statystycznych, w szczególności w odniesieniu do obszarów uprawnych, wielkości zbiorów i sprzedaży bezpośredniej;
 - e) wpłacania składek ustalonych w ramach zasad zrzeszania się, przeznaczonych na tworzenie i uzupełnianie funduszu operacyjnego określonego w art. 120.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 lit. c), w przypadku gdy organizacja producentów udzieliła zezwolenia i gdy jest to zgodne z przepisami i warunkami określonymi przez organizację producentów, producenci będący członkami mają prawo do:
 - a) sprzedaży konsumentom na ich własne potrzeby nie więcej niż określonej części ich produkcji lub produktów bezpośrednio w gospodarstwach lub poza nimi, przy czym część kwalifikująca się do takiej sprzedaży została ustalona przez państwa członkowskie na poziomie co najmniej 10 %;
 - b) wprowadzania do obrotu – we własnym zakresie lub za pośrednictwem innej organizacji producentów wyznaczonej przez ich własną organizację –

produktów w ilościach, które mają charakter marginalny w stosunku do wielkości produkcji ich organizacji przeznaczonej do obrotu;

- c) wprowadzania do obrotu – we własnym zakresie lub za pośrednictwem innej organizacji producentów wyznaczonej przez ich własną organizację – produktów, które ze względu na swoje właściwości zwykle nie są objęte działalnością handlową danej organizacji producentów.
3. Przepisy dotyczące zrzeszania się organizacji producentów określają ponadto:
- a) procedury związane z określaniem, przyjmowaniem i zmienianiem przepisów określonych w ust. 1;
 - b) zobowiązanie członków do wpłacania składek potrzebnych do finansowania organizacji producentów;
 - c) przepisy umożliwiające członkom-producentom demokratyczną kontrolę organizacji i jej decyzji;
 - d) kary za naruszenie zobowiązań określonych w przepisach dotyczących zrzeszania się, w szczególności za zaleganie ze składkami lub naruszenie zasad ustalonych przez organizację producentów;
 - e) zasady przyjmowania nowych członków, w szczególności minimalny okres członkostwa;
 - f) zasady prowadzenia rachunkowości i opracowywania budżetu niezbędne dla funkcjonowania organizacji.
4. Uważa się, że organizacje producentów w sektorze owoców i warzyw działają w imieniu swoich członków oraz reprezentują ich interesy w kwestiach ekonomicznych.

Artykuł 214

Uznawanie

1. Państwa członkowskie uznają za organizacje producentów w sektorze owoców i warzyw wszelkie podmioty prawne lub jasno określone części podmiotów prawnych, które wystąpiły o takie uznanie, pod warunkiem że:
- a) ich celem jest stosowanie zasad uprawy, technologii produkcji i praktyk w zakresie gospodarowania odpadami korzystnych dla środowiska, w szczególności w celu ochrony jakości zasobów wody, gleby i krajobrazu oraz zachowania lub stymulacji różnorodności biologicznej, oraz przestrzegają one wymogów określonych w art. 209 i 213 i są w stanie stosownie to udowodnić;
 - b) posiadają minimalną liczbę członków i skupiają minimalną wielkość lub wartość – którą mają określić państwa członkowskie – produkcji przeznaczonej do obrotu oraz są w stanie odpowiednio to udowodnić;

- c) istnieją wystarczające dowody na to, że są one w stanie właściwie prowadzić swą działalność, zarówno pod względem ram czasowych, jak i skuteczności i koncentracji dostaw; w tym celu państwa członkowskie mogą określić, które z produktów lub grup produktów wymienionych w art. 209 akapit pierwszy lit. a) ppkt (iii) powinny wchodzić w zakres działania organizacji producentów;
- d) skutecznie umożliwiają one swoim członkom uzyskanie wsparcia technicznego w zakresie stosowania przyjaznych dla środowiska metod uprawy;
- e) w razie potrzeby skutecznie zapewniają one swoim członkom środki techniczne umożliwiające zbiór, przechowywanie, pakowanie i wprowadzanie do obrotu ich produktów;
- f) zapewniają one właściwe zarządzanie swoją działalnością handlową i księgowością; oraz
- g) nie zajmują one dominującej pozycji na danym rynku, chyba że jest to niezbędne do wykonania celów art. 39 Traktatu.

2. Państwa członkowskie:

- a) w okresie trzech miesięcy od złożenia przez organizację producentów wniosku i wszystkich stosownych dokumentów potwierdzających, podejmują decyzję dotyczącą uznania organizacji producentów;
- b) w regularnych odstępach czasu przeprowadzają kontrole, aby upewnić się, czy organizacje producentów spełniają wymogi określone w niniejszym rozdziale, a w przypadku niespełnienia tych wymogów lub nadużyć dotyczących przepisów zawartych w niniejszym rozporządzeniu nakładają kary na te organizacje i, jeśli to konieczne, wycofują ich uznanie;
- c) raz na rok powiadamiają Komisję o każdej decyzji dotyczącej uznania, odmowy lub wycofania uznania.

PODSEKCJA II

ZRZESZANIE SIĘ ORGANIZACJI PRODUCENTÓW I GRUP PRODUCENTÓW

Artykuł 215

Zrzeszanie się organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw

Zrzeszenie organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw powstaje z inicjatywy uznanych organizacji producentów i może realizować którekolwiek z działań przypisanych organizacji producentów, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. W tym celu państwa członkowskie mogą uznać, w odpowiedzi na złożony wniosek, zrzeszenie organizacji producentów, jeżeli:

- a) dane państwo członkowskie uważa, że odnośne zrzeszenie jest zdolne do skutecznej realizacji tych działań; oraz
- b) zrzeszenie nie zajmuje dominującej pozycji na danym rynku, chyba że jest to niezbędne do wykonania celów art. 39 Traktatu.

Artykuł 213 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 216

Outsourcing

Państwa członkowskie mogą zezwolić uznanej organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw lub uznanemu zrzeszeniu organizacji producentów działającemu w tym sektorze na outsourcing któregokolwiek z działań, włącznie z outsourcingiem do jednostek zależnych, pod warunkiem że dostarczą one odnośnemu państwu członkowskiemu wystarczających dowodów, że jest to właściwy sposób na osiągnięcie celów danej organizacji producentów lub danego zrzeszenia organizacji producentów.

Artykuł 217

Grupy producentów w sektorze owoców i warzyw

1. W państwach członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. lub później, lub które są położone w najbardziej oddalonych regionach Unii, o których mowa w art. 349 ust. 2 Traktatu, lub na mniejszych wyspach Morza Egejskiego, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1405/2006, grupy producentów mogą być tworzone jako podmiot prawny lub jasno określone części podmiotów prawnych z inicjatywy rolników uprawiających jeden lub kilka produktów sektora owoców i warzyw lub produkty tego sektora przeznaczone wyłącznie do przetworzenia, w celu uzyskania decyzji o uznaniu ich za organizację producentów.

Takie grupy producentów mogą skorzystać z okresu przejściowego w celu spełnienia wymogów uznania jako organizacja producentów na podstawie art. 209.

W celu zakwalifikowania grupy przedstawiają one właściwemu państwu członkowskiemu podzielony na etapy plan dochodzenia do uznania, którego zatwierdzenie sygnalizuje początek okresu przejściowego, o którym mowa w akapicie drugim, i stanowi wstępne uznanie. Okres przejściowy nie może przekraczać pięciu lat.

2. Przed zatwierdzeniem planu uznawania państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoich zamiarach i ich przewidywanych skutkach finansowych.

PODSEKCJA III

ROZSZERZENIE PRZEPISÓW NA PRODUCENTÓW NA OKREŚLONYM OBSZARZE GOSPODARCZYM

Artykuł 218

Rozszerzenie przepisów

1. W przypadkach gdy organizacja producentów sektora owoców i warzyw, która działa na określonym obszarze gospodarczym, uznawana jest w odniesieniu do konkretnego produktu za reprezentatywną dla produkcji i producentów na tym obszarze, zainteresowane państwo członkowskie może na wniosek organizacji producentów zobowiązać producentów prowadzących działalność gospodarczą na tym obszarze, którzy nie należą do organizacji producentów, do przestrzegania następujących przepisów:
 - a) przepisów, o których mowa w art. 213 ust. 1 lit. a);
 - b) przepisów wymaganych do wdrożenia środków, o których mowa w art. 121 ust. 2 lit. c).

Akapit pierwszy stosuje się pod warunkiem, że przepisy te:

- a) obowiązywały przez okres co najmniej jednego roku gospodarczego;
- b) są ujęte w pełnym wykazie w załączniku XIV;
- c) będą obowiązywać najwyżej przez trzy lata gospodarcze.

Warunek, o którym mowa w akapicie drugim lit. a), nie ma jednak zastosowania, jeśli odnośne przepisy pokrywają się z przepisami ujętymi w załączniku XIV pkt 1, 3 i 5. W takim przypadku rozszerzenie przepisów nie może mieć zastosowania przez okres dłuższy niż jeden rok gospodarczy.

2. Do celów niniejszej podsekcji „obszar gospodarczy” oznacza strefę geograficzną utworzoną z przylegających lub sąsiadujących ze sobą regionów produkcyjnych, w których warunki produkcji i wprowadzania do obrotu są jednolite.

Państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz obszarów gospodarczych.

W ciągu miesiąca od powiadomienia Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – zatwierdza wykaz lub, po konsultacji z danym państwem członkowskim, podejmuje decyzję o zmianach, które muszą być przez to państwo wprowadzone. Komisja podaje zatwierdzony wykaz do wiadomości publicznej w sposób, jaki uzna za właściwy.

3. Organizacja producentów jest uważana za reprezentatywną w rozumieniu ust. 1, w przypadku gdy jej członkowie stanowią co najmniej 50 % producentów

na obszarze gospodarczym, na którym działa, i gdy skupia co najmniej 60 % wielkości produkcji tego obszaru. Nie naruszając przepisów ust. 5 przy wyliczaniu wymienionych wartości procentowych nie należy brać pod uwagę producentów lub produkcji produktów ekologicznych objętych do dnia 31 grudnia 2008 r. rozporządzeniem (EWG) nr 2092/91 oraz od dnia 1 stycznia 2009 r. rozporządzeniem (WE) nr 834/2007.

4. Przepisy obowiązujące wszystkich producentów na określonym obszarze gospodarczym:
 - a) nie są krzywdzące dla innych producentów w państwie członkowskim lub w Unii;
 - b) nie mają zastosowania w odniesieniu do produktów dostarczanych dla przetwórstwa na podstawie umowy zawartej przez rozpoczęciem roku gospodarczego, chyba że są one wyraźnie nimi objęte, z wyłączeniem zasad dotyczących sprawozdań w sprawie produkcji określonych w art. 213 ust. 1 lit. a);
 - c) nie mogą być sprzeczne z obowiązującymi przepisami Unii i krajowymi.
5. Przepisy nie mogą być wiążące dla producentów produktów ekologicznych objętych do dnia 31 grudnia 2008 r. rozporządzeniem (EWG) nr 2092/91 oraz od dnia 1 stycznia 2009 r. rozporządzeniem (WE) nr 834/2007, chyba że na taki środek wyraziło zgodę co najmniej 50 % tych producentów na obszarze gospodarczym, na którym działa organizacja producentów, a organizacja ta skupia co najmniej 60 % produkcji na danym obszarze.

Artykuł 219

Powiadamianie

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o przepisach, do których przestrzegania zobowiązały wszystkich producentów na określonym obszarze gospodarczym na podstawie art. 218 ust. 1. Komisja podaje te przepisy do wiadomości publicznej w sposób, jaki uzna za właściwy.

Artykuł 220

Uchylanie rozszerzenia przepisów

Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – podejmuje decyzję, że państwo członkowskie musi uchylić rozszerzenie przepisów, o którym zdecydowało to państwo członkowskie na podstawie art. 218 ust. 1:

- a) jeżeli uzna, że przedmiotowe rozszerzenie na innych producentów eliminuje konkurencję w znacznej części rynku wewnętrznego lub zagraża swobodnemu obrotowi towarów lub że cele art. 39 Traktatu są zagrożone;

- b) jeżeli uzna, że art. 101 ust. 1 Traktatu ma zastosowanie do przepisów rozszerzonych na innych producentów. Decyzja Komisji w odniesieniu do tych przepisów ma zastosowanie dopiero od dnia takiego ustalenia;
- c) jeżeli po dokonaniu kontroli uzna, że przepisy zawarte w niniejszej podsekcji nie były przestrzegane.

Artykuł 221

Składki producentów niebędących członkami

W przypadku stosowania art. 218 ust. 1, zainteresowane państwo członkowskie może zdecydować w oparciu o przedstawiony dowód, że producenci niebędący członkami są zobowiązani wobec organizacji producentów do płacenia części składek uiszczanych przez producentów będących członkami, jeśli są one wykorzystywane na pokrycie:

- a) kosztów administracyjnych wynikających ze stosowania zasad, o których mowa w art. 218 ust. 1;
- b) kosztów prac badawczych, badań rynku i promocji sprzedaży podejmowanych przez organizację lub zrzeszenie i przynoszących korzyści wszystkim producentom na tym obszarze.

Artykuł 222

Rozszerzenie przepisów dotyczących zrzeszania się organizacji producentów

Do celów niniejszej podsekcji wszelkie odniesienia do organizacji producentów rozumiane są jako odniesienia do uznanych zrzeszeń organizacji producentów.

PODSEKCJA IV

ORGANIZACJE MIĘDZYBRANŻOWE W SEKTORZE OWOCÓW I WARZYW

Artykuł 223

Uznawanie i wycofanie uznania

1. Jeżeli uzasadniają to struktury państwa członkowskiego, państwa członkowskie mogą uznać za organizacje międzybranżowe w sektorze owoców i warzyw wszystkie podmioty prawne utworzone na ich terytorium, które złożyły odpowiedni wniosek, pod warunkiem że:
 - a) prowadzą działalność w jednym lub kilku regionach w danym państwie członkowskim;
 - b) reprezentują znaczną część produkcji lub przetwórstwa owoców i warzyw oraz produktów uzyskiwanych w drodze przetworzenia owoców i warzyw lub

handlu nimi w danym regionie lub regionach i, jeżeli działają w więcej niż jednym regionie, mogą wykazać się minimalnym poziomem reprezentatywności w każdym regionie dla każdej z branż, które skupiają;

- c) prowadzą co najmniej dwa rodzaje działalności, o których mowa w art. 210 ust. 3 lit. c);
 - d) same nie zajmują się produkcją lub przetwórstwem lub wprowadzaniem do obrotu owoców i warzyw ani produktów uzyskanych w drodze przetworzenia owoców i warzyw;
 - e) nie są zaangażowane w żadne porozumienie, decyzję lub uzgodnione praktyki spośród określonych w art. 285 ust. 4.
2. Przed udzieleniem uznania państwo członkowskie powiadamia Komisję o organizacjach międzybranżowych, które złożyły wniosek o uznanie, dostarczając wszystkich istotnych informacji dotyczących ich reprezentatywności i różnorodnych działań, wraz ze wszystkimi innymi informacjami niezbędnymi do dokonania oceny.

Komisja może sprzeciwić się uznaniu w terminie dwóch miesięcy po powiadomieniu w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1.

3. Państwa członkowskie:

- a) decydują o tym, czy udzielić uznania w okresie trzech miesięcy od złożenia wniosku wraz ze wszystkimi odpowiednimi dokumentami towarzyszącymi;
- b) w regularnych odstępach czasu przeprowadzają kontrole, aby upewnić się, czy organizacja międzybranżowa spełnia przepisy i warunki uznania; w przypadku niespełnienia tych wymogów lub nadużyć dotyczących przepisów zawartych w niniejszym rozporządzeniu nakładają kary na te organizacje i, jeśli to konieczne, wycofują uznanie danej organizacji;
- c) wycofują uznanie, w przypadku gdy:
 - (i) wymogi i warunki uznania ustanowione w niniejszej podsekcji nie są już spełniane;
 - (ii) organizacja międzybranżowa przystąpi do któregośkolwiek rodzaju porozumienia, decyzji lub uzgodnionych praktyk, o których mowa w art. 285 ust. 4, bez uszczerbku dla wszelkich innych kar, które zostaną nałożone na podstawie prawa krajowego;
 - (iii) organizacja międzybranżowa nie spełnia obowiązku powiadomienia, o którym mowa w art. 285 ust. 2;
- d) w terminie dwóch miesięcy powiadamiają Komisję o wszelkich decyzjach dotyczących udzielenia, odmowy udzielenia oraz wycofania uznania.

4. Uznanie stanowi upoważnienie do realizowania działań wymienionych w art. 210 ust. 3 lit. c), zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

5. Komisja określa zasady i warunki, w tym zasady i warunki dotyczące częstotliwości, zgodnie z którymi państwa członkowskie przekazują jej sprawozdanie w sprawie działalności organizacji międzybranżowych.
6. W wyniku przeprowadzenia kontroli Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego o wycofanie uznania w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1.
7. Komisja podaje wykaz uznanych organizacji międzybranżowych do wiadomości publicznej w sposób, jaki uzna za właściwy, ze wskazaniem sfery gospodarczej lub obszaru ich działalności oraz działań realizowanych w rozumieniu art. 224. Przypadki wycofania uznania są również podawane do wiadomości publicznej.

Artykuł 224

Rozszerzenie przepisów

1. W przypadku gdy organizacja międzybranżowa, działająca w określonym regionie lub regionach państwa członkowskiego, jest uważana za reprezentatywną dla produkcji lub przetworzenia danego produktu lub handlu nim zainteresowane państwo członkowskie na wniosek zainteresowanej organizacji międzybranżowej może sprawić, by niektóre z porozumień, decyzji lub uzgodnionych praktyk wewnątrz tej organizacji przez ograniczony okres obowiązywały inne podmioty gospodarcze, indywidualne lub grupowe, które nie należą do tej organizacji, a działają w danym regionie lub regionach.
2. Organizację międzybranżową uważa się za reprezentatywną w rozumieniu ust. 1 w przypadku, gdy odpowiada ona za co najmniej dwie trzecie produkcji lub przetwarzania danego produktu lub produktów lub handlu nimi w danym regionie bądź regionach państwa członkowskiego. W przypadku gdy wniosek o rozszerzenie jej przepisów na inne podmioty gospodarcze obejmuje więcej niż jeden region, organizacja międzybranżowa musi wykazać minimalny poziom reprezentatywności w odniesieniu do każdej z branż, które skupia w każdym z danych regionów.
3. Przepisy, w związku z którymi można występować o rozszerzenie na inne podmioty gospodarcze:
 - a) dotyczą jednego z następujących celów:
 - (i) sprawozdawczości produkcyjnej i rynkowej;
 - (ii) surowszych przepisów produkcji niż ustanowione przepisy Unii lub krajowe;
 - (iii) sporządzenia znormalizowanych umów zgodnych z przepisami Unii;
 - (iv) przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu;
 - (v) przepisów dotyczących ochrony środowiska;
 - (vi) środków promowania i wykorzystywania potencjału produktów;

- (vii) środków ochrony rolnictwa ekologicznego, jak również nazw pochodzenia, znaków jakości i oznaczeń geograficznych;
- b) muszą obowiązywać od co najmniej jednego roku gospodarczego;
- c) mogą być wiążące przez okres nie dłuższy niż trzy lata gospodarcze;
- d) nie są krzywdzące dla innych podmiotów gospodarczych w państwie członkowskim lub w Unii.

Warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), nie ma zastosowania, jeśli odnośne zasady pokrywają się z zasadami ujętymi w załączniku XIV pkt 1, 3 i 5. W takim przypadku rozszerzenie przepisów nie może mieć zastosowania przez okres dłuższy niż jeden rok gospodarczy.

4. Zasady, o których mowa w ust. 3 akapit pierwszy lit. a) ppkt (ii), (iv) i (v), muszą być takie same, jak zasady określone w załączniku XVI. Zasady, o których mowa w ust. 3 akapit pierwszy lit. a) ppkt (ii), nie mają zastosowania do produktów wyprodukowanych poza danym regionem lub regionami, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 225

Powiadamanie o rozszerzeniu przepisów i ich uchylanie

1. Państwa członkowskie powiadamiają niezwłocznie Komisję o przepisach, do których przestrzegania zobowiązały wszystkie podmioty gospodarcze w jednym lub kilku określonych regionach na podstawie art. 224 ust. 1. Komisja podaje te przepisy do wiadomości publicznej w sposób, jaki uzna za właściwy.
2. Przed podaniem zasad do wiadomości publicznej Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 323 ust. 1, o każdym powiadomieniu dotyczącym rozszerzenia umów międzybranżowych.
3. Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – podejmuje decyzję, że państwo członkowskie musi uchylić rozszerzenie przepisów, o którym zdecydowało to państwo członkowskie w przypadkach, o których mowa w art. 220.

Artykuł 226

Składki producentów niebędących członkami

W przypadku gdy przepisy dotyczące jednego lub kilku produktów zostają rozszerzone i gdy uznana organizacja międzybranżowa prowadzi jedno lub kilka działań wymienionych w art. 224 ust. 3 lit. a) leżącą w ogólnym interesie gospodarczym osób, których działalność jest związana z jednym lub kilkoma przedmiotowymi produktami, państwo członkowskie, które udzieliło uznania tej organizacji, może zdecydować, że jednostki lub grupy, które nie są członkami tej organizacji międzybranżowej, ale które uzyskują korzyści z takiej działalności, płacą organizacji całość lub część składek uiszczanych przez jej członków w zakresie,

w jakim składki te są przeznaczone na pokrycie kosztów bezpośrednio ponoszonych w związku z prowadzeniem przedmiotowej działalności.

SEKCJA III

PRZEPISY DOTYCZĄCE ORGANIZACJI MIĘDZYBRANŻOWYCH W SEKTORZE WINA

Artykuł 227

Uznawanie

1. Państwa członkowskie mogą uznać organizacje producentów i organizacje międzybranżowe, które złożyły wniosek o uznanie w odnośnym państwie członkowskim, jeśli wniosek ten zawiera dowód na to, że dany podmiot:
 - a) w przypadku organizacji producentów:
 - (i) spełnia wymogi ustanowione w art. 209;
 - (ii) posiada minimalną liczbę członków określoną przez dane państwo członkowskie;
 - (iii) skupia minimalną wielkość produkcji przeznaczonej do obrotu – którą ma określić zainteresowane państwo członkowskie – na obszarze, na którym działa przedmiotowa organizacja;
 - (iv) jest w stanie w odpowiedni sposób wykonywać swoje działania, zarówno jeśli chodzi o czas, jak i efektywność oraz koncentrację podaży;
 - (v) skutecznie umożliwia swoim członkom uzyskanie wsparcia technicznego w zakresie stosowania korzystnych dla środowiska metod uprawy;
 - b) w przypadku organizacji międzybranżowych:
 - (i) spełnia wymogi ustanowione w art. 210 ust. 3;
 - (ii) prowadzi działania w jednym lub kilku regionach na danym terytorium;
 - (iii) reprezentuje znaczącą część produkcji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem lub handlu nimi;
 - (iv) nie jest zaangażowana w produkcję, przetwarzanie lub wprowadzanie do obrotu produktów sektora wina.
2. Organizacje producentów uznane na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 są na mocy niniejszego artykułu traktowane jako uznane organizacje producentów.

Organizacje spełniające kryteria zawarte w art. 210 ust. 3 i w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, które zostały uznane przez państwa członkowskie, są na mocy wymienionych przepisów traktowane jako uznane organizacje międzybranżowe.

3. Artykuł 214 ust. 2 oraz art. 223 ust. 3 stosuje się odpowiednio do organizacji producentów i organizacji międzybranżowych w sektorze wina. Jednakże:
 - a) okresy, o których mowa w art. 214 ust. 2 lit. a) i w art. 223 ust. 3 lit. a), wynoszą odpowiednio cztery miesiące;
 - b) wnioski o uznanie, o których mowa w art. 214 ust. 2 lit. a) i w art. 223 ust. 3 lit. a), wnoszone są w państwie członkowskim, w którym organizacja ma swoją główną siedzibę;
 - c) powiadomienia roczne, o których mowa odpowiednio w art. 214 ust. 2 lit. c) i art. 223 ust. 3 lit. d), dokonywane są co roku do dnia 1 marca.

SEKCJA IV

PRZEPISY DOTYCZĄCE ORGANIZACJI MIĘDZYBRANŻOWYCH W SEKTORZE TYTONIU

Artykuł 228

Płatność składek przez podmioty niebędące członkami

1. Jeżeli uznana organizacja międzybranżowa w sektorze tytoniu prowadzi jedno lub kilka działań, o których mowa w ust. 2, leżących w ogólnym interesie gospodarczym osób, których działania dotyczą co najmniej jednego z odnośnych produktów, państwo członkowskie, które uznało organizację, lub Komisja, bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1, w przypadku gdy to ona uznała organizację, może podjąć decyzję, że osoby fizyczne lub grupy, które nie są członkami organizacji, lecz odnoszą korzyści z tych działań, wpłacają na rzecz organizacji całość lub część składek płaconych przez jej członków w zakresie, w którym składki te mają pokrywać koszty, inne niż wszelkie rodzaje kosztów administracyjnych, poniesione bezpośrednio w związku z prowadzeniem tych działań.
2. Działania, o których mowa w ust. 1, odnoszą się do jednego z następujących celów:
 - a) badania w celu dodania wartości do produktów, w szczególności poprzez nowe zastosowania, które nie stanowią zagrożenia dla zdrowia publicznego;
 - b) badania nad ulepszeniem jakości liści tytoniu lub tytoniu w belach;
 - c) badania nad metodami uprawy pozwalającymi na zmniejszenie stosowania środków ochrony roślin i zagwarantowanie zachowania stanu gleby oraz środowiska.

3. Dane państwa członkowskie powiadamiają Komisję o decyzjach, które zamierzają podjąć na mocy ust. 1. Decyzje takie nie mogą być stosowane przed upływem trzech miesięcy od dnia powiadomienia Komisji. Komisja może w okresie 3 miesięcy – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – wezwać do odrzucenia całości lub części projektu decyzji, jeżeli przedstawiony ogólny interes gospodarczy nie wydaje się odpowiednio uzasadniony.
4. W przypadku gdy działania organizacji międzybranżowej uznanej przez Komisję na podstawie niniejszego rozdziału są zgodne z ogólnym interesem gospodarczym, Komisja przekazuje projekt decyzji zainteresowanym państwom członkowskim, które mają wówczas dwa miesiące na zgłoszenie swoich uwag.

[SEKCJA V

ORGANIZACJE PRODUCENTÓW W SEKTORZE MLEKA I PRZETWORÓW MLECZNYCH

Artykuł 229

Negocjacje umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Umowy na dostawę mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego lub do podmiotu skupującego surowe mleko w rozumieniu art. 311 ust. 1 akapit drugi mogą być negocjowane przez organizację producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, uznaną na mocy art. 209, w imieniu należących do niej rolników w zakresie całej ich wspólnej produkcji lub jej części.
2. Organizacje producentów mogą prowadzić negocjacje:
 - a) bez względu na to, czy ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego przez rolników na organizację producentów;
 - b) bez względu na to, czy negocjowana cena jest taka sama w odniesieniu do wspólnej produkcji niektórych lub wszystkich rolników należących do organizacji;
 - c) o ile całkowita ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami prowadzonymi przez daną organizację producentów nie przekracza:
 - (i) 3,5 % całkowitej produkcji Unii; oraz
 - (ii) 33 % całkowitej produkcji krajowej któregośkolwiek z państw członkowskich objętych przedmiotowymi negocjacjami prowadzonymi przez tę organizację producentów; oraz

- (iii) 33 % całkowitej łącznej produkcji krajowej wszystkich państw członkowskich objętych przedmiotowymi negocjacjami prowadzonymi przez tę organizację producentów;
 - d) o ile zainteresowani rolnicy nie są członkami jakiegokolwiek innej organizacji producentów, która również negocjuje takie umowy w ich imieniu; oraz
 - e) pod warunkiem, że organizacja producentów powiadomi właściwe organy państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których działa.
3. Do celów niniejszego artykułu odniesienia do organizacji producentów obejmują również zrzeszenia takich organizacji producentów. Aby zapewnić możliwość odpowiedniego monitorowania tych zrzeszeń Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące warunków ich uznawania.
4. W celu zastosowania ust. 2 lit. c) Komisja publikuje – stosując przy tym metody, które uzna za stosowne – wielkość produkcji mleka surowego w Unii i państwach członkowskich przy wykorzystaniu najbardziej aktualnych dostępnych informacji.
5. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 lit. c) ppkt (ii) i (iii), nawet jeżeli nie został przekroczony próg 33 %, organ ds. konkurencji, o którym mowa w akapicie drugim, może w indywidualnym przypadku podjąć decyzję o niedopuszczeniu do prowadzenia negocjacji przez daną organizację producentów, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji lub aby uniknąć poważnych szkód po stronie małych i średnich przetwórców mleka surowego na podległym mu obszarze.

W odniesieniu do negocjacji obejmujących produkcję więcej niż jednego państwa członkowskiego decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, podejmuje Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1. W pozostałych przypadkach przedmiotową decyzję podejmuje krajowy organ ds. konkurencji tego państwa członkowskiego, którego produkcji dotyczą negocjacje.

Decyzje, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, nie wchodzi w życie wcześniej niż w dniu poinformowania o nich zainteresowanych przedsiębiorstw.

6. Do celów niniejszego artykułu:
- a) „krajowy organ ds. konkurencji” oznacza organ, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu⁴⁰;
 - b) „MŚP” oznacza mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.]

⁴⁰ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

SEKCJA VI

PRZEPISY PROCEDURALNE

Artykuł 230

Przekazane uprawnienia i uprawnienia wykonawcze

1. W celu zagwarantowania, że cele i obowiązki organizacji producentów, grup producentów w sektorze owoców i warzyw, organizacji podmiotów gospodarczych w sektorze oliwek stołowych i oliwy z oliwek oraz organizacji międzybranżowych są jasno określone, przez co przyczyniają się do zwiększenia skuteczności działań tych organizacji i grup, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące:
 - a) szczegółowych celów realizowanych przez te grupy i organizacje, przepisów w zakresie zrzeszania się, uznawania, struktury, osobowości prawnej, członkostwa, wielkości, odpowiedzialności i działalności tych grup i organizacji, skutków wynikających z uznania, wycofania uznania, odstępstw dotyczących minimalnej wielkości, łączenia się;
 - b) rozszerzenia niektórych przepisów organizacji międzybranżowych na podmioty niebędące członkami;
 - c) międzynarodowych organizacji producentów i międzynarodowych zrzeszeń organizacji producentów, obejmujące pomoc administracyjną, której mają udzielać odpowiednie organy właściwe w przypadku współpracy międzynarodowej;
 - d) outsourcingu działań i udzielania pomocy technicznej przez organizacje producentów lub zrzeszenia organizacji producentów;
 - e) minimalnej wielkości lub wartości przeznaczonej do obrotu produkcji organizacji producentów;
 - f) odstępstw od wymogów ustanowionych w art. 209, 210 i 212;
 - g) kar w przypadku nieprzestrzegania kryteriów uznawania.
2. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszym rozdziałem, w szczególności dotyczące:
 - a) powiadamiania dokonywanego przez państwa członkowskie,
 - b) wniosków o uznanie organizacji producentów;
 - c) realizacji planów uznawania przez grupy producentów;
 - d) rozszerzania uznania;

e) kontroli i weryfikacji.

CZEŚĆ III

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne

Artykuł 231

Zasady ogólne

Jeśli niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazuje się:

- a) nakładania jakiejkolwiek opłaty o skutku równoważnym do ceł;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 232

Nomenklatura scalona

Ogólne zasady interpretowania Nomenklatury scalonej określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁴¹ (zwanej dalej „Nomenklaturą scaloną”) oraz specjalne zasady dotyczące jej stosowania stosuje się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem. Nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym, w zależności od przypadku, definicje w załączniku III i załączniku XII część II, zawarta jest we Wspólnej Taryfie Celnej.

⁴¹ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

ROZDZIAŁ II

Przywóz

Sekcja I

Pozwolenia na przywóz

Artykuł 233

Pozwolenia na przywóz

Nie naruszając przypadków, w których pozwolenia na przywóz są wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia, przywóz do Unii jednego lub kilku produktów w ramach następujących sektorów może wymagać przedłożenia pozwolenia na przywóz przy uwzględnieniu potrzeby pozwoleń na przywóz w celu zarządzania danymi rynkami oraz, w szczególności, potrzeby monitorowania przywozu odnośnych produktów:

- a) zbóż,
- b) ryżu,
- c) cukru,
- d) nasion;
- e) oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych, w przypadku produktów objętych kodami CN 1509, 1510 00, 0709 90 39, 0711 20 90, 2306 90 19, 1522 00 31 oraz 1522 00 39;
- f) lnu i konopi, w odniesieniu do konopi;
- g) owoców i warzyw,
- h) przetworzonych owoców i warzyw,
- i) bananów;
- j) wina,
- k) żywych roślin;
- l) wołowiny i cielęciny,
- m) mleka i przetworów mlecznych,
- n) wieprzowiny,

- o) mięsa baraniego i koziego,
- p) jaj,
- q) mięsa drobiowego,
- r) alkoholu etylowego rolniczego.

Artykuł 234

Wydawanie pozwoleń

Państwa członkowskie wydają pozwolenia na przywóz każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie znajduje się jego siedziba w Unii, o ile żaden akt przyjęty na podstawie art. 43 ust. 2 Traktatu nie stanowi inaczej, oraz nie naruszając środków przyjętych w celu zastosowania niniejszego rozdziału.

Artykuł 235

Okres ważności

Pozwolenia na przywóz obowiązują na terenie całej Unii.

Artykuł 236

Zabezpieczenia

1. O ile Komisja – w drodze aktów delegowanych – na podstawie art. 238 nie postanowi inaczej, pozwolenia wydawane są pod warunkiem wniesienia zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione w okresie ważności pozwolenia.
2. Z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz nie został zrealizowany, lub jeżeli został zrealizowany jedynie częściowo, w okresie ważności pozwolenia.

Artykuł 237

Specjalne zabezpieczenie w sektorze wina

1. Dla soku i moszczu winogronowego objętych kodami CN 2009 61, 2009 69 i 2204 30, dla których stosowanie stawek Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny przywózowej produktu, rzeczywista wysokość tej ceny jest weryfikowana poprzez kontrolowanie każdej przesyłki lub poprzez zastosowanie zryczałtowanej wartości w przywozie obliczonej przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – na podstawie notowań cen dla tych samych produktów w krajach pochodzenia tych produktów.

Jeśli zadeklarowana cena wejścia przesyłki będzie wyższa od zryczałtowanej wartości w przywozie, jeśli ma ona zastosowanie, podwyższonej o margines przyjęty przez Komisję w drodze aktów wykonawczych, który nie może przekroczyć 10 % zryczałtowanej wartości w przywozie, należy wnieść zabezpieczenie równe wysokości należności przywozowej określonej na podstawie zryczałtowanej wartości w przywozie.

Jeśli cena wejścia przesyłki nie jest zadeklarowana, zastosowanie ceł Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od zryczałtowanej wartości w przywozie lub od zastosowania odnośnych przepisów celnych w ramach warunków, które określa Komisja w drodze aktów wykonawczych.

2. W przypadku gdy odstępstwa przyjęte na podstawie art. 43 ust. 2 Traktatu, o których mowa w załączniku XIII część II sekcja C lub sekcja B pkt 5, są stosowane do produktów przywożonych, importerzy wnoszą zabezpieczenie dla tych produktów określonym organom celnym w momencie dopuszczenia tych produktów do swobodnego obrotu. Zabezpieczenie zostaje zwrócone po przedstawieniu przez importera dowodu spełniającego wymogi organów celnych państwa członkowskiego, w którym produkt został dopuszczony do swobodnego obrotu, że moszcze zostały przetworzone na sok winogronowy lub zostały wykorzystane w innych produktach, poza sektorem wina lub, jeśli zostały poddane fermentacji winiarskiej, zaopatrzone je w odpowiednie etykiety.

Artykuł 238

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia zmian w handlu i rozwoju sytuacji na rynku, potrzeb odnośnych rynków oraz, w przypadkach gdy jest to konieczne do monitorowania przywozu przedmiotowych produktów, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić:
 - a) wykaz produktów sektorów, o których mowa w art. 233, podlegających obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz;
 - b) przypadki i sytuacje, kiedy przedstawienie pozwolenia na przywóz nie jest wymagane, na podstawie, w szczególności: statusu celnego odnośnych produktów, umów handlowych, których należy przestrzegać, celów działań, statusu prawnego wnioskodawcy i odnośnych ilości.
2. W celu określenia najważniejszych elementów systemu pozwoleń na przywóz Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
 - a) określić prawa i obowiązki związane z pozwoleniem, jego skutki prawne obejmujące możliwość tolerancji w odniesieniu do obowiązku przywozu oraz wskazywania miejsca wytworzenia i pochodzenia w przypadkach, gdy jest to obowiązkowe;
 - b) ustanowić, że wydanie pozwolenia i dopuszczenie do swobodnego obrotu objęte jest wymogiem przedstawienia dokumentu wydanego przez państwo

trzecie lub właściwą jednostkę potwierdzającego między innymi pochodzenie, autentyczność i cechy jakościowe produktów;

- c) przyjąć przepisy mające zastosowanie do przenoszenia pozwoleń oraz, w razie potrzeby, ograniczenia możliwości przenoszenia ich;
- d) przyjąć przepisy konieczne dla wiarygodności i skuteczności systemu pozwoleń oraz sytuacji, kiedy do zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom lub w przypadku ich wystąpienia, potrzebna jest szczególna wzajemna pomoc administracyjna państw członkowskich;
- e) określić przypadki i sytuacje, kiedy nie jest wymagane wnoszenie zabezpieczenia.

Artykuł 239

Uprawnienia wykonawcze

Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne przepisy związane z niniejszą sekcją, w tym przepisy dotyczące:

- a) składania wniosków, wydawania pozwoleń i ich wykorzystywania;
- b) okresów ważności pozwoleń i stawki zabezpieczenia, które należy wnieść;
- c) dowodów, że spełnione zostały wymogi związane z wykorzystywaniem pozwoleń;
- d) wydawania pozwoleń zastępczych lub duplikatów pozwoleń;
- e) przetwarzania pozwoleń przez państwa członkowskie i wymiany informacji potrzebnych do zarządzania systemem.

SEKCJA II

NALEŻNOŚCI CELNE PRZYWOZOWE I OPŁATY PRZYWOZOWE

Artykuł 240

Należności celne przywozowe

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów, o których mowa w art. 1, mają zastosowanie stawki należności przywozowych Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 241

Obliczanie należności celnych przywózowych na zboża

1. Niezależnie od przepisów art. 240, należność celna przywózowa na produkty objęte kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002 00 00, 1005 10 90, 1005 90 00 oraz 1007 00 90 inne niż hybrydy do siewu, są równe cenie interwencyjnej obowiązującej na takie produkty w przywozie, powiększonej o 55 %, minus cena importowa CIF stosowana do danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć konwencyjnej stawki celnej określonej na podstawie Nomenklatury scalonej.
2. Należności celne przywózowe, o których mowa w ust. 1, oblicza Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez udziału komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – na podstawie reprezentatywnych cen przywózowych CIF ustanawianych regularnie w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 242

Obliczanie należności celnych przywózowych na ryż łuskany

1. Niezależnie od przepisów art. 240, Komisja ustala – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – należność celną przywózową na ryż łuskany objęty kodem CN 1006 20 w terminie dziesięciu dni od zakończenia odpowiedniego okresu odniesienia na podstawie załącznika XV pkt 1.

Komisja ustala – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – nową obowiązującą należność, jeżeli obliczenia dokonane na mocy tego załącznika wskazują na konieczność zmiany należności. Do czasu ustalenia nowej stawki należności przywózowych stosuje się stawkę ustaloną wcześniej.
2. W celu obliczenia przywozu, o którym mowa w załączniku XV pkt 1, uwzględnia się ilości, na które wydano pozwolenia na przywóz w odniesieniu do ryżu łuskanego objętego kodem CN 1006 20 w odpowiednim okresie odniesienia, z wyłączeniem pozwoleń na przywóz ryżu łuskanego Basmati, o którym mowa w art. 243.
3. Roczna ilość referencyjna wynosi 449 678 ton. Częściowa ilość referencyjna dla każdego roku gospodarczego odpowiada połowie rocznej ilości referencyjnej.

Artykuł 243

Obliczanie należności celnych przywózowych na ryż łuskany Basmati

Niezależnie od przepisów art. 240, odmiany ryżu łuskanego Basmati objęte kodami CN 1006 20 17 oraz 1006 20 98 wymienione w załączniku XVI kwalifikują się do zerowej stawki należności przywózowej, na warunkach określonych przez Komisję w drodze aktów delegowanych i wykonawczych przyjętych na podstawie art. 249 i 250.

Artykuł 244

Obliczanie należności celnych przywozowych na ryż bielony

1. Niezależnie od przepisów art. 240 Komisja ustalaustala – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – należność przywozową na ryż częściowo bielony lub całkowicie bielony objęty kodem CN 1006 30 w terminie dziesięciu dni od zakończenia odpowiedniego okresu odniesienia na podstawie załącznika XV pkt 2.

Komisja ustalaustala – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – nową obowiązującą należność, jeżeli obliczenia dokonane na mocy tego załącznika wskazują na konieczność zmiany należności. Do czasu ustalenia nowej stawki należności przywozowych stosuje się stawkę ustaloną wcześniej.

2. W celu obliczenia przywozu, o którym mowa w załączniku XV pkt 2, uwzględnia się ilości, na które wydano pozwolenia na przywóz w odniesieniu do ryżu półbielonego lub bielonego objętego kodem CN 1006 30 w odpowiednim okresie odniesienia.

Artykuł 245

Obliczanie należności celnych przywozowych na ryż łamany

Niezależnie od przepisów art. 240, należność celna przywozowa na ryż łamany objęty kodem CN 1006 40 00 wynosi 65 EUR za tonę.

Artykuł 246

System cen wejścia w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw

1. Jeżeli stosowanie stawki opłat celnych Wspólnej Taryfy Celnej zależy od ceny wejścia przywożonej przesyłki, wiarygodność tej ceny jest sprawdzana poprzez zastosowanie standardowej wartości w przywozie, obliczonej przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – w odniesieniu do produktu i jego pochodzenia na podstawie ważonej średniej cen produktu na reprezentatywnych rynkach przywozu państw członkowskich lub, w razie potrzeby, na innych rynkach.

Dla weryfikacji ceny wejścia produktów przywożonych pierwotnie do celów przetworzenia Komisja może jednak – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć przepisy szczegółowe.

2. W przypadku gdy zadeklarowana cena wejścia przedmiotowej przesyłki przekracza standardową wartość w przywozie zwiększoną o ustaloną przez Komisję – w drodze aktów wykonawczych – marżę, która nie może przekroczyć standardowej wartości w przywozie o więcej niż 10 %, wymagane jest wniesienie zabezpieczenia

równoważnego należności przywozowej ustalonej na podstawie standardowej wartości w przywozie.

3. Jeżeli cena wejścia przedmiotowej przesyłki nie została zadeklarowana w chwili odprawy celnej, zastosowana stawka celna Wspólnej Taryfy Celnej zależy od standardowej wartości w przywozie lub jest obliczana poprzez zastosowanie odpowiedniego ustawodawstwa celnego, zgodnie z warunkami określonymi przez Komisję w drodze aktów delegowanych i wykonawczych na podstawie art. 249 i 250.

Artykuł 247

Dodatkowe należności celne przywozowe

1. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – ustalić produkty sektorów zbóż, ryżu, cukru, owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw, wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, wieprzowiny, mięsa baraniego i koziego, jaj, mięsa drobiowego i bananów oraz soku winogronowego i moszczu winogronowego, które przy przywozie podlegają stawce celnej określonej w art. 240-246, do których stosuje się dodatkową należność przywozową w celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnemu wpływowi na rynek Unii, który może być spowodowany tym przywozem, jeżeli:
 - a) przywóz realizowany jest po cenie niższej od poziomu zgłoszonego Światowej Organizacji Handlu przez Unię („cena progowa”); lub
 - b) wielkość przywozu w dowolnym roku przekracza pewien poziom („wielkość progowa”).

Wielkość progowa jest oparta na równych szansach dostępu do rynku, zdefiniowanych, w odpowiednich przypadkach, jako procentowy udział w spożyciu danego kraju w trzech poprzednich latach.

2. Nie nakłada się dodatkowych należności celnych przywozowych, jeżeli przywóz prawdopodobnie nie zakłóci funkcjonowania rynku Unii lub jeżeli skutki takiego nałożenia byłyby nieproporcjonalne do zakładanego celu.
3. Do celów ust. 1 lit. a) ceny przywozowe określa się na podstawie cen przywozowych CIF danej przesyłki.

Ceny przywozowe CIF są porównywane z cenami reprezentatywnymi dla danego produktu na rynku światowym lub na unijnym rynku przywozowym tego produktu.

4. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – ustalić ceny reprezentatywne i wielkości progowe do celów stosowania dodatkowych należności celnych przywozowych w ramach przepisów przyjętych na podstawie art. 250 lit. d).

Artykuł 248

Zawieszenie należności celnych przywozowych w sektorze cukru

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – zawiesić należności celne przywozowe w całości lub części w przypadku pewnych ilości następujących produktów w celu zagwarantowania podaży niezbędnej do wyrobu produktów, o których mowa w art. 55 ust. 2:

- a) cukru objętego kodem CN 1701;
- b) izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30.

Artykuł 249

Przekazane uprawnienia

1. W celu zagwarantowania wywiązywania się podmiotów gospodarczych z ich obowiązków Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć wymóg dotyczący wnoszenia zabezpieczenia przy przywozie określonych rodzajów zbóż wysokiej jakości oraz ryżu Basmati.
2. W celu zagwarantowania właściwego funkcjonowania systemu dla Basmati Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić dalsze wymogi, które muszą spełnić podmioty gospodarcze w celu złożenia wniosku o pozwolenie na przywóz na mocy art. 243.
3. W celu uwzględnienia specyfiki sektora zbóż Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić minimalne wymogi jakościowe niezbędne do korzystania ze zmniejszenia stawki należności celnej przywozowej.

Artykuł 250

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć:

- a) w odniesieniu do art. 241:
 - (i) notowania cenowe, jakie należy uwzględniać;
 - (ii) możliwość, w odpowiednich przypadkach, zapoznania się przez podmioty gospodarcze przed dostarczeniem przedmiotowych przesyłek z obowiązującą wysokością należności;
- b) przepisy niezbędne do prawidłowego stosowania należności, o których mowa w art. 243, w celu sprawdzenia cech i jakości przywożonych produktów oraz środki, które należy podejmować w przypadku napotkania szczególnych trudności we wdrażaniu systemu;

- c) w odniesieniu do art. 246 przepisy dotyczące obliczania standardowej wartości w przywozie, dostarczania informacji o cenach, identyfikacji reprezentatywnych rynków oraz ceny wejścia;
- d) w odniesieniu do art. 247 dalsze przepisy niezbędne do stosowania ust. 1 tego artykułu;
- e) przepisy w celu sprawdzania cech i jakości przywożonych produktów.

SEKCJA III

ADMINISTROWANIE KONTYNGENTEM PRZYWOZOWYM

Artykuł 251

Kontyngenty taryfowe

1. Kontyngenty taryfowe na przywóz produktów, o których mowa w art. 1, wynikające z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu lub z innego aktu prawnego przyjętego na podstawie art. 43 ust. 2 Traktatu, są otwierane i administrowane przez Komisję w drodze aktów delegowanych i wykonawczych na podstawie art. 253, 254 i 255.
2. Administrowanie kontyngentami taryfowymi odbywa się w sposób pozwalający uniknąć dyskryminowania któregokolwiek z zainteresowanych podmiotów gospodarczych, przy użyciu jednej z poniższych metod, ich połączenia lub innej stosownej metody:
 - a) metody opartej na kolejności chronologicznej składania wniosków (według zasady „kto pierwszy ten lepszy”);
 - b) metody proporcjonalnego podziału wnioskowanych ilości po złożeniu wniosków (za pomocą „metody równoczesnego badania”);
 - c) metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „importerów tradycyjnych lub nowych”).
3. Przyjęta metoda administrowania, w stosownych przypadkach, uwzględnia należycie wymagania w zakresie zaopatrzenia rynku Unii oraz konieczność utrzymania równowagi na rynku.

Artykuł 252

Przepisy szczegółowe

1. W przypadku kontyngentu przywozowego w wysokości 54 703 ton mrożonej wołowiny i cielęciny objętych kodami CN 0202 20 30, 0202 30 oraz 0206 29 91 i przeznaczonych do przetworzenia, Parlament Europejski i Rada, na podstawie procedury określonej w art. 43 ust. 2 Traktatu, mogą postanowić, by całość lub część

kontyngentu stanowiły równorzędne ilości mięsa wysokiej jakości, przy zastosowaniu przelicznika wynoszącego 4,375.

2. W przypadku kontyngentu przywozowego do Hiszpanii na 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz kontyngentu przywozowego do Portugalii na 500 000 ton kukurydzy, szczegółowe przepisy określone w art. 253 obejmują również przepisy niezbędne do realizacji kontyngentów przywozowych i, w odpowiednich przypadkach, do przechowywania publicznego przywożonych ilości przez agencje płatnicze zainteresowanych państw członkowskich oraz ich zbywania na rynkach tych państw członkowskich.

Artykuł 253

Przekazane uprawnienia

1. W celu zagwarantowania sprawiedliwego dostępu do ilości dostępnych i równego traktowania podmiotów gospodarczych w ramach przywozowego kontyngentu taryfowego Komisja – w drodze aktów delegowanych:
 - a) określa warunki i wymogi w zakresie kwalifikowalności, które podmiot gospodarczy musi spełnić, aby złożyć wniosek w ramach przywozowego kontyngentu taryfowego; przedmiotowe przepisy mogą nakładać wymóg minimalnego doświadczenia w handlu z państwami trzecimi i podobnymi terytoriami lub w działalności przetwórczej, wyrażonego w minimalnej ilości i minimalnym okresie w danym sektorze rynku; przepisy te mogą obejmować szczególne zasady w odpowiedzi na potrzeby i praktyki obowiązujące w niektórych sektorach, w szczególności w odniesieniu do potrzeb i praktyk przemysłu przetwórczego;
 - b) przyjmuje przepisy dotyczące przenoszenia praw między podmiotami gospodarczymi i w razie konieczności ograniczenia możliwości przenoszenia w ramach administrowania przywozowym kontyngentem taryfowym.
2. W celu zagwarantowania wywiązywania się podmiotów gospodarczych z ich obowiązków oraz zagwarantowania przestrzegania umów lub zobowiązań Unii Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
 - a) uzależnić udział w przywozowym kontyngencie taryfowym od wniesienia zabezpieczenia;
 - b) przyjąć przepisy konieczne dla wiarygodności i skuteczności systemu pozwoleń oraz sytuacji, kiedy potrzebna jest szczególna wzajemna pomoc administracyjna państw członkowskich, obejmujące przepisy nakładające na państwa członkowskie obowiązek przekazywania danych i informacji;
 - c) przyjąć przepisy w celu zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom przewidujące, między innymi, płacenie szczególnych kar i wykluczanie odnośnych podmiotów gospodarczych z uczestnictwa w kontyngencie taryfowym proporcjonalnie do wykrytych nadużyć finansowych i nieprawidłowości.

Artykuł 254

Uprawnienia wykonawcze

1. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – określa:
 - a) roczne kontyngenty taryfowe, w razie konieczności stosownie rozłożone w ciągu roku, oraz stosowaną metodę administrowania;
 - b) zasady dotyczące stosowania przepisów szczególnych określonych w umowie lub akcie przyjmującym system przywozu, w razie konieczności dotyczący w szczególności:
 - (i) gwarancji obejmujących rodzaj, miejsce wytworzenia i pochodzenia produktu;
 - (ii) uznania dokumentu stosowanego przy sprawdzaniu gwarancji, o których mowa w ppkt (i);
 - (iii) przedstawiania dokumentu wydanego przez państwo wywozu;
 - (iv) wykorzystania i przeznaczenia produktów;
 - c) okres ważności pozwoleń lub zezwoleń;
 - d) kwotę zabezpieczenia;
 - e) przepisy dotyczące publikowania informacji i przekazywania informacji.
2. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – określić:
 - a) wykorzystywanie pozwoleń i, w razie potrzeby, szczególne przepisy dotyczące w szczególności warunków składania wniosków o pozwolenia na przywóz i udzielania zezwoleń w ramach kontyngentu taryfowego;
 - b) monitorowanie systemu przywozu.

Artykuł 255

Akty wykonawcze przyjmowane bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1

1. Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – przyjmuje przepisy w celu administrowania procesem, zagwarantowania, że ilości dostępne w ramach kontyngentu taryfowego nie będą przekroczone, w szczególności przez ustalenie współczynników przydziału dla każdego wniosku, kiedy osiągnięte zostaną dostępne ilości, odrzucenie wniosków oczekujących na rozpatrzenie i, w razie konieczności, zawieszenie przyjmowania wniosków.

2. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – przyjąć przepisy w celu ponownego przydzielenia niewykorzystanych ilości.

SEKCJA IV

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DLA OKREŚLONYCH PRODUKTÓW

PODSEKCJA I

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE PRZYWOZU W SEKTORACH ZBÓŻ I RYŻU

Artykuł 256

Przywóz mieszanek różnych zbóż

Należność celną przywózową obowiązującą w odniesieniu do mieszanek złożonych ze zbóż objętych załącznikiem I część I lit. a) i b) ustala się, jak następuje:

- a) w przypadku gdy mieszanka składa się z dwóch takich zbóż, zastosowanie ma należność celna przywózowa obowiązująca:
- (i) w przypadku głównego pod względem wagowym zboża składowego, jeśli to zboże stanowi co najmniej 90 % masy mieszanki;
 - (ii) w przypadku zboża składowego podlegającego wyższej należności celnej przywózowej, jeśli żadne z dwóch zbóż składowych nie stanowi co najmniej 90 % masy mieszanki;
- b) w przypadku gdy mieszanka składa się z więcej niż dwóch takich zbóż oraz jeśli spośród kilku tych zbóż każde stanowi więcej niż 10 % masy mieszanki, do mieszanki ma zastosowanie najwyższa należność celna przywózowa stosowana dla takich zbóż, nawet jeśli wysokość należności celnej przywózowej jest taka sama dla dwóch lub więcej zbóż.

W przypadku gdy tylko jedno zboże stanowi ponad 10 % masy mieszanki, zastosowanie ma należność celna przywózowa stosowana dla tego zboża;

- c) we wszystkich przypadkach nieobjętych lit. a) i b) zastosowanie ma najwyższa należność celna przywózowa stosowana dla zbóż wchodzących w skład odnośnej mieszanki, nawet jeśli wysokość należności celnej przywózowej jest taka sama dla dwóch lub więcej zbóż.

Artykuł 257

Przywóz mieszanek zbóż i ryżu

Do mieszanek złożonych, z jednej strony, z jednego lub kilku zbóż objętych załącznikiem I część I lit. a) i b) oraz, z drugiej strony, z jednego lub kilku produktów objętych załącznikiem I część II lit. a) i b) zastosowanie ma należność celna przywózowa stosowana do tego zboża lub produktu wchodzącego w skład mieszanki, który podlega najwyższej stawce należności przywózowej.

Artykuł 258

Przywóz mieszanek ryżu

Należność celna przywózowa obowiązująca w odniesieniu do mieszanek złożonych z ryżu podlegającego klasyfikacji w ramach kilku różnych grup lub etapów przetwórczych lub z ryżu podlegającego klasyfikacji w ramach jednej lub kilku grup lub etapów przetwórczych, z jednej strony, oraz z ryżu łamanego, z drugiej strony, to należność obowiązująca:

- a) do głównego pod względem wagowym składnika, jeśli składnik ten stanowi co najmniej 90 % masy mieszanki;
- b) do składnika podlegającego najwyższej należności celnej przywózowej, jeśli żaden ze składników nie stanowi co najmniej 90 % masy mieszanki.

Artykuł 259

Zakres stosowania klasyfikacji taryfowej

Jeżeli nie można zastosować metody obliczania należności celnej przywózowej określonej w art. 256, 257 i 258, należność stosowaną do mieszanek, o których mowa w tych artykułach, ustala się na podstawie klasyfikacji taryfowej mieszanek.

PODSEKCJA II

USTALENIA DOTYCZĄCE PRZYWOZU CUKRU

Artykuł 260

Tradycyjne zapotrzebowanie na cukier do rafinacji

1. Tradycyjne zapotrzebowanie na cukier do rafinacji ustala się dla Unii na 2 489 735 ton na rok gospodarczy, wyrażone w cukrze białym.
2. Jedyne zakłady przetwórstwa buraków cukrowych czynny w Portugalii w 2005 r., uznaje się za rafinerię przemysłową.

3. Pozwolenia na przywóz cukru przeznaczonego do rafinacji są wydawane jedynie rafineriom przemysłowym, pod warunkiem że ilości, których dotyczy pozwolenie, nie przekraczają ilości, które można przywieźć w ramach tradycyjnego zapotrzebowania, o którym mowa w ust. 1. Pozwolenia można przenosić tylko między rafineriami przemysłowymi, a ich ważność wygasa z końcem roku gospodarczego, którego dotyczą.

Niniejszy ustęp stosuje się do pierwszych trzech miesięcy każdego roku gospodarczego.

Artykuł 261

Przekazane uprawnienia

W celu zagwarantowania, że przeznaczony do rafinacji cukier pochodzący z przywozu jest rafinowany na podstawie niniejszej sekcji, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć:

- a) niektóre definicje w zakresie funkcjonowania ustaleń dotyczących przywozu, o których mowa w art. 260;
- b) warunki i wymogi w zakresie kwalifikowalności, które podmiot gospodarczy musi spełnić, aby złożyć wniosek o pozwolenie na przywóz, obejmujące wniesienie zabezpieczenia;
- c) przepisy dotyczące kar administracyjnych, które mają być stosowane.

Artykuł 262

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie niezbędne przepisy dotyczące dowodów i dokumentów, które należy dostarczyć w związku z wymogami dla podmiotów gospodarczych w zakresie przywozu, w szczególności dla rafinerii przemysłowych.

PODSEKCJA III

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE PRZYWOZU KONOPI

Artykuł 263

Przywóz konopi

1. Następujące produkty można przywozić do Unii wyłącznie po spełnieniu następujących warunków:

- a) surowe konopie naturalne objęte kodem CN 5302 10 00 spełniają warunki określone w art. 39 rozporządzenia (WE) nr 73/2009;
 - b) nasiona odmian konopi objęte kodem CN ex 1207 99 15 przeznaczone na siew muszą być zaopatrzone w dowód, że poziom tetrahydrokanabinolu nie przekracza poziomu ustalonego na podstawie art. 39 rozporządzenia (WE) nr 73/2009;
 - c) nasiona konopi inne niż do siewu, objęte kodem CN 1207 99 91, mogą być przywożone wyłącznie przez importerów upoważnionych przez państwo członkowskie, aby zagwarantować, że nasiona te nie są przeznaczone do siewu.
2. Nie naruszając żadnych szczegółowych przepisów, które Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – na podstawie art. 318, przywóz do Unii produktów określonych w ust. 1 lit. a) i b) podlega kontrolom w celu stwierdzenia, że warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu zostały spełnione.
 3. Niniejszy artykuł stosuje się, nie naruszając bardziej restrykcyjnych przepisów przyjętych przez państwa członkowskie zgodnie z Traktatem i zobowiązaniami wynikającymi z porozumienia Światowej Organizacji Handlu w sprawie rolnictwa.

PODSEKCJA IV

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE PRZYWOZU CHMIELU

Artykuł 264

Przywóz chmielu

1. Produkty sektora chmielu można przywozić z krajów trzecich tylko wtedy, gdy ich normy jakościowe są przynajmniej równoważne normom przyjętym w odniesieniu do takich samych produktów zebranych w Unii lub uzyskanych z takich produktów.
2. Produkty uważa się za spełniające normy, o których mowa w ust. 1, jeżeli towarzyszy im świadectwo wydane przez organy kraju pochodzenia i jest ono uznane za równoważne certyfikatowi, o którym mowa w art. 117 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

W przypadku mączki chmielowej, mączki chmielowej z podwyższoną zawartością lupuliny, ekstraktu z szyszek chmielowych oraz mieszanych produktów chmielowych świadectwo może być uznane za równoważne certyfikatowi, wyłącznie jeżeli zawartość alfa-kwasów w tych produktach nie jest mniejsza od zawartości w chmielu, z którego zostały one wytworzone.

3. W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić warunki na jakich nie stosuje się obowiązków dotyczących świadectwa równoważności oraz etykietowania opakowań.

4. Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – przepisy związane z niniejszym artykułem obejmujące przepisy dotyczące uznawania świadectw równoważności oraz dotyczące kontroli przywozu chmielu.

SEKCJA V

ŚRODKI OCHRONNE ORAZ USZLACHETNIANIE CZYNNE

Artykuł 265

Środki zabezpieczające

1. Komisja przyjmuje środki zabezpieczające przed przywozem do Unii, z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, na podstawie rozporządzeń Rady (WE) nr 260/2009⁴² oraz (WE) nr 625/2009⁴³.
2. O ile nie postanowiono inaczej na mocy innego aktu Parlamentu Europejskiego i Rady lub innego aktu Rady, środki zabezpieczające przed przywozem do Unii określone w umowach międzynarodowych zawartych na podstawie art. 218 Traktatu, są przyjmowane przez Komisję na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu.
3. Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – środki, o których mowa w ust. 1 i 2, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy. W przypadku wpłynięcia do Komisji wniosku państwa członkowskiego podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. W pilnych przypadkach Komisja podejmuje decyzję działając na podstawie art. 323 ust. 2.

O przyjętych środkach niezwłocznie informuje się państwa członkowskie i mają one skutek natychmiastowy.

4. Komisja uchyla lub zmienia unijne środki zabezpieczające przed przywozem, przyjęte na podstawie ust. 3, w drodze aktów wykonawczych. W pilnych przypadkach Komisja podejmuje decyzję działając na podstawie art. 323 ust. 2.

Artykuł 266

Zawieszenie przetwarzania i procedury uszlachetniania czynnego

1. W przypadku gdy występują zakłócenia lub możliwe jest ich wystąpienie na rynku Unii, spowodowane procedurą uszlachetniania czynnego, Komisja może na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy zawiesić w całości lub w części stosowanie procedury uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów sektorów zbóż, ryżu, cukru, oliwek stołowych i oliwy z oliwek, owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw, wina, wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów

⁴² Dz.U. L 84 z 31.3.2009, s. 1.

⁴³ Dz.U. L 185 z 17.7.2009, s. 1.

mlecznych, wieprzowiny, mięsa baraniego i koziego, jaj, mięsa drobiowego i alkoholu etylowego rolniczego. W przypadku wpłynięcia do Komisji wniosku państwa członkowskiego podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. W pilnych przypadkach Komisja podejmuje decyzję działając na podstawie art. 323 ust. 2.

O przyjętych środkach niezwłocznie informuje się państwa członkowskie i mają one skutek natychmiastowy.

2. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków rolnych Parlament Europejski i Rada, działając na podstawie procedury określonej w art. 43 ust. 2 Traktatu, mogą całkowicie lub częściowo zabronić stosowania procedury uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ III

Wywóz

Sekcja I

Pozwolenia na wywóz

Artykuł 267

Pozwolenia na wywóz

1. Nie naruszając przypadków, w których pozwolenia na wywóz są wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia, wywóz z Unii jednego lub kilku produktów w ramach następujących sektorów może zostać objęty wymogiem przedstawienia pozwolenia na wywóz z uwzględnieniem konieczności stosowania pozwoleń na wywóz w celu zarządzania przedmiotowymi rynkami, a w szczególności w celu monitorowania wywozu przedmiotowych produktów:
 - a) zbóż,
 - b) ryżu,
 - c) cukru,
 - d) oliwy z oliwek i oliwek stołowych, w odniesieniu do oliwy z oliwek, o której mowa w załączniku I część VII lit. a),
 - e) owoców i warzyw,
 - f) przetworzonych owoców i warzyw,
 - g) wina,
 - h) wołowiny i cielęciny,
 - i) mleka i przetworów mlecznych,
 - j) wieprzowiny,
 - k) mięsa baraniego i koziego,
 - l) jaj,
 - m) mięsa drobiowego,
 - n) alkoholu etylowego rolniczego.

2. Artykuły 234, 235 i 236 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 268

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia zmian w handlu i rozwoju sytuacji na rynku, potrzeb odnośnych rynków oraz, w przypadkach gdy jest to konieczne do monitorowania wywozu przedmiotowych produktów, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić:
 - a) wykaz produktów sektorów, o których mowa w art. 267 ust. 1, podlegających obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na wywóz;
 - b) przypadki i sytuacje, kiedy przedstawienie pozwolenia na wywóz nie jest wymagane, na podstawie, w szczególności: statusu celnego odnośnych produktów, celów działań, statusu prawnego wnioskodawcy i odnośnych ilości.
2. W celu określenia najważniejszych elementów systemu pozwoleń na wywóz Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
 - a) określić prawa i obowiązki związane z pozwoleniem, jego skutki prawne obejmujące możliwość tolerancji w odniesieniu do obowiązku wywozu oraz wskazywania miejsca przeznaczenia w przypadkach, gdy jest to obowiązkowe;
 - b) przyjąć przepisy mające zastosowanie do przenoszenia pozwoleń oraz, w razie potrzeby, ograniczenia możliwości przenoszenia ich;
 - c) przyjąć przepisy konieczne dla wiarygodności i skuteczności systemu pozwoleń oraz sytuacji, kiedy do zapobiegania nadużyciom finansowym lub w przypadku ich wystąpienia, potrzebna jest szczególna wzajemna pomoc administracyjna państw członkowskich;
 - d) określić przypadki i sytuacje, kiedy nie jest wymagane wnoszenie zabezpieczenia.

Artykuł 269

Uprawnienia wykonawcze

Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne przepisy związane z niniejszą sekcją, w tym przepisy dotyczące:

- a) składania wniosków, wydawania pozwoleń i ich wykorzystywania;
- b) okresów ważności pozwoleń i stawki zabezpieczenia, które należy wnieść;
- c) dowodów, że spełnione zostały wymogi związane z wykorzystywaniem pozwoleń;

- d) wydawania pozwoleń zastępczych lub duplikatów pozwoleń;
- e) przetwarzania pozwoleń przez państwa członkowskie i wymiany informacji potrzebnych do zarządzania systemem.

Artykuł 270

Akty wykonawcze przyjmowane bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1

W celu administrowania rynkiem w przypadkach gdy wnioskowane ilości są znaczne, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – ograniczyć ilości na jakie pozwolenia na przywóz mogą być wydawane, odrzucić ilości wnioskowane i zawiesić przyjmowanie wniosków.

SEKCJA II

REFUNDACJE WYWOZOWE

Artykuł 271

Zakres refundacji wywozowych

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu na podstawie cen osiągniętych przez dane produkty na rynkach światowych i w ramach limitów wynikających z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami w Unii może zostać pokryta refundacjami wywozowymi na:
 - a) produkty następujących sektorów wywożone bez dalszego przetworzenia:
 - (i) zbóż,
 - (ii) ryżu,
 - (iii) cukru, w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku I część III lit. b), c), d) i g),
 - (iv) wołowiny i cielęciny,
 - (v) mleka i przetworów mlecznych,
 - (vi) wieprzowiny,
 - (vii) jaj,
 - (viii) mięsa drobiowego,
 - b) produkty wymienione w lit. a) ppkt (i), (ii), (iii), (v) oraz (vii) wywożone w postaci towarów wymienionych w załącznikach XVIII i XVII.

W przypadku mleka i przetworów mlecznych wywożonych w formie produktów wymienionych w załączniku XVII część IV, refundacje wywozowe mogą zostać przyznane wyłącznie na produkty wymienione w załączniku I część XVI lit. a) - e) oraz g).

2. Refundacje wywozowe dotyczące produktów wywożonych w postaci towarów przetworzonych wymienionych w załącznikach XVII i XVIII nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.
3. Na tyle, na ile konieczne jest uwzględnienie szczególnych cech procesu produkcji niektórych napojów alkoholowych otrzymywanych ze zbóż, w tym ich długiego okresu dojrzewania, Komisja może przyjąć – w drodze aktów delegowanych – przepisy dotyczące kwalifikowalności produktów i podmiotów gospodarczych do refundacji wywozowych, w szczególności definicje i właściwości produktów oraz ustalania współczynników do celów obliczania refundacji wywozowej z uwzględnieniem procesu dojrzewania przedmiotowych produktów.
4. Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne środki związane z niniejszym artykułem, w tym wymogi techniczne i proceduralne dotyczące kontroli krajowych w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 3.
5. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – ustalić współczynnik dostosowania refundacji wywozowej dla produktów, o których mowa w niniejszym artykule ust. 3.

Artykuł 272

Rozdział refundacji wywozowych

Rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowej, dokonuje się metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada danemu typowi produktu i sytuacji na danym rynku oraz pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, mając na względzie wydajność i strukturę wywozu Unii, nie doprowadzając jednak do dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi, a w szczególności między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej niewygodna z administracyjnego punktu widzenia podmiotów gospodarczych, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między danymi podmiotami gospodarczymi.

Artykuł 273

Ustalanie refundacji wywozowych

1. Refundacje wywozowe są takie same dla całej Unii. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, zwłaszcza jeżeli jest to konieczne ze względu na sytuację na rynku światowym, szczególne wymogi niektórych rynków lub zobowiązania wynikające z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu.
2. Środki ustalania refundacji określa Rada na podstawie art. 43 ust. 3 Traktatu.

Artykuł 274

Przyznawanie refundacji wywozowej

1. Refundacje na produkty wymienione w art. 271 ust. 1 lit. a) wywożone bez dalszego przetworzenia są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedłożeniu pozwolenia na wywóz.
2. Refundacja stosowana do produktów, o których mowa w ust. 1, jest refundacją obowiązującą w dniu złożenia wniosku o pozwolenie lub, w zależności od przypadku, wynikającą z odnośnej procedury przetargowej oraz, w przypadku refundacji zróżnicowanej, obowiązującą w tym samym dniu:
 - a) w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
 - b) w stosownych przypadkach, w odniesieniu do faktycznego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, przy czym obowiązująca w takim przypadku kwota nie przekracza kwoty obowiązującej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – przedsięwziąć właściwe środki w celu zapobieżenia nadużywaniu elastyczności określonej w niniejszym ustępie. Środki te mogą w szczególności odnosić się do procedury składania wniosków oraz powiadomień, które eksporterzy zobowiązani są przedkładać.

3. W celu uwzględnienia specyfiki handlu i warunków transportu w przypadku jaj wylęgowych oraz jednodniowych kurcząt Komisja – w drodze aktów delegowanych – może podjąć decyzję, że pozwolenia na wywóz można przyznawać *ex post*.
4. W celu zagwarantowania równego dostępu do refundacji wywozowych eksporterom produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu Komisja – w drodze aktów delegowanych – może podjąć decyzję o stosowaniu ust. 1 i 2 w odniesieniu do towarów, o których mowa w art. 271 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia.

Komisja może przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszym ustępem w drodze aktów wykonawczych.

5. W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego organizacji humanitarnych Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyznać odstępstwa od ust. 1 i 2 w przypadku produktów, w odniesieniu do których wypłacane są refundacje wywozowe w ramach działań w zakresie pomocy żywnościowej.
6. Refundacja jest wypłacana po przedłożeniu dowodu na to, że:
 - a) produkty zostały wywiezione z Unii;
 - b) w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub innego miejsca przeznaczenia, dla którego ustalono refundację, nie naruszając ust. 2 lit. b).
7. Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić dalsze warunki przyznawania refundacji wywozowych w celu zapobieżenia przekierowaniu handlu, w szczególności, że:
 - a) refundacje wypłaca się wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzących z UE;
 - b) wysokość refundacji na produkty przywożone jest ograniczona do należności pobranych przy przywozie, w przypadku gdy należności te są niższe niż obowiązująca refundacja.

Artykuł 275

Refundacje wywozowe do żywych zwierząt w sektorze wołowiny i cielęciny

1. W odniesieniu do produktów sektora wołowiny i cielęciny przyznawanie i wypłata refundacji w odniesieniu do wywozu żywych zwierząt jest uzależniona od przestrzegania wymogów ustanowionych w prawodawstwie Unii dotyczących dobrostanu zwierząt oraz, w szczególności, właściwego zabezpieczenia zwierząt podczas transportu.
2. W celu zachęcania eksporterów do zapewniania warunków dobrostanu zwierząt oraz umożliwienia właściwym organom sprawdzania prawidłowości wydatków w zakresie refundacji wywozowych w przypadkach, kiedy są one uzależnione od przestrzegania wymogów dobrostanu zwierząt, Komisja w drodze aktów delegowanych:
 - a) przyjmuje przepisy dotyczące przestrzegania wymogów w zakresie dobrostanu zwierząt poza obszarem celnym Unii, kontroli i sprawozdawczości dotyczących tych wymogów, w tym wykorzystywania niezależnych stron trzecich;
 - b) ustala kary dotyczące płatności i odzyskiwania refundacji wywozowej w przypadkach nieprzestrzegania wymogów prawnych w zakresie warunków dobrostanu zwierząt.
3. Komisja może przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszym artykułem w drodze aktów wykonawczych.

Artykuł 276

Limity wywozowe

Pozwolenia na wywóz wydawane na okresy odniesienia obowiązujące w odniesieniu do danych produktów stanowią gwarancję przestrzegania zobowiązań ilościowych wynikających z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu. Odnośnie do przestrzegania zobowiązań wynikających z porozumienia w sprawie rolnictwa WTO koniec okresu odniesienia nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

Artykuł 277

Przekazane uprawnienia

1. W celu zagwarantowania wywiązywania się przez podmioty gospodarcze z ich obowiązków podczas udziału w procedurach przetargowych Komisja może – w drodze aktów delegowanych – ustanowić zobowiązanie pierwotne dotyczące zwalniania zabezpieczeń towarzyszących pozwoleń na refundacje wywozowe objęte przetargiem.
2. W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych i organów Komisja może – w drodze aktów delegowanych – określić progi, poniżej których można odstąpić od wymogu przedstawiania pozwolenia na wywóz oraz określić miejsca przeznaczenia, w odniesieniu do których można uzasadnić zwolnienie z obowiązku przedstawiania pozwolenia na wywóz.
3. W celu uwzględnienia konkretnych sytuacji, które stanowią podstawę do całkowitej lub częściowej kwalifikowalności do refundacji wywozowych, oraz w celu pomocy podmiotom gospodarczym w wypełnieniu luki od momentu złożenia wniosku do końcowej płatności refundacji wywozowej Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć środki dotyczące:
 - a) zmiany terminu refundacji;
 - b) skutków odnośnie do płatności refundacji wywozowej, w przypadkach gdy kod produktu lub miejsce przeznaczenia podane na pozwoleniu nie odpowiada faktycznemu produktowi lub miejscu przeznaczenia;
 - c) zaliczek z tytułu refundacji wywozowych, obejmujące warunki wnoszenia i zwalniania zabezpieczenia;
 - d) kontroli i dowodów w przypadkach wątpliwości dotyczących faktycznego miejsca przeznaczenia produktów, obejmujące możliwość przywozu powrotnego na obszar celny Unii;
 - e) miejsca przeznaczenia uważane za wywóz z Unii oraz włączenie miejsc przeznaczenia na obszarze celnym Unii, które są kwalifikowalne do refundacji wywozowych.
4. W celu zapewnienia wywozu produktów objętych refundacją wywozową z obszaru celnego Unii i zapobieżenia ich przywozowi powrotnemu oraz w celu zmniejszenia

obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych przy przygotowywaniu i przedstawianiu dowodów, że produkty objęte refundacją dotarły do kraju przeznaczenia w przypadku zróżnicowania refundacji, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć środki dotyczące:

- a) terminu, przed upływem którego należy zakończyć wywóz z obszaru celnego Unii, obejmujące czas na czasowe powrotne wprowadzenie;
 - b) przetwarzania, jakiemu mogą w tym czasie być poddane produkty objęte refundacją wywozową;
 - c) dowodów, że produkty objęte refundacją dotarły do kraju przeznaczenia w przypadku zróżnicowania refundacji;
 - d) progów refundacji i warunków, na jakich eksporterzy mogą być zwolnieni z przedstawiania dowodów;
 - e) warunków zatwierdzania dowodów, że produkty objęte refundacją dotarły do kraju przeznaczenia w przypadku zróżnicowania refundacji, przez niezależne strony trzecie.
5. W celu uwzględnienia uwarunkowań różnych sektorów Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć szczególne wymogi i warunki, które mają spełniać podmioty gospodarcze i produkty kwalifikowalne do refundacji wywozowej.
6. W celu umożliwienia dostosowania do zmian w przemyśle przetwórczym Komisja może – w drodze aktów delegowanych – zmienić załącznik XVII, uwzględniając kryteria, o których mowa w art. 8 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1216/2009⁴⁴.
7. W celu zagwarantowania równego traktowania w zakresie warunków uzyskiwania refundacji wywozowych eksporterom produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu i ich produktów przetworzonych Komisja – w drodze aktów delegowanych – może przyjąć zasady stosowania art. 274 ust. 5, 6 i 7 w odniesieniu do produktów, o których mowa w art. 271 ust. 1 lit. b), uwzględniając przepisy rozporządzenia (WE) nr 1216/2009.

Artykuł 278

Uprawnienia wykonawcze

Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne przepisy związane z niniejszym artykułem, w szczególności:

- a) przepisy dotyczące redystrybucji ilości przeznaczonych na wywóz, które nie zostały przydzielone lub wykorzystane;
- b) przepisy dotyczące monitorowania, czy faktycznie i poprawnie zrealizowano operacje przekazywania uprawnień do wypłaty refundacji i wszelkich innych kwot

⁴⁴ Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 10.

związanych z transakcjami wywozowymi; przepisy te obejmują kontrole fizyczne i kontrole dokumentów;

- c) przepisy dotyczące produktów, o których mowa w art. 271 ust. 1 lit. b).

SEKCJA III

ADMINISTROWANIE KONTYNGENTAMI WYWOZOWYMI W SEKTORZE MLEKA I PRZETWORÓW MLECZNYCH

Artykuł 279

Administrowanie kontyngentami taryfowymi otwartymi przez państwa trzecie

1. W odniesieniu do mleka i przetworów mlecznych, jeżeli umowa zawarta na podstawie art. 218 Traktatu ustanawia całkowite lub częściowe administrowanie kontyngentem taryfowym otwartym przez państwo trzecie, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć szczególne środki w celu zagwarantowania, że kontyngent, o który złożono wniosek jest wykorzystywany zgodnie z celami przedmiotowej umowy międzynarodowej.
2. Administrowanie kontyngentami taryfowymi, o których mowa w ust. 1, odbywa się w sposób pozwalający uniknąć dyskryminowania któregokolwiek z zainteresowanych podmiotów gospodarczych i gwarantujący całkowite wykorzystanie możliwości dostępnych w ramach odnośnego kontyngentu, przy użyciu jednej z poniższych metod, ich połączenia lub innej stosownej metody:
 - a) metody opartej na kolejności chronologicznej składania wniosków (według zasady „kto pierwszy ten lepszy”);
 - b) metody proporcjonalnego podziału wnioskowanych ilości po złożeniu wniosków (za pomocą „metody równoczesnego badania”);
 - c) metody opartej na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (za pomocą „metody importerów tradycyjnych lub nowych”).
3. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje przepisy niezbędne do administrowania kontyngentami otwartymi na podstawie niniejszej sekcji.
4. Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – przyjmuje przepisy w celu administrowania procesem;
 - a) zagwarantowania, że ilości dostępne w ramach kontyngentu otwartego na podstawie niniejszej sekcji nie będą przekroczone;
 - b) ponownego przydziału niewykorzystanych ilości.

SEKCJA IV

SZCZEGÓLNE REGULACJE PRZYWOZOWE W PAŃSTWACH TRZECICH

Artykuł 280

Certyfikaty dla produktów korzystających ze szczególnych regulacji przywozowych w państwie trzecim

1. W przypadku wywozu produktów, które na mocy umów zawartych przez Unię na podstawie art. 218 Traktatu mogą korzystać ze szczególnych regulacji przywozowych w państwach trzecich pod warunkiem przestrzegania określonych warunków, właściwe organy państw członkowskich mogą, na wniosek i po dokonaniu odpowiedniej kontroli, wystawić dokument potwierdzający, iż warunki zostały spełnione.
2. Komisja przyjmuje wszelkie konieczne środki związane z ust. 1 w drodze aktów wykonawczych.

SEKCJA V

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE ŻYWYCH ROŚLIN

Artykuł 281

Minimalne ceny wywozowe

1. W celu uwzględnienia zmian na rynku w odniesieniu do każdego z produktów sektora żywych roślin objętego kodem CN 0601 10 można co roku, odpowiednio wcześniej przed sezonem handlowym, ustalić jedną lub kilka minimalnych cen wywozowych przy wywozie do państw trzecich. Środki ustalania minimalnych cen określa Rada na podstawie art. 43 ust. 3 Traktatu.

Wywóz tych produktów jest dozwolony tylko po cenie równej cenie minimalnej zatwierdzonej dla danego produktu lub wyższej od tej ceny.
2. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje wszelkie konieczne środki administracyjne dotyczące stosowania ust. 1 akapit pierwszy, uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych na podstawie art. 218 Traktatu.

SEKCJA VI

USZLACHETNIANIE BIERNE

Artykuł 282

Zawieszenie procedury uszlachetniania biernego

1. W przypadku gdy występują zakłócenia lub możliwe jest ich wystąpienie na rynku Unii spowodowane procedurą uszlachetniania biernego, Komisja może na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy zawiesić w całości lub w części stosowanie tej procedury uszlachetniania biernego w odniesieniu do produktów sektorów zbóż, ryżu, owoców i warzyw, przetworzonych owoców i warzyw, wina, wołowiny i cielęciny, wieprzowiny, mięsa baraniego i koziego oraz mięsa drobiowego. W przypadku wpłynięcia do Komisji wniosku państwa członkowskiego podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. W pilnych przypadkach Komisja podejmuje decyzję działając na podstawie art. 323 ust. 2.

O przyjętych środkach niezwłocznie informuje się państwa członkowskie i mają one skutek natychmiastowy.

2. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków Parlament Europejski i Rada, stanowiąc na podstawie procedury określonej w art. 43 ust. 2 Traktatu, mogą całkowicie lub częściowo zabronić stosowania procedury uszlachetniania biernego w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1.

CZEŚĆ IV

PRZEPISY DOTYCZĄCE KONKURENCJI

ROZDZIAŁ I

Przepisy mające zastosowanie do przedsiębiorstw

Artykuł 283

Stosowanie art. 101-106 Traktatu

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, art. 101-106 Traktatu oraz przepisy ustanowione w celu ich wykonania, z zastrzeżeniem przepisów art. 284, 285, 286 [i 287] niniejszego rozporządzenia, mają zastosowanie do wszystkich porozumień, decyzji i praktyk, o których mowa w art. 101 ust. 1 i art. 102 Traktatu, jakie odnoszą się do produkcji produktów określonych w niniejszym rozporządzeniu lub handlu nimi.

Artykuł 284

Wyjątki

1. Artykułu 101 ust. 1 Traktatu nie stosuje się do tych porozumień, decyzji i praktyk określonych art. 283 niniejszego rozporządzenia, które stanowią integralną część krajowej organizacji rynku lub są niezbędne do osiągnięcia celów określonych w art. 39 Traktatu.

W szczególności, art. 101 ust. 1 Traktatu nie stosuje się do porozumień, decyzji i praktyk uzgodnionych rolników, zrzeszeń rolników, czy też związków takich zrzeszeń należących do jednego państwa członkowskiego, które dotyczą produkcji lub sprzedaży produktów rolnych lub korzystania ze wspólnych urządzeń do przechowywania, obróbki lub przetwarzania produktów rolnych, oraz na podstawie których nie istnieje obowiązek stosowania jednolitych cen, o ile Komisja nie stwierdzi, że skutkiem tego jest wykluczenie konkurencji lub że zagrożona jest realizacja celów określonych w art. 39 Traktatu.

2. Po zasięgnięciu opinii państw członkowskich i wysłuchaniu zainteresowanych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw i wszelkich innych osób fizycznych lub prawnych, które uważa za właściwe, Komisja ma wyłączne uprawnienia, z zastrzeżeniem kontroli ze strony Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do określania w drodze decyzji podlegającej opublikowaniu, które porozumienia, decyzje i praktyki spełniają warunki określone w ust. 1. W tym celu Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – przyjmuje decyzję, która jest publikowana.

Komisja dokonuje takiego określenia z własnej inicjatywy lub na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego, albo na wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw.

3. Publikacja decyzji, o której mowa w ust. 2 akapit pierwszy, zawiera nazwy zainteresowanych stron i zasadniczą treść decyzji. Treść publikacji uwzględnia uzasadniony interes przedsiębiorstw w zakresie ochrony tajemnicy handlowej.

Artykuł 285

Porozumienia i uzgodnione praktyki w sektorze owoców i warzyw

1. Artykuł 101 ust. 1 Traktatu nie ma zastosowania do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk uznanych organizacji międzybranżowych, mających na celu prowadzenie działalności, o której mowa w art. 210 ust. 3 lit. c) niniejszego rozporządzenia.
2. Ustęp 1 stosuje się tylko pod warunkiem, że:
 - a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki zostały zgłoszone Komisji;
 - b) w okresie dwóch miesięcy od uzyskania wszystkich wymaganych szczegółowych danych Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – nie uznała porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk za niezgodne z przepisami Unii.
3. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki nie mogą wejść w życie przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b).
4. Za niezgodne z przepisami Unii uznaje się w każdym przypadku następujące porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki:
 - a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące prowadzić do podziału rynków w Unii w jakiegokolwiek formie;
 - b) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące wpływać na prawidłowe funkcjonowanie organizacji rynku;
 - c) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące powodować zakłócenia konkurencji, a które nie są niezbędne do osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej realizowanych poprzez działania organizacji międzybranżowej;
 - d) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki wymagające ustalania cen, bez uszczerbku dla działań podjętych przez organizacje międzybranżowe w zakresie stosowania szczegółowych przepisów Unii;
 - e) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące prowadzić do dyskryminacji lub wyeliminowania konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.

5. Jeżeli po upływie dwumiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b), Komisja stwierdzi, że warunki stosowania ust. 1 nie zostały spełnione, podejmuje ona – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – decyzję o stosowaniu art. 101 ust. 1 Traktatu do odnośnego porozumienia, decyzji lub uzgodnionej praktyki.

Decyzji Komisji nie stosuje się przed datą powiadomienia zainteresowanej organizacji międzybranżowej, chyba że organizacja ta podała nieprawidłowe informacje lub nadużyła zwolnienia przewidzianego w ust. 1.

6. W przypadku umów wieloletnich powiadomienie dotyczące pierwszego roku obowiązuje w odniesieniu do następnych lat umowy. Jednakże w takim przypadku Komisja może w dowolnym momencie przyjąć z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego ustalenie o braku zgodności.

Artykuł 286

Porozumienia i uzgodnione praktyki w sektorze tytoniu

1. Artykuł 101 ust. 1 Traktatu nie ma zastosowania się do porozumień i uzgodnionych praktyk uznanych organizacji międzybranżowych w sektorze tytoniu, mających na celu realizację celów, o których mowa w art. 210 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że:

- a) porozumienia i uzgodnione praktyki zostały zgłoszone Komisji;
- b) w okresie trzech miesięcy od uzyskania wszystkich wymaganych szczegółowych danych Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – nie uznała porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk za niezgodne z regułami konkurencji Unii.

Porozumienia i uzgodnione praktyki nie mogą zostać wprowadzone przed upływem tego trzymiesięcznego okresu.

2. Porozumienia i uzgodnione praktyki uznaje się za sprzeczne ze regułami konkurencji Unii w następujących przypadkach:

- a) mogą one prowadzić do podziału rynków wewnątrz Unii w jakiegokolwiek formie;
- b) mogą one wpływać na prawidłowe funkcjonowanie organizacji rynku;
- c) mogą one powodować zakłócenia konkurencji, które nie są niezbędne do osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej realizowanych za pomocą środka organizacji międzybranżowej;
- d) wiążą się one z ustalaniem cen lub kwot, nie naruszając środków przewidzianych przez organizacje międzybranżowe w zakresie stosowania szczegółowych przepisów Unii;

- e) mogą one prowadzić do dyskryminacji lub wyeliminowania konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.
3. Jeżeli po upływie trzymiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 1 lit. b), Komisja stwierdzi, że warunki stosowania niniejszego rozdziału nie zostały spełnione, podejmuje ona – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – decyzję o stosowaniu art. 101 ust. 1 Traktatu do odnośnego porozumienia lub uzgodnionej praktyki.

Decyzji tej nie stosuje się przed datą powiadomienia zainteresowanej organizacji międzybranżowej, chyba że organizacja ta podała nieprawidłowe informacje lub nadużyła zwolnienia określonego w ust. 1.

[Artykuł 287

Porozumienia i uzgodnione praktyki w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Artykuł 101 ust. 1 Traktatu nie ma zastosowania do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk uznanych organizacji międzybranżowych, mających na celu realizację działań, o których mowa w art. 210 ust. 4 lit. c) niniejszego rozporządzenia.
2. Ustęp 1 stosuje się tylko pod warunkiem, że:
 - a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki zostały zgłoszone Komisji;
 - b) w okresie trzech miesięcy od uzyskania wszystkich wymaganych szczegółowych danych Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – nie uznała porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk za niezgodne z przepisami Unii.
3. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki nie mogą wejść w życie przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b).
4. Za niezgodne z przepisami Unii uznaje się w każdym przypadku następujące porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki:
 - a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące prowadzić do podziału rynków w Unii w jakiegokolwiek formie;
 - b) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące wpływać na prawidłowe funkcjonowanie organizacji rynku;
 - c) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące powodować zakłócenia konkurencji, a które nie są niezbędne do osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej realizowanych poprzez działania organizacji międzybranżowej;
 - d) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki wymagające ustalania cen;

- e) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące prowadzić do dyskryminacji lub wyeliminowania konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.
5. Jeżeli po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b), Komisja stwierdzi, że warunki stosowania ust. 1 nie zostały spełnione, podejmuje ona – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – decyzję o stosowaniu art. 101 ust. 1 Traktatu do odnośnego porozumienia, decyzji lub uzgodnionej praktyki.
- Decyzji Komisji nie stosuje się przed datą powiadomienia zainteresowanej organizacji międzybranżowej, chyba że organizacja ta podała nieprawidłowe informacje lub nadużyła zwolnienia przewidzianego w ust. 1.
6. W przypadku umów wieloletnich powiadomienie dotyczące pierwszego roku obowiązuje w odniesieniu do następnych lat umowy. Jednakże w takim przypadku Komisja może w dowolnym momencie przyjąć z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego ustalenie o braku zgodności.]

Artykuł 288

Wiążący charakter porozumień i uzgodnionych praktyk dla podmiotów niebędących członkami organizacji międzybranżowych w sektorze tytoniu

1. Organizacje międzybranżowe w sektorze tytoniu mogą zwrócić się, aby niektóre z ich porozumień lub uzgodnionych praktyk były wiążące przez ograniczony okres w stosunku do osób fizycznych lub grup w odnośnym sektorze gospodarki, niebędących członkami branż handlowych, które reprezentują, na obszarach, na których działają te branże.
- Aby rozszerzyć zakres zastosowania swoich przepisów, organizacje międzybranżowe muszą reprezentować co najmniej dwie trzecie odnośnej produkcji lub handlu. W przypadku gdy proponowane rozszerzenie przepisów ma zakres międzyregionalny, organizacje międzybranżowe udowadniają, że posiadają minimalny stopień reprezentatywności w odniesieniu do każdej zorganizowanej branży w każdym regionie, w którym prowadzą działalność.
2. Przepisy, o których rozszerzenie zakresu zastosowania występuje się, obowiązują co najmniej od roku i dotyczą jednego z następujących celów:
- a) znajomości produkcji i rynku;
 - b) definicji minimalnych cech;
 - c) wykorzystywania metod uprawy zgodnych z ochroną środowiska;
 - d) definicji minimalnych norm w zakresie pakowania oraz prezentacji;
 - e) stosowania kwalifikowanego materiału siewnego i monitorowania jakości produktu.

3. Rozszerzenie zakresu zastosowania przepisów jest uzależnione od zatwierdzenia przez Komisję w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1.

Artykuł 289

Uprawnienia wykonawcze odnoszące się do porozumień i uzgodnionych praktyk

W celu zapewnienia jednolitego stosowania art. 285, 286, [287] i 288, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie niezbędne środki, w tym przepisy odnoszące się do powiadamiania i publikowania.

ROZDZIAŁ II

Przepisy dotyczące pomocy państwa

Artykuł 290

Stosowanie art. 107, 108 i 109 Traktatu

Artykuły 107, 108 i 109 Traktatu stosuje się do produkcji produktów, o których mowa w art. 1, oraz do handlu nimi.

Artykułów 107, 108 ani 109 Traktatu nie stosuje się jednak do płatności dokonywanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i o których mowa w części II tytuł I rozdział III sekcja IVa podsekcja III rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, art. 37-41, 108, 111, 114, 117, 120, 123, 128, 148, art. 291 ust. 2, art. 292-297, oraz części II tytuł I rozdział IV sekcja VII niniejszego rozporządzenia. W odniesieniu do art. 136 ust. 4 nie stosuje się jednak jedynie art. 108 Traktatu.

Artykuł 291

Przepisy szczegółowe dotyczące sektora mleka i przetworów mlecznych

1. Z zastrzeżeniem art. 107 ust. 2 Traktatu pomoc, której wysokość jest ustalona na podstawie ceny lub ilości produktów wymienionych w części XVI załącznika I do niniejszego rozporządzenia, jest zabroniona.

Krajowe środki pozwalające na wyrównanie cen produktów wymienionych w części XVI załącznika I do niniejszego rozporządzenia są także zabronione.

2. Państwa członkowskie mogą do dnia 31 marca 2014 r. przyznawać rolnikom w sektorze mleczarskim pomoc państwa o łącznej wysokości nie przekraczającej rocznie 55 % pułapu, który określono w art. 69 ust. 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 73/2009, oprócz wsparcia Unii udzielanego na podstawie art. 68 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Jednakże całkowita kwota wsparcia Unii w ramach działań, o których mowa w art. 69 ust. 4 tego rozporządzenia, oraz pomocy państwa nie może w żadnym wypadku przekroczyć pułapu, o którym mowa w art. 69 ust. 4 i 5.

Artykuł 292

Przepisy szczegółowe dotyczące Finlandii i Szwecji

Z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia Komisji – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – Finlandia i Szwecja mogą przyznawać pomoc dla produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa z reniferów i przetworów z tego mięsa (kod CN ex 0208 oraz ex 0210), o ile nie wiąże się to z jakimkolwiek wzrostem tradycyjnych poziomów produkcji.

Artykuł 293

Przepisy szczegółowe dotyczące sektora cukru

Państwa członkowskie, które zmniejszają kwotę cukru o ponad 50 % kwoty cukru określonej na dzień 20 lutego 2006 r. w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 318/2006, mogą przyznać tymczasową pomoc państwa w okresie, za który wypłacana jest przejściowa pomoc dla plantatorów buraków na podstawie art. 93 rozporządzenia (WE) nr 73/2009. Na podstawie wniosku zainteresowanego państwa członkowskiego Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – podejmuje decyzję o dostępnej łącznej wielkości pomocy państwa, jaką można przeznaczyć na ten cel.

W przypadku Włoch tymczasowa pomoc państwa, o której mowa w akapicie pierwszym, nie przekracza łącznej kwoty 11 EUR na rok gospodarczy za tonę buraków cukrowych przyznawanej plantatorom buraków cukrowych oraz na transport buraków cukrowych.

Finlandia może przyznać plantatorom buraków cukrowych maksymalną pomoc w wysokości do 350 EUR na hektar na rok gospodarczy.

Zainteresowane państwa członkowskie informują Komisję w terminie 30 dni od zakończenia każdego roku gospodarczego o wielkości pomocy państwa faktycznie przyznanej w danym roku gospodarczym.

Artykuł 294

Przepisy szczegółowe dotyczące niemieckiego monopolu alkoholowego

[Odstępstwo przewidziane w art. 290 niniejszego rozporządzenia stosuje się do wypłat pomocy przyznawanej przez Niemcy w istniejących krajowych ramach niemieckiego monopolu alkoholowego („monopol”) dla produktów wprowadzanych do obrotu, po dalszej przeróbce, przez monopol, jako alkohol etylowy pochodzenia rolniczego wymieniony w załączniku I do Traktatu. Przedmiotowe odstępstwo stosuje się tylko do dnia 31 grudnia 2017 r., bez uszczerbku dla stosowania art. 108 ust. 1 oraz art. 108 ust. 3 zdanie pierwsze Traktatu, z zastrzeżeniem zgodności z następującymi przepisami:

- a) całkowita produkcja alkoholu etylowego w ramach monopolu objęta pomocą będzie stopniowo zmniejszana od maksymalnej wielkości 600 000 hl w 2011 r. do 420 000 hl w 2012 r. oraz do 240 000 hl w 2013 r. i może wynosić maksymalnie 60 000 hl rocznie począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r., w którym to dniu monopol przestanie istnieć;
- b) produkcja rolniczych destylarni zamkniętych korzystających z pomocy będzie stopniowo zmniejszana od 540 000 hl w 2011 r. do 360 000 hl w 2012 r. oraz 180 000 hl w 2013 r. Do dnia 31 grudnia 2013 r. wszystkie rolnicze destylarnie zamknięte wycofają się z monopolu. Po wycofaniu się z monopolu, każda rolnicza destylarnia zamknięta będzie uprawniona do otrzymania pomocy wyrównawczej w kwocie 257,50 EUR na hl nominalnej wielkości destylacji w rozumieniu obowiązującego prawodawstwa niemieckiego. Ta pomoc wyrównawcza może zostać przyznana nie później niż dnia 31 grudnia 2013 r. Może ona jednak zostać

wypłacona w kilku ratach, z których ostatnia może zostać wypłacona nie później niż dnia 31 grudnia 2017 r.;

- c) niewielkie destylarnie ryczałtowe, użytkownicy destylarni oraz destylarnie spółdzielcze wykorzystujące owoce jako surowiec mogą korzystać z pomocy przyznanej przez monopol do dnia 31 grudnia 2017 r., pod warunkiem że produkcja objęta pomocą nie przekracza 60 000 hl rocznie;
- d) całkowita kwota pomocy wypłacona od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. nie może przekraczać 269,9 mln EUR, a całkowita kwota pomocy wypłacona od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. nie może przekraczać 268 mln EUR; oraz
- e) przed dniem 30 czerwca każdego roku Niemcy mają przedstawić Komisji sprawozdanie na temat funkcjonowania monopolu oraz pomocy przyznanej na jego rzecz w poprzednim roku. Komisja przekazuje to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Ponadto, coroczne sprawozdania przekazywane w latach 2013-2016 powinny zawierać roczny plan stopniowego wycofywania w następnym roku w odniesieniu do niewielkich destylarni ryczałtowych, użytkowników destylarni oraz destylarni spółdzielczych wykorzystujących owoce jako surowiec.]

Artykuł 295

Przepisy szczegółowe dotyczące ziemniaków

Państwa członkowskie mogą kontynuować wypłacanie pomocy państwa w ramach istniejących programów w odniesieniu do produkcji ziemniaków świeżych lub schłodzonych, objętych kodem CN 0701, oraz handlu nimi do dnia 31 grudnia 2011 r.

Artykuł 296 [zostanie skreślony po dniu 31/12/2010]

Przepisy szczegółowe dotyczące sektora owoców i warzyw

W odniesieniu do sektora owoców i warzyw państwa członkowskie mogą wypłacać pomoc państwa do dnia 31 grudnia 2010 r. pod następującymi warunkami:

- a) pomoc państwa wypłacana jest wyłącznie producentom owoców i warzyw, którzy nie są członkami uznanej organizacji producentów i którzy zawarli umowę z uznaną organizacją producentów, na mocy której zobowiązali się do stosowania środków zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego przyjętych przez daną organizację producentów;
- b) kwota pomocy wypłacana tym producentom nie przekracza 75 % kwoty wsparcia Unii udzielanego członkom danej organizacji producentów; oraz
- c) najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. zainteresowane państwo członkowskie przedstawia Komisji sprawozdanie w sprawie skuteczności i wydajności odnośnej pomocy państwa, zawierające w szczególności analizę skali wsparcia udzielonego na rzecz organizacji tego sektora. Komisja przeanalizuje sprawozdanie i podejmie decyzję w sprawie przedstawienia ewentualnych odpowiednich propozycji.

Wsparcie krajowe dla destylacji wina w sytuacji kryzysowej

1. Od dnia 1 sierpnia 2012 r. państwa członkowskie mogą przyznawać producentom wina wsparcie krajowe dla dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji wina w rzeczywistych sytuacjach kryzysowych.
2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, powinno być proporcjonalne i umożliwić rozwiązanie kryzysu.
3. Całkowita kwota takiego wsparcia dostępna w danym państwie członkowskim w danym roku nie przekracza 15 % całkowitych środków dostępnych dla tego państwa członkowskiego na ten rok, określonych w załączniku X.
4. Państwa członkowskie, które pragną skorzystać ze wsparcia, o którym mowa w ust. 1, składają do Komisji odpowiednio uzasadnione powiadomienie. Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – podejmuje decyzję w sprawie zatwierdzenia środka i możliwości przyznania pomocy.
5. Alkohol będący wynikiem destylacji, o której mowa w ust. 1, jest stosowany wyłącznie do celów przemysłowych lub energetycznych, by uniknąć zakłócania konkurencji.
6. Komisja może przyjąć wszelkie konieczne środki związane z niniejszym artykułem w drodze aktów wykonawczych.

CZEŚĆ V

PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE KILKU SEKTORÓW LUB POSZCZEGÓLNYCH SEKTORÓW

ROZDZIAŁ I

Przepisy szczegółowe dla kilku sektorów

SEKCJA I

ZAKŁÓCENIA NA RYNKU

Artykuł 298

Zakłócenia dotyczące cen na rynku wewnętrznym

W celu sprawnego i skutecznego reagowania na zagrożenia wynikające z zakłóceń na rynku w następujących sytuacjach Komisja może – w drodze aktów delegowanych przyjmowanych w trybie pilnym i z zastrzeżeniem przepisów art. 300 – podjąć konieczne środki, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że sytuacje te utrzymają się, prowadząc do zakłóceń na rynkach lub grożąc ich zakłóceniem:

- a) w odniesieniu do produktów sektora cukru, chmielu, wołowiny i cielęciny, mleka i przetworów mlecznych, mięsa baraniego i koziego, jeżeli ceny dowolnego z tych produktów znacząco wzrosną lub spadną na rynku Unii;
- b) w odniesieniu do produktów sektora wieprzowiny, jaj i mięsa drobiowego oraz w odniesieniu do oliwy z oliwek, jeżeli ceny dowolnego z tych produktów na rynku Unii znacząco wzrosną.

Artykuł 299

Zakłócenia spowodowane notowaniami lub cenami na rynku światowym

W celu sprawnego i skutecznego reagowania na zagrożenia wynikające z zakłóceń na rynku, w przypadku, gdy w odniesieniu do produktów sektora zbóż, ryżu, cukru oraz mleka i przetworów mlecznych notowania lub ceny na rynku światowym jednego lub kilku z tych produktów osiągną poziom, który zakłóca lub grozi zakłóceniem podaży na rynku Unii i sytuacja ta prawdopodobnie utrzyma się lub będzie się pogarszać, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – zgodnie z art. 300 przedsięwziąć konieczne środki w odniesieniu do danego sektora. Komisja może w szczególności w całości lub w części zawiesić należności celne przywozowe w odniesieniu do pewnych ilości.

Artykuł 300

Warunki przyjęcia aktów delegowanych w przypadkach zakłóceń

Środki określone w art. 298 i 299 mogą zostać przyjęte:

- a) pod warunkiem że inne środki dostępne na mocy niniejszego rozporządzenia wydają się niewystarczające;
- b) uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych na podstawie art. 218 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 301

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może przyjąć wszelkie konieczne przepisy związane z art. 298 i 299 w drodze aktów wykonawczych. Przepisy te mogą w szczególności dotyczyć procedur, powiadamiania, kryteriów technicznych oraz kontroli administracyjnych lub kontroli fizycznych przeprowadzanych przez państwa członkowskie.

SEKCJA II

SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 302

Sprawozdawczość dotycząca niektórych sektorów

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie:

- (1) co trzy lata i po raz pierwszy do dnia 31 grudnia 2010[2013] r., dotyczące wprowadzenia w życie środków dotyczących sektora pszczelarskiego określonych w części II tytuł I rozdział IV sekcja VIII;
- (2) do dnia 31 grudnia 2013 r. – dotyczące wprowadzenia w życie przepisów określonych w części II tytuł I rozdział IV sekcja VI oraz w części II tytuł II rozdział II, dotyczących organizacji producentów, funduszy operacyjnych i programów operacyjnych w sektorze owoców i warzyw;
- (3) do dnia 31 sierpnia 2012 r. – dotyczące realizacji programu „Owoce w szkole”, określonym w art. 128, w razie potrzeby wraz z odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi. W sprawozdaniu należy w szczególności skoncentrować się na zakresie, w jakim program promował ustanowienie dobrze funkcjonujących programów „Owoce w szkole” w państwach członkowskich oraz na wpływie programu na poprawę nawyków żywieniowych dzieci;
- (4) do dnia [31 grudnia 2010 r. i] 31 grudnia 2012 r. – na temat rozwoju sytuacji na rynku i wynikających z niej warunków sprawnego wycofywania systemu kwot

mlecznych, w razie potrzeby wraz z odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi. Ponadto w sprawozdaniu tym analizuje się konsekwencje dla producentów serów objętych chronioną nazwą pochodzenia na podstawie rozporządzeniem (WE) nr 510/2006;

- (5) do dnia 31 grudnia 2011 r. – dotyczące wprowadzenia w życie środków promocji w sektorze wina określonych w art. 138;
- (6) do dnia 31 grudnia 2012 r. – odnośnie do sektora wina, uwzględniające w szczególności doświadczenia nabyte podczas wdrażania reformy.[;]
- [(7) do dnia 31 grudnia 2014 r. – w sprawie stosowania programu dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii określonego w art. 17, wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi.]
- [(8) do dnia 30 czerwca 2014 r. i do dnia 31 grudnia 2018 r. na temat rozwoju sytuacji na rynku w sektorze mleka i przetworów mlecznych oraz w szczególności na temat funkcjonowania art. 209 akapit pierwszy ppkt (iv) oraz art. 210 ust. 4, art. 229, 287, 310 i 311, ze szczególnym naciskiem na ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów o wspólnej produkcji wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi.]

ROZDZIAŁ II

SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY DOTYCZĄCE POSZCZEGÓLNYCH SEKTORÓW

SEKCJA I

CHMIEL

Artykuł 303

Rejestracja umów w sektorze chmielu

1. Wszystkie umowy dostawy chmielu wyprodukowanego w Unii zawarte między producentem lub organizacją producentów, z jednej strony, a kupującym, z drugiej strony, są rejestrowane przez organy wyznaczone do tego celu przez każde zainteresowane państwo członkowskie będące producentem.
2. Umowy dotyczące dostawy określonych ilości po umówionych cenach, odnoszące się do okresu obejmującego jeden lub kilka zbiorów i zawarte przed dniem 1 sierpnia w roku pierwszych zbiorów, uważa się za „umowy zawarte z wyprzedzeniem”. Umowy te podlegają osobnej rejestracji.
3. Dane, na których podstawie dokonuje się rejestracji, mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów niniejszego rozporządzenia.

4. Komisja ustanawia przepisy dotyczące rejestracji umów dostaw chmielu w drodze aktów wykonawczych.

SEKCJA II

WINO

Artykuł 304

Rejestr i wykaz winnic

1. Państwa członkowskie prowadzą rejestr winnic, który zawiera aktualne informacje na temat potencjału produkcyjnego.
2. Państwa członkowskie, w których całkowity obszar uprawy winorośli odmian klasyfikowanych zgodnie z art. 166 ust. 2 wynosi mniej niż 500 hektarów, nie podlegają obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1.
3. Państwa członkowskie, które stosują środek „restrukturyzacja i przekształcenie winnic” w swoich programach wsparcia na podstawie art. 139, do dnia 1 marca każdego roku przedstawiają Komisji – na podstawie wykazu winnic – aktualny wykaz potencjału produkcyjnego.
4. Począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. Komisja może w dowolnym momencie zdecydować, że ust. 1, 2 i 3 nie mają już zastosowania.
5. W celu ułatwienia monitorowania i sprawdzania potencjału produkcyjnego przez państwa członkowskie Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące zakresu i treści wykazu winnic oraz zwolnień.
6. Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – przepisy dotyczące sprawdzania informacji.

Artykuł 305

Obowiązkowe deklaracje w sektorze wina

1. Producenci winogron przeznaczonych do produkcji wina oraz producenci moszczu i wina zgłaszają co roku właściwym organom krajowym ilości wyprodukowane z ostatniego zbioru.
2. Państwa członkowskie mogą zażądać od handlowców zajmujących się sprzedażą winogron przeznaczonych do wyrobu wina, aby co roku deklarowali ilości sprzedane z ostatniego zbioru.
3. Producenci moszczu i wina oraz handlowcy inni niż kupcy detaliczni co roku deklarują właściwym organom krajowym posiadane przez siebie zapasy moszczu i wina, niezależnie od tego, czy pochodzą one z ostatnich zbiorów, czy też ze zbiorów

z lat wcześniejszych. Moszcz i wino przywożone z państw trzecich są zaznaczane oddzielnie.

4. W celu zagwarantowania wywiązywania się producentów i handlowców, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, z ich obowiązków Komisja przyjmuje – w drodze aktów delegowanych – przepisy dotyczące:
 - a) treści obowiązkowych deklaracji i zwolnień;
 - b) treści deklaracji, o których mowa w lit. a), oraz warunków ich składania, jak również zwolnień z obowiązku składania deklaracji;
 - c) kar, które mają być stosowane, w przypadkach gdy deklaracja nie zostanie złożona państwu członkowskiemu w stosownym czasie.
5. Komisja może w drodze aktów wykonawczych:
 - a) ustalić warunki związane z wzorami formularzy, które mają być używane do deklaracji obowiązkowych;
 - b) przyjąć przepisy dotyczące współczynników konwersji dla produktów innych niż wino;
 - c) określić terminy składania deklaracji obowiązkowych;
 - d) wprowadzić przepisy dotyczące kontroli oraz przekazywania przez państwa członkowskie sprawozdań do Komisji.

Artykuł 306

Dokumenty towarzyszące i rejestr w sektorze wina

1. Produkty sektora wina są wprowadzane do obrotu w Unii, jedynie jeśli posiadają oficjalnie zatwierdzony dokument towarzyszący.
2. Osoby fizyczne, osoby prawne lub grupy osób, w których posiadaniu znajdują się produkty objęte sektorem wina w związku z wykonywanym przez nie zawodem, w szczególności, producenci, osoby zajmujące się butelkowaniem i przetwarzaniem produktów, o których mowa, a także handlowcy, są zobowiązane do prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu tych produktów.
3. W celu ułatwienia przewozu produktów winiarskich i jego weryfikacji przez państwa członkowskie Komisja – w drodze aktów delegowanych – może:
 - a) przyjąć przepisy dotyczące dokumentu towarzyszącego, ustalić kiedy należy go stosować oraz określić odstępstwa od obowiązku stosowania przedmiotowego dokumentu;
 - b) określić warunki, na jakich dokument towarzyszący należy traktować jako potwierdzający chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;

- c) ustanowić przepisy dotyczące kar stosowanych w przypadku niezgodności z dokumentami towarzyszącymi;
 - d) ustanowić obowiązek prowadzenia rejestru;
 - e) określić kto ma prowadzić rejestr i określić odstępstwa od obowiązku prowadzenia rejestru;
 - f) wskazać, jakie działania należy uwzględniać w rejestrze;
 - g) ustanowić przepisy dotyczące stosowania dokumentów towarzyszących i rejestrów.
4. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć:
- a) przepisy dotyczące zawartości rejestru, produktów, które należy w nim uwzględniać, terminów wpisów do rejestru oraz zamykania rejestrów;
 - b) środek nakładający na państwa członkowskie obowiązek ustalenia maksymalnego dopuszczalnego odsetka ubytków;
 - c) przepisy ogólne i przejściowe dotyczące prowadzenia rejestrów;
 - d) przepisy określające jak długo należy przechowywać dokumenty towarzyszące i rejestry;
 - e) przepisy dotyczące przekazywania informacji do Komisji przez państwa członkowskie;
 - f) przepisy w odniesieniu do oczywistych błędów, siły wyższej i okoliczności nadzwyczajnych;

Artykuł 307

Wyznaczenie organów krajowych właściwych dla sektora wina

1. Nie naruszając innych przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących określania właściwych organów krajowych państwa członkowskie wyznaczają jeden lub kilka organów, które są odpowiedzialne za zagwarantowanie zgodności z przepisami Unii odnoszącymi się do sektora wina. W szczególności państwa członkowskie wyznaczają laboratoria upoważnione do prowadzenia oficjalnych analiz w sektorze wina. Wyznaczone laboratoria spełniają kryteria ogólne dotyczące funkcjonowania laboratoriów badawczych, ustanowione w normie ISO/IEC 17025.
2. Państwa członkowskie przekazują do wiadomości Komisji nazwy i adresy organów i laboratoriów, o których mowa w ust. 1. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej i aktualizuje je okresowo.

Powiadamianie i ocena w sektorze wina

1. Do dnia 1 marca każdego roku państwa członkowskie zgłaszają Komisji informacje na temat obszarów obsadzonych winoroślą bez odpowiednich praw do sadzenia po dniu 31 sierpnia 1998 r., o których mowa w art. 82, oraz obszarów wykarczowanych na podstawie ust. 1 wymienionego artykułu.
2. W odniesieniu do obowiązkowego uregulowania sytuacji prawnej nielegalnych nasadzeń dokonanych przed dniem 1 września 1998 r., o których mowa w art. 83, państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 1 marca każdego odnośnego roku informacje dotyczące:
 - a) obszarów obsadzonych winoroślą bez odpowiednich praw do sadzenia przed dniem 1 września 1998 r.;
 - b) obszarów o sytuacji uregulowanej na podstawie ust. 1 wymienionego artykułu, opłat przewidzianych we wspomnianym ustępie oraz średniej wartości regionalnych praw do sadzenia, jak przewidziano w ust. 2. wspomnianego artykułu.

Państwa członkowskie przekazują Komisji po raz pierwszy do dnia 1 marca 2010 r. informacje na temat obszarów wykarczowanych na podstawie art. 83 ust. 4 akapit pierwszy.

Zniesienie przejściowego zakazu nowych nasadzeń z dniem 31 grudnia 2015 r., jak przewidziano w art. 89 ust. 1, nie wpływa na zobowiązania określone w niniejszym ustępie.

3. Co roku do dnia 1 marca, a po raz pierwszy do dnia 1 marca 2010 r., państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie z wdrażania środków przewidzianych w programach wsparcia określonych w części II tytuł I rozdział IV sekcja VII w poprzednim roku budżetowym.

Sprawozdania te wymieniają i opisują działania, na które przyznana była pomoc Unii w ramach programów wsparcia, a zwłaszcza przedstawiają szczegóły dotyczące wdrażania działań promocyjnych, o których mowa w art. 138.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 1 marca 2011 r. i po raz drugi do dnia 1 marca 2014 r. ocenę kosztów i korzyści programów wsparcia oraz zalecenie, w jaki sposób poprawić ich skuteczność.
5. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć przepisy dotyczące powiadamiania i oceny w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu.

SEKCJA III

MLEKO I PRZETWORY MLECZNE

Artykuł 309

Oplata na rzecz działań promocyjnych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

Bez uszczerbku dla stosowania art. 107, 108 i 109 Traktatu, jak określono w art. 290 akapit pierwszy niniejszego rozporządzenia, państwo członkowskie może nałożyć na swoich producentów mleka opłatę na rzecz działań promocyjnych w odniesieniu do wprowadzanych na rynek ilości mleka lub jego ekwiwalentu, aby sfinansować działania promujące spożycie mleka w Unii, rozwijanie rynków mleka i przetworów mlecznych i podnoszenie jakości.

[Artykuł 310]

Obowiązkowe deklaracje w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Przetwórcy mleka surowego zgłaszają właściwemu organowi krajowemu ilości mleka surowego, które im dostarczono każdego miesiąca.
2. Aby zapewnić przydatność i aktualność takich deklaracji do celów zarządzania rynkiem, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące zakresu, treści, formatu i terminu składania takich deklaracji.

Artykuł 311

Stosunki umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Jeśli państwo członkowskie zdecyduje, że każda dostawa mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego ma być objęta umową pisemną między stronami, taka umowa musi spełniać warunki określone w ust. 2.

W sytuacji opisanej w akapicie pierwszym zainteresowane państwo członkowskie postanawia również, że jeśli dostawa mleka surowego odbywa się za pośrednictwem jednego lub kilku podmiotów skupujących surowe mleko, każdy etap dostawy ma być objęty taką umową między stronami. W tym kontekście „podmiot skupujący surowe mleko” oznacza przedsiębiorstwo, które przewozi surowe mleko od rolnika lub innego skupującego surowe mleko do przetwórcy mleka surowego lub innego skupującego surowe mleko, a w każdym takim przypadku ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego.

2. Umowa:
 - a) zostaje zawarta przed dostawą;
 - b) zostaje sporządzona na piśmie; oraz

- c) zawiera w szczególności następujące elementy:
- (i) cenę do zapłaty za dostawę, która:
 - jest niezmienna i określona w umowie; lub
 - ulega zmianie wyłącznie pod wpływem czynników określonych w umowie, w szczególności w zależności od rozwoju sytuacji na rynku opartej na wskaźnikach rynkowych, dostarczonej ilości oraz jakości lub składzie dostarczonego mleka surowego;
 - (ii) ilość, którą można dostarczyć lub którą się dostarcza, wraz z terminem dostaw; oraz
 - (iii) czas obowiązywania umowy, który może być czasem nieograniczonym, oraz klauzule o wygaśnięciu umowy.
3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 umowa nie jest wymagana, gdy mleko surowe jest dostarczane przez rolnika do przetwórcy surowego mleka, a przetwórcą jest spółdzielnia, której rolnik jest członkiem, jeżeli statut tej spółdzielni zawiera przepisy o podobnych skutkach do przepisów określonych w ust. 2 lit. a), b) i c).
4. Wszystkie elementy umów na dostawę mleka surowego zawieranych przez rolników, podmioty skupujące surowe mleko lub przetwórców mleka surowego, w tym elementy określone w ust. 2 lit. c), są swobodnie negocjowane między stronami.
5. W celu zagwarantowania jednolitego stosowania niniejszego artykułu Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie niezbędne środki.]

SEKCJA IV

ALKOHOL ETYLOWY

Artykuł 312

Powiadomienia w sektorze alkoholu etylowego

1. W odniesieniu do produktów sektora alkoholu etylowego państwa członkowskie przekazują Komisji następujące informacje:
- a) produkcja alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego wyrażona w hektolitrach czystego alkoholu, w podziale według produktu wykorzystanego do produkcji alkoholu;
 - b) ilość zbytego alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, podana w hektolitrach czystego alkoholu, w podziale według sektora docelowego;
 - c) zapasy alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego dostępne w państwie członkowskim na koniec poprzedniego roku;

d) przewidywana produkcja w roku bieżącym.

Komisja przyjmuje przepisy dotyczące przekazywania tych informacji, a w szczególności określa – w drodze aktów wykonawczych – częstotliwość powiadamiania i sektory docelowe.

2. Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, i wszelkich innych dostępnych informacji Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 – opracowuje bilans obrotu alkoholem etylowym pochodzenia rolniczego Unii za rok poprzedni i szacunkowy bilans za rok bieżący.

Bilans Unii zawiera również informacje na temat alkoholu etylowego pochodzenia pozarolniczego. Komisja ustanawia dokładną treść i metody zbierania takich informacji w drodze aktów wykonawczych.

Do celów niniejszego ustępu „alkohol etylowy pochodzenia pozarolniczego” oznacza produkty objęte kodami CN 2207, 2208 90 91 i 2208 90 99, które nie są uzyskiwane z określonego produktu rolnego wymienionego w załączniku I do Traktatu.

3. Komisja zgłasza państwom członkowskim bilanse, o których mowa w ust. 2.

CZEŚĆ VI

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 313

Przepisy finansowe

Do wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w związku z realizacją zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 oraz przepisy przyjęte w celu jego wykonania.

Artykuł 314

Przenoszenie kwot dostępnych w sektorze wina na rzecz rozwoju obszarów wiejskich

1. Kwoty ustalone w ust. 2 na podstawie wydatków w przeszłości, dostępne na mocy rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 na środki interwencyjne w zakresie regulacji rynków rolnych, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, są udostępniane jako dodatkowe fundusze Unii na środki w regionach winiarskich zgodnie z programowaniem rozwoju obszarów wiejskich finansowanym na mocy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.
2. Następujące kwoty są udostępniane na dane lata kalendarzowe:
 - 2010: 82 110 000 EUR,
 - począwszy od 2011: 122 610 000 EUR.
3. Kwoty określone w ust. 2 zostaną przydzielone państwom członkowskim na podstawie załącznika XIX.
4. Komisja przyjmuje wszelkie konieczne przepisy związane z niniejszym artykułem w drodze aktów wykonawczych.

Artykuł 315

Środki rozwiązywania szczególnych problemów praktycznych.

1. Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – środki, które są konieczne i uzasadnione w sytuacji nadzwyczajnej w celu rozwiązania szczególnych problemów praktycznych. Środki te mogą stanowić odstępstwo od przepisów niniejszego rozporządzenia, ale jedynie w takim zakresie i przez taki okres, jakie są niezbędne.
2. W razie konieczności, w celu rozwiązania przedmiotowego problemu, Komisja podejmuje działania na podstawie art. 323 ust. 2.

Artykuł 316

Wymiana informacji

1. Państwa członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia lub monitorowania rynku i analizy rynkowej oraz do wypełnienia międzynarodowych zobowiązań dotyczących produktów, o których mowa w art. 1. W stosownych przypadkach informacje te mogą być przekazane lub udostępnione właściwym organom państw trzecich i mogą zostać upublicznione.
2. Aby zapewnić szybkie, skuteczne, dokładne i racjonalne pod względem kosztów powiadamianie Komisja – w drodze aktów delegowanych – określa:
 - a) charakter i rodzaj informacji, które mają być przekazywane;
 - b) metody powiadamiania;
 - c) przepisy dotyczące praw dostępu do informacji lub udostępnianych systemów informacyjnych;
 - d) warunki i sposoby publikacji informacji.
3. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje:
 - a) przepisy dotyczące dostarczania informacji niezbędnych do stosowania niniejszego artykułu;
 - b) uzgodnienia w zakresie zarządzania informacjami, które mają być przekazywane oraz przepisy dotyczące treści, formy, harmonogramu, częstotliwości i terminów powiadamiania;
 - c) uzgodnienia w zakresie przekazywania lub udostępniania informacji i dokumentów państwom członkowskim, właściwym organom w państwach trzecich lub do wiadomości publicznej.

Artykuł 317

Klauzula dotycząca przypadków obchodzenia prawa

Nie naruszając żadnych szczegółowych przepisów, osobom fizycznym ani prawnym nie przyznaje się żadnych korzyści wynikających z niniejszego rozporządzenia, jeżeli stwierdzono, że osoby te sztucznie stworzyły warunki wymagane do uzyskania takich korzyści, co stoi w sprzeczności z celami niniejszego rozporządzenia.

Kontrole i weryfikacje oraz środki i kary administracyjne oraz związana z nimi sprawozdawczość

1. W celu uzyskania równowagi między odstrasżającym skutkiem opłat, sankcji i kar nakładanych w przypadkach stwierdzenia nieprzestrzegania jakichkolwiek obowiązków wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia a elastycznym stosowaniem systemu Komisja – w drodze aktów delegowanych – przyjmuje przepisy i warunki dotyczące następujących elementów:
 - a) wykluczania lub zawieszania płatności lub współczynnika zmniejszenia pomocy, płatności lub refundacji, w szczególności w przypadku nieprzestrzegania terminów lub gdy produkty, ich wielkość lub ilość nie odpowiadają podanym we wniosku, nie dokonano oceny programu lub nie przekazano wymaganych informacji, podano nieprawidłowe informacje lub przekazano je po terminie;
 - b) zmniejszenia płatności na rzecz państw członkowskich dotyczących ich wydatków rolnych, w przypadkach gdy termin ustalony na pobranie wkładów na opłatę za przekroczenie kwoty krajowej nie został dotrzymany, lub zawieszania płatności miesięcznych, w przypadkach gdy państwo członkowskie nie przesłało w terminie informacji do Komisji lub przesłało nieprawidłowe informacje;
 - c) kwot standardowych, które składający ofertę lub oferent płaci, w przypadku gdy produkty interwencyjne nie spełniają wymogów jakościowych;
 - d) częściowego lub całkowitego odzyskiwania płatności w przypadku zawieszenia lub cofnięcia zatwierdzenia lub planu uznania lub w przypadku nienależnej płatności;
 - e) dodatkowej kwoty, dodatkowych opłat lub odsetek, które mają być stosowane w przypadku nadużyć finansowych, nieprawidłowości, braku dowodu na dopełnienie obowiązku lub deklaracji na wyrost;
 - f) karczowania nielegalnie uprawianych winnic;
 - g) współczynnika zmniejszenia, który należy stosować przy zwalnianiu zabezpieczeń dla refundacji, pozwoleń, ofert, ofert przetargowych lub szczególnych wniosków, w przypadkach gdy obowiązek związany z odnośnym zabezpieczeniem nie został w pełni – lub wcale – wypełniony;
 - h) zatrzymywania przez państwa członkowskie kwot odzyskanych w ramach kar lub przekazywania ich do budżetu Unii;
 - i) wykluczania podmiotu gospodarczego lub wnioskodawcy z interwencji publicznej i prywatnego przechowywania, z udziału w systemie pozwoleń lub w systemach kontyngentów taryfowych w przypadku nadużyć finansowych lub przekazania nieprawidłowych informacji;

- j) wycofywania lub zawieszania zatwierdzenia lub uznania, w szczególności, w przypadkach gdy podmiot gospodarczy, organizacja producentów, zrzeszenie organizacji producentów, grupa producentów lub organizacja międzybranżowa nie dotrzymuje swoich zobowiązań lub przestaje spełniać wymagane warunki, w tym w zakresie powiadamiania;
- k) stosowanie odpowiednich kar krajowych wobec podmiotów gospodarczych zaangażowanych w proces produkcyjny po przekroczeniu kwoty.

Opłaty, kary administracyjne i kary określone na podstawie akapitu pierwszego są różnicowane zgodnie z wagą, zakresem, czasem trwania i powtarzalnością stwierdzonych naruszeń.

2. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje co następuje:

- a) przepisy dotyczące kontroli administracyjnych i kontroli fizycznych przeprowadzanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do przestrzegania obowiązków wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia;
- b) procedury i kryteria techniczne odnośnie do środków i kar administracyjnych, o których mowa w ust. 1, w przypadku stwierdzenia nieprzestrzegania któregośkolwiek z obowiązków wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia;
- c) procedury i kryteria odnośnie do odzyskiwania nienależnych płatności dotyczące wdrażania przepisów i warunków, o których mowa w ust. 1 lit. d);
- d) przepisy i metody dotyczące składania sprawozdań z przeprowadzonych kontroli i ich wyników;
- e) kiedy wymagają tego szczególne potrzeby w zakresie właściwego administrowania systemem, przepisy wprowadzające dodatkowe wymogi dotyczące procedur celnych, w szczególności określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008⁴⁵.

3. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – może przyjąć przepisy dotyczące zasad pomiaru obszarów w sektorze wina zapewniając jednolite stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia. Zasady te mogą w szczególności odnosić się do kontroli oraz przepisów odnoszących się do szczególnych procedur finansowych mających na celu lepszą kontrolę.

Artykuł 319

Kompatybilność ze zintegrowanym systemem zarządzania i kontroli

Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia w sektorze wina państwa członkowskie dopilnowują, aby procedury zarządzania i kontroli, o których mowa w art. 318, które odnoszą

⁴⁵ Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 1.

się do obszarów, były zgodne ze Zintegrowanym Systemem Zarządzania i Kontroli (ZSZiK) w odniesieniu do następujących elementów:

- a) skomputeryzowanej bazy danych;
- b) systemu identyfikacji działek rolnych, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 73/2009;
- c) kontroli administracyjnych.

Procedury te umożliwiają wspólne funkcjonowanie lub wymianę danych z ZSZiK bez problemów lub konfliktów.

CZEŚĆ VII

PRZEKAZANIE UPRAWNIENÍ, PRZEPISY WYKONAWCZE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

ROZDZIAŁ I

Przekazanie uprawnień i przepisy wykonawcze

Artykuł 320

Uprawnienia Komisji

O ile przepisy niniejszego rozporządzenia **wyraźnie** nie stanowią inaczej, w przypadkach uprawnień powierzonych Komisji, działa ona:

- na podstawie procedury, o której mowa w art. 321, w przypadku aktów delegowanych;
- na podstawie procedury, o której mowa w art. 321 i 322, w przypadku aktów delegowanych przyjmowanych w trybie pilnym; oraz
- na podstawie procedury, o której mowa w art. 323, w przypadkach aktów wykonawczych.

Artykuł 321

Akty delegowane

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

2. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w ust. 1, może zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.

Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, odpowiednio wcześniej przed podjęciem ostatecznej decyzji informuje drugą instytucję i Komisję, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz ewentualne uzasadnienie tego odwołania.

Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy licząc od daty zawiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o miesiąc.

Jeśli przed upływem tego terminu ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wejść w życie przed upływem tego okresu, jeżeli zarówno Parlament Europejski i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie.

Artykuł 322

Tryb pilny

1. Akt delegowany przyjęty w trybie pilnym wchodzi w życie bezzwłocznie i ma zastosowanie, o ile nie został wyrażony sprzeciw na podstawie ust. 2. W zawiadomieniu o akcie delegowanym przyjętym na mocy niniejszego artykułu skierowanym do Parlamentu Europejskiego i Rady podane zostają powody, dla których skorzystano z trybu pilnego.
2. Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego przyjętego na mocy niniejszego artykułu na podstawie procedury, o której mowa w art. 321 ust. 3. W takim przypadku akt ten przestaje być stosowany. Instytucja wyrażająca sprzeciw wobec takiego aktu delegowanego podaje uzasadnienie.

Artykuł 323

Akty wykonawcze – komitet

1. [W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych na podstawie niniejszego rozporządzenia Komisję wspiera Komitet Zarządzający ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych, i ma zastosowanie procedura określona w art. [5] rozporządzenia (UE) nr [xxxx/yyyy] (do uzupełnienia po przyjęciu rozporządzenia ustanawiającego mechanizmy kontroli, o którym mowa w art. 291 ust. 2 TFUE, które obecnie jest przedmiotem dyskusji w Parlamencie Europejskim oraz Radzie.)]

2. W pilnych przypadkach, określonych w art. 265, 266, 282 i art. 315 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, ma zastosowanie procedura określona w art. [6] rozporządzenia (UE) nr [xxxx/yyyy].

Artykuł 324

Organizacja komitetu

Przygotowując posiedzenia komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1, należy uwzględnić w szczególności zakres odpowiedzialności tego organu, charakter rozpatrywanych zagadnień i potrzebę wykorzystania stosownej wiedzy fachowej.

ROZDZIAŁ II

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 325

Uchylenie

1. Rozporządzenie (EWG) nr 922/72 traci moc.
2. Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 traci moc.

Jednakże art. 113a, 113b, 114, 115, 116, 117 ust. 1-4 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 jak również załącznik XIa pkt II akapit drugi i pkt IV-IX, załącznik XII pkt IV.2, załącznik XIII pkt VI akapit drugi, załącznik XIV część A, załącznik XIV część B pkt I.2 i pkt I.3, załącznik XIV część B pkt III, załącznik XIV część C oraz załącznik XV pkt II, III, IV i VI do wymienionego rozporządzenia, dla potrzeb stosowania tych artykułów, stosuje się nadal aż do daty, która zostanie określona na podstawie art. 326 niniejszego rozporządzenia.

Ponadto:

- artykuły 85o-85x rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 jak również załączniki Xd i Xe do wymienionego rozporządzenia dla potrzeb stosowania tych artykułów, stosuje się do końca roku winiarskiego 2010/2011;
- artykuły 84a, 86-95a, art. 188a ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 jak również załączniki Xa i XI do wymienionego rozporządzenia dla potrzeb stosowania tych artykułów, stosuje się do końca roku gospodarczego 2011/2012 w odniesieniu do przedmiotowych produktów;
- artykuły 103w, 103x i 103y rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 jak również załącznik XVa do wymienionego rozporządzenia dla potrzeb stosowania tych artykułów, stosuje się do dnia 31 lipca 2012 r.

3. Odesłania do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 interpretuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji przedstawioną w załączniku XX do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 326

Termin stosowania zasad wprowadzania do obrotu

W celu zagwarantowania pewności prawa odnośnie stosowania zasad wprowadzania do obrotu Komisja – w drodze aktów delegowanych – ustali terminy, od których przepisy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, o których mowa w art. 325 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, lub ich części, przestają obowiązywać dla danego sektora. Wspomniany termin jest datą wdrożenia odnośnych zasad wprowadzania do obrotu, ustaloną w drodze aktów delegowanych określonych w części II tytuł II rozdział I sekcja I niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 327

Przepisy przejściowe w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw

1. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na ważność uznania grup producentów, organizacji producentów i zrzeszeń organizacji producentów przyznanego przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, nie ma też wpływu na oczekujące na rozpatrzenie plany dochodzenia do uznania lub programy operacyjne.
2. W celu zagwarantowania, że wszystkie uzgodnienia przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 są utrzymane, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy przejściowe.

Artykuł 328

Przepisy przejściowe w sektorze wina

W celu zagwarantowania, że podmioty gospodarcze nie poniosą szkody w związku z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć środki przejściowe konieczne do ułatwienia przejścia od uregulowań przewidzianych w rozporządzeniach (WE) nr 1493/1999 i (WE) nr 479/2008 do uregulowań określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 329

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [siódmego] dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

[Jednakże art. 159 stosuje się od dnia [...]/rok po wejściu w życie]].

2. W odniesieniu do sektora cukru stosuje się przepisy części II tytuł I do końca roku gospodarczego 2014/2015 dla cukru.

Przepisy dotyczące systemu ograniczania produkcji mleka ustanowionego w części II tytuł I rozdział III stosuje się, na podstawie art. 59, do dnia 31 marca 2015 r.

[W odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych art. 209 akapit pierwszy ppkt (iv) oraz art. 210 ust. 4, art. 229, 287, 310 i 311 stosuje się do dnia 30 czerwca 2020 r.]

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

ZALĄCZNIK I

WYKAZ PRODUKTÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1 UST. 1

Część I: Zboża

W odniesieniu do zbóż niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) 0709 90 60	Kukurydza cukrowa, świeża lub schłodzona
0712 90 19	Kukurydza cukrowa suszona, cała, cięta w kawałki, w plasterkach, łamana lub w proszku, ale dalej nieprzetworzona, inna niż hybrydy do siewu
1001 90 91	Nasiona pszenicy zwyczajnej i meslin
1001 90 99	Orkisz, pszenica zwyczajna i meslin, inne niż do siewu
1002 00 00	Żyto
1003 00	Jęczmień
1004 00	Owies zwyczajny
1005 10 90	Kukurydza (nasiona), inna niż hybrydy
1005 90 00	Kukurydza, inna niż nasiona
1007 00 90	Ziarno sorgo, inne niż hybrydy do siewu
1008	Nasiona gryki, prosa i mozgi kanaryjskiej; pozostałe zboża
b) 1001 10	Pszenica durum
c) 1101 00 00	Mąka pszenna lub z meslin
1102 10 00	Mąka żytnia
1103 11	Kasze i mączki z pszenicy
1107	Słód, nawet palony
d) 0714	Maniok, maranta, salep, topinambur, słodkie ziemniaki i podobne korzenie i bulwy o dużej zawartości skrobi lub inuliny, świeże, schłodzone, zamrożone lub suszone, nawet w plastrach lub w postaci granulek; rdzeń sagowca
ex 1102	Mąki ze zbóż, innych niż pszenica lub meslin:
1102 20	– Mąka kukurydziana
1102 90	– Pozostałe:
1102 90 10	– – Mąka jęczmienna
1102 90 30	– – Mąka owsiana
1102 90 90	– – Pozostałe
ex 1103	Kasze, mączki i granulki, zbożowe, z wyjątkiem kasz i mączek z pszenicy (podpozycja 1103 11), kasz i mączek z ryżu (podpozycja 1103 19 50) oraz granulek z ryżu (podpozycja 1103 20 50)
ex 1104	Ziarna zbóż obrobione w inny sposób (na przykład łuszczone, miażdżone, płatkowane, perełkowane, krojone lub śrutowane), z wyjątkiem ryżu objętego pozycją 1006 i ryżu płatkowanego objętego pozycją 1104 19 91; zarodki zbóż całe, miażdżone, płatkowane lub mielone
1106 20	Mąka, mączka i proszek z sago lub z korzeni lub bulw objętych pozycją 0714
ex 1108	Skrobie; inulina:
	– Skrobie:
1108 11 00	– – Skrobia pszenna
1108 12 00	– – Skrobia kukurydziana
1108 13 00	– – Skrobia ziemniaczana
1108 14 00	– – Skrobia z manioku (cassava)
ex 1108 19	– – Pozostałe skrobie
1108 19 90	– – – Pozostałe

Kod CN	Opis
1702	Pozostałe cukry, włącznie z chemicznie czystymi: laktozą, maltozą, glukozą i fruktozą, w postaci stałej; syropy cukrowe niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących; miód sztuczny, nawet zmieszany z miodem naturalnym; karmel:
ex 1702 30	– Glukoza i syrop glukozowy, niezawierające fruktozy lub zawierające w stanie suchym mniej niż 20 % masy fruktozy:
	– – Pozostałe:
ex 1702 30 50	– – – W postaci białego, krystalicznego proszku, nawet aglomerowanego, zawierające w stanie suchym mniej niż 99 % masy glukozy
ex 1702 30 90	– – – Pozostałe, zawierające w stanie suchym mniej niż 99 % masy glukozy
ex 1702 40	– Glukoza i syrop glukozowy, zawierające w stanie suchym co najmniej 20 % masy, ale mniej niż 50 % masy fruktozy, z wyłączeniem cukru inwertowanego:
1702 40 90	– – Pozostałe
ex 1702 90	– Pozostałe, włącznie z cukrem inwertowanym i innymi cukrami oraz mieszkankami syropów cukrowych, zawierającymi w stanie suchym 50 % masy fruktozy:
1702 90 50	– – Maltodekstryna i syrop maltodekstrynowy
	– – Karmel:
	– – – Pozostałe:
1702 90 75	– – – – W postaci proszku, nawet aglomerowanego
1702 90 79	– – – – Pozostałe
2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
ex 2106 90	– Pozostałe
	– – Aromatyzowane lub barwione syropy cukrowe
	– – – Pozostałe
2106 90 55	– – – – Syrop glukozowy i z maltodekstryny
ex 2302	Otręby, śruta i inne pozostałości odsiewu, przemiału lub innej obróbki zbóż, nawet granulowane
ex 2303	Pozostałości z produkcji skrobi i podobne pozostałości, wysłodki buraczane, wycieczyny z trzciny cukrowej i pozostałe odpady z produkcji cukru, pozostałości i odpady browarnicze i gorzelniane, nawet w postaci granulek:
2303 10	– Pozostałości z produkcji skrobi i podobne pozostałości
2303 30 00	– Pozostałości i odpady browarnicze i gorzelniane
ex 2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305:
	– Pozostałe
2306 90 05	– – Z zarodków kukurydzy
ex 2308	Materiały roślinne i odpady roślinne, pozostałości roślinne i produkty uboczne, nawet w postaci granulek, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
2308 00 40	– Żołędzie i kasztany; wycieczyny z jablek i z owoców innych niż winogrona
2309	Preparaty, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt:
ex 2309 10	– Karma dla psów lub kotów, pakowana do sprzedaży detalicznej:
2309 10 11	– – Zawierające skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop maltodekstrynowy,
2309 10 13	objęte podpozycjami 1702 30 50, 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55, lub
2309 10 31	przetwory mleczne
2309 10 33	
2309 10 51	
2309 10 53	

Kod CN	Opis
ex 2309 90	– Pozostałe:
2309 90 20	– Produkty, o których mowa w uwadze dodatkowej 5 do działu 23 Nomenklatury scalonej
	– – Pozostałe, włącznie z przedmieszkami:
2309 90 31	– – – Zawierające skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop maltodekstrynowy,
2309 90 33	objęte podpozycjami 1702 30 50, 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55, lub
2309 90 41	przetwory mleczne
2309 90 43	
2309 90 51	
2309 90 53	

(¹) Do celów tej podpozycji „przetwory mleczne” oznaczają produkty objęte pozycjami 0401 do 0406, jak również podpozycjami 1702 11, 1702 19 i 2106 90 51.

Część II: Ryż

W odniesieniu do ryżu niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) 1006 10 21 to 1006 10 98	Ryż niełuskany, inny niż do siewu
1006 20	Ryż łuskany (brązowy)
1006 30	Ryż częściowo lub całkowicie bielony, nawet polerowany lub glazurowany
b) 1006 40 00	Ryż łamany
c) 1102 90 50	Mąka ryżowa
1103 19 50	Kasze i mączka z ryżu
1103 20 50	Granulki z ryżu
1104 19 91	Ryż płatkowany
ex 1104 19 99	Ryż miazdzony
1108 19 10	Skrobia z ryżu

Część III: Cukier

W odniesieniu do cukru niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
a)	1212 91	Burak cukrowy
	1212 99 20	Trzcina cukrowa
b)	1701	Cukier trzcinowy lub buraczany i chemicznie czysta sacharoza, w postaci stałej
c)	1702 20	Cukier klonowy i syrop klonowy
	1702 60 95 oraz 1702 90 95	Pozostałe cukry w postaci stałej i syropy cukrowe niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących, z wyłączeniem laktozy, glukozy, maltodekstryny i izoglukozy
	1702 90 71	Karmel zawierający w substancji suchej 50 % masy sacharozy lub więcej
	2106 90 59	Aromatyzowane lub barwione syropy cukrowe, inne niż syropy izoglukozowe, laktozowe, glukozowe lub z maltodekstryny
d)	1702 30 10 1702 40 10 1702 60 10 1702 90 30	Izogluchoza
e)	1702 60 80 1702 90 80	Syrop inulinowy
f)	1703	Melasy powstałe z ekstrakcji lub rafinacji cukru
g)	2106 90 30	Aromatyzowane lub barwione syropy izoglukozowe
h)	2303 20	Wysłodki buraczane, wytłoczyny z trzciny cukrowej i pozostałe odpady z produkcji cukru

Część IV: Susz paszowy

W odniesieniu do suszu paszowego niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

	Kod CN	Opis
a)	ex 1214 10 00	– Mączka i granulaty z lucerny, sztucznie suszone – Mączka i granulki, z lucerny, inaczej suszone i mielone
	ex 1214 90 90	– Lucerna, esparceta, koniczyna, łubin, wyka i podobne produkty paszowe sztucznie suszone, z wyjątkiem siana i kapusty pastewnej oraz produktów zawierających siano – Lucerna, esparceta, koniczyna, łubin, wyka, nostrzyk, groszek zwyczajny i komonica, inaczej suszone i mielone
b)	ex 2309 90 99	– Koncentraty białkowe otrzymywane z soku z lucerny i z soku z trawy – Produkty poddane dehydratacji otrzymywane wyłącznie z pozostałości stałych i z soku powstających przy wytwarzaniu powyższych koncentratów

Część V: Nasiona

W odniesieniu do nasion niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
0712 90 11	Hybrydy kukurydzy cukrowej: – do siewu
0713 10 10	Groch (<i>Pisum sativum</i>): – do siewu
ex 0713 20 00	Ciecierzycy (cieciorka): – do siewu
ex 0713 31 00	Fasola z gatunku <i>Vigna mungo</i> (L.) Hepper lub <i>Vigna radiata</i> (L.) Wilczek: – do siewu
ex 0713 32 00	Fasolka czerwona mała (Adzuki) (<i>Phaseolus</i> lub <i>Vigna angularis</i>): – do siewu
0713 33 10	Fasola, włącznie z białą groszkową (<i>Phaseolus vulgaris</i>): – do siewu
ex 0713 39 00	Pozostałe fasole – do siewu
ex 0713 40 00	Soczewica: – do siewu
ex 0713 50 00	Bób (<i>Vicia faba</i> var. <i>major</i>) i bobik (<i>Vicia faba</i> var. <i>equina</i> , <i>Vicia faba</i> var. <i>minor</i>): – do siewu
ex 0713 90 00	Pozostałe suszone warzywa strączkowe: – do siewu
1001 90 10	Orkisz: – do siewu
ex 1005 10	Kukurydza, nasiona, hybrydy
1006 10 10	Ryż niełuskany – do siewu
1007 00 10	Hybrydy ziarna sorgo: – do siewu
1201 00 10	Nasiona soi, nawet łamane: – do siewu
1202 10 10	Orzeszki ziemne nieprażone ani niepoddane w inny sposób obróbce cieplnej, w łupinkach: – do siewu
1204 00 10	Nasiona lnu, nawet łamane: – do siewu
1205 10 10 oraz ex 1205 90 00	Nasiona rzepaku lub rzepiku, nawet łamane: – do siewu
1206 00 10	Nasiona słonecznika, nawet łamane: – do siewu
ex 1207	Pozostałe nasiona i owoce oleiste, nawet łamane: – do siewu
1209	Nasiona, owoce i zarodniki, w rodzaju stosowanych:

Część VI: Chmiel

1. W odniesieniu do chmielu niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
1210	Szyszki chmielowe, świeże lub suszone, nawet mielone, sproszkowane lub w formie granulek; lupulina

2. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące wprowadzania do obrotu i wymiany handlowej z państwami trzecimi stosuje się także do następujących produktów:

Kod CN	Opis
1302 13 00	Soki i ekstrakty roślinne z chmielu

Część VII: Oliwa z oliwek i oliwki stołowe

W odniesieniu do oliwy z oliwek i oliwek stołowych niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) 1509	Oliwa i jej frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1510 00	Pozostałe oleje i ich frakcje, otrzymywane wyłącznie z oliwek, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie, włącznie z mieszaninami tych olejów lub ich frakcji z olejami lub frakcjami objętymi pozycją 1509
b) 0709 90 31	Oliwki świeże lub schłodzone do celów innych niż produkcja oliwy
0709 90 39	Pozostałe oliwki świeże lub schłodzone
0710 80 10	Oliwki (niegotowane lub gotowane na parze lub w wodzie), zamrożone
0711 20	Oliwki zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditenkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia
ex 0712 90 90	Oliwki suszone, całe, cięte w kawałki, w plasterkach, łamane lub w proszku, ale dalej nieprzetworzone
2001 90 65	Oliwki, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym
ex 2004 90 30	Oliwki, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone
2005 70	Oliwki, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone
c) 1522 00 31	Pozostałości powstałe przy obróbce substancji tłuszczowych lub wosków zwierzęcych lub roślinnych, zawierające olej o właściwościach oliwy
1522 00 39	
2306 90 11	Makuchy i inne pozostałości stałe z ekstrakcji oliwy
2306 90 19	

Część VIII: Len i konopie uprawiane na włókno

W odniesieniu do lnu i konopi uprawianych na włókno niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
5301	Len surowy lub przetworzony ale nieprzędzony; odpady i pakuły lnu (włącznie z odpadami przędzy i szarpanką rozwłóknioną)
5302	Konopie siewne (<i>Cannabis sativa</i> L.), surowe lub przetworzone, ale nieprzędzone; odpady i pakuły konopi siewnych (włącznie z odpadami przędzy i szarpanką rozwłóknioną)

Część IX: Owoce i warzywa

W odniesieniu do owoców i warzyw niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
0702 00 00	Pomidory, świeże lub schłodzone
0703	Cebula, szalotka, czosnek, pory oraz pozostałe warzywa cebulowe, świeże lub schłodzone
0704	Kapusty, kalafior, kalarepa, jarmuż i podobne jadalne warzywa kapustne, świeże lub schłodzone
0705	Sałata (<i>Lactuca sativa</i>) i cykorja (<i>Cichorium spp.</i>), świeże lub schłodzone
0706	Marchew, rzepa, buraki sałatkowe, salsefia, selery, rzodkiewki i podobne korzenie jadalne, świeże lub schłodzone
0707 00	Ogórki i korniszony, świeże lub schłodzone
0708	Warzywa strączkowe, łuskane lub niełuskane, świeże lub schłodzone
ex 0709	Pozostałe warzywa, świeże lub schłodzone, z wyłączeniem warzyw objętych podpozycjami 0709 60 91, 0709 60 95, 0709 60 99, 0709 90 31, 0709 90 39 i 0709 90 60
ex 0802	Pozostałe orzechy, świeże lub suszone, nawet łuskane lub obrane, z wyjątkiem orzechów areca (lub betel) lub cola objętych podpozycją 0802 90 20
0803 00 11	Plantany świeże
ex 0803 00 90	Plantany suszone
0804 20 10	Figi, świeże
0804 30 00	Ananasy
0804 40 00	Awokado
0804 50 00	Guawa, mango i smaczelina
0805	Owoce cytrusowe, świeże lub suszone
0806 10 10	Winogrona stołowe, świeże
0807	Melony (włącznie z arbuzami) i papaje, świeże
0808	Jabłka, gruszki i pigwy, świeże
0809	Morele, wiśnie i czereśnie, brzoskwinie (włącznie z nektarynami), śliwki i owoce tarniny, świeże
0810	Pozostałe owoce, świeże
0813 50 31 0813 50 39	Mieszanki wyłącznie orzechów suszonych objętych pozycjami 0801 i 0802
0910 20	Szafran
ex 0910 99	Tymianek, świeży lub schłodzony
ex 1211 90 85	Bazylija, melisa, mięta, <i>origanum vulgare</i> (lebidka pospolita/dziki majeranek), rozmaryn, szaflwia, świeże lub schłodzone
1212 99 30	Chleb świętojański

Część X: Produkty z przetworzonych owoców i warzyw

Odnosnie do produktów z przetworzonych owoców i warzyw niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wymienione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) ex 0710	Warzywa (niegotowane lub gotowane na parze lub w wodzie), zamrożone, z wyłączeniem kukurydzy cukrowej objętej podpozycją 0710 40 00, oliwek objętych podpozycją 0710 80 10 i owoców z rodzaju <i>Capsicum</i> lub z rodzaju <i>Pimenta</i> objętych podpozycją 0710 80 59
ex 0711	Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditlemkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia, z wyłączeniem oliwek objętych podpozycją 0711 20 owoców z rodzaju <i>Capsicum</i> lub z rodzaju <i>Pimenta</i> objętych podpozycją 0711 90 10 i kukurydzy cukrowej objętej podpozycją 0711 90 30
ex 0712	Warzywa suszone, całe, cięte w kawałki, w plasterkach, łamane lub w proszku, ale dalej nieprzetworzone, z

	wylaczeniem ziemniakow sztucznie suszonych i nienadajacych sie do spozycia przez ludzi, objetych podpozycja ex 0712 90 05, kukurydzy cukrowej objetej podpozycjami ex 0712 90 11 i 0712 90 19 oraz oliwek objetych podpozycja ex 0712 90 90
0804 20 90	Suszone figi
0806 20	Winogrona suszone
ex 0811	Owoce i orzechy, niegotowane lub gotowane na parze lub w wodzie, zamrozone, nawet zawierajace dodatek cukru lub innego sredka slodzacego, z wylaczeniem bananow mrozonych objetych podpozycja ex 0811 90 95

Kod CN	Opis
ex 0812	Owoce i orzechy zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditlenkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia, z wyłączeniem bananów zakonserwowanych tymczasowo objętych podpozycją ex 0812 90 98
ex 0813	Owoce, suszone, inne niż te objęte pozycjami 0801 do 0806; mieszanki orzechowe lub owoców suszonych należące do niniejszego rozdziału z wyjątkiem mieszanek tylko orzechów objętych pozycjami 0801 do 0806 oraz podpozycjami 0813 50 31 i 0813 50 39
0814 00 00	Skórki owoców cytrusowych lub melonów (włącznie z arbuzami), świeże, zamrożone, suszone lub zakonserwowane tymczasowo w solance, wodzie siarkowej lub innych roztworach konserwujących
0904 20 10	Słodka papryka, nierozgniatana ani niemielona
b)	
ex 0811	Owoce i orzechy, niegotowane lub gotowane na parze lub w wodzie, zamrożone, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego
ex 1302 20	Substancje pektynowe, pektyniany i pektany
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym, z wyłączeniem: <ul style="list-style-type: none"> - owoców z rodzaju <i>Capsicum</i> innych niż słodka papryka lub pieprz angielski objętych podpozycją 2001 90 20 - kukurydzy cukrowej (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>) objętej podpozycją 2001 90 30 - ignamów, słodkich ziemniaków i podobnych jadalnych części roślin, zawierających 5 % masy skrobi lub więcej objętych podpozycją 2001 90 40 - rdzeni palmowych objętych podpozycją 2001 90 60 - oliwek objętych podpozycją 2001 90 65 - liści winorośli, kielków chmielu i podobnych jadalnych części roślin objętych podpozycją ex 2001 90 97
2002	Pomidory przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym
2003	Grzyby i trufle, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym
ex 2004	Pozostałe warzywa, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006, z wyłączeniem kukurydzy cukrowej (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>) objętej podpozycją ex 2004 90 10, oliwek objętych podpozycją ex 2004 90 30 i ziemniaków przetworzonych lub zakonserwowanych w postaci mąki, mączki lub płatków objętych podpozycją 2004 10 91
ex 2005	Pozostałe warzywa, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006, z wyłączeniem oliwek objętych podpozycją 2005 70, kukurydzy cukrowej (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>) objętej podpozycją 2005 80 00 i owoców z rodzaju <i>Capsicum</i> , innych niż słodka papryka i papryka roczna objętych podpozycją 2005 99 10 i ziemniaków przetworzonych lub zakonserwowanych w postaci mąki, mączki lub płatków objętych podpozycją 2005 20 10
ex 2006 00	Warzywa, orzechy, skórki z owoców i pozostałe części roślin, zakonserwowane cukrem (odsączone, lukrowane lub kandyzowane), z wyłączeniem bananów zakonserwowanych cukrem objętych pozycjami ex 2006 00 38 i ex 2006 00 99
ex 2007	Dżemy, galaretki owocowe, marmolady, przeciery i pasty owocowe lub orzechowe, otrzymane przez gotowanie, nawet zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, z wyłączeniem: <ul style="list-style-type: none"> - przetworów homogenizowanych z bananów objętych podpozycją ex 2007 10 - dżemów, galaretek, marmolad, przecierów i past z bananów objętych podpozycjami ex 2007 99 39, ex 2007 99 50 i ex 2007 99 97
ex 2008	Owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, inaczej przetworzone lub zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, lub alkoholu, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, z wyłączeniem: <ul style="list-style-type: none"> - masła orzechowego objętego podpozycją 2008 11 10 - rdzeni palmowych objętych podpozycją 2008 91 00 - kukurydzy objętej podpozycją 2008 99 85 - ignamów, słodkich ziemniaków i podobnych jadalnych części roślin, zawierających 5 % masy skrobi lub więcej objętych podpozycją 2008 99 91 - liści winorośli, kielków chmielu i podobnych jadalnych części roślin objętych podpozycją ex 2008 99 99 - mieszanek bananów inaczej przetworzonych lub zakonserwowanych objętych podpozycjami ex 2008 92 59, ex 2008 92 78, ex 2008 92 93 i ex 2008 92 98

ex 2009	<ul style="list-style-type: none">- bananów inaczej przetworzonych lub zakonserwowanych objętych podpozycjami ex 2008 99 49, ex 2008 99 67 i ex 2008 99 99 <p>Soki owocowe (z wyłączeniem soku winogronowego i moszczu winogronowego objętych podpozycjami 2009 61 i 2009 69 oraz soku bananowego objętego podpozycją ex 2009 80) i soki warzywne niesfermentowane i niezawierające dodatku alkoholu, nawet z dodatkiem cukru lub innej substancji słodzącej</p>
---------	--

Część XI: Banany

W odniesieniu do bananów niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
0803 00 19	Banany świeże z wyłączeniem plantanów
ex 0803 00 90	Banany suszone z wyłączeniem plantanów
ex 0812 90 98	Banany zakonserwowane tymczasowo
ex 0813 50 99	Mieszanki zawierające banany suszone
1106 30 10	Mąka, mączka i proszek z bananów
ex 2006 00 99	Banany zakonserwowane cukrem
ex 2007 10 99	Homogenizowane przetwory z bananów
ex 2007 99 39 ex 2007 99 50 ex 2007 99 97	Dżemy, galaretki, marmolady, przeciery i pasty bananowe
ex 2008 92 59 ex 2008 92 78 ex 2008 92 93 ex 2008 92 98	Mieszanki zawierające banany, inaczej przetworzone lub zakonserwowane, niezawierające dodatku alkoholu
ex 2008 99 49 ex 2008 99 67 ex 2008 99 99	Banany inaczej przetworzone lub zakonserwowane
ex 2009 80 35 ex 2009 80 38 ex 2009 80 79 ex 2009 80 86 ex 2009 80 89 ex 2009 80 99	Sok bananowy

Część XII: Wina

W odniesieniu do wina niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) 2009 61 2009 69	Sok winogronowy (włączając moszcz winogronowy)
2204 30 92 2204 30 94 2204 30 96 2204 30 98	Pozostały moszcz winogronowy, inny niż w trakcie fermentacji lub z fermentacją zatrzymaną inaczej niż przez dodanie alkoholu
b) ex 2204	Wino ze świeżych winogron, włącznie z winami wzmocnionymi; moszcz winogronowy inny niż objęty pozycją 2009, z wyjątkiem moszczu winogronowe objętego podpozycjami 2204 30 92, 2204 30 94, 2204 30 96 oraz 2204 30 98
c) 0806 10 90	Winogrona świeże inne niż winogrona stołowe
2209 00 11 2209 00 19	Ocet winny
d) 2206 00 10	Napój wzbudzony
2307 00 11 2307 00 19	Osad winny z drożdży
2308 00 11 2308 00 19	Wytłoki winogron

Część XIII: Drzewa i inne rośliny żywe, bulwy, korzenie i tym podobne, kwiaty cięte i liście ozdobne

W odniesieniu do drzew i innych roślin żywych, bulw, korzeni i tym podobnych, kwiatów ciętych i liści ozdobnych, niniejsze rozporządzenie obejmuje wszystkie produkty wchodzące w zakres rozdziału 6 Nomenklatury scalonej.

Część XIV: Surowiec tytoniowy

W odniesieniu do surowca tytoniowego niniejsze rozporządzenie obejmuje surowiec tytoniowy lub tytoń nieprzetworzony oraz odpady tytoniowe objęte kodem CN 2401.

Część XV: Wołowina i cielęcina

W odniesieniu do wołowiny i cielęciny niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) 0102 90 05 to 0102 90 79	Zwierzęta żywe z gatunku bydła domowego, z wyjątkiem zwierząt hodowlanych czystej krwi
0201	Mięso z bydła, świeże lub schłodzone
0202	Mięso z bydła, zamrożone
0206 10 95	Przepona gruba i przepona cienka, świeża lub schłodzona
0206 29 91	Przepona gruba i przepona cienka, zamrożona
0210 20	Mięso z bydła, solone, w solance, suszone lub wędzone
0210 99 51	Przepona gruba i przepona cienka, solona, w solance, suszona lub wędzona
0210 99 90	Mąki i mączki, jadalne, z mięsa lub podrobów
1602 50 10	Pozostałe mięso, przetworzone lub zakonserwowane lub podroby z bydła, niepoddane obróbce cieplnej; mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanym obróbce cieplnej mięsem lub podrobami
1602 90 61	Pozostałe mięso, przetworzone lub zakonserwowane lub podroby z bydła, niepoddane obróbce cieplnej; mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanym obróbce cieplnej mięsem lub podrobami
b) 0102 10	Bydło żywe – zwierzęta hodowlane czystej krwi
0206 10 98	Jadalne podroby z bydła, z wyłączeniem przepony grubej i przepony cienkiej, świeże lub schłodzone, inne niż te przeznaczone do produkcji wyrobów farmaceutycznych
0206 21 00 0206 22 00 0206 29 99	Jadalne podroby z bydła, z wyłączeniem przepony grubej i przepony cienkiej, zamrożone, inne niż te przeznaczone do produkcji wyrobów farmaceutycznych
0210 99 59	Jadalne podroby z bydła, solone, w solance, suszone lub wędzone, inne niż przepona gruba i przepona cienka
ex 1502 00 90	Thuszcze z bydła inne niż te objęte pozycją 1503
1602 50 31 oraz 1602 50 95	Pozostałe mięso lub podroby z bydła, przetworzone lub zakonserwowane, inne niż niepoddane obróbce cieplnej mięso lub podroby oraz mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanym obróbce cieplnej mięsem lub podrobami
1602 90 69	Pozostałe mięso, przetworzone lub zakonserwowane, zawierające mięso lub podroby z bydła inne niż niepoddane obróbce cieplnej oraz mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanym obróbce cieplnej mięsem lub podrobami.

Część XVI: Mleko i przetwory mleczne

W odniesieniu do mleka i przetworów mlecznych niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) 0401	Mleko i śmietanka, niezagęszczone ani niezawierające dodatku cukru lub innego środka słodzącego
b) 0402	Mleko i śmietanka, zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego
c) 0403 10 11 do 0403 10 39 0403 9011 do 0403 90 69	Maślanka, mleko ukwaszone i śmietanka ukwaszona, jogurt, kefir i inne fermentowane lub zakwaszone mleko i śmietanka, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, niearomatyzowane i niezawierające dodatku owoców, orzechów lub kakao
d) 0404	Serwatka, nawet zagęszczona lub zawierająca dodatek cukru lub innego środka słodzącego; produkty składające się ze składników naturalnego mleka, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
e) ex 0405	Masło i inne tłuszcze oraz oleje otrzymane z mleka; tłuszcze mleczne do smarowania o zawartości tłuszczu większej niż 75 % masy, ale mniejszej niż 80 % masy
f) 0406	Ser i twaróg
g) 1702 19 00	Laktoza i syrop laktozowy niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących, zawierające mniej niż 99 % masy laktozy wyrażonej jako laktoza bezwodna, w przeliczeniu na suchą masę
h) 2106 90 51	Syrop laktozowy aromatyzowany lub barwiony
i) ex 2309	Preparaty, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt: – preparaty i pasze zawierające produkty, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie bezpośrednio lub na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1667/2006, z wyjątkiem preparatów i pasz wchodzących w zakres stosowania części I niniejszego załącznika.

Część XVII: Wieprzowina

W odniesieniu do wieprzowiny niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) ex 0103	Świnie żywe, gatunki domowe inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi
b) ex 0203	Mięso ze świń domowych, świeże, schłodzone lub zamrożone
ex 0206	Jadalne podroby ze świń domowych, inne niż do produkcji wyrobów farmaceutycznych, świeże, schłodzone lub zamrożone
ex 0209 00	Tłuszcz ze świń, bez chudego mięsa, niewytapiany lub inaczej wyekstrahowany, świeży, schłodzony, zamrożony, solony, w solance, suszony lub wędzony
ex 0210	Mięso i podroby jadalne ze świń domowych, solone, w solance, suszone lub wędzone
1501 00 11 1501 00 19	Tłuszcz ze świń (włącznie ze smalcem)
c) 1601 00	Kielbasy i podobne wyroby z mięsa, podrobów lub krwi; przetwory żywnościowe na bazie tych produktów
1602 10 00	Przetwory homogenizowane z mięsa, podrobów lub krwi
1602 20 90	Przetwory lub konserwy z wątroby dowolnych zwierząt innych niż gęś lub kaczka
1602 41 10 1602 42 10 1602 49 11 do 1602 49 50	Pozostałe przetwory i konserwy zawierające mięso lub podroby ze świń domowych
1602 90 10	Przetwory z krwi dowolnych zwierząt
1602 90 51	Pozostałe przetwory lub konserwy zawierające mięso lub podroby ze świń domowych
1902 20 30	Makarony nadziewane, nawet poddane obróbce cieplnej lub inaczej przygotowane, zawierające więcej niż 20 % masy kielbasy i tym podobnych, mięsa i podrobów dowolnego rodzaju, włącznie z tłuszczami dowolnego rodzaju lub pochodzenia

Część XVIII: Mięso baranie i kozie

W odniesieniu do mięsa baraniego i koziego niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) 0104 10 30	Jagnięta (do jednego roku życia)
0104 10 80	Owce żywe inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi i jagnięta
0104 20 90	Kozy żywe inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi
0204	Mięso z owiec lub kóz, świeże, schłodzone lub zamrożone
0210 99 21	Mięso z owiec i kóz: z kośćmi, solone, w solance, suszone lub wędzone
0210 99 29	Mięso z owiec i kóz: bez kości, solone, w solance, suszone lub wędzone
b) 0104 10 10	Owce żywe – zwierzęta hodowlane czystej krwi
0104 20 10	Kozy żywe – zwierzęta hodowlane czystej krwi
0206 80 99	Jadalne podroby z owiec i kóz, świeże lub schłodzone, inne niż do produkcji wyrobów farmaceutycznych
0206 90 99	Jadalne podroby z owiec i kóz, zamrożone, inne niż do produkcji wyrobów farmaceutycznych
0210 99 60	Jadalne podroby z owiec i kóz, solone, w solance, suszone lub wędzone
ex 1502 00 90	Thuszcze z owiec lub kóz, inne niż te objęte pozycją 1503
c) 1602 90 72	Pozostałe przetworzone lub zakonserwowane mięso lub podroby z owiec lub kóz niepoddane obróbce cieplnej;
1602 90 74	mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanym obróbce cieplnej mięsem lub podrobami
d) 1602 90 76	Pozostałe przetworzone lub zakonserwowane mięso lub podroby z owiec lub kóz, inne niż niepoddane obróbce cieplnej lub mieszanki poddanego obróbce cieplnej mięsa lub podrobów z niepoddanymi obróbce cieplnej mięsem lub podrobami
1602 90 78	

Część XIX: Jaja

W odniesieniu do jaj niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
a) 0407 00 11	Jaja drobiu w skorupkach, świeże, zakonserwowane albo gotowane
0407 00 19	
0407 00 30	
b) 0408 11 80	Jaja ptasie bez skorupki i żółtka jaj, świeże, suszone, gotowane na parze lub w wodzie, formowane, zamrożone lub inaczej zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, inne niż nienadające się do spożycia przez ludzi
0408 19 81	
0408 19 89	
0408 91 80	
0408 99 80	

Część XX: Mięso drobiowe

W odniesieniu do mięsa drobiowego niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis	
a) 0105	Drób domowy żywy, to znaczy ptactwo z gatunku <i>Gallus domesticus</i> , kaczki, gęsi, indyki i perliczki	
b) ex 0207	Mięso i podroby jadalne, z drobiu objętego pozycją 0105, świeże, schłodzone lub zamrożone, z wyłączeniem wątrób wchodzących w zakres lit. c)	
c) 0207 13 91	Wątróbki drobiowe, świeże, schłodzone lub zamrożone	
0207 14 91		
0207 26 91		
0207 27 91		
0207 34		
0207 35 91		
0207 36 81		
0207 36 85		
0207 36 89		
0210 99 71		Wątróbki drobiowe solone, w solance, suszone lub wędzone
0210 99 79		
d) 0209 00 90		Thuszcz drobiowy niewytapiany lub inaczej wyekstrahowany, świeży, schłodzony, zamrożony, solony, w solance, suszony lub wędzony
e) 1501 00 90		Thuszcz z drobiu
f) 1602 20 10	Wątróbki gęsia lub kacza, inaczej przetworzone lub zakonserwowane	
1602 31	Mięso lub podroby z drobiu objętego pozycją 0105, inaczej przetworzone lub zakonserwowane	
1602 32		
1602 39		

Część XXI: Pozostałe produkty

Kod CN	Opis
ex 0101	Konie, osły, muły i osłomuły, żywe:
0101 10	– Zwierzęta hodowlane czystej krwi:
0101 10 10	– – Konie ^(a)
0101 10 90	– – Pozostałe
0101 90	– Pozostałe:
	– – Konie:
0101 90 19	– – – Inne niż do uboju
0101 90 30	– – Osły
0101 90 90	– – Muły i osłomuły
ex 0102	Bydło żywe:
ex 0102 90	– Inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi:
0102 90 90	– – Inne niż gatunki domowe
ex 0103	Świnie żywe:
0103 10 00	– Zwierzęta hodowlane czystej krwi ^(b)
	– Pozostałe:
ex 0103 91	– – O masie mniejszej niż 50 kg:
0103 91 90	– – – Inne niż gatunki domowe
ex 0103 92	– – O masie 50 kg lub większej

Kod CN	Opis
0103 92 90	– – Inne niż gatunki domowe
0106	Pozostałe zwierzęta żywe
ex 0203	Mięso ze świń, świeże, schłodzone lub zamrożone:
	– Świeże lub schłodzone:
ex 0203 11	– – Tusze i półtusze:
0203 11 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0203 12	– – Szyunki, łopatki i ich kawałki, z kośćmi:
0203 12 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0203 19	– – Pozostałe:
0203 19 90	– – – Inne niż ze świń domowych
	– Zamrożone:
ex 0203 21	– – Tusze i półtusze:
0203 21 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0203 22	– – Szyunki, łopatki i ich kawałki, z kośćmi:
0203 22 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0203 29	– – Pozostałe:
0203 29 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0205 00	Mięso z osłów, mułów i osłomułów, świeże, schłodzone lub zamrożone:
ex 0206	Jadalne podroby z bydła, świń, owiec, kóz, koni, osłów, mułów lub osłomułów, świeże, schłodzone lub zamrożone:
ex 0206 10	– Z bydła, świeże lub schłodzone
0206 10 10	– – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (°)
	– Z bydła, zamrożone:
ex 0206 22 00	– – Wątroby:
	– – – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (°)
ex 0206 29	– – Pozostałe:
0206 29 10	– – – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (°)
ex 0206 30 00	– Ze świń, świeże lub schłodzone:
	– – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (°)
	– – Pozostałe:
	– – – Inne niż ze świń domowych
	– Ze świń, zamrożone:
ex 0206 41 00	– – Wątroby:
	– – – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (°)
	– – – Pozostałe:
	– – – – Inne niż ze świń domowych
ex 0206 49 00	– – Pozostałe:
	– – – Ze świń domowych:
	– – – – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (°)
	– – – Pozostałe
ex 0206 80	– Inne, świeże lub schłodzone:
0206 80 10	– – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (°)
	– – Pozostałe:
0206 80 91	– – – Z koni, osłów, mułów i osłomułów
ex 0206 90	– Pozostałe, zamrożone:
0206 90 10	– – Do produkcji wyrobów farmaceutycznych (°)
	– – Pozostałe:
0206 90 91	– – – Z koni, osłów, mułów i osłomułów
0208	Pozostałe mięso i podroby jadalne, świeże, schłodzone lub zamrożone

Kod CN	Opis
ex 0210	Mięso i podroby jadalne, solone, w solance, suszone lub wędzone; jadalne mąki i mączki, z mięsa lub podrobów:
	– Mięso ze świń:
ex 0210 11	– – Szynki, łopatki i ich kawałki, z kośćmi:
0210 11 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0210 12	– – Boczek i jego kawałki:
0210 12 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 0210 19	– – Pozostałe:
0210 19 90	– – – Inne niż ze świń domowych
	– Pozostałe, włącznie z jadalnymi mąkami i mączkami, z mięsa lub podrobów:
0210 91 00	– – Z naczelnych
0210 92 00	– – Z wielorybów, delfinów i morświnów (ssaki z rzędu waleni); z manatów i krów morskich (ssaki z rzędu syren)
0210 93 00	– – Z gadów (włącznie z węzami i żółwiami)
ex 0210 99	– – Pozostałe:
	– – – Mięso
0210 99 31	– – – – Z reniferów
0210 99 39	– – – – Pozostałe
	– – – Podroby:
	– – – – Inne niż ze świń domowych, bydła, owiec i kóz
0210 99 80	– – – – – Inne niż wątróbki drobiowe
ex 0407 00	Jaja ptasie w skorupkach, świeże, zakonserwowane lub gotowane:
0407 00 90	– Inne niż drobiu
ex 0408	Jaja ptasie bez skorupki i żółtka jaj, świeże, suszone, gotowane na parze lub w wodzie, formowane, zamrożone lub inaczej zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru albo innego środka słodzącego:
	– Żółtka jaj:
ex 0408 11	– – Suszone:
0408 11 20	– – – Nienadające się do spożycia przez ludzi ^(d)
ex 0408 19	– – Pozostałe:
0408 19 20	– – – Nienadające się do spożycia przez ludzi ^(d)
	– Pozostałe:
ex 0408 91	– – Suszone:
0408 91 20	– – – Nienadające się do spożycia przez ludzi ^(d)
ex 0408 99	– – Pozostałe:
0408 99 20	– – – Nienadające się do spożycia przez ludzi ^(d)
0410 00 00	Jadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
0504 00 00	Jelita, pęcherze i żółdki zwierząt (z wyjątkiem rybich), całe i w kawałkach, świeże, schłodzone, zamrożone, solone, w solance, suszone lub wędzone
ex 0511	Produkty pochodzenia zwierzęcego, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; martwe zwierzęta objęte działem 1 lub 3, nienadające się do spożycia przez ludzi:
0511 10 00	– Nasienie bydłecę
	– Pozostałe:
ex 0511 99	– – Pozostałe:
0511 99 85	– – – Pozostałe
ex 0709	Pozostałe warzywa, świeże lub schłodzone:
ex 0709 60	– Owoce z rodzaju <i>Capsicum</i> lub z rodzaju <i>Pimenta</i> :
	– – Pozostałe:
0709 60 91	– – – – Z rodzaju <i>Capsicum</i> , do produkcji pieprzu tureckiego lub barwników oleożywnych <i>Capsicum</i> ^(e)
0709 60 95	– – – – Do przemysłowej produkcji olejków eterycznych lub żywicznych ^(e)

Kod CN	Opis
ex 0710	Warzywa (niepoddane obróbce cieplnej lub ugotowane na parze lub w wodzie), zamrożone:
ex 0710 80	– Pozostałe warzywa:
0710 80 59	– – Owoce z rodzaju <i>Capsicum</i> lub z rodzaju <i>Pimenta</i> :
ex 0711	– – – Inne niż słodka papryka
ex 0711 90	Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditlenkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia:
0711 90 10	– Pozostałe warzywa; mieszanki warzyw:
ex 0713	– – Warzywa:
ex 0713 10	– – – Owoce z rodzaju <i>Capsicum</i> lub z rodzaju <i>Pimenta</i> , z wyłączeniem słodkiej papryki
0713 10 90	– – – – Owoce z rodzaju <i>Capsicum</i> lub z rodzaju <i>Pimenta</i> , z wyłączeniem słodkiej papryki
ex 0713 20 00	Warzywa strączkowe, suszone, łuskane, nawet bez skórki lub dzielone:
ex 0713 31 00	– Groch (<i>Pisum sativum</i>):
0713 31 00	– – Inne niż do siewu
ex 0713 32 00	– Ciecierzycza (cieciorka):
0713 32 00	– – Inne niż do siewu
ex 0713 33 00	– Fasola (<i>Vigna</i> spp., <i>Phaseolus</i> spp.):
0713 33 00	– – Fasola z gatunku <i>Vigna mungo</i> (L.) Hepper lub <i>Vigna radiata</i> (L.) Wilczek:
ex 0713 33 90	– – – Inne niż do siewu
0713 33 90	– – – – Fasolka czerwona mała (Adzuki) (<i>Phaseolus</i> lub <i>Vigna angularis</i>):
ex 0713 39 00	– – – Inne niż do siewu
0713 39 00	– – – – Fasola, włącznie z białą groszkową (<i>Phaseolus vulgaris</i>):
ex 0713 40 00	– – – Inne niż do siewu
0713 40 00	– – – – Pozostałe:
ex 0713 50 00	– – – – Soczewica:
0713 50 00	– – – – – Inne niż do siewu
ex 0713 90 00	– Bób (<i>Vicia faba</i> var. <i>major</i>) i bobik (<i>Vicia faba</i> var. <i>equina</i> i <i>Vicia faba</i> var. <i>minor</i>):
0713 90 00	– – Inne niż do siewu
0801	– Pozostałe:
ex 0802	– – Inne niż do siewu
0802	Orzechy kokosowe, orzechy brazylijskie i orzechy nerkowca, świeże lub suszone, nawet łuskane lub obrane
ex 0802 90	Pozostałe orzechy, świeże lub suszone, nawet łuskane lub obrane:
0802 90 20	– Pozostałe:
ex 0804	– – Areca (lub betel) i cola
0804 10 00	Daktyle, figi, ananasy, awokado, guawa, mango i smaczelina, świeże lub suszone:
0902	– Daktyle
ex 0904	Herbata, nawet aromatyzowana
0905 00 00	Pieprz z rodzaju <i>Piper</i> ; suszone lub rozgniatane, lub mielone owoce z rodzaju <i>Capsicum</i> lub z rodzaju <i>Pimenta</i> , z wyłączeniem słodkiej papryki objętej pozycją 0904 20 10
0906	Wanilia
0907 00 00	Cynamon i kwiat cynamonowca
0908	Goździki (całe owoce, kwiaty i szypułki)
0909	Gałka muszkatołowa, kwiat muszkatołowy i kardamony
ex 0910	Nasiona anyżku, badianu, kopru, kolendry, kminu lub kminku; jagody jałowca
ex 1106	Imbir, kurkuma, liście laurowe, curry i pozostałe przyprawy korzenne z wyłączeniem tymianku i szafranu
1106 10 00	Mąka, mączka i proszek z suszonych warzyw strączkowych objętych pozycją 0713, z sago lub z korzeni lub bulw objętych pozycją 0714, lub z produktów objętych działem 8:
ex 1106 30	– Z suszonych warzyw strączkowych objętych pozycją 0713
1106 30 90	– Z produktów objętych działem 8:
	– – Inne niż banany

Kod CN	Opis
ex 1108	Skrobie; inulina:
1108 20 00	– Inulina
1201 00 90	Nasiona soi, nawet łamane, inne niż do siewu
1202 10 90	Orzeszki ziemne, nieprażone ani niepoddane w inny sposób obróbce cieplnej, w łupinkach, inne niż do siewu
1202 20 00	Orzeszki ziemne, nieprażone ani niepoddane w inny sposób obróbce cieplnej, luskane, nawet łamane
1203 00 00	Kopra
1204 00 90	Nasiona lnu, nawet łamane, inne niż do siewu
1205 10 90 oraz	Nasiona rzepaku lub rzepiku, nawet łamane, inne niż do siewu
ex 1205 90 00	
1206 00 91	Nasiona słonecznika, nawet łamane, inne niż do siewu
1206 00 99	
1207 20 90	Nasiona bawełny, nawet łamane, inne niż do siewu
1207 40 90	Nasiona sezamu, nawet łamane, inne niż do siewu
1207 50 90	Nasiona gorczycy, nawet łamane, inne niż do siewu
1207 91 90	Nasiona maku, nawet łamane, inne niż do siewu
1207 99 91	Nasiona konopi, nawet łamane, inne niż do siewu
ex 1207 99 97	Pozostałe nasiona i owoce oleiste, nawet łamane, inne niż do siewu
1208	Mąka i mączka, z nasion lub owoców oleistych, innych niż gorczyca
1211	Rośliny i części roślin (włącznie z nasionami i owocami) w rodzaju stosowanych głównie w perfumerii, farmacji lub stosowanych do celów owadobójczych, grzybobójczych lub podobnych, świeże lub suszone, nawet krojone, kruszone lub proszkowane z wyłączeniem produktów oznaczonych kodem CN ex 1211 90 85 w części IX niniejszego załącznika;
ex 1212	Chleb świętojański, wodorosty morskie i pozostałe algi, burak cukrowy i trzcina cukrowa, świeże, schłodzone, zamrożone lub suszone, nawet mielone; pestki i jądra owoców oraz pozostałe produkty roślinne (włącznie z niepalonymi korzeniami cykorii odmiany <i>Cichorium intybus sativum</i>) w rodzaju stosowanych głównie do spożycia przez ludzi, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
ex 1212 20 00	– Wodorosty morskie i pozostałe algi stosowane głównie w farmacji lub do spożycia przez ludzi
	– Pozostałe:
ex 1212 99	– – Inne niż trzcina cukrowa:
1212 99 41 oraz	– – – Nasiona chleba świętojańskiego
1212 99 49	
ex 1212 99 70	– – – Pozostałe, z wyłączeniem korzenia cykorii
1213 00 00	Słoma i plewy zbóż, niepreparowane, nawet siekane, mielone, prasowane lub w formie granulek
ex 1214	Brukiew, buraki pastewne, korzenie pastewne, siano, lucerna (alfalfa), koniczyna, esparceta, kapusta pastewna, łubin, wyka i podobne produkty pastewne, nawet granulowane:
ex 1214 10 00	– Mączka i granulki z lucerny (alfalfa), z wyłączeniem: – z lucerny, sztucznie suszonych lub z lucerny, inaczej suszonych i mielonych
ex 1214 90	– Pozostałe:
1214 90 10	– – Buraki pastewne, brukiew i pozostałe korzenie pastewne
ex 1214 90 90	– – Pozostałe, z wyłączeniem:
	– Lucerny, esparcety, koniczyny, łubinu, wyki i podobnych produktów pastewnych sztucznie suszonych, z wyjątkiem siana i kapusty pastewnej oraz produktów zawierających siano
	– Lucerny, esparcety, koniczyny, łubinu, wyki, nostryka, groszku zwyczajnego i komonicy, inaczej suszonych i mielonych
ex 1502 00	Thuszcze z bydła, owiec lub kóz, inne niż te objęte pozycją 1503:
ex 1502 00 10	– Do zastosowań przemysłowych innych niż produkcja artykułów spożywanych przez ludzi, z wyłączeniem tłuszczu otrzymywanych z kości i odpadów (°)
1503 00	Stearyna smalcowa, olej smalcowy, oleostearyna, oleina i olej łojowy, nieemulgowane lub niez mieszane, lub nieprzygotowane inaczej
1504	Thuszcze i oleje i ich frakcje, z ryb lub ze ssaków morskich, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1507	Olej sojowy i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1508	Olej z orzeszków ziemnych i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1511	Olej palmowy i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1512	Olej z nasion słonecznika, z krokosza balwierskiego lub z nasion bawełny i ich frakcje, nawet

| rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie

Kod CN	Opis
1513	Olej kokosowy (z kopry), olej z ziaren palmowych lub olej babassu oraz ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1514	Olej rzepakowy, rzepikowy lub gorczykowy i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
ex 1515	Pozostałe ciekłe tłuszcze i oleje roślinne (z wyłączeniem oleju jojoba objętego podpozycją ex 1515 90 11) i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
ex 1516	Tłuszcze i oleje, zwierzęce lub roślinne, i ich frakcje, częściowo lub całkowicie uwodornione, estryfikowane wewnętrznie, reestryfikowane lub elaidynizowane, nawet rafinowane, ale dalej nieprzetworzone (z wyłączeniem uwodornionego oleju rycynowego, tzw. „wosku opalowego” objętego podpozycją 1516 20 10)
ex 1517	Margaryna; jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów z niniejszego działu, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje objęte pozycją 1516, z wyłączeniem podpozycji 1517 10 10, 1517 90 10 oraz 1517 90 93
1518 00 31	Oleje roślinne, ciekłe, zmieszane, do zastosowań technicznych lub przemysłowych, innych niż produkcja artykułów spożywanych przez ludzi (°)
1518 00 39	
1522 00 91	Osady i szlamy olejowe; sopstoki powstałe przy obróbce substancji tłuszczowych oraz wosków zwierzęcych lub roślinnych, z wyłączeniem zawierających olej o właściwościach oliwy
1522 00 99	Inne pozostałości powstałe przy obróbce substancji tłuszczowych oraz wosków zwierzęcych lub roślinnych, z wyłączeniem zawierających olej o właściwościach oliwy
ex 1602	Pozostałe mięso, podroby lub krew, przetworzone lub zakonserwowane: – Ze świń:
ex 1602 41	– – Szynki i ich kawałki:
1602 41 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 1602 42	– – Łopatki i ich kawałki:
1602 42 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 1602 49	– – Pozostałe, włącznie z mieszkami:
1602 49 90	– – – Inne niż ze świń domowych
ex 1602 90	– Pozostałe, włącznie z przetworami z krwi dowolnych zwierząt: – – Inne niż przetwory z krwi dowolnych zwierząt:
1602 90 31	– – – Z dziczyzny lub z królików – – – Pozostałe: – – – – Inne niż zawierające mięso lub podroby ze świń domowych: – – – – – Inne niż zawierające mięso lub podroby z bydła:
1602 90 99	– – – – – Inne niż z owiec lub kóz
1603 00	Ekstrakty i soki, z mięsa, ryb lub skorupiaków, mięczaków lub pozostałych bezkręgowców wodnych
1801 00 00	Ziarna kakaowe, całe lub łamane, surowe lub palone
1802 00 00	Łuski kakao, łupiny, osłonki i pozostałe odpady kakao
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym:
ex 2001 90	– Pozostałe:
2001 90 20	– – Owoce z rodzaju <i>Capsicum</i> inne niż słodka papryka lub pieprz angielski
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
ex 2005 99	– Pozostałe warzywa i mieszanki warzywne:
2005 99 10	– – Owoce z rodzaju <i>Capsicum</i> inne niż słodka papryka lub pieprz angielski
ex 2206	Pozostałe napoje fermentowane (na przykład cydr (cidr), perry i miód pitny); mieszanki napojów fermentowanych oraz mieszanki napojów fermentowanych i napojów bezalkoholowych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone: – Inne niż napoje wzbudzone
2206 00 31 do 2206 00 89	
ex 2301	Mąki, mączki i granulki, z mięsa i podrobów, ryb lub skorupiaków, mięczaków lub pozostałych bezkręgowców wodnych, nienadające się do spożycia przez ludzi; skwarki: – Mąki, mączki i granulki, z mięsa i podrobów; skwarki
2301 10 00	

Kod CN	Opis
ex 2302	Otręby, śruta i inne pozostałości odsiewu, przemiału lub innej obróbki zbóż i roślin strączkowych, nawet granulowane:
2302 50 00	– Z roślin strączkowych
2304 00 00	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji oleju sojowego
2305 00 00	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji oleju z orzeszków ziemnych
ex 2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305 z wyłączeniem podpozycji CN 2306 90 05 (makuchy i inne pozostałości stałe pozostałe z ekstrakcji zarodków kukurydzy) oraz 2306 90 11 i 2306 90 19 (makuchy i inne pozostałości stałe pozostałe z ekstrakcji oliwy)
ex 2307 00	Osad winny z drożdży; kamień winny:
2307 00 90	– Kamień winny
ex 2308 00	Materiały roślinne i odpady roślinne, pozostałości roślinne i produkty uboczne, nawet w postaci granulek, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt, gdzie indziej nie wymienione ani nie włączone:
2308 00 90	– Inne niż wytloki winogron, żołądź i kasztany, wytłoczyny z jabłek lub owoców innych niż winogrona
ex 2309	Preparaty, w rodzaju stosowanych do karmienia zwierząt:
ex 2309 10	– Karma dla psów lub kotów, pakowana do sprzedaży detalicznej:
2309 10 90	– – Inne niż zawierające skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop z maltodekstryny objęte podpozycjami 1702 30 50 do 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55 lub przetwory mleczne
ex 2309 90	– Pozostałe:
2309 90 10	– – Roztwory z ryb lub ssaków morskich
	– – Pozostałe, włącznie z przedmieszkami:
ex 2309 90 91 do 2309 90 99	– – – Inne niż zawierające skrobię, glukozę, syrop glukozowy, maltodekstrynę lub syrop z maltodekstryny objęte podpozycjami 1702 30 50 do 1702 30 90, 1702 40 90, 1702 90 50 i 2106 90 55 lub przetwory mleczne, z wyłączeniem
	– Koncentratów białkowych otrzymywanych z soku z lucerny i z soku z trawy
	– Produktów w proszku otrzymywanych wyłącznie z pozostałości stałych i z soku powstających przy wytwarzaniu koncentratów określonych w tiret pierwszym
a) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w odpowiednich przepisach Unii (zob. dyrektywa Rady 94/28/EWG (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, s. 66); decyzja Komisji 93/623/WE (Dz.U. L 298 z 3.12.1993, s. 45)).	
b) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w odpowiednich przepisach Unii (zob. dyrektywa Rady 88/661/EWG (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, s. 36); dyrektywa Rady 94/28/WE (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, s. 66); decyzja Komisji 96/510/WE (Dz.U. L 210 z 20.8.1996, s. 53)).	
c) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w odpowiednich przepisach Unii (zob. art. 291-300 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1) wraz ze zmianami).	
d) Zaklasyfikowanie do tej podpozycji podlega warunkom ustanowionym w pkt F sekcji II przepisów wstępnych Nomenklatury scalonej.	

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ PRODUKTÓW, DLA KTÓRYCH USTANOWIONO SZCZEGÓLNE ŚRODKI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1 UST. 2

Część I: Alkohol etylowy pochodzenia rolniczego

1. W odniesieniu do alkoholu etylowego niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
ex 2207 10 00	Alkohol etylowy nieskażony o zawartości alkoholu 80 % obj. lub większej, otrzymany z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu
ex 2207 20 00	Alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone, otrzymane z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu
ex 2208 90 91 oraz ex 2208 90 99	Alkohol etylowy nieskażony, o zawartości alkoholu mniejszej niż 80 % obj., otrzymany z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu

2. Część III rozdział II sekcja I w sprawie pozwoleń na przywóz oraz część III rozdział III sekcja I mają zastosowanie również do produktów na bazie alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego objętych kodem CN 2208, w pojemnikach o objętości większej niż dwa litry i posiadających wszelkie właściwości alkoholu etylowego opisanego w pkt 1.

Część II: Produkty pszczele

W odniesieniu do produktów pszczelich niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty wyszczególnione w poniższej tabeli:

Kod CN	Opis
0409	Miód naturalny
ex 0410 00 00	Mleczko pszczele i propolis, jadalne
ex 0511 99 85	Mleczko pszczele i propolis, niejadalne
ex 1212 99 70	Pyłek
ex 152190	Wosk pszczeli

Część III: Jedwabniki

W odniesieniu do jedwabników niniejsze rozporządzenie obejmuje jedwabniki objęte kodem CN ex 0106 90 00 oraz grenę objętą kodem CN ex 0511 99 85.

ZAŁĄCZNIK III

DEFINICJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 UST. 1

Część I: Definicje dotyczące sektora ryżu

- I. Pojęcia „ryż niełuskany”, „ryż łuskany”, „ryż częściowo bielony”, „ryż całkowicie bielony”, „ryż okrągłozarnisty”, „ryż średniozarnisty”, „ryż długozarnisty A lub B” i „ryż łamany” mają następujące definicje:
1. a) „ryż niełuskany” oznacza ryż, który zachował łuskę po omłóceniu;
 - b) „ryż łuskany” oznacza ryż niełuskany, z którego usunięto tylko łuskę. Przykładami ryżu wchodzącego w zakres tej definicji jest ryż posiadający nazwę handlową: „ryż brązowy”, „ryż cargo”, „loonzain” i „riso sbramato”;
 - c) „ryż częściowo bielony” oznacza ryż niełuskany, z którego usunięto łuskę, część zarodka i całość lub część zewnętrznych warstw owocni, ale pozostawiono warstwy wewnętrzne;
 - d) „ryż całkowicie bielony” oznacza ryż niełuskany, z którego usunięto łuskę, całość zewnętrznych i wewnętrznych warstw owocni, całość zarodka w przypadku ryżu długozarnistego i średniozarnistego oraz co najmniej część zarodka w przypadku ryżu okrągłozarnistego, ale w którym wzdłużne białe prążkowanie może pozostać na nie więcej niż 10 % ziaren;
 2. a) „ryż okrągłozarnisty” oznacza ryż, którego ziarna mają długość nieprzekraczającą 5,2 mm, a stosunek długości do szerokości jest mniejszy niż 2;
 - b) „ryż średniozarnisty” oznacza ryż, którego ziarna mają długość przekraczającą 5,2 mm, ale nieprzekraczającą 6 mm, a stosunek długości do szerokości jest nie większy niż 3;
 - c) „ryż długozarnisty” oznacza:
 - (i) ryż długozarnisty A, ryż, którego ziarna mają długość przekraczającą 6,0 mm, a stosunek długości do szerokości jest większy niż 2, ale mniejszy niż 3;
 - (ii) ryż długozarnisty B, ryż, którego ziarna mają długość przekraczającą 6,0 mm, a stosunek długości do szerokości jest równy lub większy niż 3;
 - d) „pomiar ziaren” oznaczają pomiary ziaren wykonywane na ryżu całkowicie bielonym następującymi metodami:
 - (i) pobranie reprezentatywnej próbki partii;

- (ii) przesianie próbki, tak aby zatrzymać jedynie całe ziarna, włącznie z ziarnami niedojrzałymi;
 - (iii) przeprowadzenie dwóch pomiarów, dotyczących po 100 ziaren każdy, i wyliczenie średniej;
 - (iv) wyrażenie wyniku w milimetrach, zaokrąglonego do pierwszego miejsca po przecinku;
3. „ryż łamany” oznacza fragmenty ziaren, których długość nie przekracza trzech czwartych średniej długości całego ziarna.

II. W odniesieniu do ziaren i ziaren łamanych niebędących nie pogorszonej jakości stosuje się następujące definicje:

- A. „ziarno całe” oznacza ziarno, w którym tylko część końcówki została usunięta, bez względu na cechy na każdym etapie obróbki;
- B. „ziarno obcięte” oznacza ziarno, w którym cała końcówka została usunięta;
- C. „ziarno łamane lub kawałki” oznacza ziarno, w którym została usunięta część większa niż końcówka; ziarno łamane obejmuje:
 - ziarno łamane duże (części ziarna o długości nie mniejszej niż połowa długości ziarna, lecz niestanowiące całego ziarna),
 - ziarno łamane średnie (kawałki ziarna o długości nie mniejszej niż jedna czwarta długości ziarna, lecz mniejsze niż minimalny rozmiar „ziarna łamanego dużego”),
 - ziarno łamane drobne (kawałki ziarna mniejsze niż jedna czwarta ziarna, lecz zbyt duże, aby przechodziły przez sito o oczkach 1,4 mm),
 - kawałki (małe odłamki lub cząstki ziarna przechodzące przez sito o oczkach 1,4 mm); definicja obejmuje ziarno połamane (kawałki powstałe w wyniku podłużnego przełamania się ziarna);
- D. „ziarno zielone” oznacza ziarno, które nie jest w pełni dojrzałe;
- E. „ziarno z naturalnymi anomaliami rozwojowymi” oznacza ziarno wykazujące naturalne anomalie rozwojowe; anomalie rozwojowe oznaczają deformacje cech morfologicznych typowych dla odmiany, spowodowane czynnikami dziedzicznymi lub innymi;
- F. „ziarno kredowe” oznacza ziarno, którego nie mniej niż trzy czwarte powierzchni ma wygląd matowo-kredowy;
- G. „ziarno z czerwonymi prążkami” oznacza ziarno wykazujące wzdłużne czerwone paski o różnej intensywności i odcieniu barwy, stanowiące pozostałość owocni;

- H. „ziarno plamiste” oznacza ziarno wykazujące wyraźne małe krążki ciemnego koloru o mniej lub bardziej regularnym kształcie; do ziarna plamistego zalicza się także ziarno wykazujące niewielkie czarne prążki tylko na powierzchni; prążki i plamki nie mogą mieć żółtej lub ciemnej otoczki;
- I. „ziarno zaplamione” oznacza ziarno, które na niewielkiej części powierzchni ma wyraźnie zmieniony kolor naturalny; plamy mogą mieć różny kolor (czarniawy, czerwony, brązowy); głębokie czarne prążki są również uznawane za plamy. Jeśli kolor plam jest wystarczająco wyraźny (czarny, różowy, czerwono-brązowy), aby je natychmiast zauważyć, i jeśli pokrywają one nie mniej niż połowę powierzchni ziarna, ziarno należy zakwalifikować do ziarna żółtego;
- J. „ziarno żółte” oznacza ziarno, które w całości lub części, z przyczyn innych niż suszenie, zmieniło kolor naturalny i które przybrało kolor cytrynowy lub pomarańczowo-żółty;
- K. „ziarno bursztynowe” oznacza ziarno, którego kolor, z powodów innych niż suszenie, uległ niewielkiej jednolitej zmianie na całej powierzchni; na skutek tej zmiany kolor ziarna stał się jasny bursztynowo-żółty.

Część II: Definicje dotyczące sektora cukru

1. „cukry białe” oznaczają cukry bez dodatku środków aromatyzujących, barwiących lub innych substancji, o zawartości wagowej sacharozy 99,5 % lub więcej w stanie suchym, określonej metodą polarymetryczną;
2. „cukry surowe” oznaczają cukry bez dodatku środków aromatyzujących, barwiących lub innych substancji, o zawartości wagowej sacharozy mniejszej niż 99,5 % w stanie suchym, określonej metodą polarymetryczną;
3. „izoglukoza” oznacza produkt otrzymany z glukozy lub jej polimerów o zawartości wagowej co najmniej 10 % fruktozy w stanie suchym;
4. „syrop inulinowy” oznacza bezpośredni produkt otrzymany w wyniku hydrolizy inuliny lub oligofruktoz, zawierający w stanie suchym co najmniej 10 % fruktozy w postaci wolnej lub w postaci sacharozy, wyrażony w ekwiwalencie cukru/izoglukozy. W celu uniknięcia ograniczeń na rynku produktów o słabych właściwościach słodzących, wytwarzanych przez przetwórców włókna inulinowego poza kwotą syropu inulinowego, ta definicja może zostać zmieniona przez Komisję;
5. „cukier kwotowy”, „izoglukoza kwotowa” i „kwotowy syrop inulinowy” oznaczają każdą wielkość produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego w ramach kwoty danego przedsiębiorstwa;
6. „cukier przemysłowy” oznacza każdą wielkość produkcji cukru przypisaną do danego roku gospodarczego przekraczającą ilość cukru, o której mowa w pkt 5, przeznaczoną do produkcji przemysłowej jednego z produktów, o których mowa w art. 55 ust. 2;
7. „izoglukoza przemysłowa” i „przemysłowy syrop inulinowy” oznaczają każdą wielkość produkcji izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego, przeznaczoną do produkcji przemysłowej jednego z produktów, o których mowa w art. 55 ust. 2;
8. „nadwyżka cukru”, „nadwyżka izoglukozy” i „nadwyżka syropu inulinowego” oznaczają każdą wielkość produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego, przekraczającą stosowne ilości, o których mowa w pkt 5, 6 i 7.
9. „buraki kwotowe” oznaczają wszystkie buraki cukrowe przetwarzane na cukier kwotowy;
10. „umowa dostawy” oznacza umowę dostawy buraków do produkcji cukru zawartą pomiędzy sprzedawcą a przedsiębiorstwem;
11. „porozumienie branżowe” oznacza jedno z poniższych:
 - a) porozumienie zawarte na szczeblu Unii, przed zawarciem jakiejkolwiek umowy dostawy, między grupą krajowych organizacji zrzeszających wytwórców z jednej strony, a grupą krajowych organizacji zrzeszających sprzedawców z drugiej strony;

- b) porozumienie zawarte, przed zawarciem jakiejkolwiek umowy dostawy, między przedsiębiorstwami lub organizacją przedsiębiorstw uznaną przez dane państwo członkowskie z jednej strony, a stowarzyszeniem sprzedawców uznanym przez dane państwo członkowskie z drugiej strony;
- c) w przypadku braku porozumień, o których mowa w lit. a) lub b), przepisy dotyczące spółek oraz przepisy dotyczące spółdzielni, w zakresie w jakim regulują dostawę buraków cukrowych przez wspólników spółek lub członków spółdzielni produkujących cukier;
- d) w przypadku braku porozumień, o których mowa w lit. a) lub b), uzgodnienia istniejące przed zawarciem jakiejkolwiek umowy dostawy, pod warunkiem że sprzedawcy akceptujący te uzgodnienia dostarczają co najmniej 60 % łącznej ilości buraków kupowanych przez przedsiębiorstwo do celów produkcji cukru w jednym lub kilku zakładach.

12. „rafineria przemysłowa” oznacza zakład produkcyjny:

- którego wyłączną działalnością jest rafinacja surowego cukru trzcinowego pochodzącego z importu, lub
- który dokonał w roku gospodarczym 2004/2005 rafinacji surowego cukru trzcinowego pochodzącego z importu w ilości co najmniej 15 000 ton.

Część III: Definicje dotyczące sektora chmielu

- 1. „chmiel” oznacza wysuszone kwiatostany, znane także jako szyszki, (żeńskiego) pnącego chmielu (*Humulus lupulus*); kwiatostany te są zielonkawo-żółte i o owalnym kształcie, mają ogonki, a ich długość wynosi zasadniczo 2–5 cm;
- 2. „mączka chmielowa” oznacza produkt otrzymany przez mielenie chmielu, zawierający wszystkie jego naturalne elementy;
- 3. „mączka chmielowa z podwyższoną zawartością lupuliny” oznacza produkt otrzymany przez mielenie szyszek chmielu po mechanicznym usunięciu części listków, ogonków, przylistków i osadek;
- 4. „ekstrakt z szyszek chmielowych” oznacza skoncentrowane produkty otrzymane poprzez działanie rozpuszczalników na szyszki chmielu lub na mączkę chmielową;
- 5. „mieszane produkty chmielowe” oznaczają mieszaninę dwóch lub więcej produktów, o których mowa w pkt 1-4.

Część IV: Definicje dotyczące sektora wina

Dotyczące winorośli

- 1. „karczowanie” oznacza całkowite usunięcie wszystkich krzewów winorośli z obszaru, na którym zostały one zasadzone;

2. „sadzenie” oznacza definitywne zasadzenie sadzonek winorośli lub ich części, szczepionych lub nie, z zamiarem produkowania winogron lub założenia szkółki szczepów;
3. „szczepienie” oznacza szczepienie winorośli, które już były poddane szczepieniu.

Dotyczące produktów

4. „winogrona świeże” oznaczają owoce winorośli używane do produkcji wina, dojrzałe lub częściowo osuszone (raisined), które mogą być rozgniatane lub tłoczone przy użyciu zwykłych metod stosowanych w produkcji wina i które mogą spontanicznie wywoływać fermentację alkoholu;
5. „świeży moszcz winogronowy z fermentacją zahamowaną poprzez dodanie alkoholu” jest to produkt, który:
 - a) posiada rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 12 % obj. i nie większą niż 15 % obj.;
 - b) pochodzi wyłącznie z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 166 ust. 2 i otrzymywany jest przez dodanie do niesfermentowanego moszczu winogronowego o naturalnej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 8,5 % obj.:
 - (i) alkoholu neutralnego pochodzenia winnego, włączywszy alkohol otrzymywany w drodze destylacji suszonych winogron, mający rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 96 % obj.;
 - (ii) lub nierektyfikowanego produktu pozyskanego w drodze destylacji wina i mającego rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 52 % obj. i nie większą niż 80 % obj.;
6. „sok winogronowy” oznacza niesfermentowany, lecz podlegający fermentacji produkt ciekły, który:
 - a) jest otrzymywany w drodze stosownej obróbki sprawiającej, że nadaje się on do spożycia;
 - b) jest otrzymywany ze świeżych winogron lub moszczu winogronowego lub w drodze regeneracji. Jeśli otrzymywany jest w drodze regeneracji, regenerowany jest z zagęszczonego moszczu winogronowego lub zagęszczonego soku winogronowego.

Dopuszczalna rzeczywista zawartość alkoholu w soku winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.;

7. „zagęszczony sok winogronowy” oznacza niekarmelizowany sok winogronowy otrzymany w drodze częściowej dehydratacji soku winogronowego przy użyciu dowolnej dozwolonej metody – innej niż nagrzewanie bezpośrednie – stosowanej w taki sposób, aby liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z zalecaną metodą, która zostanie określona, w temperaturze 20°C nie była niższa niż 50,9 %.

Dopuszczalna rzeczywista zawartość alkoholu w zagęszczonym soku winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.;

8. „osad winny z drożdży” oznacza pozostałość:
- zbierającą się w naczyniach zawierających wino po fermentacji podczas jego składowania lub po poddaniu go dozwolonej obróbce;
 - powstałą w wyniku filtrowania lub odwirowywania produktu, o którym mowa w lit. a);
 - zbierającą się w naczyniach zawierających moszcz winogronowy podczas jego składowania lub po poddaniu go dozwolonej obróbce; lub
 - powstałą w wyniku filtrowania lub odwirowywania produktu, o którym mowa w lit. c);
9. „wytłoki z winogron” oznaczają pozostałości powstałe w wyniku tłoczenia świeżych winogron, sfermentowane lub nie;
10. „napój wzbudzony” oznacza produkt otrzymywany:
- w wyniku fermentacji niepoddanych obróbce wytloków z winogron macerowanych w wodzie; lub
 - w wyniku ługowania w wodzie sfermentowanych wytloków z winogron;
11. „wino wzmocnione do destylacji” oznacza produkt, który:
- posiada rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 18 % obj. i nie większą niż 24 % obj.;
 - jest otrzymywany wyłącznie przez dodanie do wina niezawierającego reszkowego cukru nierекtyfikowanego produktu otrzymanego w wyniku destylacji wina, a maksymalna rzeczywista zawartość alkoholu wynosi 86 % obj.; lub
 - posiada kwasowość lotną 1,5 grama na litr, wyrażoną jako kwas octowy;
12. „cuvée” oznacza:
- moszcz winogronowy;
 - wino; lub
 - mieszaninę moszczu winogronowego lub win o różnych cechach charakterystycznych,
- przeznaczoną do przygotowywania szczególnego rodzaju win musujących.

Zawartość alkoholu

13. „rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu” oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu zawartego w temperaturze 20°C w 100 jednostkach objętości danego produktu w tej temperaturze;
14. „potencjalna objętościowa zawartość alkoholu” oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu w temperaturze 20°C, który może być wyprodukowany na drodze całkowitej fermentacji cukrów zawartych w 100 jednostkach objętości danego produktu w tej temperaturze;
15. „całkowita objętościowa zawartość alkoholu” oznacza sumę rzeczywistej i potencjalnej zawartości alkoholu;
16. „naturalna objętościowa zawartość alkoholu” oznacza całkowitą objętościową zawartość alkoholu produktu przed jego wzbogaceniem;
17. „rzeczywista zawartość alkoholu na masę” oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu zawartą w 100 kilogramach danego produktu;
18. „potencjalna zawartość alkoholu na masę” oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu, który może być wyprodukowany w drodze całkowitej fermentacji cukrów zawartych w 100 kilogramach danego produktu;
19. „całkowita zawartość alkoholu na masę” oznacza sumę rzeczywistej i potencjalnej zawartości alkoholu.

Część V: Definicje dotyczące sektora wołowiny i cielęciny

1. „bydło” oznacza żywe zwierzęta z gatunku bydła domowego objęte kodami CN ex 0102 10, 0102 90 05 do 0102 90 79;
2. „dorosłe bydło” oznacza bydło o masie powyżej 300 kg.

Część VI: Definicje dotyczące sektora mleka i przetworów mlecznych

Do celów stosowania kwot taryfowych na masło pochodzące z Nowej Zelandii termin „wyprodukowane bezpośrednio z mleka lub śmietanki” nie wyłącza masła wyprodukowanego z mleka lub śmietanki, bez użycia materiałów przechowywanych, w jednorazowym, autonomicznym i nieprzerwanym procesie, który obejmuje przechodzenie śmietanki przez stan koncentracji tłuszczu lub frakcjonowanie tego tłuszczu.

Część VII: Definicje dotyczące sektora jaj

1. „jaja w skorupkach” oznaczają jaja drobiu w skorupkach, świeże, zakonserwowane lub gotowane, inne niż jaja wylęgowe, o których mowa w pkt 2;
2. „jaja wylęgowe” oznaczają jaja drobiowe wylęgowe;
3. „produkty całe” oznaczają jaja ptasie pozbawione skorupki, nawet zawierające dodatek cukru albo innego środka słodzącego, nadające się do spożycia przez ludzi;

4. „produkty oddzielone” oznaczają żółtka jaj ptasich, nawet zawierające dodatek cukru albo innego środka słodzącego, nadające się do spożycia przez ludzi.

Część VIII: Definicje dotyczące sektora mięsa drobiowego

1. „drób domowy żywy” oznacza żywe kury, kaczki, gęsi, indyki i perliczki o masie ponad 185 gramów;
2. „pisklęta” oznaczają żywe kury, kaczki, gęsi, indyki i perliczki o maksymalnej wadze 185 gramów;
3. „drób ubity” oznacza poddane ubojowi kury, kaczki, gęsi, indyki i perliczki, całe, z podrobami lub bez;
4. „produkty pochodne” oznaczają:
 - a) produkty wymienione w załączniku I część XX lit. a);
 - b) produkty wymienione w załączniku I część XX lit. b), z wyłączeniem drobiu białego i podrobów jadalnych, zwane „drobiem porcjowanym”;
 - c) podroby jadalne wymienione w załączniku I część XX lit. b);
 - d) produkty wymienione w załączniku I część XX lit. c);
 - e) produkty wymienione w załączniku I część XX lit. d) i e);
 - f) produkty, o których mowa w załączniku I część XX lit. f), inne niż objęte kodami CN 1602 20 11 i 1602 20 19.

Część IX: Definicje dotyczące sektora pszczelarskiego

1. „miód” oznacza naturalnie słodką substancję produkowaną przez pszczoły *Apis mellifera* z nektaru roślin lub wydzielin żywych części roślin lub wydzielin owadów wysysających żywe części roślin, zbieranych przez pszczoły, przerabianych przez łączenie specyficznych substancji z pszczół, składanych, odwodnionych, gromadzonych i pozostawionych w plastrach miodu do dojrzewania.

Główne rodzaje miodu to:

- a) w zależności od pochodzenia:
- (i) miód kwiatowy lub nektarowy: miód otrzymany z nektaru roślinnego;
 - (ii) miód spadziowy: miód otrzymany głównie z wydzielin owadów wysysających (*Hemiptera*) żywe części roślin lub z wydzielin żywych części roślin;
- b) w zależności od sposobu produkcji lub prezentacji:
- (iii) miód sekcyjny: miód zgromadzony przez pszczoły w komórkach świeżo zbudowanych plastrów bez czerwiu lub wężie zrobione wyłącznie z wosku pszczelego i sprzedawany w plastrach zasklepionych lub w częściach takich plastrów;
 - (iv) miód z plastrami: miód zawierający jedną lub kilka części plastra miodu;
 - (v) miód odsączony: miód uzyskany przez odsączenie odkrytych plastrów bez czerwiu;
 - (vi) miód odwirowany: miód otrzymany przez odwirowanie odkrytych plastrów bez czerwiu;
 - (vii) miód wytłoczony: miód uzyskany przez wyciskanie plastrów bez czerwiu, z zastosowaniem umiarkowanego podgrzewania nieprzekraczającego 45 °C lub bez podgrzewania;
 - (viii) miód przefiltrowany: miód uzyskany przez usunięcie obcych substancji organicznych lub nieorganicznych w taki sposób, aby usunąć znaczną ilość pyłku.

„Miód piekarski” oznacza miód:

- a) odpowiedni do użytku przemysłowego lub jako składnik innych środków spożywczych następnie przetworzonych oraz
- b) który może:
- posiadać obcy smak lub zapach, lub
 - zaczynać fermentować lub być sfermentowany, lub

– być przegrzany;

2. „produkty pszczele” oznaczają miód, wosk pszczeli, mleczko pszczele, propolis lub pyłek.

ZAŁĄCZNIK IV

STANDARDOWA JAKOŚĆ RYŻU I CUKRU, O KTÓREJ MOWA W ART. 8 UST. 1 ORAZ 3

A. Standardowa jakość ryżu niełuskanego

Ryż niełuskany standardowej jakości:

- a) to ryż o solidnej i właściwej jakości handlowej, bez zapachu;
- b) wilgotność takiego ryżu wynosi maksymalnie 13 %;
- c) ryż ten daje uzysk ryżu całkowicie bielonego wynoszący 63 % całych ziaren wagowo (z tolerancją 3 % dla ziaren obciętych), który to procent odnosi się do wagi ziaren całkowicie bielonego ryżu nie pogorszonej jakości:

ziarno kredowe ryżu niełuskanego objęte kodami CN 1006 10 27 i 1006 10 98	1,5 %
ziarno kredowe ryżu niełuskanego oznaczone innymi kodami niż CN 1006 10 27 i 1006 10 98:	2,0 %
ziarno z czerwonymi prążkami	1,0 %
ziarno plamiste	0,50 %
ziarno zaplamione	0,25 %
ziarno żółte	0,02 %
ziarno bursztynowe	0,05 %

B. Standardowa jakość cukru:

I. Standardowa jakość buraków cukrowych

Burak standardowej jakości:

- a) to burak o solidnej i właściwej jakości handlowej;
- b) cechuje się zawartością cukru 16 % w punkcie przyjęcia.

II. Standardowa jakość cukru białego

1. Cukier biały standardowej jakości ma następujące właściwości:

- a) jest solidnej i właściwej jakości handlowej, suchy, w formie jednorodnych granulowanych kryształków, sypki;
- b) minimalna polaryzacja: 99,7°;
- c) maksymalna zawartość wilgoci: 0,06 %;
- d) maksymalna zawartość cukru inwertowanego: 0,04 %;

- e) liczba punktów określonych na podstawie pkt 2 nie przekracza ogółem 22, ani też:

15 w odniesieniu do zawartości popiołu,

9 w odniesieniu do typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Instytutu Technologii Rolniczych w Brunszwiku (zwanej dalej „metodą Brunszwik”),

6 w odniesieniu do barwienia roztworu określonego przy zastosowaniu metody Międzynarodowej Komisji ds. Unifikacji Metod Analizy Cukru (zwanej dalej „metodą ICUMSA” – International Commission for Uniform Methods of Sugar Analysis).

2. Jeden punkt odpowiada:

- a) 0,0018 % zawartości popiołu określonej przy zastosowaniu metody ICUMSA przy 28° w skali Brix;
- b) 0,5 jednostki typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Brunszwik;
- c) 7,5 jednostki barwienia roztworu określonego przy zastosowaniu metody ICUMSA.

3. Metodami oznaczania czynników, o których mowa w pkt 1, są metody stosowane do oznaczania takich czynników w ramach środków interwencyjnych.

III. Standardowa jakość cukru surowego

- 1. Za cukier surowy jakości standardowej uważa się cukier, z którego uzysk cukru białego wynosi 92 %.
- 2. Uzysk cukru surowego buraczanego jest obliczany poprzez odjęcie od stopnia polaryzacji takiego cukru:
 - a) jego procentowej zawartości popiołu pomnożonej przez cztery;
 - b) jego procentowej zawartości cukru inwertowanego pomnożonej przez dwa;
 - c) liczby 1.
- 3. Uzysk cukru surowego trzcinowego jest obliczany poprzez odjęcie liczby 100 od stopnia polaryzacji takiego cukru pomnożonego przez dwa.

ZAŁĄCZNIK V

UNIJNA SKALA KLASYFIKACJI TUSZ, O KTÓREJ MOWA W ART. 34

A. Unijna skala klasyfikacji tusz bydła dorosłego

I. Definicje

Stosuje się następujące definicje:

1. „tusza”: oznacza ciało zwierzęcia poddanego ubojowi po wykrwawieniu, wytrzewieniu i oskórowaniu;
2. „półtusza”: oznacza produkt otrzymany poprzez podzielenie tuszy, o której mowa w pkt 1, symetrycznie przez środek każdego kręgu szyjnego, piersiowego, lędźwiowego i krzyżowego oraz przez środek mostka i spojenia miednicznego.

II. Kategorie

Tusze dzieli się na następujące kategorie:

- A: tusze niekastrowanych młodych samców w wieku poniżej 2 lat;
- B: tusze innych niekastrowanych samców;
- C: tusze kastrowanych samców;
- D: tusze samic, które się cielily;
- E: tusze innych samic.

III. Klasyfikacja

Tusze klasyfikuje się oceniając kolejno:

1. Uformowanie, zgodnie z następującymi definicjami:

Klasy uformowania tuszy, w szczególności jej istotne części (udziec, grzbiet, łopatka)

Klasa uformowania	Opis
S wybitne	Wszystkie profile ekstremalnie wypukłe; wyjątkowo rozwinięte mięśnie (typ tuszy o podwójnym umięśnieniu)
E doskonałe	Wszystkie profile wypukłe do superwypukłych; wyjątkowo rozwinięte mięśnie
U bardzo dobre	Profile zasadniczo wypukłe; bardzo dobrze rozwinięte mięśnie

R dobre	Kształty proste na całej długości; dobrze rozwinięte mięśnie
O dostateczne	Profile na ogół proste do zapadniętych; przeciętnie wykształcone mięśnie
P słabe	Wszystkie profile wklęsłe do bardzo wklęsłych; słabo rozwinięte mięśnie

2. Okrywą tłuszczową, zgodnie z następującymi definicjami:

Ilość tłuszczu na tuszy oraz w jamie piersiowej

Klasa pokrycia tłuszczem	Opis
1 niska	Od braku pokrycia do nieznacznej okrywy tłuszczowej
2 mała	Niewielka okrywa tłuszczowa, prawie wszędzie widoczne mięśnie
3 średnia	Poza udźcem i łopatką prawie wszędzie mięśnie pokryte tłuszczem, niewielkie złogi tłuszczu w jamie klatki piersiowej
4 wysoka	Mięśnie pokryte tłuszczem, ale na udźcu i łopacie jeszcze częściowo widoczne, trochę wyraźnych złogów tłuszczu w jamie klatki piersiowej
5 bardzo wysoka	Cała tusza pokryta tłuszczem; duże złogi w jamie klatki piersiowej

IV. Prezentacja

Tusze i półtusze prezentowane są w następujący sposób:

1. bez głowy oraz bez racic; głowa jest oddzielona od tuszy w stawie szczytowo-potylicznym, a racice oddzielone w stawie nadgarstkowo-śródręcznym lub stępowo-śródstopowym;
2. bez narządów wewnętrznych jamy klatki piersiowej i jamy brzusznej, z nerkami, tłuszczem okołonerkowym i tłuszczem miednicznym lub bez nich;
3. bez narządów rozrodczych i przylegających mięśni, a w przypadku samic – bez wymienia i tłuszczu gruczołu mlecznego.

V. Klasyfikacja i identyfikacja

Rzeźnie zatwierdzone na mocy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁶ przyjmują środki gwarantujące, że wszystkie tusze i półtusze bydła dorosłego poddanego ubojowi w takich

⁴⁶ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55.

rzeźniach i opatrzone znakiem jakości zdrowotnej, o którym mowa w art. 5 ust. 2 w związku z sekcją I rozdział III załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.⁴⁷ są klasyfikowane i identyfikowane na podstawie skali unijnej.

Przed identyfikacją poprzez znakowanie państwa członkowskie mogą przyznać upoważnienie do usuwania tłuszczu zewnętrznego z tusz lub półtuszy, jeżeli jest to uzasadnione okrywą tłuszczową.

B. Unijna skala klasyfikacji tusz wieprzowych

I. Definicja

„tusza” oznacza ciało świni poddanej ubojowi po wykrwawieniu i wytrzewieniu, całe lub podzielone wzdłuż linii środkowej.

II. Klasyfikacja:

Tusze są dzielone na klasy w zależności od szacowanej zawartości chudego mięsa i odpowiednio klasyfikowane:

Klasy	Chude mięso jako % wagi tuszy
S	60 lub więcej (*)
E	55 lub więcej
U	50 lub więcej, ale mniej niż 55
R	45 lub więcej, ale mniej niż 50
O	40 lub więcej, ale mniej niż 45
P	mniej niż 40

(*) [Dla świń poddawanych ubojowi na swoim terytorium państwa członkowskie mogą wprowadzić osobną klasę „60 % lub więcej chudego mięsa” oznaczoną literą S.]

III. Prezentacja

Tusze prezentowane są bez języka, szczeciny, racic, narządów płciowych, tłuszczu okołonerkowego, nerek oraz przepony.

IV. Zawartość chudego mięsa

1. Zawartość chudego mięsa ocenia się za pomocą metod klasyfikowania zatwierdzonych przez Komisję. Można zatwierdzić jedynie statystycznie udowodnione metody szacowania, oparte na pomiarach fizycznych jednej lub kilku części anatomicznych tuszy wieprzowej. Zatwierdzenie metod klasyfikacji zależy od zgodności z maksymalną tolerancją błędów statystycznego przy dokonywaniu oceny.

⁴⁷ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206.

2. Wartość handlowa tusz nie jest jednak ustalana wyłącznie na podstawie oszacowanej zawartości chudego mięsa.

V. Identyfikacja tusz:

O ile Komisja nie postanowi inaczej, sklasyfikowane tusze są identyfikowane przez oznakowanie na podstawie skali unijnej.

C. Unijna skala klasyfikacji tusz baranich

I. Definicja

W odniesieniu do terminów „tusza” i „półtusza” stosuje się definicje określone w pkt A.I.

II. Kategorie

Tusze dzieli się na następujące kategorie:

A: tusze owiec poniżej dwunastu miesięcy,

B: tusze pozostałych owiec.

III. Klasyfikacja:

Tusze klasyfikuje się stosując odpowiednio przepisy pkt A.III. Termin „udziec” w pkt A.III.1 i w wierszach 3 i 4 tabeli zamieszczonej w pkt A.III.2 zastępuje się terminem „ćwierćtusza tylna”.

IV. Prezentacja

Tusze i półtusze prezentowane są bez głowy (oddzielona w stawie szczytowo-potylicznym), racic (oddzielone w stawie nadgarstkowo-śródręcznym lub stępowo-śródstopowym), ogona (odciętego pomiędzy szóstym a siódmym kręgiem ogonowym), wymion, organów płciowych, wątroby i wnętrzności. Nerki i tłuszcz okołonerkowy zaliczane są do tuszy.

V. Identyfikacja tusz:

Sklasyfikowane tusze i półtusze są identyfikowane przez oznakowanie zgodne z klasyfikacją unijną.

ZAŁĄCZNIK VI**KRAJOWE I REGIONALNE KWOTY NA PRODUKCJĘ CUKRU, IZOGLUKOZY I SYROPU INULINOWEGO, O KTÓRYCH MOWA W ART. 50****począwszy od roku gospodarczego 2010/2011**

(w tonach)

Państwa członkowskie lub regiony (1)	Cukier (2)	Izoglukoza (3)	Syrop inulinowy (4)
Belgia	676 235,0	114 580,2	0
Bułgaria	0	89 198,0	
Republika Czeska	372 459,3		
Dania	372 383,0		
Niemcy	2 898 255,7	56 638,2	
Irlandia	0		
Grecja	158 702,0	0	
Hiszpania	498 480,2	53 810,2	
Francja (kontynentalna)	3 004 811,15		0
Francuskie departamenty zamorskie	432 220,05		
Włochy	508 379,0	32 492,5	
Łotwa	0		
Litwa	90 252,0		
Węgry	105 420,0	220 265,8	
Niderlandy	804 888,0	0	0
Austria	351 027,4		
Polska	1 405 608,1	42 861,4	
Portugalia (kontynentalna)	0	12 500,0	
Region Autonomiczny Azorów	9 953,0		
Rumunia	104 688,8	0	

Słowenia	0		
Słowacja	112 319,5	68 094,5	
Finlandia	80 999,0	0	
Szwecja	293 186,0		
Zjednoczone Królestwo	1 056 474,0	0	
SUMA	13 336 741,2	690 440,8	0

ZAŁĄCZNIK VII

SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZEKAZYWANIA KWOT CUKRU LUB IZOGLUKOZY NA PODSTAWIE ART. 53

I

Do celów niniejszego załącznika:

- a) „połączenie przedsiębiorstw” oznacza scalenie dwóch lub większej liczby przedsiębiorstw w jedno przedsiębiorstwo;
- b) „przeniesienie własności przedsiębiorstwa” oznacza przeniesienie lub przejęcie majątku przedsiębiorstwa posiadającego kwoty przez jedno lub kilka przedsiębiorstw;
- c) „przeniesienie własności fabryki” oznacza przeniesienie własności jednostki produkcyjnej, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji danego produktu, na jedno lub kilka przedsiębiorstw, powodujące częściowe lub całkowite przejęcie produkcji przedsiębiorstwa dokonującego przeniesienia własności;
- d) „dzierżawa fabryki” oznacza umowę dzierżawy jednostki produkcyjnej, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji cukru, mającą na celu jej funkcjonowanie, zawartą na okres co najmniej trzech kolejnych lat gospodarczych, której strony zobowiązują się nie rozwiązywać przed końcem trzeciego roku gospodarczego, z przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w tym samym państwie członkowskim co dana fabryka, jeżeli przedsiębiorstwo, które dzierżawi fabrykę, po wejściu w życie umowy dzierżawy może być uważane w odniesieniu do całej swojej produkcji za przedsiębiorstwo produkujące wyłącznie cukier.

II

- 1. Nie naruszając przepisów pkt 2, w przypadku połączenia lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących cukier lub przeniesienia własności fabryk cukru, kwoty są korygowane w następujący sposób:
 - a) w przypadku połączenia przedsiębiorstw produkujących cukier państwa członkowskie przydzielają przedsiębiorstwu powstałemu w wyniku połączenia kwotę w wysokości równej sumie kwot przydzielonych danym przedsiębiorstwom produkującym cukier przed połączeniem;
 - b) w przypadku przeniesienia własności przedsiębiorstwa produkującego cukier państwo członkowskie przydziela nabywającemu przedsiębiorstwu kwotę produkcji cukru przedsiębiorstwa, którego własność przeniesiono, lub, jeżeli występuje więcej niż jedno nabywające przedsiębiorstwo, przydział jest dokonywany proporcjonalnie do przejętej przez każde z nich produkcji cukru;
 - c) w przypadku przeniesienia własności fabryki cukru, państwo członkowskie obniża kwotę przedsiębiorstwa przenoszącego własność fabryki oraz zwiększa kwotę przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw produkujących cukier, które

nabyły daną fabrykę, o ilość obniżoną proporcjonalnie do przeniesionej produkcji.

2. W przypadku gdy kilku producentów buraków cukrowych lub trzciny cukrowej, których bezpośrednio dotyczy jedno z działań, o których mowa w pkt 1, wyraźnie wykazuje wolę dostarczania swoich buraków lub trzciny cukrowej przedsiębiorstwu produkującemu cukier, które nie jest stroną takich operacji, państwo członkowskie może dokonać przydziału na podstawie produkcji przejętej przez przedsiębiorstwo, któremu producenci zamierzają dostarczać swoje buraki lub trzcinę.

3. W przypadku zamknięcia, w okolicznościach innych niż te, o których mowa w pkt 1:

a) przedsiębiorstwa produkującego cukier;

b) jednej lub kilku fabryk produkujących cukier,

państwo członkowskie może przydzielić część kwot związanych z takim zamknięciem jednemu lub kilku przedsiębiorstwom produkującym cukier.

Również w przypadku, o którym mowa w punkcie pierwszym lit. b), gdy część zainteresowanych producentów wykaże wyraźną wolę dostarczania swoich buraków lub trzciny cukrowej danemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier, państwo członkowskie może przydzielić część kwot odpowiadającą danym burakom lub trzcinie przedsiębiorstwu, któremu ci producenci zamierzają dostarczać te produkty.

4. W przypadku powołania się na odstępstwo określone w art. 43 ust. 6, zainteresowane państwo członkowskie może żądać od producentów buraków i wytwórców cukru, których dotyczy to odstępstwo, aby zawarli oni w swoich porozumieniach branżowych specjalne klauzule umożliwiające temu państwu członkowskiemu stosowanie pkt 2 i 3 niniejszej sekcji.

5. W przypadku dzierżawy fabryki należącej do przedsiębiorstwa produkującego cukier, państwo członkowskie może obniżyć kwotę przedsiębiorstwa oddającego fabrykę w dzierżawę oraz przydzielić część, o którą została zmniejszona kwota, przedsiębiorstwu, które dzierżawi fabrykę w celu produkowania w niej cukru.

W przypadku zakończenia dzierżawy w okresie trzech lat gospodarczych, o których mowa w części I lit. d), korekta kwot na mocy niniejszego punktu akapit pierwszy zostaje unieważniona przez państwo członkowskie z mocą wsteczną od dnia, w którym dzierżawa stała się skuteczna. Jeżeli jednak zakończenie dzierżawy następuje na skutek działania siły wyższej, państwo członkowskie nie musi unieważniać korekty.

6. W przypadku gdy przedsiębiorstwo produkujące cukier nie jest w stanie nadal gwarantować, że wypełni swoje zobowiązania wynikające z przepisów Unii wobec danych producentów buraków cukrowych lub trzciny cukrowej, lub gdy sytuacja taka została stwierdzona przez właściwe organy danego państwa członkowskiego, państwo to może przydzielić, na jeden rok gospodarczy lub kilka lat gospodarczych, część danych kwot jednemu lub kilku przedsiębiorstwom produkującym cukier proporcjonalnie do przejętej produkcji.

7. W przypadku gdy państwo członkowskie przyznaje przedsiębiorstwu produkującemu cukier gwarancje cenowe i gwarancję zbytu w odniesieniu do przetwarzania buraków cukrowych na alkohol etylowy, to państwo członkowskie może, w porozumieniu z tym przedsiębiorstwem i zainteresowanymi producentami buraków, dokonać rozdziału całości lub części kwot na produkcję cukru między jedno lub kilka przedsiębiorstw w odniesieniu do jednego roku gospodarczego lub kilku lat gospodarczych.

III

W przypadku połączenia lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących izoglukozę lub przeniesienia własności fabryki produkującej izoglukozę państwo członkowskie może przydzielić dane kwoty na produkcję izoglukozy jednemu lub kilku przedsiębiorstwom, bez względu na to czy posiadają jakąkolwiek kwotę produkcyjną.

IV

Działania podejmowane na podstawie sekcji II i III można wdrażać, wyłącznie gdy spełnione są następujące warunki:

- a) uwzględniono interesy każdej z zainteresowanych stron;
- b) zainteresowane państwo członkowskie uważa, że środki takie poprawią strukturę sektora buraczanego, trzcinowego oraz produkcji cukru;
- c) dotyczą one przedsiębiorstw mających siedzibę na terytorium, w odniesieniu do którego w załączniku VI określono kwotę.

V

W przypadku gdy połączenie lub przeniesienie własności następuje pomiędzy dniem 1 października a 30 kwietnia następnego roku, środki, o których mowa w sekcjach II i III, stają się skuteczne w bieżącym roku gospodarczym.

W przypadku gdy połączenie lub przeniesienie własności przedsiębiorstw następuje pomiędzy dniem 1 maja a 30 września tego samego roku, środki, o których mowa w sekcjach II i III, stają się skuteczne w następnym roku gospodarczym.

VI

W przypadku zastosowania sekcji II i III, państwa członkowskie informują Komisję o skorygowanych kwotach nie później niż 15 dni po upływie terminów, o których mowa w sekcji V.

ZAŁĄCZNIK VIII

KWOTY KRAJOWE NA PRODUKCJE MLEKA I PRZETWORÓW MLECZNYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 59

(ilości (w tonach) w okresie dwunastomiesięcznym na państwo członkowskie):

Państwo członkowskie	2008/09	2009/10	2010/11	2011/12	2012/13	2013/14	2014/15
Belgia	3 427 288,740	3 461 561,627	3 496 177,244	3 531 139,016	3 566 450,406	3 602 114,910	3 602 114,910
Bułgaria	998 580,000	1 008 565,800	1 018 651,458	1,028 837,973	1 039 126,352	1 049 517,616	1 049 517,616
Republika Czeska	2 792 689,620	2 820 616,516	2 848 822,681	2 877 310,908	2 906 084,017	2 935 144,857	2 935 144,857
Dania	4 612 619,520	4 658 745,715	4 705 333,172	4 752 386,504	4 799 910,369	4 847 909,473	4 847 909,473
Niemcy	28 847 420,391	29 135 894,595	29 427 253,541	29 721 526,076	30 018 741,337	30 318 928,750	30 318 928,750
Estonia	659 295,360	665 888,314	672 547,197	679 272,669	686 065,395	692 926,049	692 926,049
Irlandia	5 503 679,280	5 558 716,073	5 614 303,234	5 670 446,266	5 727 150,729	5 784 422,236	5 784 422,236
Grecja	836 923,260	845 292,493	853 745,418	862 282,872	870 905,700	879 614,757	879 614,757
Hiszpania	6 239 289,000	6 301 681,890	6 364 698,709	6 428 345,696	6 492 629,153	6 557 555,445	6 557 555,445
Francja	25 091 321,700	25 342 234,917	25 595 657,266	25 851 613,839	26 110 129,977	26 371 231,277	26 371 231,277
Włochy	10 740 661,200	11 288 542,866	11 288 542,866	11 288 542,866	11 288 542,866	11 288 542,866	11 288 542,866
Cypr	148 104,000	149 585,040	151 080,890	152 591,699	154 117,616	155 658,792	155 658,792
Łotwa	743 220,960	750 653,170	758 159,701	765 741,298	773 398,711	781 132,698	781 132,698
Litwa	1 738 935,780	1 756 325,138	1 773 888,389	1 791 627,273	1 809 543,546	1 827 638,981	1 827 638,981
Luksemburg	278 545,680	281 331,137	284 144,448	286 985,893	289 855,752	292 754,310	292 754,310
Węgry	2 029 861,200	2 050 159,812	2 070 661,410	2 091 368,024	2 112 281,704	2 133 404,521	2 133 404,521
Malta	49 671,960	50 168,680	50 670,366	51 177,070	51 688,841	52 205,729	52 205,729
Niderlandy	11 465 630,280	11 580 286,583	11 696 089,449	11 813 050,343	11 931 180,847	12 050 492,655	12 050 492,655
Austria	2 847 478,469	2 875 953,254	2 904 712,786	2 933 759,914	2 963 097,513	2 992 728,488	2 992 728,488
Polska	9 567 745,860	9 663 423,319	9 760 057,552	9 857 658,127	9 956 234,709	10 055 797,056	10 055 797,056

Portugalia	1 987 521,000	2 007 396,210	2 027 470,172	2 047 744,874	2 068 222,323	2 088 904,546	2 088 904,546
Rumunia	3 118 140,000	3 149 321,400	3 180 814,614	3 212 622,760	3 244 748,988	3 277 196,478	3 277 196,478
Słowenia	588 170,760	594 052,468	599 992,992	605 992,922	612 052,851	618 173,380	618 173,380
Słowacja	1 061 603,760	1 072 219,798	1 082 941,996	1 093 771,416	1 104 709,130	1 115 756,221	1 115 756,221
Finlandia	2 491 930,710	2 516 850,017	2 542 018,517	2 567 438,702	2 593 113,089	2 619 044,220	2 619 044,220
Szwecja	3 419 595,900	3 453 791,859	3 488 329,778	3 523 213,075	3 558 445,206	3 594 029,658	3 594 029,658
Zjednoczone	15 125 168,940	15 276 420,629	15 429 184,836	15 583 476,684	15 739 311,451	15 896 704,566	15 896 704,566

ZAŁĄCZNIK IX**REFERENCYJNA ZAWARTOŚĆ TŁUSZCZU, O KTÓREJ MOWA W ART. 63**

Państwo członkowskie	g/kg
Belgia	36,91
Bułgaria	39,10
Republika Czeska	42,10
Dania	43,68
Niemcy	40,11
Estonia	43,10
Grecja	36,10
Hiszpania	36,37
Francja	39,48
Irlandia	35,81
Włochy	36,88
Cypr	34,60
Łotwa	40,70
Litwa	39,90
Luksemburg	39,17
Węgry	38,50
Niderlandy	42,36
Austria	40,30
Polska	39,00
Portugalia	37,30
Rumunia	38,50
Słowenia	41,30
Słowacja	37,10
Finlandia	43,40
Szwecja	43,40
Zjednoczone Królestwo	39,70

ZAŁĄCZNIK X

BUDŻET NA PROGRAMY WSPARCIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 136 UST. 1

w tysiącach EUR

Rok budżetowy	2009	2010	2011	2012	2013	począwszy od roku 2014
BG	15 608	21 234	22 022	27 077	26 742	26 762
CZ	2 979	4 076	4 217	5 217	5 151	5 155
DE	22 891	30 963	32 190	39 341	38 867	38 895
EL	14 286	19 167	19 840	24 237	23 945	23 963
ES	213 820	284 219	279 038	358 000	352 774	353 081
FR	171 909	226 814	224 055	284 299	280 311	280 545
IT(*)	238 223	298 263	294 135	341 174	336 736	336 997
CY	2 749	3 704	3 801	4 689	4 643	4 646
LT	30	37	45	45	45	45
LU	344	467	485	595	587	588
HU	16 816	23 014	23 809	29 455	29 081	29 103
MT	232	318	329	407	401	402
AT	8 038	10 888	11 313	13 846	13 678	13 688
PT	37 802	51 627	53 457	65 989	65 160	65 208
RO	42 100	42 100	42 100	42 100	42 100	42 100
SI	3 522	3 770	3 937	5 119	5 041	5 045
SK	2 938	4 022	4 160	5 147	5 082	5 085
UK	0	61	67	124	120	120

(*) Pułapy krajowe dla Włoch na lata 2008, 2009 i 2010, określone w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 73/2009, zmniejsza się o 20 mln EUR; kwoty te zostały uwzględnione w kwotach stanowiących budżet dla Włoch w odniesieniu do lat budżetowych 2009, 2010 i 2011 zgodnie z powyższą tabelą.

ZAŁĄCZNIK XI

ORGANIZACJE MIĘDZYNARODOWE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 159 UST. 3

- Codex Alimentarius
- Europejska Komisja Gospodarcza Organizacji Narodów Zjednoczonych.

ZAŁĄCZNIK XII

DEFINICJE, OZNACZENIA I NAZWY HANDLOWE PRODUKTÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 163

Do celów niniejszego załącznika nazwa handlowa to nazwa, pod którą sprzedawany jest produkt spożywczy, w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2000/13/WE.

Część I. Wołowina pochodząca od bydła w wieku do 12 miesięcy

I. DEFINICJA

Do celów niniejszej części załącznika „mięso” oznacza wszystkie tusze, mięso z kośćmi i bez kości, podroby krojone lub niekrojone przeznaczone do spożycia przez ludzi, pochodzące z bydła w wieku do dwunastu miesięcy, świeże, mrożone lub głęboko mrożone, bez względu na to czy są one opakowane lub paczkowane, czy nie.

W czasie uboju bydło w wieku do dwunastu miesięcy jest klasyfikowane przez pracowników rzeźni, pod kontrolą właściwego organu, do jednej z dwu następujących kategorii:

- a) kategoria V: bydło w wieku do ośmiu miesięcy lub ośmiomiesięczne

Litera identyfikacyjna kategorii: V;

- b) kategoria Z: bydło w wieku powyżej ośmiu miesięcy i do dwunastu miesięcy lub dwunastomiesięczne

Litera identyfikacyjna kategorii: Z.

II. NAZWY HANDLOWE

1. Mięso od bydła w wieku do dwunastu miesięcy jest wprowadzane do obrotu w państwach członkowskich pod następującymi nazwami handlowymi ustalonymi dla poszczególnych państw członkowskich:

- a) dla mięsa od bydła w wieku do ośmiu miesięcy lub ośmiomiesięcznego (litera identyfikacyjna kategorii V):

<u>Państwo wprowadzenia do obrotu</u>	<u>Nazwa handlowa, jaką należy zastosować</u>
<u>Belgia</u>	<u>Veau, viande de veau/kalfsvlees/Kalbfleisch</u>
<u>Bulgaria</u>	<u>Месо от малки телета</u>
<u>Republika Czeska</u>	<u>Teleci</u>
<u>Dania</u>	<u>Lyst kalvekød</u>
<u>Niemcy</u>	<u>Kalbfleisch</u>
<u>Estonia</u>	<u>Vasikalih</u>

<u>Grecja</u>	<u>μωσγούρι γάλακτος</u>
<u>Hiszpania</u>	<u>Ternera blanca, carne de ternera blanca</u>
<u>Francja</u>	<u>Veau, viande de veau</u>
<u>Irlandia</u>	<u>Veal</u>
<u>Włochy</u>	<u>Vitello, carne di vitello</u>
<u>Cypr</u>	<u>μωσγούρι γάλακτος</u>
<u>Łotwa</u>	<u>Tela gala</u>
<u>Litwa</u>	<u>Veršiena</u>
<u>Luksemburg</u>	<u>Veau, viande de veau/Kalbfleisch</u>
<u>Węgry</u>	<u>Borjúhús</u>
<u>Malta</u>	<u>Vitella</u>
<u>Niderlandy</u>	<u>Kalfsvlees</u>
<u>Austria</u>	<u>Kalbfleisch</u>
<u>Polska</u>	<u>Ciełęcina</u>
<u>Portugalia</u>	<u>Vitela</u>
<u>Rumunia</u>	<u>Carne de vitel</u>
<u>Slowenia</u>	<u>Teletina</u>
<u>Slowacja</u>	<u>Teľacie mäso</u>
<u>Finlandia</u>	<u>Vaalea vasikanliha/ljust kalvkött</u>
<u>Szwecja</u>	<u>Ljust kalvkött</u>
<u>Zjednoczone Królestwo</u>	<u>Veal</u>

- b) dla mięsa od bydła w wieku powyżej ośmiu miesięcy i do dwunastu miesięcy lub dwunastomiesięcznego (litera identyfikacyjna kategorii Z):

<u>Państwo wprowadzenia do obrotu</u>	<u>Nazwa handlowa, jaką należy zastosować</u>
<u>Belgia</u>	<u>Jeune bovin, viande de jeune bovin/jongrundvlees/Jungrindfleisch</u>
<u>Bulgaria</u>	<u>Телешко месо</u>
<u>Republika Czeska</u>	<u>Hovězí maso z mladého skotu</u>
<u>Dania</u>	<u>Kalvekød</u>
<u>Niemcy</u>	<u>Jungrindfleisch</u>

<u>Estonia</u>	<u>Noorloomaliha</u>
<u>Grecja</u>	<u>vealό μοσχάρι</u>
<u>Hiszpania</u>	<u>Ternera, carne de ternera</u>
<u>Francja</u>	<u>Jeune bovin, viande de jeune bovin</u>
<u>Irlandia</u>	<u>Rosé veal</u>
<u>Włochy</u>	<u>Vitellone, carne di vitellone</u>
<u>Cypr</u>	<u>vealό μοσχάρι</u>
<u>Lotwa</u>	<u>Jaunlopa gala</u>
<u>Litwa</u>	<u>Jautiena</u>
<u>Luksemburg</u>	<u>Jeune bovin, viande de jeune bovin/Jungrindfleisch</u>
<u>Węgry</u>	<u>Növendék marha húsa</u>
<u>Malta</u>	<u>Vitellun</u>
<u>Niderlandy</u>	<u>Rosé kalfsvlees</u>
<u>Austria</u>	<u>Jungrindfleisch</u>
<u>Polska</u>	<u>Młoda wołowina</u>
<u>Portugalia</u>	<u>Vitelão</u>
<u>Rumunia</u>	<u>Carne de tineret bovin</u>
<u>Słowenia</u>	<u>Meso težjih telet</u>
<u>Słowacja</u>	<u>Mäso z mladého dobytka</u>
<u>Finlandia</u>	<u>Vasikanliha/kalvkött</u>
<u>Szwecja</u>	<u>Kalvkött</u>
<u>Zjednoczone Królestwo</u>	<u>Beef</u>

2. Nazwy handlowe, o których mowa w ust. 1, mogą być uzupełnione informacją o nazwie lub oznaczeniu danych kawałków mięsa lub podrobów.
3. Nazw handlowych wymienionych w wykazie dla kategorii V zawartym w tabeli zamieszczonej w ppkt 1 lit. A oraz wszelkich nowych nazw wywodzących się od nich używa się wyłącznie wtedy, gdy spełnione są wszystkie wymogi zawarte w niniejszym załączniku.

W szczególności nie należy używać określeń „veau”, „telecí”, „Kalb”, „μοσχάρι”, „ternera”, „kalv”, „veal”, „vitello”, „vitella”, „kalf”, „vitela” i „teletina” w nazwach handlowych w odniesieniu do mięsa pochodzącego od bydła w wieku starszym niż dwanaście miesięcy ani też wymieniać ich na etykiecie.

4. Warunki, o których mowa w ust. 1 nie mają zastosowania do wołowiny objętej chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym zarejestrowanymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 510/2006 przed dniem 29 czerwca 2007 r.

Część II. Produkty winiarskie

(1) Wino

Wino jest produktem otrzymywanym wyłącznie w drodze całkowitej lub częściowej fermentacji alkoholowej świeżych winogron, rozgniatanych lub nie, lub moszczu winogronowego.

Wino:

- a) posiada, bez względu na to, czy zastosowano procesy określone w załączniku XIII część I sekcja B, rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 8,5% obj., przy założeniu, że wino to było wyprodukowane wyłącznie z winogron zebranych w strefach uprawy winorośli A i B, o których mowa w dodatku do niniejszego załącznika, oraz nie mniejszą niż 9 % obj., jeśli było wyprodukowane z winogron zebranych w innych strefach uprawy winorośli;
- b) posiada, na zasadzie odstępstwa od stosowanej w innych okolicznościach minimalnej rzeczywistej zawartości alkoholu, w przypadku gdy ma chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, bez względu na to, czy zastosowano procesy określone w załączniku XIII część I sekcja B, rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 4,5 % obj.;
- c) posiada całkowite stężenie alkoholu nie większe niż 15 % obj. Jednakże w drodze odstępstwa:
 - górny limit całkowitej zawartości alkoholu może osiągnąć do 20 % obj. dla win, które zostały wyprodukowane bez wzbogacenia, z pewnych obszarów uprawy winorośli w Unii, które określi Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1,
 - górny limit całkowitej zawartości alkoholu może przekroczyć 15 % obj. dla win o chronionej nazwie pochodzenia, które zostały wyprodukowane bez wzbogacania;
- d) posiada, z zastrzeżeniem odstępstw, które Komisja może przyjąć – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1, całkowitą zawartość kwasowości wyrażonej jako kwas winowy nie mniejszą niż 3,5 grama na litr lub 46,6 miliekwiwaleńców na litr.

„Retsina” to wino produkowane wyłącznie na obszarze geograficznym Grecji przy użyciu moszczu winogronowego poddanego obróbce przy zastosowaniu żywicy z sosny Aleppo. Stosowanie żywicy sosny Aleppo jest dozwolone wyłącznie do wyrobu wina typu „Retsina” na warunkach określonych we właściwych przepisach greckich.

W drodze odstępstwa od lit. b) „Tokaji eszencia” i „Tokajská esencia” są uznawane za wino.

Jednak niezależnie od przepisów art. 163 ust. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić na używanie terminu „wino”, jeżeli:

- a) występuje ono w połączeniu z nazwą owocu w formie nazwy złożonej w odniesieniu do wprowadzanych na rynek produktów otrzymywanych w procesie fermentacji owocu innego niż winogrona; lub
- b) jest ono częścią nazwy złożonej.

Unika się pomyłki z produktami odpowiadającymi kategoriom win wymienionym w niniejszym załączniku.

(2) Młode wino w trakcie fermentacji

Młode wino w trakcie fermentacji to wino, w którym fermentacja alkoholowa nie została jeszcze zakończona i które nie jest jeszcze oddzielone od swojego osadu.

(3) Wino likierowe

Wino likierowe to produkt:

- a) o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 15 % obj. i nie większej niż 22 % obj.;
- b) posiadający całkowitą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 17,5 % obj., z wyjątkiem niektórych win likierowych objętych nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym umieszczonych w wykazie, który przygotowuje Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1;
- c) otrzymywany z:
 - moszczu winogronowego w czasie fermentacji,
 - wina,
 - połączenia wyżej wymienionych produktów, lub
 - moszczu winogronowego lub jego mieszaniny z winem, w przypadku pewnych win likierowych objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, które określi Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1;
- d) posiadający początkową naturalną zawartość alkoholu nie mniejszą niż 12 % obj., z wyjątkiem pewnych win likierowych objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym umieszczonych w wykazie, który przygotowuje Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1;
- e) do którego dodano:

- (i) indywidualnie lub w połączeniu:
 - alkohol neutralny pochodzenia winnego, w tym alkohol wyprodukowany w drodze destylacji suszonych winogron, mający rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 96 % obj.,
 - wino lub destylat suszonych winogron mający rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 52 % obj. i nie większą niż 86 % obj.;
- (ii) w stosownych przypadkach, w połączeniu z jednym lub kilkoma następującymi produktami:
 - zagęszczonym moszczem winogronowym,
 - połączeniem jednego z produktów, o których mowa w lit. e) ppkt (i) z moszczem winogronowym, o którym mowa w lit. c) tiret pierwsze i czwarte;
- (f) do którego, w drodze odstępstwa od lit. e), dodano, w przypadku pewnych win likierowych objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym umieszczonych w wykazie, który przygotowuje Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1:
 - (i) którykolwiek z produktów wymienionych w lit. e) ppkt (i), indywidualnie lub w połączeniu; lub
 - (ii) jeden lub kilka spośród następujących produktów:
 - alkohol winny lub alkohol z suszonych winogron o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 95 % obj. i nie większej niż 96 % obj.,
 - napój spirytusowy destylowany z wina lub z wyłoków z winogron o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 52 % obj. i nie większej niż 86 % obj.,
 - napój spirytusowy destylowany z suszonych winogron o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 52 % obj. i nie większej niż 94,5 % obj.; oraz
 - (iii) jeden lub kilka spośród następujących produktów, w stosownych przypadkach:
 - częściowo sfermentowany moszcz winogronowy otrzymany z suszonych winogron,
 - zagęszczony moszcz winogronowy otrzymany przez zastosowanie nagrzania bezpośredniego, zgodny, z

wyjątkiem tej operacji, z definicją zagęszczonego moszczu winogronowego,

- zagęszczony moszcz winogronowy,
- połączenie jednego lub kilku produktów wymienionych w lit. f) ppkt (ii) z moszczem winogronowym, o którym mowa w lit. c) tiret pierwsze i czwarte.

(4) Wino musujące

Wino musujące to produkt:

- a) otrzymywany z pierwszej lub drugiej fermentacji alkoholowej:
 - ze świeżych winogron,
 - z moszczu winogronowego, lub
 - z wina;
- b) który przy otwarciu zbiornika wydziela ditlenek węgla powstały wyłącznie w wyniku fermentacji;
- c) który charakteryzuje się nadciśnieniem spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20°C; oraz
- d) w przypadku którego całkowita zawartość alkoholu *cuvées* przeznaczonych dla jego przygotowania jest nie mniejsza niż 8,5 % obj.

(5) Gatunkowe wino musujące

Gatunkowe wino musujące to produkt:

- a) otrzymywany z pierwszej lub drugiej fermentacji alkoholowej:
 - ze świeżych winogron,
 - z moszczu winogronowego, lub
 - z wina;
- b) który przy otwarciu zbiornika wydziela ditlenek węgla powstały wyłącznie w wyniku fermentacji;
- c) który charakteryzuje się nadciśnieniem spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 3,5 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20°C; oraz
- d) w przypadku którego całkowita zawartość alkoholu *cuvées* przeznaczonych dla jego przygotowania jest nie mniejsza niż 9 % obj.

(6) Gatunkowe aromatyzowane wino musujące

Gatunkowe aromatyzowane wino musujące to gatunkowe wino musujące:

- a) które jest otrzymywane wyłącznie przy wykorzystaniu – podczas tworzenia *cuvée* – moszczu winogronowego lub moszczu winogronowego w trakcie fermentacji pochodzącego od szczególnych odmian winorośli umieszczonych w wykazie, który sporządzi Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1.

Gatunkowe aromatyzowane wina musujące produkowane w tradycyjny sposób przy wykorzystaniu win podczas tworzenia *cuvée* określa Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1;

- b) które charakteryzuje się nadciśnieniem spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20°C;
- c) którego rzeczywista zawartość alkoholu nie może być mniejsza niż 6 % obj.; oraz
- d) którego całkowita zawartość alkoholu nie może być mniejsza niż 10 % obj.

(7) Wino musujące gazowane

Wino musujące gazowane to produkt, który:

- a) jest otrzymywany z wina nieposiadającego chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego;
- b) wydziela przy otwarciu zbiornika ditlenek węgla powstały wyłącznie lub częściowo w wyniku dodania do wina tego gazu; oraz
- c) charakteryzuje się nadciśnieniem spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20°C.

(8) Wino półmusujące

Wino półmusujące to produkt:

- a) otrzymywany z wina, pod warunkiem że wino to ma całkowitą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 9 % obj.;
- b) o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 7 % obj.;
- c) charakteryzujący się nadciśnieniem spowodowanym obecnością ditlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 1 bar i nie większym niż 2,5 bara, gdy jest przechowywany w temperaturze 20°C w zamkniętych zbiornikach; oraz

d) umieszczany w zbiornikach sześćdziesięciolitrowych lub mniejszych.

(9) Wino półmusujące gazowane

Wino półmusujące gazowane to produkt:

a) otrzymywany z wina;

b) o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 7 % obj. i całkowitej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 9 % obj.;

c) charakteryzujący się nadciśnieniem nie mniejszym niż 1 bar i nie większym niż 2,5 bara, gdy jest przechowywany w temperaturze 20°C w zamkniętych zbiornikach; ciśnienie to jest wywołane obecnością w roztworze w całości lub częściowo dodanego ditlenku węgla; oraz

d) umieszczany w zbiornikach sześćdziesięciolitrowych lub mniejszych.

(10) Moszcz winogronowy

Moszcz winogronowy to produkt w stanie ciekłym, otrzymywany ze świeżych winogron w sposób naturalny lub przy zastosowaniu procesów fizycznych. Dopuszczalna rzeczywista zawartość alkoholu w moszczu winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.

(11) Częściowo sfermentowany moszcz winogronowy

Moszcz winogronowy w trakcie fermentacji to produkt otrzymywany w drodze fermentacji moszczu winogronowego o rzeczywistej zawartości alkoholu większej niż 1 % obj., lecz mniejszej niż trzy piąte jego całkowitej objętościowej zawartości alkoholu.

(12) Częściowo sfermentowany moszcz winogronowy uzyskiwany z suszonych winogron

Moszcz winogronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z winogron suszonych jest produktem otrzymywanym w drodze częściowej fermentacji moszczu winogronowego otrzymanego z suszonych winogron, w którym całkowita zawartość cukru przed fermentacją wynosiła co najmniej 272 gramy na litr oraz którego naturalna i rzeczywista zawartość alkoholu jest nie mniejsza niż 8 % obj. Jednakże niektóre wina, które określi Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1, spełniające te wymogi, nie są traktowane jako moszcz winogronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z winogron suszonych.

(13) Zagęszczony moszcz winogronowy

Zagęszczony moszcz winogronowy to moszcz niekarmelizowany otrzymywany w drodze częściowej dehydratacji moszczu winogronowego przy użyciu którejkolwiek z dozwolonych metod innej niż bezpośrednie nagrzewanie, prowadzonej w taki sposób, że liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z metodą, która zostanie określona na podstawie

art. 165 ust. 1 akapit trzeci i art. 172 lit. d), w temperaturze 20°C nie jest niższa niż 50,9 %.

Dopuszczalna całkowita zawartość alkoholu w zagęszczonym moszczu winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.

(14) Rektyfikowany zagęszczony moszcz winogronowy

Rektyfikowany zagęszczony moszcz winogronowy to produkt w postaci niekarmelizowanej cieczy, który:

- a) otrzymywany jest w drodze częściowej dehydratacji moszczu winogronowego prowadzonej przy użyciu jednej z dozwolonych metod, innej niż bezpośrednio nagrzewanie, prowadzonej w taki sposób, że liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z metodą, która zostanie określona na podstawie art. 165 ust. 1 akapit trzeci i art. 172 lit. d), w temperaturze 20 °C nie jest niższa niż 61,7 %;
- b) został poddany dozwolonej obróbce celem odkwaszenia i wyeliminowania wszystkich składników innych niż cukier;
- c) posiada następujące właściwości:
 - pH nie wyższe niż 5 przy 25° w skali Brix;
 - gęstość optyczna na poziomie 425 nm dla grubości 1 cm nie większa niż 0,100 w moszczu winogronowym stężonym w 25° w skali Brix;
 - zawartość sacharozy – przy użyciu metody analizy, która zostanie określona – niewykrywalna;
 - indeks Folin-Ciocalteu nie wyższy niż 6,00 przy 25° w skali Brix;
 - dająca się miareczkować kwasowość nie wyższa niż 15 miliekwiwaleńców na kilogram łącznej zawartości cukrów,
 - zawartość ditlenku siarki nieprzekraczająca 25 miligramów na kilogram łącznej zawartości cukrów,
 - całkowita zawartość kationów nie wyższa niż 8 miliekwiwaleńców na kilogram łącznej zawartości cukrów,
 - przewodność właściwa w 25° w skali Brix i 20°C nieprzekraczająca 120 mikro-Siemens/cm;
 - zawartość hydroksymetylofurfuralu nieprzekraczająca 25 miligramów na kilogram łącznej zawartości cukrów,
 - obecność mezoinozitolu.

Dopuszczalna rzeczywista zawartość alkoholu w rektyfikowanym zagęszczonym moszczu winogronowym jest nie większa niż 1 % obj.

(15) Wino z suszonych winogron

Wino z suszonych winogron to produkt:

- a) produkowany bez wzbogacania, z winogron pozostawionych na słońcu lub w cieniu w celu częściowej dehydratacji;
- b) o całkowitej zawartości alkoholu wynoszącej co najmniej 16 % obj., a rzeczywistej zawartości alkoholu – co najmniej 9 % obj.; oraz
- c) o naturalnej zawartości alkoholu wynoszącej co najmniej 16 % obj. (czyli 272 gramów cukru na litr).

(16) Wino z przejrzalnych winogron

Wino z przejrzalnych winogron to produkt:

- a) produkowany bez wzbogacania;
- b) o naturalnej objętościowej zawartości alkoholu większej niż 15 % obj.; oraz
- c) o całkowitej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 15 % obj. i rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 12 % obj.

Państwa członkowskie mogą ustalić okres dojrzewania dla tego produktu.

(17) Ocet winny

Ocet winny to ocet:

- a) otrzymywany wyłącznie w drodze kwaśnej fermentacji wina; oraz
- b) o całkowitej kwasności, wyrażonej jako kwas octowy, nie mniejszej niż 60 gramów na litr.

Część III. Mleko i przetwory mleczne

1. Termin „mleko” oznacza wyłącznie zwykłą wydzielinę z wymion – bez żadnych dodatków ani niepoddaną ekstrakcji – otrzymywaną z co najmniej jednego doju.

Termin „mleko” może jednak być stosowany:

- a) do mleka przetworzonego bez zmiany składu lub do mleka, którego zawartość tłuszczu została znormalizowana na mocy części IV niniejszego załącznika;
- b) w połączeniu z wyrazem lub wyrazami oznaczającymi typ, klasę jakości, pochodzenie lub przeznaczenie takiego mleka lub opisującymi

technologiczny proces jego przetworzenia lub zmianę składu, której zostało ono poddane, pod warunkiem że zmiana ta jest ograniczona do dodania lub usunięcia naturalnych składników mleka.

2. Do celów niniejszej części pojęcie „przetwory mleczne” oznacza produkty uzyskiwane wyłącznie z mleka, przy założeniu że można dodać substancje konieczne do ich wytworzenia, o ile nie stosuje się ich do zastąpienia – w całości lub w części – jakichkolwiek naturalnych składników mleka.

Wyłącznie dla przetworów mlecznych zarezerwowane są:

- a) następujące nazwy stosowane na wszystkich etapach wprowadzania do obrotu:
- (i) serwatka;
 - (ii) śmietanka;
 - (iii) masło;
 - (iv) maślanka;
 - (v) olej maślany;
 - (vi) kazeina;
 - (vii) bezwodny tłuszcz mleczny;
 - (viii) ser;
 - (ix) jogurt;
 - (x) kefir;
 - (xi) kumys;
 - (xii) viili/fil;
 - (xiii) smetana;
 - (xiv) fil;
- b) nazwy w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2000/13/WE faktycznie stosowane do przetworów mlecznych.
3. Termin „mleko” oraz nazwy stosowane do przetworów mlecznych mogą być stosowane również w połączeniu ze słowem lub słowami oznaczającymi przetwory złożone, których żadna część nie zastępuje ani nie ma w zamierzeniu zastępować żadnego składnika mleka i w których mleko lub produkt mleczny są częścią zasadniczą – zarówno w kategoriach ilości, jak i charakterystyki produktu.

4. Pochodzenie mleka i przetworów mlecznych określonych przez Komisję jest podane, jeżeli nie jest to mleko krowie.
5. Nazwy, o których mowa w pkt 1, 2 i 3 niniejszej części, nie mogą być stosowane do produktów innych niż wymienione w tych punktach.

Przepis ten nie ma jednak zastosowania do nazw produktów, których dokładny charakter jest oczywisty ze względu na tradycyjne stosowanie, lub kiedy nazwy te są wyraźnie stosowane w celu opisanía charakterystycznej cechy produktu.

6. W odniesieniu do produktów innych niż opisane w pkt 1, 2 i 3 niniejszej części, nie wolno używać żadnej etykiety, dokumentu handlowego, materiału reklamowego ani żadnej formy reklamy, określonej w art. 2 dyrektywy Rady 2006/114/WE⁴⁸ ani żadnej formy prezentacji, które wskazywałyby, implikowałyby lub sugerowałyby, że produkt ten jest przetworem mlecznym.

Jednak w odniesieniu do produktu, który zawiera mleko lub przetwory mleczne, nazwa „mleko” lub nazwy wymienione w pkt 2 akapit drugi niniejszej części mogą być stosowane tylko do opisanía jego podstawowych surowców i wymienienia jego składników, na podstawie dyrektywę 2000/13/WE.

Część IV. Mleko przeznaczone do spożycia przez ludzi, objęte kodem CN 0401

I. Definicje

Do celów niniejszej części:

- a) „mleko” oznacza produkt pochodzący z doju co najmniej jednej krowy;
- b) „mleko spożywcze” oznacza produkty, o których mowa w pkt III niniejszej części, przeznaczone do dostarczenia konsumentowi bez dalszego przetwarzania;
- c) „zawartość tłuszczu” oznacza stosunek masy cząstek tłuszczu mleka do masy stu cząstek mleka w danym mleku;
- d) „zawartość białka” oznacza stosunek masy cząstek białka do masy stu cząstek mleka w danym mleku (uzyskany przez pomnożenie przez 6,38 całkowitej zawartości azotu w mleku wyrażonej jako procent masy).

II. Dostawa do końcowego konsumenta lub sprzedaż temu konsumentowi

- (1) Jedynie mleko spełniające wymogi określone dla mleka spożywczego może być dostarczane lub sprzedawane bez przetwarzania końcowemu konsumentowi, zarówno bezpośrednio, jak i przez pośredników, takich jak restauracje, szpitale, stołówki lub inne podobne placówki zbiorowego żywienia.

⁴⁸

Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

- (2) Nazwy handlowe, stosowane dla tych produktów, są zgodne z podanymi w pkt III niniejszej części. Nazwy te stosuje się jedynie do produktów, o których mowa w tym punkcie, bez uszczerbku dla ich stosowania w opisach dotyczących składu.
- (3) Państwa członkowskie przyjmują środki mające na celu informowanie konsumentów o charakterze i składzie przedmiotowych produktów, w przypadku gdy brak takich informacji może powodować dezorientację.

III. Mleko spożywcze

1. Następujące produkty są uznawane za mleko spożywcze:

- a) surowe mleko: mleko, które nie zostało podgrzane do temperatury powyżej 40°C lub poddane obróbce mającej równoważny efekt;
- b) mleko pełne: mleko poddane obróbce cieplnej, które jeśli chodzi o zawartość tłuszczu spełnia jeden z następujących wymogów:
 - (i) znormalizowane mleko pełne: mleko o zawartości tłuszczu co najmniej 3,50 % (m/m). Państwa członkowskie mogą jednak przewidzieć dodatkową kategorię mleka pełnego – o zawartości tłuszczu 4,00 % (m/m) lub wyższej;
 - (ii) nieznormalizowane mleko pełne: mleko o zawartości tłuszczu niezmienionej od etapu doju ani przez dodanie lub usunięcie tłuszczu mlecznego ani przez zmieszanie z mlekiem, którego naturalna zawartość tłuszczu została zmieniona. Zawartość tłuszczu nie może być jednak niższa niż 3,50 % (m/m);
- c) mleko częściowo odtłuszczone: mleko poddane obróbce cieplnej, którego zawartość tłuszczu została obniżona do nie mniej niż 1,50 % (m/m) i nie więcej niż 1,80 % (m/m);
- d) mleko odtłuszczone: mleko poddane obróbce cieplnej, którego zawartość tłuszczu została obniżona do nie więcej niż 0,50 % (m/m).

Mleko poddane obróbce cieplnej niespełniające wymogów dotyczących zawartości tłuszczu określonych w akapicie pierwszym lit. b), c) i d) jest uznawane za mleko spożywcze, pod warunkiem że zawartość tłuszczu jest podana na opakowaniu w wyraźny i czytelny sposób za pomocą zwrotu „zawartość tłuszczu ... %”, z dokładnością do jednego miejsca po przecinku. Mleko to nie jest określane jako mleko pełne, częściowo odtłuszczone lub odtłuszczone.

2. Nie naruszając przepisów pkt 1 lit. b) ppkt (ii) dozwolone są jedynie następujące zmiany:
 - a) modyfikacja naturalnej zawartości tłuszczu przez usunięcie lub dodanie śmietanki lub dodanie mleka pełnego, mleka częściowo

odtłuszczonego lub mleka odtłuszczonego – po to by spełnione zostały wymogi dotyczące zawartości tłuszczu określone dla mleka spożywczego;

- b) wzbogacenie mleka białkami mleka, solami mineralnymi lub witaminami;
- c) obniżenie zawartości laktozy przez konwersję na glukozę i galaktozę.

Modyfikacje składu mleka wymienione w lit. b) i c) są dopuszczalne tylko wtedy, gdy wzmianka o nich znajduje się na opakowaniu produktu, jest nieusuwalna, łatwa do zauważenia i czytelna. Niemniej jednak takie znakowanie nie zwalnia z obowiązku oznaczania wartości odżywczej, który to obowiązek został określony w dyrektywie Rady 90/496/EWG⁴⁹. W przypadku gdy dodawane jest białko, zawartość białka we wzbogaconym mleku musi wynosić co najmniej 3,8 % (m/m).

Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić ograniczenia lub zakazać modyfikacji składu mleka, o których mowa w lit. b) i c).

3. Mleko spożywcze

- a) ma temperaturę zamrażania bliską średniej temperaturze zamrażania mleka surowego odnotowanej na obszarze pochodzenia odbieranego mleka;
- b) ma masę nie mniejszą niż 1 028 g/l w przypadku mleka zawierającego 3,5 % tłuszczu (m/m) w temperaturze 20°C lub równoważną wagę na litr w przypadku mleka mającego inną zawartość tłuszczu;
- c) zawiera co najmniej 2,9 % (m/m) białka w przypadku mleka zawierającego 3,5 % (m/m) tłuszczu lub równoważną zawartość w przypadku mleka o innej zawartości tłuszczu;

⁴⁹ Dz.U. L 276 z 6.10.1990, s. 40.

Część V. Produkty sektora mięsa drobiowego

I Niniejsza część załącznika stosuje się w przypadku wprowadzania do obrotu w Unii – w ramach działalności gospodarczej lub handlowej – niektórych rodzajów i prezentacji mięsa drobiowego, a także przetworów i produktów z mięsa drobiowego lub podrobów drobiu następujących gatunków:

- *Gallus domesticus*,
- kaczek,
- gęsi,
- indyków,
- perliczek.

Niniejsze przepisy stosuje się również do mięsa drobiowego w solance, objętego kodem CN 0210 99 39.

II Definicje

- (1) „mięso drobiowe”: oznacza mięso drobiowe nadające się do spożycia przez ludzi, które nie zostało poddane żadnej obróbce, z wyjątkiem schłodzenia;
- (2) „świeże mięso drobiowe” oznacza mięso drobiowe nieusztynione wskutek procesu wychładzania, które ma być utrzymywane przez cały czas w temperaturze nie niższej niż $-2\text{ }^{\circ}\text{C}$ i nie wyższej niż $4\text{ }^{\circ}\text{C}$. Państwa członkowskie mogą jednak ustalić inne wymogi odnośnie do temperatury rozbioru i przechowywania świeżego mięsa drobiowego w sklepach sprzedaży detalicznej lub na terenie przyległym do punktów sprzedaży, o ile rozbiór i przechowywanie służą wyłącznie bezpośredniej obsłudze konsumenta na miejscu;
- (3) „mięso drobiowe mrożone” oznacza mięso drobiowe, które musi być zamrożone możliwie jak najszybciej w związku z wymogami normalnych procedur ubojowych i które ma być przechowywane przez cały czas w temperaturze nie wyższej niż $-12\text{ }^{\circ}\text{C}$;
- (4) „głęboko mrożone mięso drobiowe” oznacza mięso drobiowe, które ma być utrzymywane przez cały czas w temperaturze nie wyższej niż $-18\text{ }^{\circ}\text{C}$, z zachowaniem tolerancji przewidzianej w dyrektywie Rady 89/108/EWG⁵⁰;
- (5) „wyroby z mięsa drobiowego” oznaczają mięso drobiowe, w tym rozdrobnione mięso drobiowe, do którego dodano środki spożywcze, środki smakowe lub dodatki lub które zostało poddane procesom, które

⁵⁰ Dz.U. L 40 z 31.1.2009, s. 34.

nie wystarczają, by zmienić wewnętrzną strukturę włókien mięśniowych mięsa;

- (6) „wyroby ze świeżego mięsa drobiowego” oznaczają przetwory z mięsa drobiowego, do których produkcji wykorzystano świeże mięso drobiowe.

Państwa członkowskie mogą jednak ustanawiać nieco inne wymogi w odniesieniu do temperatury, stosowane przez jak najkrótszy niezbędny okres czasu i tylko w zakresie koniecznym do ułatwienia obróbki i rozbioru w fabryce podczas wytwarzania przetworów ze świeżego mięsa drobiowego;

- (7) „produkt z mięsa drobiowego” oznacza produkt mięsny określony w pkt 7.1. załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004, do którego produkcji wykorzystano mięso drobiowe.

Część VI. Tłuszcze do smarowania

Produkty, o których mowa w art. 163, nie mogą być dostarczane ani przekazywane bez przetworzenia ostatecznemu konsumentowi ani bezpośrednio, ani przez restauracje, szpitale, kantyny lub podobne zakłady, jeżeli nie spełniają wymogów określonych w załączniku.

Nazwy handlowe tych produktów to nazwy umieszczone w niniejszej części.

Poniższe nazwy handlowe zastrzeżone są dla produktów określonych w ramach następujących kodów CN oraz o zawartości tłuszczu wynoszącej co najmniej 10 %, ale mniejszej niż 90 % według masy, a więc dla:

- a) tłuszczów mlecznych objętych kodami CN 0405 i ex 2106;
- b) tłuszczów objętych kodem CN ex 1517;
- c) tłuszczów złożonych z produktów roślinnych lub zwierzęcych objętych kodami CN ex 1517 i ex 2106.

Zawartość tłuszczu po wyłączeniu soli wynosi przynajmniej dwie trzecie suchej masy.

Jednakże normy te obowiązują wyłącznie w stosunku do produktów, które pozostają w stanie stałym w temperaturze 20 °C i które nadają się do smarowania.

Niniejszych definicji nie stosuje się do:

- a) nazw produktów, których dokładny charakter jest oczywisty ze względu na tradycyjne stosowanie, lub kiedy nazwy są używane w sposób oczywisty w celu opisanía charakterystycznej jakości produktu;
- b) produktów skoncentrowanych (masło, margaryna, miksy) o zawartości co najmniej 90 % tłuszczu.

Grupa tłuszczów	Nazwy handlowe	Kategorie produktu
Definicje		Uzupełniający opis kategorii ze wskazaniem procentowej zawartości tłuszczu według masy
<p>A. Tłuszcze mleczne</p> <p>Produkty w formie stałej, miękkiej emulsji, zasadniczo typu woda w oleju, pozyskiwane wyłącznie z mleka lub niektórych przetworów mlecznych; zasadniczym elementem ich wartości jest tłuszcz. Dodawane mogą być jednak także inne substancje niezbędne do ich produkcji, pod warunkiem że nie są one używane w celu zastąpienia – w całości ani w części – jakichkolwiek składników mleka.</p>	<p>1. Masło</p> <p>2. Masło o zawartości trzech czwartych tłuszczu (*)</p> <p>3. Masło półtłuste (**)</p> <p>4. Tłuszcz mleczny do smarowania X %</p>	<p>Produkt zawierający nie mniej niż 80 % i nie więcej niż 90 % tłuszczu mlecznego, nie więcej niż 16 % wody i nie więcej niż 2 % suchej masy beztłuszczowej mleka.</p> <p>Produkt zawierający nie mniej niż 60 % i nie więcej niż 62 % tłuszczu mlecznego.</p> <p>Produkt zawierający nie mniej niż 39 % i nie więcej niż 41 % tłuszczu mlecznego.</p> <p>Produkt zawierający następujące ilości tłuszczu mlecznego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - poniżej 39 %, - powyżej 41 %, ale poniżej 60 %, - powyżej 62 %, ale poniżej 80 %.
<p>B. Tłuszcze</p> <p>Produkty w formie stałej, miękkiej emulsji, zasadniczo typu woda w oleju, pozyskiwane ze stałych lub płynnych tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych nadających się do spożycia przez ludzi o zawartości tłuszczu mlecznego nie większej niż 3 % zawartości tłuszczu.</p>	<p>1. Margaryna</p> <p>2. Margaryna o zawartości trzech czwartych tłuszczu (***)</p> <p>3. Margaryna półtłusta (****)</p> <p>4. Tłuszcze do smarowania X %</p>	<p>Produkt otrzymywany z tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 80 % i nie więcej niż 90 % tłuszczu.</p> <p>Produkt otrzymywany z tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 60 % i nie więcej niż 62 % tłuszczu.</p> <p>Produkt otrzymywany z tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 39 % i nie więcej niż 41 % tłuszczu.</p> <p>Produkt otrzymywany z tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający następujące ilości tłuszczu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - poniżej 39 %, - powyżej 41 %, ale poniżej 60 %, - powyżej 62 %, ale poniżej 80 %.

Grupa tłuszczów	Nazwy handlowe	Kategorie produktu
Definicje		Uzupełniający opis kategorii ze wskazaniem procentowej zawartości tłuszczu według masy
<p>Tuszcze złożone z produktów roślinnych lub zwierzęcych.</p> <p>Produkty w formie stałej, miękkiej emulsji, zasadniczo typu woda w oleju, pozyskiwane ze stałych lub płynnych tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych nadających się do spożycia przez ludzi, zawierające od 10 % do 80 % tłuszczu mlecznego w całkowitej zawartości tłuszczu.</p>	<p>1. Miks (mix) tłuszczowy</p> <p>2. Miks (mix) o zawartości trzech czwartych tłuszczu (*****)</p> <p>3. Miks (mix) tłuszczowy półtłusty (*****)</p> <p>4. Miks (mix) tłuszczowy do smarowania X %</p>	<p>Produkt otrzymywany z mieszaniny tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 80 % i nie więcej niż 90 % tłuszczu.</p> <p>Produkt otrzymywany z mieszanki tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 60 % i nie więcej niż 62 % tłuszczu.</p> <p>Produkt otrzymywany z mieszanki tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający nie mniej niż 39 % i nie więcej niż 41 % tłuszczu.</p> <p>Produkt otrzymywany z mieszanki tłuszczów roślinnych lub zwierzęcych i zawierający następujące ilości tłuszczu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - poniżej 39 %, - powyżej 41 %, ale poniżej 60 %, - powyżej 62 %, ale poniżej 80 %.

(*) odpowiadające „smør 60” w języku duńskim.

(**) odpowiadające „smør 40” w języku duńskim.

(***) odpowiadające „margarine 60” w języku duńskim.

(****) odpowiadające „margarine 40” w języku duńskim.

(*****) odpowiadające „blandingsprodukt 60” w języku duńskim.

(*****) odpowiadające „blandingsprodukt 40” w języku duńskim.

Uwaga: Tłuszcz mleczny jako składnik produktów wymienionych w niniejszej części może zostać zmieniony tylko w wyniku procesów fizycznych.

Część VII. Opisy i definicje oliwy z oliwek oraz oliwy z wyciżczyn z oliwek

Stosowanie opisów i definicji oliwy z oliwek oraz oliwy z wyciżczyn z oliwek określonych w niniejszej części jest obowiązkowe w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu danych produktów w Unii oraz, o ile to zgodne z obowiązkowymi międzynarodowymi przepisami, handlu z państwami trzecimi.

Wyłącznie oliwy, o których mowa w pkt 1 lit. a) i b), pkt 3 i pkt 6 niniejszej części mogą być wprowadzone do obrotu w sprzedaży detalicznej.

(1) OLIWY Z OLIWEK Z PIERWSZEGO TŁOCZENIA

Oliwy uzyskane z owoców drzewa oliwnego wyłącznie przy pomocy mechanicznych lub innych fizycznych środków, w warunkach nieprowadzących do zmian w oliwie, które nie zostały poddane innej obróbce niż płukanie, dekantacja, odwirowanie lub filtrowanie, z wyłączeniem oliw uzyskanych przy użyciu rozpuszczalników lub środków wspomagających o działaniu chemicznym lub biochemicznym, lub w drodze procesu ponownej estryfikacji oraz jakichkolwiek mieszanek z oliwami innego rodzaju.

Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia jest klasyfikowana i opisywana wyłącznie w następujący sposób:

a) Oliwa z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia

Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia o zawartości wolnych kwasów, wyrażonej jako zawartość kwasu oleinowego, nie większej niż 0,8 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii.

b) Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia

Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia o zawartości wolnych kwasów, wyrażonej jako zawartość kwasu oleinowego, nie większej niż 2 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii.

c) Oliwa lampante

Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia, o zawartości wolnych kwasów, wyrażonej jako zawartość kwasu oleinowego, większej niż 2 g na 100 g, lub o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii.

(2) RAFINOWANA OLIWA Z OLIWEK

Oliwa z oliwek uzyskana w drodze rafinacji oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia, o zawartości wolnych kwasów, wyrażonej jako zawartość kwasu oleinowego, nie większej niż 0,3 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii.

(3) **OLIWA Z OLIWEK – SKŁADAJĄCA SIĘ Z RAFINOWANEJ OLIWY Z OLIWEK ORAZ OLIWY Z OLIWEK Z PIERWSZEGO TŁOCZENIA**

Oliwa z oliwek uzyskana w drodze mieszania rafinowanej oliwy z oliwek oraz oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia innej niż oliwa z oliwek typu lampante, o zawartości wolnych kwasów, wyrażonej jako zawartość kwasu oleinowego, nie większej niż 1 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii.

(4) **SUROWA OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK**

Oliwa uzyskana z wytłoczn z oliwek w drodze obróbki przy pomocy rozpuszczalników lub środków fizycznych lub oliwa odpowiadająca oliwie z oliwek typu lampante, z wyjątkiem pewnych szczególnych cech, z wyłączeniem oliwy uzyskanej w drodze powtórnej estryfikacji oraz mieszanek z oliwami innego rodzaju, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii.

(5) **RAFINOWANA OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK**

Oliwa uzyskana w drodze rafinacji surowej oliwy z wytłoczn z oliwek o zawartości wolnych kwasów, wyrażonej jako zawartość kwasu oleinowego, nie większej niż 0,3 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii.

(6) **OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK**

Oliwa uzyskana w drodze mieszania rafinowanej oliwy z oliwek oraz oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia innej niż oliwa z oliwek typu lampante, o zawartości wolnych kwasów, wyrażonej jako zawartość kwasu oleinowego, nie większej niż 1 g na 100 g, oraz o innych cechach charakterystycznych zgodnych z cechami ustalonymi dla tej kategorii.

Dodatek do załącznika XII (o którym mowa w części II)

Strefy uprawy winorośli

Strefy uprawy winorośli są następujące:

- (1) strefa uprawy winorośli A obejmuje:
 - a) w Niemczech: obszary uprawy winorośli inne niż obszary uprawy winorośli wymienione w pkt 2 lit. a);
 - b) w Luksemburgu: luksemburski region uprawy winorośli;
 - c) w Belgii, Danii, Irlandii, Niderlandach, Polsce, Szwecji i Zjednoczonym Królestwie: obszary uprawy winorośli w tych krajach;
 - d) w Republice Czeskiej: region uprawy winorośli Čechy;

- (2) strefa uprawy winorośli B obejmuje:
- a) w Niemczech: obszary położone w regionie Baden, na których znajdują się uprawy winorośli;
 - b) we Francji: obszary, na których znajdują się uprawy winorośli, które nie zostały wymienione w niniejszym załączniku, oraz te znajdujące się na terytoriach następujących departamentów:
 - w Alzacji: Bas-Rhin, Haut-Rhin,
 - w Lotaryngii: Meurthe-et-Moselle, Meuse, Moselle, Vosges,
 - w Szampanii: Aisne, Aube, Marne, Haute-Marne, Seine-et-Marne,
 - w Jurze: Ain, Doubs, Jura, Haute-Saône,
 - w Sabaudii: Savoie, Haute-Savoie, Isère (Commune de Chapareillan),
 - w Val de Loire: Cher, Deux-Sèvres, Indre, Indre-et-Loire, Loir-et-Cher, Loire-Atlantique, Loiret, Maine-et-Loire, Sarthe, Vendée, Vienne i obszary uprawy winorośli w okręgu Cosne-sur-Loire w departamencie Nièvre;
 - c) w Austrii: austriacki obszar uprawy winorośli;
 - d) w Republice Czeskiej: region uprawy winorośli Morava oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 1 lit. d);
 - e) na Słowacji: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Malokarpatská vinohradnícka oblasť, Južnoslovenská vinohradnícka oblasť, Nitrianska vinohradnícka oblasť, Stredoslovenská vinohradnícka oblasť, Východoslovenská vinohradnícka oblasť oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 3 lit. f);
 - f) w Słowenii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach:
 - w regionie Podravje: Štajerska Slovenija, Prekmurje,
 - w regionie Posavje: Bizeljsko Sremič, Dolenjska i Bela krajina oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 4 lit. d);
 - g) w Rumunii: obszar Podişul Transilvaniei;
- (3) strefa uprawy winorośli C I obejmuje:
- a) we Francji: obszary uprawy winorośli
 - w następujących departamentach: Allier, Alpes-de-Haute-Provence, Hautes-Alpes, Alpes-Maritimes, Ariège, Aveyron, Cantal, Charente, Charente-Maritime, Corrèze, Côte-d'Or, Dordogne, Haute-Garonne, Gers, Gironde, Isère (z wyjątkiem gminy Chapareillan), Landes, Loire, Haute-Loire, Lot, Lot-et-Garonne, Lozère, Nièvre (z wyjątkiem okręgu

Cosne-sur-Loire), Puy-de-Dôme, Pyrénées-Atlantiques, Hautes-Pyrénées, Rhône, Saône-et-Loire, Tarn, Tarn-et-Garonne, Haute-Vienne, Yonne;

- w okręgach Valence i Die w departamencie Drôme (z wyjątkiem kantonów Dieulefit, Loriol, Marsanne i Montélimar),
 - w okręgu Tournon, w kantonach Antraigues, Burzet, Coucouron, Montpezat-sous-Bauzon, Privas, Saint-Etienne de Lugdarès, Saint-Pierre-ville, Valgorge i la Voulte-sur-Rhône w departamencie Ardèche;
- b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli w regionie Valle d'Aosta i prowincjach Sondrio, Bolzano, Trento i Belluno.
- c) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli w prowincjach A Coruña, Asturias, Cantabria, Guipúzcoa i Vizcaya;
- d) w Portugalii obszary uprawy winorośli w części regionu Norte, który odpowiada określonemu obszarowi wina „Vinho Verde” oraz „Concelhos de Bombarral, Lourinhã, Mafra e Torres Vedras” (za wyjątkiem „Freguesias da Carvoeira e Dois Portos”) należącemu do „Região vitícola da Extremadura”;
- e) na Węgrzech: wszystkie obszary uprawy winorośli;
- f) na Słowacji: obszary uprawy winorośli w Tokajská Vinohradnícka oblasť;
- g) w Rumunii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 2 lit. g) lub pkt 4 lit. f);
- (4) strefa uprawy winorośli C II obejmuje:
- a) we Francji: obszary uprawy winorośli:
- w następujących departamentach: Aude, Bouches-du-Rhône, Gard, Hérault, Pyrénées-Orientales (z wyjątkiem kantonów Olette i Arles-sur-Tech), Vaucluse,
 - w części departamentu Var graniczącego na południu z północną granicą gmin Evenos, le Beausset, Sollies-Toucas, Cuers, Puget-Ville, Collobrières, La Garde-Freinet, Pland-de-la-Tour i Sainte-Maxime;
 - w okręgu Nyons i kantonach Loriol-sur-Drôme w departamencie Drôme,
 - w częściach departamentu Ardèche niewymienionych w pkt 3 lit. a);
- b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Abruzzo, Campania, Emilia-Romagna, Friuli-Venezia, Giulia, Lazio, Liguria, Lombardia z wyłączeniem prowincji Sondrio, Marche, Molise, Piemont, Toscana, Umbria, Veneto z wyłączeniem prowincji Belluno, włączywszy wyspy należące do tych regionów, takie jak Elba oraz inne wyspy archipelagu należące do Toskanii, wyspy Ponziiane, Capri i Ischia;

- c) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli położone w następujących prowincjach:
- Lugo, Orense, Pontevedra,
 - Ávila (z wyłączeniem okręgów administracyjnych, które pokrywają się z okręgiem administracyjnym (comarca) Cebreros, będącym okręgiem winiarskim), Burgos, León, Palencia, Salamanca, Segovia, Soria, Valladolid, Zamora,
 - La Rioja,
 - Álava,
 - Navarra,
 - Huesca,
 - Barcelona, Girona, Lleida;
 - w tej części prowincji Zaragoza, która znajduje się na północ od rzeki Ebro,
 - w okręgach administracyjnych prowincji Tarragona objętych nazwą pochodzenia Penedés,
 - w tej części prowincji Tarragona, która pokrywa się z okręgiem administracyjnym (comarca) Conca de Barberá, będącym okręgiem winiarskim;
- d) w Słowenii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Brda lub Goriška Brda, Vipavska dolina lub Vipava, Kras i Slovenska Istra;
- e) w Bułgarii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Dunawska Ravnina (Дунавска равнина), Czernomorski Rajon (Черноморски район), Rozova Dolina (Розова долина);
- f) w Rumunii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach:
Dealurile Buzăului, Dealu Mare, Severinului oraz Plaiurile Drâncei, Colinele Dobrogei, Terasale Dunării, region południowy, w tym regiony piaszczyste i inne sprzyjające regiony.
- (5) strefa uprawy winorośli C III a) obejmuje:
- a) w Grecji: obszary uprawy winorośli położone w następujących nomoi: Florina, Imathia, Kilkis, Grevena, Larisa, Ioannina, Levkas, Akhaia, Messinia, Arkadia, Korinthia, Iraklio, Khania, Rethimni, Samos, Lasithi i wyspa Thira (Santorini);
 - b) na Cyprze: obszary uprawy winorośli położone na wzniesieniach powyżej 600 m;
 - c) w Bułgarii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 4 lit. e);

- (6) strefa uprawy winorośli C III b) obejmuje:
- a) we Francji: obszary uprawy winorośli:
 - w departamentach Korsyki,
 - w części departamentu Var położonej pomiędzy morzem a granicą gmin (które są także włączone) Evenos, Le Beausset, Solliès-Toucas, Cuers, Puget-Ville, Collobrières, La Garde-Freinet, Plan-de-la-Tour i Sainte Maxime,
 - w kantonach Olette i Arles-sur-Tech w departamencie Pyrénées-Orientales;
 - b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Calabria, Basilicata, Apulia, Sardinia i Sicilia, włączywszy wyspy należące do tych regionów, takie jak Pantelleria i Lipari, Egadi oraz wyspy Pelagie;
 - c) w Grecji: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 5 lit. a);
 - d) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 3 lit. c) lub pkt 4 lit. c);
 - e) w Portugalii: obszary uprawy winorośli położone w regionach niewymienionych w pkt 3 lit. d);
 - f) na Cyprze: obszary uprawy winorośli znajdujące się na wzniesieniach poniżej 600 m;
 - g) na Malcie: obszary upraw winorośli.

Wytyczenie granic terytoriów podlegających jednostkom administracyjnym, o których mowa w niniejszym załączniku, wynika z krajowych przepisów obowiązujących w dniu 15 grudnia 1981 r., dla Hiszpanii z krajowych przepisów obowiązujących w dniu 1 marca 1986 r., a dla Portugalii z krajowych przepisów obowiązujących w dniu 1 marca 1998 r.

ZAŁĄCZNIK XIII

Część I

Wzbogacanie, zakwaszanie i odkwaszanie w pewnych obszarach uprawy winorośli

A. Ograniczenia wzbogacania

1. W przypadku gdy warunki klimatyczne w pewnych obszarach uprawy winorośli, znajdujących się na terenie Unii, o których mowa w dodatku do załącznika XII, stworzyły taką konieczność, zainteresowane państwa członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu świeżych winogron, moszczu winogronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji oraz wina uzyskanego z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 166.
2. Zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu jest osiągane w drodze praktyk enologicznych, o których mowa w sekcji B, i nie przekracza następujących poziomów:
 - a) 3 % obj. w strefie uprawy winorośli A, o której mowa w dodatku do załącznika XII;
 - b) 2 % obj. w strefie uprawy winorośli B, o której mowa w dodatku do załącznika XII;
 - c) 1,5 % obj. w strefie uprawy winorośli C, o której mowa w dodatku do załącznika XII.
3. W latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowo niekorzystne, państwa członkowskie mogą zwrócić się o zwiększenie limitów określonych w pkt 2 o 0,5 %. W odpowiedzi na taki wniosek Komisja na mocy uprawnień, o których mowa w art. 172, przyjmuje akt wykonawczy w najkrótszym możliwym terminie. Komisja podejmie starania, by podjąć decyzję w terminie czterech tygodni od złożenia wniosku.

B. Procesy wzbogacania

1. Zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu przewidziane w sekcji A jest dokonywane wyłącznie:
 - a) poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu winogronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego – w przypadku świeżych winogron, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji oraz młodego wina w trakcie fermentacji;
 - b) poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu winogronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego lub poprzez częściowe zagęszczenie łącznie z osmozą odwrotną – w przypadku moszczu winogronowego;
 - c) poprzez częściowe zagęszczenie w wyniku schłodzenia – w przypadku wina.

2. Procesy, o których mowa w pkt 1, wykluczają się wzajemnie, jeżeli wino lub moszcz winogronowy wzbogaca się zagęszczonym moszczem winogronowym lub rektyfikowanym zagęszczonym moszczem winogronowym i wypłacono pomoc na mocy art. 103y rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.
3. Dodanie sacharozy, przewidziane w pkt 1 lit. a) i b), może być wykonane wyłącznie poprzez cukrzenie suche i tylko w następujących obszarach:
 - a) strefa uprawy winorośli A, o której mowa w dodatku do załącznika XII;
 - b) strefa uprawy winorośli B, o której mowa w dodatku do załącznika XII;
 - c) strefa uprawy winorośli C, o której mowa w dodatku do załącznika XII;

z wyjątkiem winnic we Włoszech, Grecji, Hiszpanii i Portugalii, na Cyprze oraz winnic w departamentach francuskich podlegających jurysdykcji sądów apelacyjnych:

- Aix-en-Provence,
- Nîmes,
- Montpellier,
- Toulouse,
- Agen,
- Pau,
- Bordeaux,
- Bastia.

W drodze wyjątku wzbogacanie poprzez cukrzenie suche może zostać dozwolone przez organy krajowe we francuskich departamentach wymienionych powyżej. Francja niezwłocznie powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich przypadkach udzielenia takiego zezwolenia.

4. Dodanie zagęszczonego moszczu winogronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego nie zwiększa początkowej objętości świeżo tłoczonych winogron, moszczu winogronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji lub nowego wina w trakcie fermentacji o więcej niż 11 % w strefie uprawy winorośli A, 8 % w strefie uprawy winorośli B oraz 6,5 % w strefie uprawy winorośli C, o których mowa w dodatku do załącznika XII.
5. Zagęszczenie moszczu winogronowego lub wina poddanych procesom, o których mowa w pkt 1:

- a) nie może skutkować zmniejszeniem początkowej objętości tych produktów o więcej niż 20 %;
 - b) niezależnie od przepisów sekcji A pkt 2 lit. c) nie może zwiększać naturalnej zawartości alkoholu tych produktów o więcej niż 2 % obj.
6. Procesy, o których mowa w pkt 1 i 5, nie zwiększają całkowitej objętościowej zawartości alkoholu świeżych winogron, moszczu winogronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji, lub wina:
- a) w strefie uprawy winorośli A, o której mowa w dodatku do załącznika XII – do ponad 11,5 % obj.;
 - b) w strefie uprawy winorośli B, o której mowa w dodatku do załącznika XII – do ponad 12 % obj.;
 - c) w strefie uprawy winorośli C I, o której mowa w dodatku do załącznika XII – do ponad 12,5 % obj.;
 - d) w strefie uprawy winorośli C II, o której mowa w dodatku do załącznika XII – do ponad 13 % obj.; oraz
 - e) w strefie uprawy winorośli C III, o której mowa w dodatku do załącznika XII – do ponad 13,5 % obj..
7. W drodze odstępstwa od pkt 6 państwa członkowskie mogą:
- a) w przypadku czerwonego wina podnieść górną granicę całkowitej zawartości alkoholu produktów, o których mowa w pkt 6, do 12 % obj. w strefie uprawy winorośli A i 12,5 % obj. w strefie uprawy winorośli B, o których mowa w dodatku do załącznika XII;
 - b) podnieść całkowitą objętościową zawartość alkoholu produktów, o których mowa w pkt 6, w przypadku produkcji win z nazwą pochodzenia do poziomu określonego przez państwa członkowskie.

C. Zakwaszanie i odkwaszanie

1. Świeże winogrona, moszcz winogronowy, moszcz winogronowy w trakcie fermentacji, młode wino w trakcie fermentacji oraz wino mogą być poddawane:
- a) odkwaszaniu w strefach uprawy winorośli A, B i C I, o których mowa w dodatku do załącznika XII;
 - b) zakwaszaniu oraz odkwaszaniu w strefach uprawy winorośli C I, C II oraz C III a), o których mowa w dodatku do załącznika XII, nie naruszając przepisów pkt 7 niniejszej sekcji; lub
 - c) zakwaszaniu w strefie uprawy winorośli C III b), o której mowa w dodatku do załącznika XII.

2. Zakwaszanie produktów innych niż wino, o których mowa w pkt 1, może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1,50 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 20 miliekwiwaleńtów na litr.
3. Zakwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 2,50 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 33,3 miliekwiwaleńtów na litr.
4. Odkwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 13,3 miliekwiwaleńtów na litr.
5. Moszcz winogronowy przeznaczony do zagęszczenia może być częściowo odkwaszony.
6. Niezależnie od przepisów pkt 1 w latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowe, państwa członkowskie mogą zezwolić na zakwaszanie produktów, o których mowa w ust. 1, w strefach uprawy winorośli A i B, o których mowa w dodatku do załącznika XII, przy spełnieniu warunków, o których mowa w pkt 2 i 3 niniejszej sekcji.
7. Zakwaszanie i wzbogacanie, poza odstępstwami, które zostaną ustalone przez Komisję – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1, oraz zakwaszanie i odkwaszanie tego samego produktu są procesami wzajemnie się wykluczającymi.

D. Procesy

1. Żaden z procesów, o których mowa w sekcjach B i C, za wyjątkiem zakwaszania oraz odkwaszania win, nie jest dozwolony, jeżeli nie jest przeprowadzany na warunkach określonych przez Komisję – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1, w czasie gdy świeże winogrona, moszcz winogronowy, moszcz winogronowy w trakcie fermentacji lub młode wino w trakcie fermentacji są przekształcane w wino lub jakkolwiek inny napój przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. l), inny niż wino musujące lub gazowane wino musujące w strefie uprawy winorośli, gdzie zbierane były świeże winogrona używane w omawianej produkcji.
2. Zagęszczania win dokonuje się w strefie uprawy winorośli, gdzie zebrano świeże winogrona użyte do przedmiotowej produkcji.
3. Zakwaszanie oraz odkwaszanie win odbywa się tylko w przedsiębiorstwie produkującym wino i tylko w strefie uprawy winorośli, gdzie zebrano świeże winogrona użyte do przedmiotowej produkcji.
4. Właściwe organy powiadamiane są o zastosowaniu każdego z procesów, o których mowa w pkt 1, 2 i 3. Ta sama zasada obowiązuje odnośnie do ilości skoncentrowanego moszczu winogronowego lub rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu winogronowego lub sacharozy przechowywanych w tym samym czasie i miejscu, co świeże winogrona, moszcz winogronowy, moszcz winogronowy w trakcie fermentacji oraz wino w zbiornikach, przez osoby fizyczne lub prawne lub grupy osób, a w szczególności producentów, jednostki zajmujące się butelkowaniem, przetwórców oraz handlowców, które

określa Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1. Powiadomienia o ilościach wyżej wymienionych produktów mogą jednak zostać zastąpione przez wpis do rejestru towarów przyjmowanych do składu i wychodzących ze składu.

5. Informacja o każdym z procesów, o których mowa w sekcjach B i C, zostaje zapisana w dokumencie towarzyszącym, jak określono w art. 306, na mocy którego produkty, które zostały poddane procesom, są wprowadzane do obiegu.
6. Wspomniane procesy nie są, oprócz sytuacji usprawiedliwionych wyjątkowymi warunkami klimatycznymi, prowadzone:
 - a) w strefie uprawy winorośli C, o której mowa w dodatku do załącznika XII – po dniu 1 stycznia;
 - b) w strefach uprawy winorośli A i B, o których mowa w dodatku do załącznika XII – po dniu 16 marca, orazsą przeprowadzane wyłącznie w przypadku produktów wytworzonych z winogron zebranych bezpośrednio przed tymi datami.
7. Niezależnie od przepisów pkt 6, zagęszczenie w wyniku chłodzenia oraz zakwaszanie i odkwaszanie wina mogą być stosowane w trakcie całego roku.

Część II **Ograniczenia**

A. Zagadnienia ogólne

1. Wszystkie dozwolone praktyki enologiczne wykluczają dodawanie wody, z wyjątkiem konieczności zastosowania jej ze względu na konkretne wymogi techniczne.
2. Wszystkie dozwolone praktyki enologiczne wykluczają dodawanie alkoholu, z wyjątkiem praktyk związanych z otrzymywaniem świeżego moszczu winogronowego z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, wina likierowego, wina musującego, wina wzmocnionego do destylacji i wina półmusującego.
3. Wino wzmocnione do destylacji jest wykorzystywane wyłącznie do destylacji.

B. Świeże winogrona, moszcz winogronowy i sok winogronowy

1. Świeży moszcz winogronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu stosowany jest jedynie w fazie przygotowania produktów nieobjętych kodami CN 2204 10, 2204 21 i 2204 29. Pozostaje to bez uszczerbku dla surowszych przepisów, które państwa członkowskie mogą zastosować w odniesieniu do przygotowywania na swoim terytorium produktów nieobjętych kodami CN 2204 10, 2204 21 i 2204 29.

2. Sok winogronowy oraz zagęszczony sok winogronowy nie są przetwarzane na wino lub dodawane do wina. Nie są też poddawane fermentacji alkoholowej na terytorium Unii.
3. Przepisów pkt 1 i 2 nie stosuje się do produktów przeznaczonych do produkcji w Wielkiej Brytanii, Irlandii i Polsce, produktów objętych kodem CN 2206 00, w odniesieniu do których państwa członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie złożonej nazwy handlowej zawierającej słowo „wino”.
4. Moszcz winogronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z winogron suszonych jest wprowadzany na rynek tylko w celu produkcji win likierowych wyłącznie w regionach uprawy winorośli, gdzie takie wykorzystanie tych produktów było tradycyjnie stosowane w dniu 1 stycznia 1985 r., oraz w celu produkcji wina z przejrziałych winogron.
5. Z zastrzeżeniem podjęcia na mocy art. 43 ust. 2 TFUE innej decyzji zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, świeże winogrona, moszcz winogronowy, moszcz winogronowy w trakcie fermentacji, zagęszczony moszcz winogronowy, rektyfikowany zagęszczony moszcz winogronowy, moszcz winogronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, sok winogronowy, zagęszczony sok winogronowy i wino lub mieszaniny wymienionych produktów pochodzące z krajów trzecich nie mogą być przetwarzane na produkty, o których mowa w niniejszym załączniku lub dodawane do takich produktów na terytorium Unii.

C. Mieszanie win

Z zastrzeżeniem podjęcia na mocy art. 43 ust. 2 Traktatu innej decyzji zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, kupażowanie wina pochodzącego z kraju trzeciego z winem pochodzącym z Unii oraz kupażowanie win pochodzących z państw trzecich jest zakazane na obszarze Unii.

D. Produkty uboczne

1. Nadmierne tłoczenie winogron jest zabronione. Państwa członkowskie decydują, uwzględniając warunki lokalne i techniczne, o minimalnej zawartości alkoholu w wyciekach i osadzie drożdżowym po wytłoczeniu winogron.

O ilości alkoholu zawartej w tych produktach ubocznych decydują państwa członkowskie; wynosi ona co najmniej 5 % w odniesieniu do objętości alkoholu w wyprodukowanym winie.

2. Z wyjątkiem alkoholu, napojów spirytusowych i napojów wzbudzonych, ani wino, ani żaden inny napój przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi nie są produkowane z osadu winnego z drożdży lub z wycieków winogronowych. Polewanie winem osadu lub wycieków winogronowych lub wyciśniętego miąższu *aszú* jest dozwolone na mocy warunków, które określa Komisja – w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 162 ust. 1 – w przypadku gdy praktyka ta jest tradycyjnie stosowana w produkcji „Tokaji

fordítás” i „Tokaji máslás” na Węgrzech oraz „Tokajský forditáš” i „Tokajský mášláš” na Słowacji.

3. Tłoczenie osadu winnego z drożdży oraz ponowna fermentacja wycieków winogronowych w celach innych niż destylacja lub produkcja napojów wzbudzonych jest zabroniona. Filtrowanie i odwirowywanie osadu winnego z drożdży nie są traktowane jako tłoczenie, jeśli uzyskane produkty są solidnej i właściwej jakości handlowej.
4. Napój wzbudzony, w przypadku gdy jego produkcja jest dozwolona w danym państwie członkowskim, jest używany tylko do destylacji lub spożycia w gospodarstwie domowym producenta wina.
5. Bez uszczerbku dla możliwości decydowania przez państwa członkowskie o wymogu usuwania produktów ubocznych za pomocą destylacji, każda osoba fizyczna lub osoba prawna lub grupy osób, w których posiadaniu znajdują się produkty uboczne, są zobowiązane do ich usunięcia na warunkach, które określa Komisja – w drodze aktów delegowanych – na mocy art. 162 ust. 1.

ZAŁĄCZNIK XIV

PEŁNY WYKAZ PRZEPISÓW, KTÓRE MOGĄ ZOSTAĆ ROZSZERZONE NA PRODUCENTÓW NIEBĘDĄCYCH CZŁONKAMI NA PODSTAWIE ART. 218 I 224

1. Przepisy dotyczące informacji o produkcji:
 - a) powiadamianie o zamierzonych uprawach według produktów i, w stosownych przypadkach, odmian;
 - b) powiadamianie o obsiewach i nasadzeniach;
 - c) powiadamianie o łącznej powierzchni uprawnej według produktów i, w miarę możliwości, według odmian;
 - d) powiadamianie o przewidywanych zbiorach w tonach i prawdopodobnych terminach zbiorów według produktów i, w miarę możliwości, odmian;
 - e) okresowe powiadamianie o wielkości plonów i dostępnych zapasach, według odmian;
 - f) informacja o możliwościach przechowywania.
2. Przepisy dotyczące produkcji:
 - a) dobór nasion pod kątem zamierzonego wykorzystania (rynek produktów świeżych/przetwórstwo przemysłowe);
 - b) przecinanie sadów.
3. Przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu:
 - a) określone terminy rozpoczęcia zbiorów, stopniowe wprowadzanie do obrotu;
 - b) minimalne wymagania dotyczące jakości i wielkości;
 - c) przygotowanie, prezentacja, pakowanie i oznaczanie na pierwszym etapie wprowadzania do obrotu;
 - d) podanie pochodzenia produktu.
4. Przepisy dotyczące ochrony środowiska:
 - a) stosowanie nawozów i obornika;
 - b) stosowanie środków ochrony roślin i innych metod ochrony plonów;
 - c) maksymalna zawartość pozostałości środków ochrony roślin i nawozów w owocach i warzywach;
 - d) przepisy dotyczące zagospodarowania produktów ubocznych i zużytych materiałów;

- e) przepisy dotyczące produktów wycofanych z rynku.
5. Przepisy dotyczące promocji i informacji w kontekście zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania kryzysowego, o których mowa w art. 121 ust. 2 lit. c).

ZAŁĄCZNIK XV

NALEŻNOŚCI CELNE PRZYWOZOWE NA RYŻ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 242 i 244

1. Należności celne przywozowe na ryż łuskany
 - a) 30 EUR za tonę w następujących przypadkach:
 - (i) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu łuskanego realizowany przez cały miniony rok gospodarczy nie osiągnął rocznej ilości referencyjnej, o której mowa w art. 242 ust. 3 akapit pierwszy, zmniejszonej o 15 %;
 - (ii) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu łuskanego realizowany przez pierwszych sześć miesięcy roku gospodarczego nie osiągnął częściowej ilości referencyjnej, o której mowa w art. 242 ust. 3 akapit drugi, zmniejszonej o 15 %;
 - b) 42,5 EUR za tonę w następujących przypadkach:
 - (i) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu łuskanego realizowany przez cały miniony rok gospodarczy przekracza roczną ilość referencyjną, o której mowa w art. 242 ust. 3 akapit pierwszy, zmniejszoną o 15 %, ale nie przekracza tej samej rocznej ilości referencyjnej zwiększonej o 15 %;
 - (ii) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu łuskanego realizowany przez pierwszych sześć miesięcy roku gospodarczego przekracza częściową ilość referencyjną, o której mowa w art. 242 ust. 3 akapit drugi, zmniejszoną o 15 %, ale nie przekracza tej samej częściowej ilości referencyjnej zwiększonej o 15 %;
 - c) 65 EUR za tonę w następujących przypadkach:
 - (i) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu łuskanego realizowany przez cały miniony rok gospodarczy przekracza roczną ilość referencyjną, o której mowa w art. 242 ust. 3 akapit pierwszy, zwiększoną o 15 %;
 - (ii) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu łuskanego realizowany przez pierwszych sześć miesięcy roku gospodarczego przekracza częściową ilość referencyjną, o której mowa w art. 242 ust. 3 akapit drugi, zwiększoną o 15 %.
2. Należności celne przywozowe na ryż bielony
 - a) 175 EUR za tonę w następujących przypadkach:

- (i) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu częściowo bielonego i całkowicie bielonego realizowany przez cały miniony rok gospodarczy przekracza 387 743 tony;
 - (ii) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu częściowo bielonego i całkowicie bielonego realizowany przez pierwsze sześć miesięcy roku gospodarczego przekracza 182 239 ton;
- b) 145 EUR za tonę w następujących przypadkach:
- (i) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu częściowo bielonego i całkowicie bielonego realizowany przez cały miniony rok gospodarczy nie przekracza 387 743 ton;
 - (ii) jeżeli zostanie stwierdzone, że przywóz ryżu częściowo bielonego i całkowicie bielonego realizowany przez pierwsze sześć miesięcy roku gospodarczego nie przekracza 182 239 ton.

ZAŁĄCZNIK XVI

ODMIANY RYŻU BASMATI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 243

Basmati 217

Basmati 370

Basmati 386

Kernel (Basmati)

Pusa Basmati

Ranbir Basmati

Super Basmati

Taraori Basmati (HBC-19)

Type-3 (Dehradun)

ZAŁĄCZNIK XVII

WYKAZ TOWARÓW Z SEKTORA ZBÓŻ, RYŻU, CUKRU, MLEKA I JAJ DO CELÓW ART. 16 LIT. a) PPKT (ii) I PRZYZNAWANIA REFUNDACJI WYWOZOWYCH, O KTÓRYCH MOWA W CZĘŚCI III ROZDZIAŁ III SEKCJA II

Część I: Zboża

Kod CN	Opis
ex 0403	Maślanka, mleko ukwaszone i śmietanka ukwaszona, jogurt, kefir i inne fermentowane lub zakwaszone mleko i śmietanka, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub aromatycznego, lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:
0403 10	– Jogurt:
0403 10 51 do 0403 10 99	– – Aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 90	– Pozostałe:
0403 90 71 do 0403 90 99	– – Aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao
ex 0710	Warzywa (niepoddane obróbce cieplnej lub ugotowane na parze lub w wodzie), zamrożone:
0710 40 00	– Kukurydza cukrowa
ex 0711	Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditlenkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia:
0711 90 30	– Kukurydza cukrowa
ex 1704	Wyroby cukiernicze (łącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao, z wyjątkiem wyciągu z lukrecji objętego podpozycją 1704 90 10
1806	Czekolada i pozostałe przetwory spożywcze zawierające kakao:
ex 1901	Ekstrakt słodowy; przetwory spożywcze z mąki, kasz, mączki, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 40% masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
1901 10 00	– Przetwory dla niemowląt, pakowane do sprzedaży detalicznej
1901 20 00	– Mieszaniny i ciasta, do wytworzenia wyrobów piekarniczych objętych pozycją 1905
1901 90	– Pozostałe:
1901 90 11 do 1901 90 19	– – Ekstrakt słodowy;
	– – Pozostałe:
1901 90 99	– – – Pozostałe
ex 1902	Makarony, nawet poddane obróbce cieplnej lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami) lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, nawet przygotowany:
	– Makarony niepoddane obróbce cieplnej, nienadziewane ani nieprzygotowane inaczej:
1902 11 00	– – Zawierające jaja
1902 19	– – Pozostałe
ex 1902 20	– Makarony nadziewane, nawet poddane obróbce cieplnej lub inaczej przygotowane:
	– – Pozostałe:
1902 20 91	– – – Gotowane
1902 20 99	– – – Pozostałe
1902 30	– Pozostałe makarony
1902 40	– Kuskus
1903 00 00	Tapioka i jej namiastki, przygotowane ze skrobi, w postaci płatków, ziaren, perełek, odsiewu lub w podobnych postaciach

Kod CN	Opis
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez spęcznianie lub prażenie zbóż, lub produktów zbożowych (na przykład płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków, lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki, kasz i mączki), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze, nawet zawierające kakao; opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym: – Pozostałe:
2001 90 30	– – Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>)
2001 90 40	– – Ignamy, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające 5 % masy skrobi lub więcej
ex 2004	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006
2004 10	– Ziemniaki: – – Pozostałe:
2004 10 91	– – – W postaci mąki, mączki lub płatków
2004 90	– Pozostałe warzywa i mieszanki warzywne:
2004 90 10	– – Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>)
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2005 20	– Ziemniaki: – – W postaci mąki, mączki lub płatków
2005 80 00	– Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>)
ex 2008	Owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, inaczej przetworzone lub zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, lub alkoholu, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone: – Pozostałe, włączając mieszanki, inne niż objęte podpozycją 2008 19:
2008 99	– – Pozostałe: – – – Niezawierające dodatku alkoholu: – – – – Niezawierające dodatku cukru: – – – – – Kukurydza inna niż kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>).
2008 99 85	– – – – – Kukurydza inna niż kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>).
2008 99 91	– – – – – Ignamy, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające 5 % masy skrobi lub więcej
ex 2101	Ekstrakty, esencje i koncentraty kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) oraz przetwory na bazie tych produktów lub na bazie kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej); cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty:
2101 12	– – Przetwory na bazie tych ekstraktów, esencji lub koncentratów, lub na bazie kawy:
2101 12 98	– – – Pozostałe
2101 20	– Ekstrakty, esencje i koncentraty herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) i przetwory na bazie tych ekstraktów, esencji lub koncentratów, lub na bazie herbaty, lub maté (herbaty paragwajskiej):
2101 20 98	– – – Pozostałe
2101 30	Cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty: – – Cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy:
2101 30 19	– – – Pozostała – – Ekstrakty, esencje i koncentraty z cykorii palonej i innych palonych namiastek kawy:
2101 30 99	– – – Pozostałe

Kod CN	Opis
ex 2102	Drożdże (aktywne lub nieaktywne); pozostałe mikroorganizmy jednokomórkowe, martwe (z wyłączeniem szczepionek objętych pozycją 3002); gotowe proszki do pieczenia:
2102 10	– Drożdże aktywne
2102 10 31 oraz 2102 10 39	– – Drożdże piekarnicze
2105 00	Lody śmietankowe i pozostałe lody jadalne, nawet zawierające kakao
ex 2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
2106 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
2106 90 92	– – – Niezawierające tłuszczu mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % masy tłuszczu mleka, 5 % masy sacharozy lub izoglukozy, 5 % masy glukozy lub skrobi
2106 90 98	– – – Pozostałe
2202	Wody, włącznie z wodami mineralnymi i wodami gazowanymi, zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub wody aromatyzowane i pozostałe napoje bezalkoholowe, z wyłączeniem soków owocowych i warzywnych, objętych pozycją 2009
2205	Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron aromatyzowane roślinami lub substancjami aromatycznymi
ex 2208	Alkohol etylowy nieskażony o zawartości alkoholu mniejszej niż 80 % obj.; okowity, likiery i pozostałe napoje spirytusowe:
2208 30	– Whisky:
2208 30 30 do 2208 30 88	– – Inne niż whisky burbońskie
2208 50	– Gin i gin Geneva
2208 60	– Wódka
2208 70	– Likiery i kordiały
2208 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe napoje spirytusowe, w pojemnikach o objętości:
	– – – 2 litry lub mniejszej:
2208 90 41	– – – – Ouzo
	– – – – Pozostałe:
	– – – – – Napoje spirytusowe (z wyłączeniem likierów):
	– – – – – Pozostałe:
2208 90 52	– – – – – Korn
2208 90 56	– – – – – Pozostałe
2208 90 69	– – – – – Pozostałe napoje spirytusowe
	– – – – – Większej niż 2 litry:
	– – – – – Napoje spirytusowe (z wyłączeniem likierów):
2208 90 77	– – – – – Pozostałe
2208 90 78	– – – – – Pozostałe napoje spirytusowe
2905 43 00	– – Mannit
2905 44	– – D-sorbit (sorbitol)
ex 3302	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (włącznie z roztworami alkoholowymi) na bazie jednej lub na wielu takich substancjach, w rodzaju stosowanych jako surowce w przemyśle; pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, w rodzaju stosowanych do produkcji napojów:

Kod CN	Opis
3302 10	– W rodzaju stosowanych w przemyśle spożywczym lub do produkcji napojów: – – W rodzaju stosowanych do produkcji napojów: – – – Preparaty zawierające wszystkie czynniki zapachowe charakterystyczne dla napojów: – – – – Pozostałe:
3302 10 29	– – – – – Pozostałe
3505	Dekstryny i pozostałe skrobie modyfikowane (na przykład skrobie wstępnie żelatynizowane lub estryfikowane); kleje oparte na skrobiach, na dekstrynach lub pozostałych skrobiach modyfikowanych
ex 3809	Środki wykańczalnicze, nośniki barwników przyspieszające barwienie, utwalacze barwników i pozostałe preparaty (na przykład klejonki i zaprawy), w rodzaju stosowanych w przemysłach włókienniczym, papierniczym, skórzanym i podobnych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
3809 10	– Na bazie substancji skrobiowych
3824 60	– Sorbit, inny niż ten objęty podpozycją 2905 44

Część II: Ryż

Kod CN	Opis
ex 0403	Maślanka, mleko ukwaszone i śmietanka ukwaszona, jogurt, kefir i inne fermentowane lub zakwaszone mleko i śmietanka, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub aromatycznego, lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:
0403 10	– Jogurt:
0403 10 51 do 0403 10 99	– – Aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 90	– Pozostałe:
0403 90 71 do 0403 90 99	– – Aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao
ex 1704	Wyroby cukiernicze (włącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao:
1704 90 51 do 1704 90 99	– – Pozostałe
ex 1806	Czekolada i pozostałe przetwory spożywcze zawierające kakao z wyjątkiem towarów objętych podpozycjami 1806 10, 1806 20 70, 1806 90 60, 1806 90 70 i 1806 90 90
ex 1901	Ekstrakt słodowy; przetwory spożywcze z mąki, kasz, mączki, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 40% masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
1901 10 00	– Przetwory dla niemowląt, pakowane do sprzedaży detalicznej
1901 20 00	– Mieszanki i ciasta, do wytworzenia wyrobów piekarniczych objętych pozycją 1905
1901 90	– Pozostałe:
1901 90 11 do 1901 90 19	– – Ekstrakt słodowy;
	– – – Pozostałe:
1901 90 99	– – – – Pozostałe
ex 1902	Makarony, nawet poddane obróbce cieplnej lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami) lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, nawet przygotowany:
1902 20	– Makarony nadziewane, nawet poddane obróbce cieplnej lub inaczej przygotowane:
	– – Pozostałe
1902 20 91	– – – Gotowane
1902 20 99	– – – – Pozostałe
1902 30	– Pozostałe makarony

Kod CN	Opis
1902 40	– Kuskus:
1902 40 90	– – Pozostałe
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez sępcznianie lub prażenie zbóż, lub produktów zbożowych (na przykład płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków, lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki, kasz i mączki), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
ex 1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze, nawet zawierające kakao; opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby:
1905 90 20	– – Opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby
ex 2004	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006
2004 10	– Ziemniaki:
	– – Pozostałe:
2004 10 91	– – – W postaci mąki, mączki lub płatków
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2005 20	– Ziemniaki:
2005 20 10	– – W postaci mąki, mączki lub płatków
ex 2101	Ekstrakty, esencje i koncentraty kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) oraz przetwory na bazie tych produktów lub na bazie kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej); cykorja palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty:
2101 12	– – Przetwory na bazie tych ekstraktów, esencji lub koncentratów, lub na bazie kawy:
2101 12 98	– – – Pozostałe
2101 20	– Ekstrakty, esencje i koncentraty herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) i przetwory na bazie tych ekstraktów, esencji lub koncentratów, lub na bazie herbaty, lub maté (herbaty paragwajskiej):
2101 20 98	– – – Pozostałe
2105 00	Lody śmietankowe i pozostałe lody jadalne, nawet zawierające kakao
ex 2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
2106 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
2106 90 92	– – – Niezawierające tłuszczu mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % masy tłuszczu mleka, 5 % masy sacharozy lub izoglukozy, 5 % masy glukozy lub skrobi
2106 90 98	– – – Pozostałe
ex 3505	Dekstryny i pozostałe skrobie modyfikowane (na przykład skrobie wstępnie żelatynizowane lub estyfikowane); kleje oparte na skrobiach, na dekstrynach lub pozostałych skrobiach modyfikowanych, z wyjątkiem skrobi objętych pozycją 3505 10 50
ex 3809	Środki wykańczalnicze, nośniki barwników przyspieszające barwienie, utrwalacze barwników i pozostałe preparaty (na przykład klejonki i zaprawy), w rodzaju stosowanych w przemysłach włókienniczym, papierniczym, skórzanym i podobnych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
3809 10	– Na bazie substancji skrobiowych

Część III: Cukier

Kod CN	Opis
ex 0403	Maślanka, mleko ukwaszone i śmietanka ukwaszona, jogurt, kefir i inne fermentowane lub zakwaszone mleko i śmietanka, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub aromatycznego, lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:
0403 10	– Jogurt:
0403 10 51 do 0403 10 99	– – Aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 90	– Pozostałe:
0403 90 71 do 0403 90 99	– – Aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao
ex 0710	Warzywa (niegotowane lub gotowane na parze lub w wodzie), zamrożone:
0710 40 00	– Kukurydza cukrowa
ex 0711	Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład gazowym ditlenkiem siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia:
0711 90	– Pozostałe warzywa; mieszanki warzyw:
	– – Warzywa:
0711 90 30	– – – Kukurydza cukrowa
1702 50 00	– Fruktaza chemicznie czysta
ex 1704	Wyroby cukiernicze (łącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao, z wyjątkiem wyciągu z lukrecji objętego podpozycją 1704 90 10
1806	Czekolada i pozostałe przetwory spożywcze zawierające kakao:
ex 1901	Ekstrakt słodowy; przetwory spożywcze z mąki, kasz, mączki, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 40% masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
1901 10 00	– Przetwory dla niemowląt, pakowane do sprzedaży detalicznej
1901 20 00	– Mieszanki i ciasta, do wytworzenia wyrobów piekarniczych objętych pozycją 1905
1901 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
1901 90 99	– – – Pozostałe
ex 1902	Makarony, nawet poddane obróbce cieplnej lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami) lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, nawet przygotowany:
1902 20	– Makarony nadziewane, nawet poddane obróbce cieplnej lub inaczej przygotowane:
	– – Pozostałe:
1902 20 91	– – – Gotowane
1902 20 99	– – – Pozostałe
1902 30	– Pozostałe makarony
1902 40	– Kuskus:
1902 40 90	– – Pozostałe
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez specznianie lub prażenie zbóż, lub produktów zbożowych (na przykład płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków, lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki, kasz i mączki), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
ex 1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze, nawet zawierające kakao; opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby:
1905 10 00	– Chleb chrupki

Kod CN	Opis
1905 20	– Piernik z dodatkiem imbiru i podobne
1905 31	– – Słodkie herbatniki;
1905 32	– – Gofry i wafle
1905 40	– Sucharki, tosty z chleba i podobne wyroby tostowe
1905 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
1905 90 45	– – – Herbatniki
1905 90 55	– – – Wyroby ekstrudowane lub ekspandowane, pikantne lub solone
	– – – Pozostałe:
1905 90 60	– – – – Z dodatkiem środka słodzącego
1905 90 90	– – – – Pozostałe
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym:
2001 90	– Pozostałe:
2001 90 30	– – Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>)
2001 90 40	– – Ignamy, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające 5 % masy skrobi lub więcej
ex 2004	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2004 10	– Ziemniaki
	– – Pozostałe
2004 10 91	– – – W postaci mąki, mączki lub płatków
2004 90	– Pozostałe warzywa i mieszanki warzywne:
2004 90 10	– – Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>)
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2005 20	– Ziemniaki:
2005 20 10	– – W postaci mąki, mączki lub płatków
2005 80 00	– Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>)
ex 2101	Ekstrakty, esencje i koncentraty kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) oraz przetwory na bazie tych produktów lub na bazie kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej); cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty:
	– Ekstrakty, esencje i koncentraty kawy oraz przetwory na bazie tych produktów lub na bazie kawy:
2101 12	– – – Przetwory na bazie tych ekstraktów, esencji lub koncentratów, lub na bazie kawy:
2101 12 98	– – – – Pozostałe:
2101 20	– Ekstrakty, esencje i koncentraty herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) i przetwory na bazie tych ekstraktów, esencji lub koncentratów, lub na bazie herbaty, lub maté (herbaty paragwajskiej):
	– – – Przetwory
2101 20 98	– – – – Pozostałe
2101 30	– Cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty:
	– – Cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy:
2101 30 19	– – – Pozostała
	– – Ekstrakty, esencje i koncentraty z cykorii palonej i pozostałych palonych namiastek kawy:
2101 30 99	– – – Pozostałe
2105 00	Lody śmietankowe i pozostałe lody jadalne, nawet zawierające kakao

Kod CN	Opis
ex 2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
ex 2106 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
2106 90 92	– – – Niezawierające tłuszczu mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % masy tłuszczu mleka, 5 % masy sacharozy lub izoglukozy, 5 % masy glukozy lub skrobi
2106 90 98	– – – Pozostałe
ex 2202	Wody, włącznie z wodami mineralnymi i wodami gazowanymi, zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub wody aromatyzowane i pozostałe napoje bezalkoholowe, z wyłączeniem soków owocowych i warzywnych, objętych pozycją 2009, z wyjątkiem piwa otrzymywanego ze słodu, o objętościowej mocy alkoholu nieprzekraczającej 0,5 % obj.
2205	Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron aromatyzowane roślinami lub substancjami aromatycznymi
ex 2208	Alkohol etylowy nieskażony o zawartości alkoholu mniejszej niż 80 % obj.; okowity, likiery i pozostałe napoje spirytusowe:
2208 20	– Napoje spirytusowe otrzymane przez destylację wina z winogron lub wycieków z winogron
ex 2208 50	– Gin Geneva
2208 70	– Likieri i kordiały
ex 2208 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe napoje spirytusowe, w pojemnikach o objętości:
	– – – 2 litry lub mniejszej:
2208 90 41	– – – – Ouzo
	– – – – Pozostałe:
	– – – – – Napoje spirytusowe (z wyłączeniem likierów):
	– – – – – – Destylowane z owoców
2208 90 45	– – – – – – Calvados
2208 90 48	– – – – – – Pozostałe
	– – – – – – Pozostałe:
2208 90 52	– – – – – – Korn
2208 90 56	– – – – – – Pozostałe
2208 90 69	– – – – – Pozostałe napoje spirytusowe
	– – – – – Większej niż 2 litry:
	– – – – – – Napoje spirytusowe (z wyłączeniem likierów):
2208 90 71	– – – – – – Destylowane z owoców
2208 90 77	– – – – – – Pozostałe
2208 90 78	– – – – – – Pozostałe napoje spirytusowe
2905 43 00	– – Mannit
2905 44	– D-sorbit (sorbitol)
ex 3302	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (włącznie z roztworami alkoholowymi) na bazie jednej lub wielu takich substancji, w rodzaju stosowanych jako surowce w przemyśle; pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, w rodzaju stosowanych do produkcji napojów:
3302 10	– W rodzaju stosowanych w przemyśle spożywczym lub do produkcji napojów
	– – W rodzaju stosowanych do produkcji napojów:
	– – – Preparaty zawierające wszystkie czynniki zapachowe charakterystyczne dla napojów:
	– – – – Pozostałe (o rzeczywistej zawartości alkoholu nieprzekraczającej 0,5 % obj.)
3302 10 29	– – – – Pozostałe
ex dział 38	Produkty chemiczne różne:
3824 60	– Sorbit, inny niż ten objęty podpozycją 2905 44

Część IV: Mleko

Kod CN	Opis
ex 0405	Masło i inne tłuszcze oraz oleje otrzymane z mleka; tłuszcze mleczne do smarowania:
0405 20	– Tłuszcze mleczne do smarowania:
0405 20 10	– – O zawartości tłuszczu 39 % według masy i większej, ale mniejszej niż 60 % według masy
0405 20 30	– – O zawartości tłuszczu 60 % według masy i większej, ale nieprzekraczającej 75 % według masy
ex 1517	Margaryna; jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów, z niniejszego działu, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje, objęte pozycją 1516:
1517 10	– Margaryna, z wyłączeniem margaryny płynnej:
1517 10 10	– – Zawierająca więcej niż 10 % masy, ale nie więcej niż 15 % masy tłuszczów mleka
1517 90	– Pozostałe:
1517 90 10	– – Zawierająca więcej niż 10 % masy, ale nie więcej niż 15 % masy tłuszczów mleka
ex 1704	Wyroby cukiernicze (włącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao:
ex 1704 90	– Pozostałe, z wyjątkiem wyciągu (ekstraktu) z lukrecji, zawierającego więcej niż 10 % masy sacharozy, ale niezawierającego innych dodanych substancji

Kod CN	Opis
ex 1806	Czekolada i pozostałe przetwory spożywcze zawierające kakao, z wyłączeniem proszku kakaowego słodzonego wyłącznie dodatkiem sacharozy 1806 10
ex 1901	Ekstrakt słodowy; przetwory spożywcze z mąki, kasz, mączki, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 40% masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
1901 10 00	– Przetwory dla niemowląt, pakowane do sprzedaży detalicznej
1901 20 00	– Mieszanki i ciasta, do wytworzenia wyrobów piekarniczych objętych pozycją 1905
1901 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
1901 90 99	– – – Pozostałe
ex 1902	Makarony, nawet poddane obróbce cieplnej lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami) lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, nawet przygotowany:
	– Makarony niepoddane obróbce cieplnej, nienadziewane ani nieprzygotowane inaczej:
1902 19	– – Pozostałe
1902 20	– Makarony nadziewane, nawet poddane obróbce cieplnej lub inaczej przygotowane:
	– – Pozostałe:
1902 20 91	– – – Gotowane
1902 20 99	– – – Pozostałe
1902 30	– Pozostałe makarony
1902 40	– Kuskus:
1902 40 90	– – Pozostałe
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez spieczanie lub prażenie zbóż, lub produktów zbożowych (na przykład płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków, lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki, kasz i mączki), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
ex 1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze, nawet zawierające kakao; opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby:
1905 10 00	Chleb chrupki
1905 20	– Piernik z dodatkiem imbiru i podobne
	– Słodkie herbatniki; gofry i wafle:
1905 31	– – Słodkie herbatniki;
1905 32	– – Gofry i wafle
1905 40	– Sucharki, tosty z chleba i podobne wyroby tostowe
1905 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
1905 90 45	– – – Herbatniki
1905 90 55	– – – Wyroby ekstrudowane lub ekspandowane, pikantne lub solone
	– – – Pozostałe:
1905 90 60	– – – – z dodatkiem środka słodzącego
1905 90 90	– – – – Pozostałe
ex 2004	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006
2004 10	– Ziemiaki:
	– – Pozostałe:
2004 10 91	– – – W postaci mąki, mączki lub płatków

Kod CN	Opis
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2005 20	– Ziemniaki:
2005 20 10	– – W postaci mąki, mączki lub płatków
2105 00	Lody śmietankowe i pozostałe lody jadalne, nawet zawierające kakao
ex 2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
2106 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
2106 90 92	– – – Niezawierające tłuszczu mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % masy tłuszczu mleka, 5 % masy sacharozy lub izoglukozy, 5 % masy glukozy lub skrobi
2106 90 98	– – – Pozostałe
ex 2202	Wody, włącznie z wodami mineralnymi i wodami gazowanymi, zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub wody aromatyzowane i pozostałe napoje bezalkoholowe, z wyłączeniem soków owocowych i warzywnych, objętych pozycją 2009:
2202 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe, zawierające tłuszcz uzyskany z produktów objętych pozycjami od 0401 do 0404:
2202 90 91	– – Mniej niż 0,2 % masy
2202 90 95	– – – 0,2 % masy lub więcej, ale mniej niż 2 % masy
2202 90 99	– – – 2 % lub więcej
ex 2208	Alkohol etylowy nieskażony o zawartości alkoholu mniejszej niż 80 % obj.; okowity, likiery i pozostałe napoje spirytusowe:
2208 70	– Likiery i kordiały
2208 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe napoje spirytusowe, w pojemnikach o objętości:
	– – – 2 litry lub mniejszej:
	– – – – Pozostałe:
2208 90 69	– – – – Pozostałe napoje spirytusowe
	– – – Większej niż 2 litry:
2208 90 78	– – – – Pozostałe napoje spirytusowe
ex 3302	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (włącznie z roztworami alkoholowymi) na bazie jednej lub wielu takich substancji, w rodzaju stosowanych jako surowce w przemyśle; pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, w rodzaju stosowanych do produkcji napojów:
3302 10	– W rodzaju stosowanych w przemyśle spożywczym lub do produkcji napojów:
	– – W rodzaju stosowanych do produkcji napojów:
	– – – Preparaty zawierające wszystkie czynniki zapachowe charakterystyczne dla napojów:
	– – – – Pozostałe:
3302 10 29	– – – – – Pozostałe
3501	Kazeina, kazeiniany i pozostałe pochodne kazeiny; kleje kazeinowe
ex 3502	Albuminy (włączając koncentraty dwu lub więcej białek serwatki, zawierające w przeliczeniu na suchą substancję więcej niż 80 % masy białka serwatki), albuminiany i pozostałe pochodne albumin:
3502 20	– Albumina mleka, włącznie z koncentratami złożonymi z dwóch lub więcej białek serwatki:
	– – Pozostała:
3502 20 91	– – – Suszona (na przykład w arkuszach, łuskach, płatkach, proszku)
3502 20 99	– – – Pozostała

Część V: Jaja

Kod CN	Opis
ex 0403 10 51 do ex 0403 10 99 oraz ex 0403 90 71 do ex 0403 90 99	Maślanka, mleko ukwaszone i śmietanka ukwaszona, jogurt, kefir i inne fermentowane lub zakwaszone mleko i śmietanka, aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub aromatycznego, lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:
1806	Czekolada i pozostałe przetwory spożywcze zawierające kakao:
ex 1901	Przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404, zawierające mniej niż 5 % masy kakao obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
1902 11 00	– Makarony niepoddane obróbce cieplnej, nienadziewane ani nieprzygotowane inaczej, zawierające jaja
ex 1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez spęcznianie lub prażenie zbóż, lub produktów zbożowych (na przykład płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków, lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki, kasz i mączki), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, zawierające kakao
ex 1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze, nawet zawierające kakao; opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby:
1905 20	– Piernik z dodatkiem imbiru i podobne
1905 31	– – Słodkie herbatniki;
1905 32	– – Gofry i wafle
1905 40	– – Sucharki, tosty z chleba i podobne wyroby tostowe
ex 1905 90	– – Pozostałe z wyłączeniem produktów objętych podpozycjami od 1905 90 10 do 1905 90 30
ex 2105 00	Lody śmietankowe i pozostałe lody jadalne, zawierające kakao
2208	Alkohol etylowy nieskażony o zawartości alkoholu mniejszej niż 80 % obj.; okowity, likiery i pozostałe napoje spirytusowe:
ex 220870	– – Likiery
3502	Albuminy (włączając koncentraty dwu lub więcej białek serwatki, zawierające w przeliczeniu na suchą substancję więcej niż 80 % masy białka serwatki), albuminiany i pozostałe pochodne albumin:
3502 11 90	– – – Pozostała suszona albumina jaja
3502 19 90	– – – Pozostała albumina jaja

ZAŁĄCZNIK XVIII

**WYKAZ NIEKTÓRYCH TOWARÓW ZAWIERAJĄCYCH CUKIER DO CELÓW
PRZYZNAWANIA REFUNDACJI WYWOZOWYCH, O KTÓRYCH MOWA
W CZĘŚCI III ROZDZIAŁ III SEKCJA II**

Produkty wymienione w załączniku I część X lit. b).

ZAŁĄCZNIK XIX

ŚRODKI BUDŻETOWE NA ROZWÓJ OBSZARÓW WIEJSKICH W REGIONACH WINIARSKICH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 314 UST. 3

w tysiącach EUR

Rok budżetowy	2009	2010	Począwszy od 2011 r.
BG	—	—	—
CZ	—	—	—
DE	—	—	—
EL	—	—	—
ES	15 491	30 950	46 441
FR	11 849	23 663	35 512
IT	13 160	26 287	39 447
CY	—	—	—
LT	—	—	—
LU	—	—	—
HU	—	—	—
MT	—	—	—
AT	—	—	—
PT	—	—	—
RO	—	—	—
SI	—	1 050	1 050
SK	—	—	—
UK	160	160	160

ZAŁĄCZNIK XX

TABELA KORELACJI, O KTÓREJ MOWA W ART. 325 UST. 3

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2	Artykuł 2
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4	—
Artykuł 5	Artykuły 4 i 5
Artykuł 6	Artykuł 6
Artykuł 7	Artykuł 7
Artykuł 8	Artykuł 8
Artykuł 9	Artykuł 9
Artykuł 10	Artykuł 10
Artykuł 11	Artykuł 11
Artykuł 12	Artykuł 12
Artykuł 13	Artykuł 13
Artykuł 14	—
Artykuł 15	—
Artykuł 16	—
Artykuł 17	—
Artykuł 18 ust. 1-4	Artykuł 14
Artykuł 18 ust. 5	—
Artykuł 19	—
Artykuł 20	—
Artykuł 21	—
Artykuł 22	—
Artykuł 23	—
Artykuł 24	—
Artykuł 25	Artykuł 15
Artykuł 26	Artykuł 16
Artykuł 27	Artykuł 17
Artykuł 28	Artykuł 20
Artykuł 29	Artykuł 21
Artykuł 30	—

Artykuł 31	Artykuł 22
Artykuł 32	Artykuł 23
Artykuł 33	Artykuł 24
Artykuł 34	Artykuł 25
Artykuł 35	—
Artykuł 36	—
Artykuł 37	Artykuł 26
Artykuł 38	Artykuł 27
Artykuł 39	Artykuł 28
Artykuł 40	Artykuł 29
Artykuł 41	Artykuł 30
Artykuł 42	Artykuł 34
Artykuł 43 lit. a)-f), i), j) oraz l)	Artykuły 31, 32 i 33
Artykuł 43 lit. k)	Artykuł 30 ust. 1
Artykuł 43 lit. g) oraz h)	Artykuł 80
Artykuł 43 lit. m)	Artykuły 35 i 36
Artykuł 44	Artykuł 37
Artykuł 45	Artykuł 38
Artykuł 46	Artykuł 39
Artykuł 47	Artykuł 40
Artykuł 48	Artykuł 41
Artykuł 49	Artykuł 42
Artykuł 50	Artykuł 43
Artykuł 51	Artykuł 44
Artykuł 52	Artykuł 45
Artykuł 52a	—
Artykuł 53	Artykuł 46
Artykuł 54	Artykuły 47 i 48
Artykuł 55	Artykuł 49
Artykuł 56	Artykuł 50
Artykuł 57	Artykuł 51
Artykuł 58	—
Artykuł 59 ust. 1 zdanie pierwsze	Artykuł 52
Artykuł 59 ust. 1 zdanie drugie i art. 59 ust. 2	—

Artykuł 60 ust. 1-3	Artykuł 53
Artykuł 60 ust. 4	—
Artykuł 61	Artykuł 54
Artykuł 62	Artykuł 55
Artykuł 63	Artykuł 56
Artykuł 64	Artykuł 57
Artykuł 65	Artykuł 58
Artykuł 66 ust. 1	Artykuł 59 ust. 1
Artykuł 66 ust. 2	Artykuł 59 ust. 2
Artykuł 66 ust. 3	Artykuł 59 ust. 3
Artykuł 66 ust. 4	—
Artykuł 66 ust. 5	Artykuł 59 ust. 4
	Artykuł 59 ust. 5
Artykuł 67	Artykuł 60
Artykuł 68	Artykuł 61
Artykuł 69	Artykuł 62 ust. 1 i 2
	Artykuł 62 ust. 3
Artykuł 70 ust. 1-4 i ust. 5 akapit pierwszy	Artykuł 63
Artykuł 70 ust. 5 akapit drugi	—
Artykuł 71	Artykuł 64
Artykuł 72	Artykuł 65
Artykuł 73	Artykuł 66
Artykuł 74	Artykuł 67
Artykuł 75	Artykuł 68
Artykuł 76	Artykuł 69
Artykuł 77	Artykuł 70
Artykuł 78	Artykuł 71
Artykuł 79	Artykuł 72
Artykuł 80	Artykuł 73 ust. 1
Artykuł 81	Artykuł 74
Artykuł 82 akapit pierwszy	Artykuł 75
Artykuł 82 akapit drugi	Artykuł 81 lit. i)
Artykuł 83 ust. 1-3	Artykuł 76
Artykuł 83 ust. 4	Artykuł 81 lit. d)
Artykuł 84	Artykuł 77

Artykuł 84a	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 85 lit. a), b) i c)	Artykuły 78 i 79
Artykuł 85 lit. d)	—
Artykuł 85a	Artykuł 80
Artykuł 85b	Artykuł 81
Artykuł 85c	Artykuł 82
Artykuł 85d	Artykuł 83
Artykuł 85e	Artykuł 84
Artykuł 85f	Artykuł 85
Artykuł 85g	Artykuły 86 i 87
Artykuł 85h	Artykuł 88
Artykuł 85i	Artykuł 89
Artykuł 85j	Artykuł 90
Artykuł 85k	Artykuł 91
Artykuł 85l	Artykuł 92
Artykuł 85m	Artykuł 93
Artykuł 85n	Artykuł 94
Artykuły 85o-85x	Artykuł 95
Artykuły 86-90	Artykuły 96 i 97
Artykuły 91-95	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 95a	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 96	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 97	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 98	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 99	—
Artykuł 100	Artykuł 99
Artykuł 101	Artykuł 100
Artykuł 102	Artykuły 101, 103 i 104
Artykuł 102a	Artykuły 102, 103 i 104
Artykuł 103	—
Artykuł 103a	Artykuły 108, 109 i 110
Artykuł 103b	Artykuły 111, 112 i 113
Artykuł 103c	Artykuły 114, 115 i 116
	Artykuły 117, 118 i 119
	Artykuł 120
	Artykuł 121

Artykuł 103d	Artykuł 122
Artykuł 103e	Artykuł 123
Artykuł 103f	Artykuł 124
Artykuł 103g	Artykuł 125
Artykuł 103ga	Artykuł 128
Artykuł 103h lit. a)-i)	Artykuły 126 i 127
Artykuł 103h lit. f)	Artykuły 129 i 130
Artykuł 103i	Artykuł 131
Artykuł 103j	Artykuł 132
Artykuł 103k	Artykuł 133
Artykuł 103l	Artykuł 134
Artykuł 103m	Artykuł 135
Artykuł 103n	Artykuł 136
Artykuł 103o	Artykuł 137
Artykuł 103p	Artykuł 138
Artykuł 103q	Artykuł 139
Artykuł 103r	Artykuł 140
Artykuł 103s	Artykuł 141
Artykuł 103t	Artykuł 142
Artykuł 103u	Artykuł 143
Artykuł 103v	Artykuł 144
Artykuły 103w-103y	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 103z	Artykuł 145
Artykuł 103za	Artykuły 146 i 147
Artykuł 104	-
Artykuł 105	Artykuł 148
Artykuł 106	Artykuł 149
Artykuł 107	Artykuł 150
Artykuł 108	Artykuł 151
Artykuł 109	Artykuł 152
Artykuł 110	Artykuły 153 i 154
Artykuł 111	Artykuł 155 ust. 1, 2 i 4
[Rozporządzenie Rady (EWG) nr 922/72]	Artykuł 155 ust. 3
Artykuł 112	Artykuły 156 i 157
Artykuł 113 ust. 1	Artykuł 162 ust. 1 i 2 oraz art. 172 lit. d)

Artykuł 113 ust. 2 lit. a)	Artykuł 162 ust. 3
Artykuł 113 ust. 2 lit. b)	Artykuł 162 ust. 2
Artykuł 113 ust. 3 akapit pierwszy	Artykuł 161
Artykuł 113 ust. 3 akapit drugi	Artykuł 171
Artykuł 113a	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 113b ust. 1	Artykuł 163 ust. 1 w związku z załącznikiem XII część I
Artykuł 113b ust. 2	Załącznik XII część I pkt II.4
Artykuł 113c	Artykuł 98
Artykuł 113d ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 163 ust. 2
Artykuł 113d ust. 1 akapit drugi	Załącznik XII część I pkt 1 akapit piąty
Artykuł 113d ust. 2	Artykuł 163 ust. 3
Artykuł 113d ust. 3	Artykuł 167
Artykuł 114	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 115	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 116	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 117 ust. 1-4	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 117 ust. 5	Artykuł 162 ust. 1
Artykuł 118	Artykuł 163 ust. 2 w związku z załącznikiem XII część VII akapity pierwszy i drugi
Artykuł 118a	Artykuł 173
Artykuł 118b	Artykuł 174
Artykuł 118c	Artykuł 175
Artykuł 118d	Artykuł 176
Artykuł 118e	Artykuł 177
Artykuł 118f	Artykuł 178
Artykuł 118g	Artykuł 179
Artykuł 118h	Artykuł 180
Artykuł 118i	Artykuł 181
Artykuł 118j	Artykuł 182
Artykuł 118k	Artykuł 183
Artykuł 118l	Artykuł 184
Artykuł 118m	Artykuł 185
Artykuł 118n	Artykuł 186
Artykuł 118o	Artykuł 187

Artykuł 118p	Artykuł 188
Artykuł 118q	Artykuł 189
Artykuł 118r	Artykuł 190
Artykuł 118s	Artykuł 191
Artykuł 118t	Artykuł 192
Artykuł 118u	Artykuł 196
Artykuł 118v	Artykuł 197
Artykuł 118w	Artykuł 201
Artykuł 118x	Artykuł 202
Artykuł 118y	Artykuł 203
Artykuł 118z	Artykuł 204
Artykuł 118za	Artykuł 205
Artykuł 118zb	Artykuł 206
Artykuł 119	Artykuł 105 ust. 1
Artykuł 120	Artykuł 162 ust. 2 lit. e) i g) oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 120a	Artykuł 166
Artykuł 120b	-
Artykuł 120c	Artykuł 165 ust. 2
Artykuł 120d	Artykuł 168 ust. 2
Artykuł 120e ust. 1	Artykuł 162 ust. 2 lit. g) i n) oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 120e ust. 2	Artykuł 168 ust. 3
Artykuł 120f	Artykuł 165 ust. 3
Artykuł 120g	Artykuł 165 ust. 1 i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. a) ppkt (i)	Artykuł 162 ust. 1 i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. a) ppkt (ii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. d) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. a) ppkt (iii)	Artykuły 161 i 169
Artykuł 121 lit. a) ppkt (iv)	Artykuł 163 ust. 2 i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. b) ppkt (i)	Artykuł 172 lit. b) i c)
Artykuł 121 lit. b) ppkt (ii)	Artykuł 163 ust. 3 i art. 172 lit. b) i c)
Artykuł 121 lit. c) ppkt (i)	Artykuł 172 lit. b) i c)
Artykuł 121 lit. c) ppkt (ii)	Artykuł 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. c) ppkt (iii)	Artykuł 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. c) ppkt (iv)	Artykuł 162 ust. 2 lit. u) i art. 172 lit. d)

Artykuł 121 lit. d) ppkt (i)	Artykuł 162 ust. 2 lit. a) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. d) ppkt (ii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. k) oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. d) ppkt (iii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. e) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. d) ppkt (iv)	Artykuł 162 ust. 2 lit. b) oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. d) ppkt (v)	Artykuł 162 ust. 2 lit. d) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. d) ppkt (vi)	Artykuł 179 i art. 172 lit. i)
Artykuł 121 lit. d) ppkt (vii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. g) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. e) ppkt (i)	Artykuł 162 ust. 2 lit. a) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. e) ppkt (ii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. a) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. e) ppkt (iii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. b) oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. e) ppkt (iv)	Artykuł 162 ust. 2 lit. d) i p) oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. e) ppkt (v)	Artykuł 162 ust. 2 lit. d), g) i i) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. e) ppkt (vi)	Artykuł 162 ust. 1 i art. 162 ust. 2 lit. s) oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. e) ppkt (vii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. m) i n) oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. f) ppkt (i)	Artykuł 162 ust. 2 lit. a) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. f) ppkt (ii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. a) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. f) ppkt (iii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. d), art.169 oraz art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. f) ppkt (iv)	Artykuł 162 ust. 2 lit. p) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. f) ppkt (v)	Artykuł 162 ust. 2 lit. o) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. f) ppkt (vi)	Artykuł 162 ust. 2 lit. u) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. f) ppkt (vii)	Artykuł 162 ust. 2 lit. p) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. g)	Artykuł 162 ust. 2 lit. e) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. h)	Artykuł 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. i)	Artykuły 106 i 107
Artykuł 121 lit. j) ppkt (i)	Artykuł 162 ust. 2 lit. d) i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. j) ppkt (ii)	Artykuł 169 i art. 172 lit. d)
Artykuł 121 lit. k)	Artykuły 193, 194 i 195
Artykuł 121 lit. l)	Artykuły 198, 199 i 200
Artykuł 121 lit. m)	Artykuły 207 i 208
Artykuł 121 ust. 2	Artykuł 162 ust. 3 oraz art. 172 lit. b) oraz c)
Artykuł 121 ust. 3	Artykuł 162 ust. 2 lit. g) i art. 172 lit. d)

Artykuł 121 ust. 4 lit. a)	-
Artykuł 121 ust. 4 lit. b)	Artykuł 162 ust. 2 lit. g) i n)
Artykuł 121 ust. 4 lit. c)	Artykuł 162 ust. 2 lit. g) i n)
Artykuł 121 ust. 4 lit. d)	Artykuł 162 ust. 2 lit. h)
Artykuł 121 pkt 4) lit. e)	Artykuł 162 ust. 2 lit. f)
Artykuł 121 ust. 4 lit. f)	Artykuł 162 ust. 2 lit. g)
Artykuł 121 ust. 4 lit. g)	Artykuł 162 ust. 2 lit. s)
Artykuł 122	Artykuł 209
	Artykuł 209 lit. a) ppkt (iv)
Artykuł 123	Artykuł 210 ust. 1, 2 i 3
	Artykuł 210 ust. 4
Artykuł 124	Artykuł 211
Artykuł 125	Artykuł 212
Artykuł 125a	Artykuł 213
Artykuł 125b	Artykuł 214
Artykuł 125c	Artykuł 215
Artykuł 125d	Artykuł 216
Artykuł 125e	Artykuł 217
Artykuł 125f	Artykuł 218
Artykuł 125g	Artykuł 219
Artykuł 125h	Artykuł 220
Artykuł 125i	Artykuł 221
Artykuł 125j	Artykuł 222
Artykuł 125k	Artykuł 223
Artykuł 125l	Artykuł 224
Artykuł 125m	Artykuł 225
Artykuł 125n	Artykuł 226
Artykuł 125o	Artykuł 227
Artykuł 126	Artykuł 228
	Artykuł 229
Artykuł 127	Artykuł 230
Artykuł 128	Artykuł 231
Artykuł 129	Artykuł 232
Artykuł 130	Artykuł 233
Artykuł 131	Artykuł 234

Artykuł 132	Artykuł 235
Artykuł 133	Artykuł 236
Artykuł 133a	Artykuł 237
Artykuł 134	Artykuły 238 i 239
Artykuł 135	Artykuł 240
Artykuł 136	Artykuł 241
Artykuł 137	Artykuł 242
Artykuł 138	Artykuł 243
Artykuł 139	Artykuł 244
Artykuł 140	Artykuł 245
Artykuł 140a	Artykuł 246
Artykuł 141	Artykuł 247
Artykuł 142	Artykuł 248
Artykuł 143	Artykuły 249 i 250
Artykuł 144	Artykuł 251
Artykuł 145	Artykuł 254 ust. 1 lit. a)
Artykuł 146	Artykuł 252
Artykuł 147	-
Artykuł 148	Artykuły 253, 254 i 255
Artykuł 149	Artykuł 256
Artykuł 150	Artykuł 257
Artykuł 151	Artykuł 258
Artykuł 152	Artykuł 259
Artykuł 153 ust. 1, 2 i 3	Artykuł 260
Artykuł 153 ust. 4	-
Artykuł 154	-
Artykuł 155	-
Artykuł 156	Artykuły 261 i 262
Artykuł 157	Artykuł 263
Artykuł 158	Artykuł 264
Artykuł 158a	Artykuły 170 i 172
Artykuł 159	Artykuł 265
Artykuł 160	Artykuł 266
Artykuł 161	Artykuły 267, 268, 269 i art. 270
Artykuł 162	Artykuł 271

Artykuł 163	Artykuł 272
Artykuł 164 ust. 1 i 2	Artykuł 273
Artykuł 164 ust. 3 i 4	[rozporządzenie, które zostanie przyjęte na mocy art. 43 ust. 3 TFUE]
Artykuł 165	[rozporządzenie, które zostanie przyjęte na mocy art. 43 ust. 3 TFUE]
Artykuł 166	[rozporządzenie, które zostanie przyjęte na mocy art. 43 ust. 3 TFUE]
Artykuł 167	Artykuł 274
Artykuł 168	Artykuł 275
Artykuł 169	Artykuł 276
Artykuł 170	Artykuły 277 i 278
Artykuł 171	Artykuł 279
Artykuł 172	Artykuł 280
Artykuł 173	Artykuł 281
Artykuł 174	Artykuł 282
Artykuł 175	Artykuł 283
Artykuł 176	Artykuł 284
Artykuł 176a	Artykuł 285
Artykuł 177	Artykuł 286
	Artykuł 287
Artykuł 178	Artykuł 288
Artykuł 179	Artykuł 289
Artykuł 180	Artykuł 290
Artykuł 181	Artykuł 291 ust. 1
Artykuł 182 ust. 1	Artykuł 292
Artykuł 182 ust. 2	-
Artykuł 182 ust. 3	Artykuł 293
Artykuł 182 ust. 4	Artykuł 294
Artykuł 182 ust. 5	Artykuł 295
Artykuł 182 ust. 6	Artykuł 296
Artykuł 182 ust. 7	Artykuł 291 ust. 2
Artykuł 182a	Artykuł 297
Artykuł 183	Artykuł 309
	Artykuł 310

Artykuł 184	Artykuł 311
	Artykuł 302 ust. 1-7
	Artykuł 302 ust. 8
Artykuł 185	Artykuł 303
Artykuł 185a	Artykuł 304
Artykuł 185b	Artykuł 305
Artykuł 185c	Artykuł 306
Artykuł 185d	Artykuł 307
Artykuł 186	Artykuł 298
Artykuł 187	Artykuł 299
Artykuł 188	Artykuły 300 i 301
Artykuł 188a ust. 1, 2, 5, 6 i 7	Artykuł 302
Artykuł 188a ust. 3 i 4	[Artykuł 325 ust. 2]
Artykuł 189	Artykuł 312
Artykuł 190	Artykuł 313
Artykuł 190a	Artykuł 314
Artykuł 191	Artykuł 315
Artykuł 192	Artykuł 316
Artykuł 193	Artykuł 317
Artykuł 194	Artykuł 318
Artykuł 194a	Artykuł 319
	Artykuł 320
	Artykuł 321
	Artykuł 322
Artykuł 195	Artykuł 323
Artykuł 196	Artykuł 324
Artykuł 197	—
Artykuł 198	—
Artykuł 199	—
Artykuł 200	—
Artykuł 201	Artykuł 325
	Artykuł 326
Artykuł 202	—
Artykuł 203	—
Artykuł 203a	Artykuł 327

Artykuł 203b	Artykuł 328
Artykuł 204	Artykuł 329
Załącznik I	Załącznik I
Załącznik II	Załącznik II
Załącznik III	Załącznik III
Załącznik IV	Załącznik IV
Załącznik V	Załącznik V
Załącznik VI	Załącznik VI
Załącznik VII	-
Załącznik VIIa	-
Załącznik VIIb	-
Załącznik VIIc	-
Załącznik VIII	Załącznik VII
Załącznik IX	Załącznik VIII
Załącznik X	Załącznik IX
Załącznik Xa	- -
Załącznik Xb	Załącznik X
Załącznik Xc	Załącznik XIX
Załącznik Xd	-
Załącznik Xe	-
Załącznik XI	-
	Załącznik XI
Załącznik XIa pkt I	Załącznik XII część I pkt I akapit pierwszy
Załącznik XIa pkt II akapit pierwszy	Załącznik XII część I pkt I akapit drugi
Załącznik XIa pkt II akapit drugi	-
Załącznik XIa pkt III.1	Załącznik XII akapit pierwszy
Załącznik XIa pkt III.2	Załącznik XII część II pkt 1
Załącznik XIa pkt III.3	Załącznik XII część II pkt 2
Załącznik XIa pkt III.4	Załącznik XII część II pkt 3
Załącznik XIa pkt IV-IX	[Artykuł 325 ust. 2]
Załącznik XIb	Załącznik XII część II
Dodatek do załącznika XIb	Dodatek do załącznika XII część II
Załącznik XII pkt I	-
Załącznik XII pkt II.1	Załącznik XII część III pkt 1
Załącznik XII pkt II.2	Załącznik XII część III pkt 2

Załącznik XII pkt II.3	Załącznik XII część III pkt 3
Załącznik XII pkt II.4	Załącznik XII część III pkt 4
Załącznik XII pkt III.1	Załącznik XII część III pkt 5
Załącznik XII pkt III.2	Załącznik XII część III pkt 6
Załącznik XII pkt IV.1	Artykuł 172 lit. b) i c)
Załącznik XII pkt IV.2	[Artykuł 325 ust. 2]
Załącznik XIII pkt I	Załącznik XII część IV pkt I
Załącznik XIII pkt II	Załącznik XII część IV pkt II
Załącznik XIII pkt III	Załącznik XII część IV pkt III
Załącznik XIII pkt IV	Artykuł 161 i art. 163 ust. 2
Załącznik XIII pkt V	-
Załącznik XIII pkt VI akapit pierwszy	-
Załącznik XIII pkt VI akapit drugi	[Artykuł 325 ust. 2]
Załącznik XIV część A	Artykuł 162 ust. 1, art. 162 ust. 2 lit. b) i d), art. 169 i art. 172 lit. d)
Załącznik XIV część B pkt I.1	Załącznik XII część V pkt I
Załącznik XIV część B pkt I.2 i I.3	Artykuł 162 ust. 1 i art. 172 lit. d)
Załącznik XIV część B pkt II	Załącznik XII część V pkt II
Załącznik XIV część B pkt III i część C	[Artykuł 325 ust. 2]
Załącznik XV pkt I.1	Załącznik XII część VI akapit pierwszy
Załącznik XV pkt I.2 akapit pierwszy i drugi	Załącznik XII część VI akapit drugi i trzeci
Załącznik XV pkt I.2 akapit trzeci	Załącznik XII część VI akapit szósty
Załącznik XV pkt II, III i VI	[Artykuł 325 ust. 2]
Załącznik XV pkt IV.1	Artykuł 168 ust. 1
Załącznik XV pkt IV.2 i IV.3	[Artykuł 325 ust. 2]
Załącznik XV pkt V	Artykuł 161 i art. 163 ust. 2
Załącznik XV pkt VI	[Artykuł 325 ust. 2]
Dodatek do załącznika XV	Załącznik XII część VI akapit siódmy
Załącznik XVa	Załącznik XIII część I
Załącznik XVb	Załącznik XIII część II
Załącznik XVI	Załącznik XII część VII
Załącznik XVIa	Załącznik XIV
Załącznik XVII	Załącznik XV
Załącznik XVIII	Załącznik XVI

Załącznik XIX	-
Załącznik XX	Załącznik XVII
Załącznik XXI	Załącznik XVIII
Załącznik XXII	-
	Załącznik XX